ORMANIN DERİNLİKLERİNDE

RİTÜEL

KADİM BİR RUH UYANIYOR

DAİRE 16'NIN YAZARI

ADAM NEVILL

PEGASUS

RİTÜEL

Pegasus Yayınları: 1171
Bestseller Roman: 522

RİTÜEL
ADAM NEVILL
Özgün Adı: The Ritual

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ömer Çiftçi
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015
ISBN: 978-605-343-671-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Adam Nevili, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Macmillan Publishers Limited'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

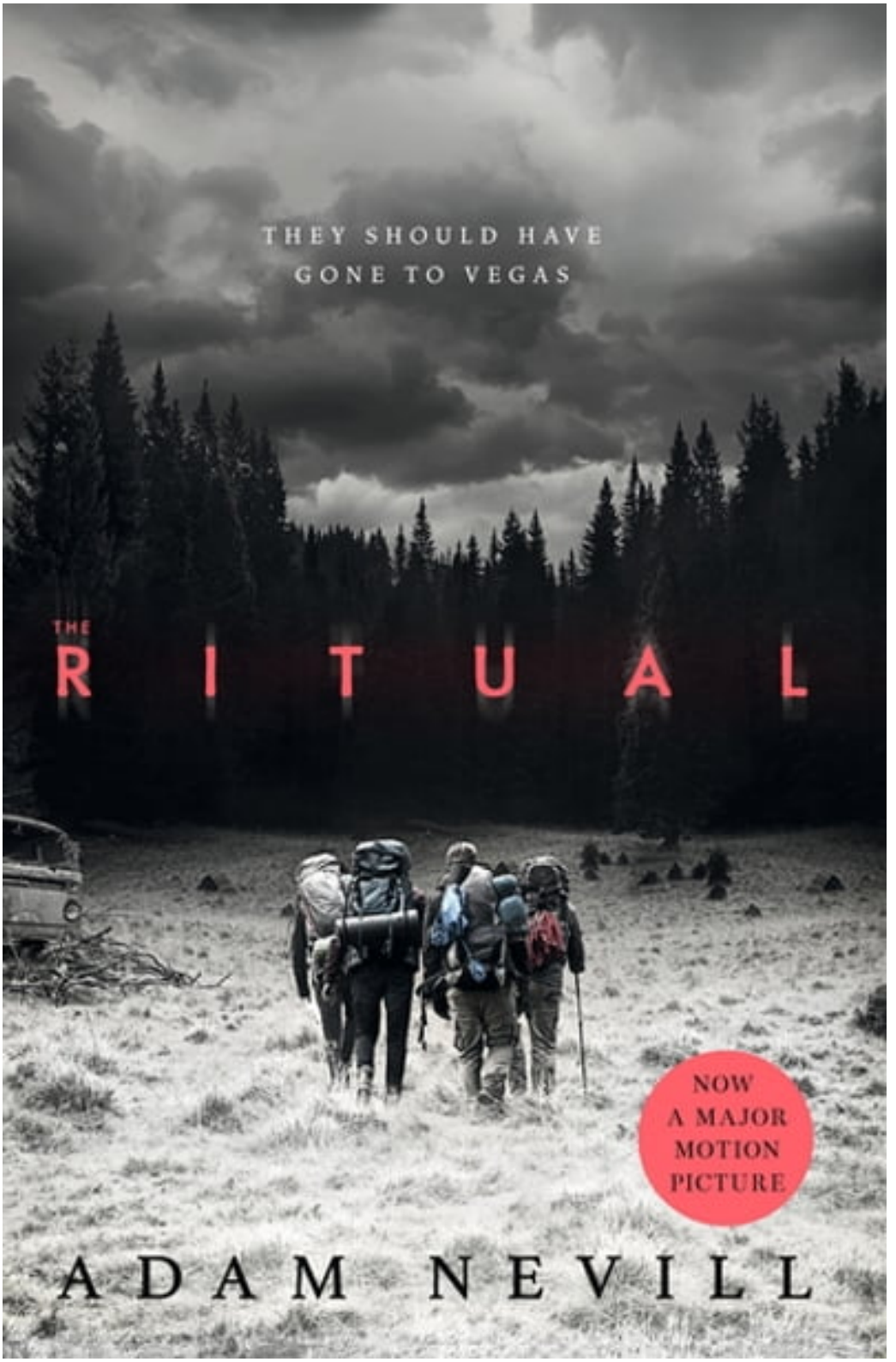
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ADAM NEVILL

RİTÜEL

İngilizceden Çeviren:
OSMAN BULUT

PEGASUS YAYINLARI

THEY SHOULD HAVE
GONE TO VEGAS
THE
RITUAL
NOW
A MAJOR
MOTION
PICTURE
ADAM NEVILL

TEŞEKKÜR

Tek başına yürüyen bir yazar yorgun, bakımsız ve perişandır. O yüzden Hugh "Hershey" Simmons'a, sadece bu kitabı baştan sona (hem de bir kereden fazla) okuduğu için değil, ayrıca yaptığımız keşif yolculuklarına öncülük ettiği için, özellikle ağaçtan sarkan iki koyun ölüsü bulduktan hemen sonra bu fikrin doğmasına yol açan ve bizi karda kamp yapmaya iten o yolculuk için çok teşekkür ederim. Bu anıyı on dokuz yıl sakladım, ta ki bu hikâyede kendine bir yer bulana kadar.

Sevgisi, desteği, sabrı ve önerileri için Anne'e en derin sevgilerimi gönderiyor ve yaptığı dikkatli okumalar için babama teşekkür ediyorum.

Araştırmalarımda faydalandığım temel kaynaklar şunlar oldu: Claes Grundsten'in *National Parks in Sweden: Europe's Last Wilderness,* Christopher Tilley nin *The Dolmen's and Early Passage Graves of Sweden,* Inger Zachrisson'un *Early Norrland* serisinin onuncu cildi olan *Lapps and Scandinavians: Archeological Finds from Northern Sweden,* Paul Belloni Du Chailu'nun *The Land of the Midnight Sun* eserleri. Ayrıca Didrik Soderlind ve Michael Moynihan'in *Lords of Chaos: The Rise of the Satanic Metal Underground* adlı derin ve büyüleyici kitabına da çok şey borçluyum, bu kitap olmasaydı Blood Frenzy asla şekillenemezdi. Ve Darkthrone'un "To Walk The Infernal Fields" şarkısının sözlerinde geçen "Tanrının yüzüne atılan yumruk" fikrini alma cüretini göstererek bunu, black metal'in ilk yıllarındaki devrimsel fikirlerine

bir öykünme olarak Blood Frenzy de "Tanrının yüzüne tükürmek" şeklinde değiştirip kitabımda kullandım. Jon Krakauer, Simon Yates, Joe Simpson ve Nick Heil'in tüyler ürpertici gerçek hikâyeleri ile Algernon Blackwood, Arthur Machen, Scott Smith, Cormac McCarthy ve James Dickey'nin romanları benim vahşi ormanlarda hayat ve ölüm üzerine kitap yazma isteğimi körükledi.

Temsilcim John Jarrold'a ve editörüm Julie Crisp'e destekleri ve öğütleri için en özel teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca Pan Macmillan'da bana şans veren ve kitabımın tanınmasını sağlayan Chloe Healy, Amy Lines, Liz Johnson'a ve tüm ekibe en büyük şükranlarımı iletiyorum.

Steve Saville ve karısına benim İsveççe büyü sözlerimi kontrol ettikleri için bir selam yolluyorum. Ve *Daire* 16nın -o kitaba ve yazarına kapıyı gerçekten açan- blog yazarlarına, eleştirmenlere ve okuyuculara saygılarımı sunmak için ellerimi kaldırıp selamlıyorum. Son olarak da eksilmeyen ilgi ve destekleri için Horror Reanimated, Matthew Riley, Joseph Delacey, Peter Tennant, Andrew Cox ve *Black Statice* selamlarımı gönderiyorum.

Anne'e ve küçük yavrumuza, beni ve hayatımı daha sevimli kıldıkları için.

"Eğer tanrılar dünyanın herhangi bir yerindelerse,
oldukları yer burasıdır."
Algernon Blackwood,
The Willows'dan

KALINTILARIN ALTINDA

ÖNSÖZ

İkinci günde her şey daha da kötüye gitti. Bardaktan boşanırcasına, soğuk bir yağmur başladı. Beyaz güneş, alçak gri bulutların arasından bir türlü çıkamadı ve sonunda yollarını kaybettiler. Fakat bu yolculuğu akıllarına bile gelmeyecek şekilde değiştiren asıl şey bir ağaca asılı olarak buldukları ölü şeydi. Dördü birden onu aynı anda görmüşlerdi.

Kaşındıran eğrelti otu yığınlarının üzerine yıkılmış olan bir başka ağacın üzerinden tırmanıp geçtikten hemen sonra karşılarına bu manzara çıkmıştı. Nefes nefese, terden ve yağmurdan sırılsıklam, yorgunluktan konuşamayacak kadar bitkin bir halde birden durdular. Sırtlarındaki çantaların, yatak malzemeleri ve ıslak çadırların ağırlığından iki büklüm olmuş vaziyetteydiler. Orada durup yukarı baktılar.

Ölü şey, üzerlerinde, ayakta duran bir adamın erişemeyeceği bir yükseklikten aşağı sarkıyordu. Bir ladin ağacının dalları arasına asılmıştı ve paramparça edilmiş olduğundan onun yaşarken ne olduğunu anlayamadılar.

Geniş göğüs kafesinden sarkan bağırsaklar, yaprakların gölgeleri arasından sızan ışığın altında ıslak ve morarmış görünüyordu. Derisi çekilerek etraftaki dallara bağlanmıştı, yer yer delinmiş olsa da iyice gerilmiş halde duruyordu. Orta yerinde görünen, kenarları lime lime bir yırtık, derinin arkadan hızlı bir hareketle parçalanmış olduğunu gösteriyordu. İlk başta kan ve et karışımının pisliği içinde bir kafa

görememişlerdi. Sonra hepsi birden, aniden tepelerinden sarkan etlerin berbat kırmızı sarı renkli manzarası içinde, sırıtan bir çene kemiği gördüler. Onun hemen üstünde, bilardo topu büyüklüğünde, cam gibi ve donuk bir göz vardı. Profilden görünen uzun bir kafatasının üzerinde duruyordu.

Hutch dönüp diğerlerine baktı. Grup ne zaman ormanda bocalayıp yeni bir yol bulmaya çalışsa onlara devamlı yol gösteren oydu. Bu yoldan gelmek onun fikriydi. Şimdi yüzü bembeyazdı ve hiç konuşmuyordu. Bu manzaranın şoku içinde her nasılsa sanki yaşı küçülmüştü. Savunmasız görünüyordu, çünkü tepelerindeki bu parçalanmış şey, kamp tatili boyunca onun verecek cevabının olmadığı tek şeydi. Bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu.

Phil sesindeki titremeyi gizleyemiyordu. "Nedir bu?"

Kimse cevap vermedi.

"Neden?" diye sordu Dom. "Neden onu tepeye asmışlar ki?"

Bu sözlerle birlikte, üçü de tekrar aralarında tartışmaya başladılar. Bazen sorulara cevap veriyor, bazen de yeni fikirler ileri sürüyorlardı. Sadece Luke bir şey söylememişti. Ve konuşurlarken, ağaçtaki şeye ilk yaklaştıklarından çok daha büyük bir hızla oradan uzaklaşmaya başladılar. Bir süre sonra hepsi tekrar sessizleşti, fakat adımları son iki gündür yapmış oldukları yürüyüş sırasında çıkardıkları seslerden çok daha fazlasını çıkarıyordu. Çünkü cesetten hiçbir koku gelmiyordu. Daha yeni öldürülmüştü.

BİR

Dört saat önce:

Öğle vakti Hutch yürürken durdu ve arkasına dönüp diğerlerine baktı. Üç renkli sima, döne dolaşa yürüdükleri uçsuz bucaksız kayalık bölgenin puslu manzarası içinde oldukça önemsiz görünüyordu. Yassı gri kayalardan oluşmuş bir düzlükte, birkaç milyon yıl önce geri çekilen buzların patika gibi düzleştirmiş olduğu bir yolda yayılmış olarak yürüyorlardı. Arkadaşlarının omuzları çökmüştü ve hepsi başları önlerine eğik, attıkları tekdüze adımlara bakıyorlardı.

Aslına bakılırsa, sadece Luke ve Hutch üç günlük yürüyüş için uygun forma sahiptiler. Phil ve Dom fazla kiloluydular ve Phil'in su toplamış topukları artık yara olmuştu. Daha da kötüsü, uçsuz bucaksız kayalık arazide yürüyüşe başladıkları ilk gün Dom dizini burkmuştu ve bir buçuk günlük yürüyüşten sonra artık her adımda topallayarak ve sekerek yürüyordu.

Dom ve Phil çektikleri bu sıkıntılar yüzünden çevredeki bütün ilginç şeyleri kaçırıyorlardı: aniden karşılarına çıkan şerit halindeki bataklıklar, kayaların oluşturduğu yüze benzer şekiller, muhteşem göller, Buzul Çağında toprağa oyulmuş harikulade güzellikteki Mâskoskârsâ vadisi, onun üzerinde daireler çizerek uçan altın kartal ve Avrupa'da var olduğuna inanılmayacak güzellikteki manzaralar. Yağmur yağdığında ve ışığın yetersiz olduğu durumlarda bile vahşi doğanın görüntüleri

nefes kesiciydi. Fakat daha birinci günün öğleden sonrasında Dom ve Phil'in başları öne eğilmiş ve gözleri yarı kapanmıştı.

"Yüklerinizi indirin, çocuklar," diye gerideki üç kişiye doğru bağırdı Hutch. Luke ona baktı ve Hutch eliyle ona yanma gelmesini işaret etti.

Hutch sırtındaki yükleri indirdi, yere oturdu ve sırt çantasının yan gözünden bir harita çıkardı. Dom'la Phil'in ağır aksak yürüyüşlerine ayak uydurabilmek için çok yavaş tempoda yürümekten sırtı ağrımıştı. Göğsünün sıkışmasından, rahatsızlığının kızgınlığa dönüşmekte olduğunu hissediyordu ve sanki çenesi, bu öfkeyi, yolculuğu neredeyse bir cenaze yürüyüşüne çeviren iki adamın üzerine ağır küfürler olarak yağdırması için dişlerinin arkasından ona baskı yapıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Luke. Hafifçe çiseleyen yağmurdan ıslanmış olan köşeli yüzü parlıyordu. Yağmur ve terin karışımıyla, ağzının etrafındaki tıraş edilmemiş sakalında ve sarı kaşlarının üstünde köpükçükler oluşmuştu.

"Değerlendirme molası. Plan değişikliği."

Hutch'ın yanma çöken Luke, ona bir sigara ikram etti. Sonra çiğ bir biftek parçası kadar kırmızı elleriyle kendi sigarasını yaktı.

"Sağol, dostum." Hutch haritayı dizlerinin üstüne yaydı. Derinden uzun bir iç çekti ve nefesini dudaklarının arasına sıkıştırmış olduğu sigaranın filtresinin kenarından tıslayarak dışarı verdi. "Bu iş böyle yürümüyor."

"Bak buna çok şaşırdım," dedi Luke ifadesiz bir yüzle. Sonra başını çevirip tükürdü. "Her gün lanet olası on beş kilometre. Onlardan tek istediğimiz buydu. Bazı yerlerin engebelerle dolu olduğunu biliyorum ama onların daha ilk günden işleri bitti."

"Haklısın. O yüzden yeni bir yol bulmamız lazım. Kestirme bir yol seçmeliyiz, yoksa sonunda onları sırtımızda taşımamız gerekecek. Birini sen, birini ben."

"Ha siktir..."

Hutch, ortak bir duyguyu paylaştığını belirten gözlerle ona baktı, fakat beş gün önce onun evinde tanıştıklarından bu yana ilk defa, muhtemelen sadece bu zayıflık anında Luke'un içinden yükseldiğini hissettiği benzer bir veryansın için onu destekleyen bir tutum almış olabileceğini fark etti. Luke, Dom ve Phil ile hiçbir şekilde anlaşamıyordu, fiziksel güçlüklerin yanında feci hava koşulları da bu yıpratıcı gerilimi iyice artırarak durumu daha da kötüleştiriyordu. Hutch, bu hava değişikliklerinin etkilerini en aza indirmek için bazen coşkulu tavrı, bazen de sabırlı ve ara sıra dışarı vurduğu iyimserliğiyle elinden geleni yapıyordu. Taraf tutamazdı ve ayrışmaya da izin veremezdi. Bu iş artık yeniden bir araya gelme tatili olmaktan çıkmış, bir güvenlik meselesi haline gelmişti.

Luke'un ağzı sımsıkı olmuş ve gözleri kısılmıştı. "Yeni ayakkabılar. Yanlış çoraplar. Phil bir de bugün kot pantolon giymiş. Sen ona ne demiştin? Yüce Tanrım, sen bana sabır ver!"

"Şşş, biliyorum, biliyorum. Ama şu an için onların üzerine gitmek işleri daha da kötüleştirir. Hem de çok. O yüzden emniyet kilidini şimdilik kapalı tutmamız lazım. Ben de dâhil. Tamam mı?"

"Anlaşıldı."

"Neyse, zaten ben ne yapacağımızı buldum."

Luke başındaki hâki renkli kapüşonu geriye attı ve eğilip haritaya baktı. "Göster bana."

Hutch, düşe kalka ilerledikleri ve planlarının gerisinde kaldıkları yer olduğuna inandığı yaklaşık bir yeri haritada parmağıyla gösterdi. "Buraya kadar yağmur altında bir öğleden sonra ve bir tam gün daha geçirirsek, her şeyi geri dönülmez bir şekilde mahvederiz. Onun için Porjus'u unut. Nasılsa oraya varamayacağız. Ama eğer güneydoğuya doğru inersek... Şuradan. Şu ormanın içinden, işte şu ileride görünen ormanın içinden geçersek... Onu görüyor musun?" Luke, Hutch'ın işaret ettiği yere, uzaktaki karanlık sivri tepeli orman şeridine bakarak

başını salladı. "Eğer orman şeridinin şu daraldığı yerden geçersek, akşam olurken veya belki daha erken bir vakitte Büyük Lüle Nehrinin bulunduğu yerin yakınlarında bir yere çıkmamız gerekir. Onun kıyısından doğuya doğru giden yolu izleyebiliriz. Nehrin aşağılarında Skaite'de birkaç turist kulübesi var. Biraz şansla, karanlık çökerken nehre varmış oluruz. Eğer yön değiştirirsek. Bu gece nehrin aşağısına, Skaite'ye doğru yürüyebiliriz. Veya, en kötü ihtimalle, nehrin yanında kamp kurar, kulübelere yarın varırız. Skaite'de bir gün boyunca açık bir ateşin önünde ayaklarımızı uzatıp Domun getirdiği Jack Daniel's'ın dibini buluruz. Birkaç sigara tüttürürüz. Ben de bir gün sonra Gallivare'ye dönmek için bir taşıt ayarlamaya çalışırım. Ayrıca bu öğleden sonra ormanda olursak daha az yağmur yeriz, çünkü hiç duracak gibi görünmüyor." Hutch gözlerini kısıp gökyüzüne baktı, sonra bakışlarını Dom'la Phil'e çevirdi. Birbirine sokulup yumak olmuş ikili, Gore-Tex'lerle[1] örtünmüş, işitme menzilinin dışında sessizce oturuyorlardı. "Bunların artık yürüyecek halleri kalmadı. O yüzden korkarım ki dostum, bugünkü yürüyüşümüz aşağı yukarı sona ermiş sayılır."

Luke dişlerini gıcırdattı. Yüzü iyice gerilmişti. Hutch ın kendisine baktığını fark edince kafasını öne eğdi.

Son günlerde Luke'un içinde ne kadar çok öfke birikmiş olduğunu görmek Hutch'ı çok şaşırtıyordu. Genellikle Luke'un başlattığı her zamanki telefon konuşmaları, genellikle bağırıp çağırmak söylenmelere dönüşüyordu. Sanki arkadaşı artık öfkesini içinde tutamıyor ve onunla baş edemiyordu. "Hey, öfkene hâkim ol."

Luke, irkilir gibi oldu. Hutch ona göz kırptı. "Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

Luke başını salladı fakat ihtiyatlıydı.

"Söylediğim gibi, çabuk zayıflama diyetine biraz ara vermelisin."

1 Su geçirmeyen ve nefes alabilen naylon veya polyester benzeri ince bir kumaş, (ç. n.)

"Vereceğim."

"Biraz tavır aldıklarının farkındayım. Özellikle Domun. Ama ikisi de şu anda çok gergin. Sadece bu değil. Başka boktan şeyler de var."

"Ne gibi? Bana hiçbir şey söylemediler."

Hutch omuzlarını silkti; Dom ve Phil'in ailevi durumlarından haberdar olmayışının Luke'u nasıl hayal kırıklığına uğrattığını görebiliyordu.

"İşte... Çocuklar falan. Biliyorsun, Domun en küçük oğlunun bazı sorunları var. Phil'in karısı da devamlı adamın başını ağrıtıyor. Bakacak olursan her iki evde de sorunlar var. Onun için sadece sakin ol diyorum."

"Tamam. Merak etme."

"İşin iyi tarafından bakarsak," dedi Hutch konuyu değiştirmeye çalışarak, "bu saçmalığı bugünlük burada kesersek, geri dönmeden önce Stockholm'de daha fazla zaman geçirebiliriz. O şehri seviyorsun, değil mi?"

"Sanırım," dedi Luke.

"Ama?"

Luke omuzlarını silkti. Sigaranın dumanını burnundan dışarı verdi. "En azından burada, haritada görebildiğimiz bir yolun üzerindeyiz. Orman ise bambaşka bir bölge. Yolun dışında kalan bir yer. Yolları gösteren hiçbir işaret yok."

"Çok keyifli olacak. İnan bana. İçine girene kadar bir bekle. Orası millî park. Hiç bozulmamış bir yer. Bakir bir orman."

Luke işaret parmağıyla haritaya vurdu. "Belki... Ama orada arazinin nasıl olduğunu bilmiyorsun. Burası hiç olmazsa düz kayalık. Orada bataklıklar var. İşaretlenmiş. Bak, burada. Ve burada."

"Oralara yaklaşmayız. Şuradan, ağaçların en seyrek olduğu yerlerden geçeriz ve hoop... Öbür taraftan çıkarız."

Luke kaşlarını kaldırdı. "Emin misin? Kimse bizim orada olduğumuzu bilmeyecek."

"Fark etmez. Biz gelirken Çevre Ofisi kapalıydı ve ben Porjus şubesini önceden hiç aramamıştım. Ama önemli değil. Bu sadece kış mevsimi için bir önlem. Oysa daha sonbahar bile gelmiş sayılmaz. Kar veya buz olmayacak. Hatta bazı vahşi hayvanları bile görebiliriz. Hem şişkolar iki gün daha değil kaya üzerinde, sünger üzerinde bile yürüyemezler. Bu kestirme yol, mesafeyi yarı yarıya kısaltacak. Biz hâlâ günün ikinci yarısını yürümek gibi kötü bir durumla karşı karşıyayız. Ve yarın Porjus'a ulaşabilmek için bütün bir güne ve akşama ihtiyacımız olacak. Şunlara bir baksana. İşleri bitik, dostum."

Luke başıyla onaylayarak sigara dumanını her iki burun deliğinden dışarı verdi. "Patron sensin."

İKİ

Dört saat, yirmi dakika sonra:

Kuru dallar ayaklarının altında çatırdayıp kırılıyor ve parçaları etrafa dağılıyordu. Dağılıp arkaya fırlayan parçalar geriden gelenlerin üzerine sıçrıyordu. Phil düştü ve ısırganların içine yuvarlandı, fakat sızlanmadan kalkarak artık neredeyse koşmaya başlamış olan diğerlerine yetişmek için o da koşmaya başladı. Başları önde ve omuzları eğikti. Dallar suratlarını kamçılıyordu ve ayakkabılarının bağcıkları çözülmüştü, fakat durmadan koşuyorlardı. Hutch, küçük bir açıklığa geldiğinde derin bir nefes alarak ellerini dizlerine dayayıp duruncaya kadar ilerlemeye devam ettiler. Burası kuru dalların ve yaprakların fazla derin olmadığı, dikenli sarmaşıkların çorapları parçalamayıp dikenlerini gömleklerin ve pantolonların içine -hiç olmayacak şekillerde- bırakmadığı kahverengi bir açıklıktı.

Luke, ölü hayvana rastladıklarından beri ilk defa konuştu. Nefes nefese olmasına rağmen yine de bir sigara yakıp ağzına koymayı başardı. Fakat yakamadı. Zippo çakmağını üç dört kere denedikten sonra nihayet burnundan bir duman savurabildi. "Onu bir avcı vurmuş olmalı."

"Buralarda avlanılmaz," dedi Hutch.

"O halde çiftçilerdir."

"Ama neden yukarı assınlar?" diye tekrar sordu Dom.

Hutch sırt çantasını çıkardı. "Kim bilir? Parkın hiçbir yerinde ekili bir alan yok. Burası hiç el değmemiş bir yer. En önemli özelliği öyle olması. Bir sigara içsem iyi olur."

Luke gözlerini sildi. Yanaklarından yaşlar akıyordu. Tozlu kabukların zerreleri göz kapaklarının içine kaçıp duruyordu. "Onu bir kurt öldürmüştür. Bir geyik olmalı ya da bir karaca. Ve... bir şey onu ağaca asmış." Camel paketini Hutch'a fırlattı.

Hutch onun sigara paketini yerden aldı.

Phil kaşlarını çattı ve ayaklarına baktı. "Ormanlarda muhafızlar vardır. Korucular. Peki onlar..."

Hutch omuz silkti, sigarasını yaktı. "Ormanın bu bölümüne ayak basan ilk kişilerin bizler olması beni hiç şaşırtmaz. Ciddiyim. Bölgenin büyüklüğünü bir düşünsenize. Yirmi yedi bin kilometrekare. Büyük bir bölümüne el değmemiş. Biz şu anda son yoldan en az beş kilometre uzaktayız ve o yol bile neredeyse hiç kullanılmamış."

Luke bir nefes verdi. Sonra yine başladı. "Bir ayı olmalı. Belki de bir ayı onu yukarı asmıştır. Bir şeyler onu yemesin diye. Yani, yerdeki şeyler demek istiyorum."

Hutch sigarasının ucuna baktı. "Belki. İsveç'teki ayılar o kadar büyük mü?"

Dom ve Phil yere oturdular. Phil gömleğinin kollarından birini beyaz kalın kolunun dirseğine kadar sıvadı. "Sıyrılmadık yerim kalmadı."

Domun yüzü bembeyazdı. Dudakları bile. "Hutch! Bu haritayı senin o işe yaramaz Yorkshireli götüne sokacağım." Hutch Ta genelde böyle konuşurdu. Luke onun bu patlamalarına, ettiği küfürlere her zaman şaşırıp kalıyordu. Fakat bu atışmalarda gerçek bir nefret yoktu, sadece samimiyettendi. Bu, Dom'la Hutch'm son günlerde, kendisinin Hutch Ta olduğundan daha fazla yakınlaşmış olduklarını gösteriyordu. Ve kendisi Hutch'ı her zaman en yakın arkadaşı olarak kabul ederdi. Dom'la Hutch'ın böyle yakınlaşmış olmaları onu kıskandırmıştı.

Hepsi birbirini on beş yıldan beri tanıyordu fakat Dom ve Hutch, üniversitede oldukları zamanki kadar birbirlerine yakındılar. Ve aynı çadırı paylaşıyorlardı. Hem Luke hem de Phil, bu durumda kendilerini aldatılmış gibi hissediyorlardı. Luke, birbirlerini kızdırmadan bunu itiraf etmeleri imkânsız olsa da Phil'in de aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordu.

Dom, botlarından birini çıkardı. "Ne tatil ama, puşt herif. Kaybolduk. Nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi, pezevenk?"

"Dom, sakin ol. Şu tarafa doğru çok az yolumuz kaldı." Hutch, ilerlemek için çabaladıkları yönü işaret etti. "Nehrin kıyısında sıcak fasulye ve sosis yiyeceksin. Dört İsveç güzeli tam şu sıralarda çadırlarını kurup kamp ateşini yakmaya hazırlanıyor. Sakinleş."

Phil güldü. Luke gülümsedi. Dom kendini onlara katılmak zorunda hissetti, fakat bir iki saniye içinde kahkahası gerçeğe dönüştü. Hep birden gülmeye başladılar. Kendilerine, korkularına, ağaçta asılı şeye güldüler. Şimdi ondan uzakta oldukları için gülmek iyi geliyordu. Gerekli bir şeydi bu.

ÜÇ

Nehri bulamadılar ve İsveçli kızların, sıcak fasulyenin, sosislerin ağız sulandıran hayalleri eylül ışıkları gibi söndü ve o gün ormanın sonunu bulma umudunun tamamen kaybolmasıyla birlikte yok olup gitti.

Diğer üçü sessizce çömelip otururken -Luke, Dom'la Phil'den ayrı oturmuş protein çubuklarını tıkınmakla meşguldü- Hutch tekrar haritaya göz attı, bir saat içinde belki beşinci defadır bakıyordu. Kirli bir parmakla, öğlen terk ettikleri Sörstubba yoluyla nehir yolu arasında kestirme olarak kullanmayı amaçladıkları yolu takip etti. Kararmaya başlayan gün ışığıyla birlikte boğazında düğümlenen paniğin ürpertisini bastırmak için tekrar yutkundu.

Sabahleyin harita üzerinde nerede olduklarını tam olarak biliyordu. Gâllivare bölgesi sınırları içinde nerede bulunduklarını, Norrbotten eyaletinin neresinde ve İsveç'in hangi tarafında olduklarını kesin olarak biliyordu. Öğleden sonraki ilerleyen saatlerde ise, ağaç tepelerinin arasından görünen gökyüzünün rengi açık griden koyu griye dönerken, artık iki yolu birleştiren bu ormanın neresinde olduklarından emin olamaz bale gelmişti. Ve bu yolu seçerken burada bu kadar çok yer çatlağı ve geçilmez çalılıkların bulunduğunu hiç tahmin etmemişti.

Bunu da bir türlü aklı almıyordu. Artık direkt bir rotaya yakın bir şey bile izleyemez olmuşlardı; Hutch'ın doğru yönde ilerleme hissi iki saatten uzun bir süre önce kaybolmuştu. Sanki orman onları yönlendiriyordu. Güneybatıya doğru gitmeleri gerekirken, dört kilometre

kadar derinlere girdikten sonra sanki batıya doğru çekiliyor ve hatta bazen tekrar kuzeye doğru gidiyor gibiydiler. Ancak etraftaki çalıların inceldiği yerlerden veya asırlık ağaçların arasındaki doğal boşluklardan geçerek ilerleyebiliyorlar ve bu yüzden doğru yönde uzun süre gidemiyorlardı. Buna önceden çare bulması gerekiyordu. *Sıçtık.*

Omzunun üzerinden diğerlerine baktı. Belki de bir değerlendirme yapıp yeni bir karar alma zamanı gelmişti. Geldikleri yoldan geri dönmek gibi. Fakat bu rastgele dönüş yolunu tekrar bulsa bile, öğlen yola çıktıkları yere geri döndüklerinde hava kararmış olacaktı. Ve bu durumda yine üzerinde hayvanın asılı olduğu o ağacın yanından geçmek zorunda kalacaklardı. Bu konuyu Dom ve Phil ile konuşmanın iyi olacağını düşünmüyordu. Luke itiraz etmeyebilirdi. Orman onu da huzursuz etmişti, bunu görebiliyordu. Luke kendi kendine konuşurken dudakları oynuyordu; bu bir işaretti. Ve sık ağaçların içine gömüldükçe hiç durmadan sigara içmeye başlamıştı. Bu da bir diğer kötü işaretti.

Harcadıkları çaba hiç olmazsa hayvan ölüsünün ağaca nasıl asılmış olduğuyla ilgili konuşmaları sınırlıyordu. Hutch o güne kadar böyle bir şey görmemiş, okumamış ve duymamıştı. Açık hava faaliyetleri içinde bulunduğu yirmi yıldır buna benzer bir şey olmamıştı. Bu durum Luke'u da şaşırtmıştı, arkadaşının hâlâ sessizce kafasında bunun gizemiyle uğraştığını görebiliyordu. Ve onun aklından ne geçirdiğini de kesinlikle tahmin edebiliyordu: *Böyle iri bir hayvana bunu yapan şey ne olabilir?* Hutch'in aklından ayılar, vaşaklar, kutup porsukları ve kurtların görüntüleri geçti. Karar veremedi, fakat bunlardan biriydi. Öyle olmalıydı. Belki de bir adamdı. Böyle bir katliamı yapanın bir hayvan değil, insan olması daha da ürkütücüydü. Fakat bir bedene bu kadar zarar veren her neyse, fazla uzakta değildi.

"Kalkın, beyler."

Luke sigara izmaritini fırlattı ve ayağa kalktı.

"Siktir git," dedi Dom.

"Aynen öyle," diye ekledi Phil.

Dom başını kaldırıp Hutch'a baktı. Yüzündeki kirlerden ağzının kenarlarında derin çizgiler oluşmuştu ve gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. "Sedye lazım, Hutch. Bacağımı bükemiyorum. Şaka yapmıyorum. İyice kaskatı oldu."

"Artık az kaldı, dostum," dedi Hutch. "Nehir yakınlarda olmalı."

DÖRT

Ağaçtaki o şeyin dört kilometre doğusunda bir ev buldular.

Fakat evi bulmaları ancak sarmaşıkların, ısırganların, kırık dalların, ıslak yaprak yığınlarının ve küçük sık çalıların çıplak sivri uçlarının arasından geçerek yaptıkları bir başka dört kilometrelik zorlu yürüyüş sonrasında oldu. Her tarafta olduğu gibi mevsimler birbirine karışmıştı. O yıl sonbahar, İsveç'te tutulan kayıtlara göre en yağışlı geçen yazın ardından geç gelmişti ve büyük orman ancak şimdi ölü parçalarından sıyrılıp onları hışımla yerlere saçmaya başlamıştı. Ve hepsinin birden söylediği gibi "lanet bir karanlık" vardı. Sık ağaçların perdelediği gökyüzünden ormanın karmakarışık zeminine çok az ışık sızıyordu. Hutch'a göre ormanın kubbesi, etraflarında gittikçe daralmakta olan bir şeyin derinlerine doğru giden bir izlenim bırakıyordu. Biraz ışık ve açık bir gökyüzü parçası ararken sanki gittikçe daha da kararan ve onlara yönlerini daha da şaşırtan bir çevreye doğru adım adım iniyorlardı.

Öğleden sonra ve akşamın ilk saatlerinde, sağa sola sendeleyerek kendilerini dürten ve yüzlerini sıyıran dallara küfretmekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun oldukları bir sırada orman o kadar sıklaşmıştı ki hiçbir yöne birkaç metreden fazla ilerleme imkânı kalmamıştı. Ve bu yüzden bir ileri bir geri giderek, uzun yıllar önce parçalanmış ve üzerleri kaygan likenlerle kaplanmış tarih öncesinden kalma dev ağaç gövdeleri gibi daha büyük engellerin etrafından dola-

şarak ve bitip tükenmeyen mızrak gibi ağaç dallarından ve ağaçların aralarını artık neredeyse tamamen doldurmuş olan küçük köklerin tuzaklarından korunmak ve dikenli çalılardan kaçınmak için her yöne doğru zikzaklar çizerek yürümeye başlamışlardı. Ağaçların üst dalları, yukarıdaki dünyadan yağan sağır edici yağmurun misket büyüklüğündeki soğuk damlalarını arkası kesilmeyen bir yaylım ateşi gibi üzerlerine boşaltıyor ve sefaletlerini daha da artırıyordu.

Fakat saat yediden biraz önce karşılarına aniden, bir daha görebileceklerini asla düşünmedikleri bir şey çıktı. Bir yol. Dardı, ama sırtlarındaki uyku tulumu veya sırt çantası bir dala takılıp onları sağa sola sendeletmeden veya geriye doğru çekmeden tek sıra halinde dik olarak yürüyebilecekleri kadar genişti.

Hutch, o esnada bu yolun onları nereye çıkaracağını hiçbirinin umursamadığını ve sırf dimdik ve düz bir sıra halinde yürüyebilmenin keyfini çıkarmak için bile kuzeye doğru onu takip edeceklerini biliyordu. Bu yol onları güneye değil de doğu tarafına, hatta batının daha ötesine götürecek bile olsa, orman onlara ilk defa rahat bir nefes aldırmıştı. Hutch, tam olarak nerede olduklarını daha sonra çözer ve ormanın o ana kadar kendilerini gitmeye zorladığı kuzeybatı yönünü telafi etmek için doğu yönüne gitmeyi seçebilirdi. Birisi onlardan önce burada bulunmuştu ve yol, orada gitmeye değecek bir yerin bulunduğu izlenimini veriyordu. Bu karanlık ve boğucu yerden uzak olan bir yer.

Yol, bir eve doğru gidiyordu.

Sırtlarındaki paketler sırılsıklamdı. Ceketlerinden akan sular pantolonlarının baldırlarını iyice ıslatmıştı ve Phil'in kot pantolonu da tamamen ıslanmış ve rengi kararmıştı; Hutch'in Kiruna'da ona yağmur yağdığı takdirde almamasını söylediği kot pantolondu bu. Yağmur suları kollarının ağzından sıyrık içinde ve kıpkırmızı olmuş ellerine akıyordu. Vücutlarındaki ıslaklığın, Gore-Tex ceketlerinden sızarak içlerine giydikleri polarlara ve çamaşırlarına geçen bir ıslaklık mı, yoksa ısınmış vücutlarından dışarı sızan terin ıslaklığı mı olduğunu

anlamaları imkânsızdı. Hepsi kirli, sırılsıklam ve bitkindi. Hiçbirinin Hutch'a ormanda nereye çadır kuracaklarını sormaya cesareti yoktu. Fakat Hutch, hepsinin bunu düşündüğünü biliyordu. Yolun her iki tarafındaki çalıların boyları bel hizasına kadar geliyordu. İşte tam o sırada, evi buldukları anda, Hutch'in karnında hissettiği ve ona çocukluğunu hatırlatan bir korku, büyük bir hata yaptığının ve üç arkadaşının hayatını tehlikeye attığının farkındalığı içinde ürpertici bir paniğe dönüştü.

Aşırı büyümüş otların sardığı bir çayırlığın arka tarafında duran, karanlık ve yıkık bir evdi burası... Yerler diz boyu ısırganlarla ve ıslak otlarla kaplıydı. Bulunduğu yerin etrafı, içinde kaybolmuş oldukları geçilmez ormanın oluşturduğu ağaçtan duvarla çevriliydi.

"Burası boş. Hadi içeri girelim," dedi Phil, sesi astımdan dolayı hırıltılıydı.

BEŞ

"Öylece kapıyı kırıp giremeyiz," dedi Luke.

Phil, yanından geçerken Luke'un omzuna çarptı. "Sen çadırı kendine saklayabilirsin, dostum. Ben geceyi içeride geçireceğim."

Fakat Phil otların arasında birkaç adımdan fazla gidemedi. Diğer üçünü duraklatan hangi içgüdüyse bundan o da etkilenmişti ve sonunda derin bir iç çekerek durdu.

Bu sfugfl'lardan[2] kuzeyde Mora'dan Gâllivare'ye yaptıkları tren yolculuğu sırasında ve yine Jokkmokk çevresinde yüzlerce görmüşlerdi. Kuzey İsveç'teki şehir ve kasabaların dışında bu basit ahşap evlerden on binlerce vardı; son yüzyılda şehirlere göç başlamadan önce insanların yaşadıkları orijinal evlerdi bunlar. Luke, bunların kendi topraklarıyla bağlarını yenileyen İsveçli aileler tarafından uzun yaz mevsimi boyunca dinlenme evi olarak kullanıldığını biliyordu. İkinci bir ev. Millî bir gelenek, bir *fritidshus*.[3] Fakat bu ev öyle değildi.

Masal evlerinde görmeye alışık oldukları o parlak kırmızı, sarı, beyaz veya pastel renklere boyanmış duvarları yoktu. Düzgün beyaz çitler veya biçilip düzeltilmiş yeşil çimler yoktu. Göze sevimli veya ilginç gelen ya da eve yakışır bir görüntüsü yoktu. İki katında da doğru açılı bir yer veya düzgün pencereler yoktu. Simetrik olması gereken yerler sarkıp bel vermişti. Kiremitler ayrılıp düşmüştü. Yan

2 (İs.) Kulübe, (ç. n.)

3 (İs.) Tatil evi. (ç. n.)

tarafları dışarı doğru çıkıntı yapmış ve sanki daha önceden bir yangın geçirmiş gibi kararmıştı ve o zamandan beri evle hiç ilgilenilmemiş gibi görünüyordu. Temele yakın yerdeki tahtalar yerinden ayrılıp çıkmıştı. Pencerelerin kepenkleri gelip geçen bütün kışlar boyunca sanki hiç açılmamış gibi hâlâ sımsıkı kapalı duruyordu. Evdeki hiçbir şey, bulunduğu açıklık alana düşen solgun ışığı kendine çekiyor veya yansıtıyor gibi görünmüyordu ve bu görüntü Luke'a, evin içinin de tıpkı girip kayboldukları karanlık orman gibi nemli ve soğuk olduğunu hissettiriyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz, Hutch?" diye sordu Dom. Parlak turuncu kapüşonunun çevrelediği yuvarlak yüzü huzursuzca gerilmişti ve gözlerini kırpıştırıp duruyordu. "Başka parlak bir fikrin var mı?"

Hutch'in gözleri kısıldı. Açık yeşil gözleri ve koyu uzun kirpikleri, bir erkek için fazlasıyla güzel sayılırdı. Derin bir nefes aldı, fakat Doma bakmadı. Sanki arkadaşını duymamış gibi konuştu. "Evde şömine bacası var. Yeterince sağlam gibi görünüyor. Bir ateş yakabiliriz. Kızarmış ekmek gibi çabucak ısınırız." Evin önündeki kapkara olmuş ve neye benzediği bile belli olmayan kapının etrafına yapılmış olan küçük sundurmaya doğru yürüdü.

"Hutch, bilmiyorum... Yapmasak daha iyi," dedi Luke. Ona doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Hem evde hem de içeri girme fikrinde. "Yürümeye devam edelim. Saat sekizden önce karanlık çökmez. Daha bir saatimiz var ve o zamana kadar ormandan çıkmış olabiliriz."

Dom'la Phil'in gerginliği Luke'u etkilemiş ve onu sıkarak ne yapacağını bilmez hale getirmişti. Phil, iri cüssesiyle üzerindeki ıslak mavi Gore-Tex ceketi hışırdatarak hızla ona doğru döndü. Hamura benzeyen yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Senin neyin var, Luke? Tekrar oraya mı dönmek istiyorsun? Bu kadar dangalak olma."

Dom da ona katıldı. Konuşurken ağzından sıçrayan bir parça tükürük Luke'un yanağına yapıştı. "Artık yürüyemiyorum. Senin için

hava hoş çünkü dizinde rugby topu büyüklüğünde bir şişlik yok. Sen de en az bizi bu işin içine sokan Yorkshirelı mal kadar berbat birisin."

Luke'un başı döndü ve her yanını ateş bastı. Geceyi burada geçirmek zorunda kalacaklardı çünkü Phil o kadar şişmandı ki sırf kırlık bölgede yürüdükleri için ayakları mahvolmuştu. Ayakları daha ilk günün sabahı harap olmuştu. Zaten o zaman herkese dil uzatıp şikâyete başlamıştı. Londra'dayken bile her yere arabayla giderdi. On beş yıldır orada yaşıyordu ve bir kere bile metroyu kullanmamıştı. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Dom da ondan farklı değildi. Bugünlerde otuz dört yaşında değil, ellisinde gibi gösteriyordu. Ve her küfrettiğinde, Luke'un dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Dom, büyük bir bankanın pazarlama müdürüydü ve bir sokak serserisi gibi boşboğazlık ediyordu. Ona ne olmuştu böyle? Bir zamanlar neredeyse bölge kriket takımına girecek kadar süper hızlı top atan bir kriket oyuncusuydu, Güney Amerika'yı dolaşmış bir adamdı ve birlikte bütün bir gece uyumadan esrarlı sigara tüttürebilecek bir arkadaştı. Şimdi ise evli ve çocuklu, bel çevresi yüz yirmi santime yaklaşmış, tepeden tırnağa Officers Club mağazalarının gündelik kıyafetlerinden giyinen, ne zaman görüşmekte olduğu bir kızdan veya Londra'da gittiği çılgın bir bardan söz etse Luke'un canını sıkan, onu bıyık altından güldüren ve başından savmak istediği tiplerden biri olmuştu.

Luke, uçuştan bir önceki gece Londra'da buluşup tekrar bir araya geldikleri ilk gün Dom'la veya Phil'le bir sohbeti devam ettirmeye çabalarken yaşadığı şaşkınlığı hatırladı. Finsbury Park'ta biriyle bir daireyi paylaştığını söylediğinde ona gülmüşlerdi ve sonra Hutch da onlara katılmıştı. Sanki üçü son on beş yıldır birbirleriyle her hafta görüşüyorlardı. Belki de gerçekten öyleydi. Daha en baştan kendini dışlanmış hissetmişti. Boğazında bir şeyler düğümlendi.

Hutch onun yüzünü görmüş olmalıydı. "Reis," dedi. Oynayan çocukların sataştığı bir başka çocuğu kurtarmak için gelmiş bir yetişkin tavrıyla Luke'a baktı ve onun tarafındaymış gibi göz kırptı. Bu

hareket Luke'un yüzündeki kızarmayı daha da artırdı, fakat kızgınlığı hemen kendine ve fesat düşüncelerine çevirdi.

Hutch göz kırpışının ardından sıcak bir gülümsemeyle devam etti. "Fazla seçeneğimizin olduğunu sanmıyorum, dostum. Kurumamız lazım. Bunu bir çadırda asla yapamayız. Bütün gün ağzımıza sıçıldı."

"Tak tak, içeri giriyoruz," diye bağırdı Phil ve bütün gün ormandaki çalılar arasında debelenip çatlak sesle ettiği şikâyetlerle kıyaslanmayacak bir hevesle ön kapının önünde duran Hutch'ın yanına gitti. Luke birden kendini tutamayarak gözlerini ona çevirdi ve yuvarlak omuzlarına, mavi kapüşonun içindeki sivri kafasına yukarıdan aşağı bir kere daha dik dik baktı. Aslında şu anda onun görüntüsünden nefret ediyordu ve kendi kendine bir karar aldı: Londra'ya döndükleri zaman, o senede bir kere içtikleri içkiden bile artık uzak duracaktı.

"Sen istersen geyiğin hakkından gelmiş olan kurtla birlikte dışarıda kalabilirsin," dedi Dom yüzünde yarı alaycı bir sırıtışla.

Luke, Domun gözlerine bakmadı fakat çabuk davranıp anında cevabı yapıştırdı. Ağzından çıktığı anda kendisini bile biraz şaşırtacak derecede sert, saldırgan, küçümseyici bir karşılıktı bu. Fakat ne dediği hiç umurunda olmadı, sadece neler hissettiğini diğerlerinin de bilmesini istiyordu. "Ya da seni ve işe yaramaz dizini, beslensin diye ona veririz ve o seni parçalamakla meşgulken biz de Skaite'nin yolunu tutarız."

Hutch ve Phil'in peşinden yürüyen Dom duraksadı. Hayret ve şaşkınlıktan yüz hatları bir an yumuşadı ve sonra öfkeyle gerildi. "Gelişimini tamamlayamamış birinin bütün alınganlığıyla söylediği yersiz laflar bunlar. Sen dışarıda kal ve istersen donarak öl, mankafa. Arkandan seni özleyecek birkaç fahişeden başka kim var? İşte asıl gerçek bu, eğer hâlâ farkında değilsen. Ben eve tek parça halinde dönmek istiyorum. Orada bana ihtiyacı olan insanlar var."

Hutch, arkasında yaşanan tatsızlığın karşılıklı kışkırtmaya döndüğünü fark edip kapıdan geri çekildi. "Zamanı değil beyler, lütfen. Eğer sakinleşmezseniz elime uzun, yaş bir sedir dalı alıp kıçınızda paralarım."

Phil, evin yanında hiç de hoş duyulmayan o pis kahkahasıyla güldü, fakat Hutch geri dönüp bakmadı bile. Kapıyı yumruklayıp itti.

Sinirinden hareket edemeyen ve nefes alamayan Luke, kimseyle göz göze gelmeden ileriye baktı. Dom, sanki söylenenler ona hiçbir şey ifade etmemiş gibi Hutch ın peşinden eve yürüdü. O bile gülüyordu. "Bu hoşuna gider. Ormanda hoş bir genç adamın kaba etlerini kamçılamak."

"Evet, gider. Elimi de kontrol etmem. Bütün gücümle patlatırım."

"Kapıda kilit yok. Fakat sıkışmış," dedi Phil.

Hutch sırtındakileri indirdi. "Fazla sürmez. Kenara çekil."

Luke, ıslak kargo pantolonunun yan cebinden sigara paketini çıkardı. Elleri titriyordu. Şimdi durum analizi yapmanın zamanı değildi, fakat yapmamak da elinde değildi. Kendisiyle birlikte diğer üç kişiyi düşünmeden duramıyordu. Çünkü bu yolculuk tam anlamıyla bir hayal kırıklığı olmuştu. Bunun nedeni hava koşulları değildi. Her gün yağmur yağacağını bilseydi, yine çıkıp gelirdi. Onlarla tekrar birlikte takılacaklarını düşünmekten o kadar heyecan duymuştu ki, bu fikir ilk ortaya atıldıktan sonra Hutch ın düğününün ardından geçen altı ay boyunca o günü iple çekmişti. Fakat yolculuk tam bir rezalet olmuştu, çünkü onları aslında ne kadar az tanıdığının farkına varmıştı. Bu yüzden onları gerçek anlamda hiç tanıyıp tanımadığını düşünüyordu. On beş yıl uzun bir süreydi, ama içinden gelen bir dürtüyle, onların hâlâ en yakın arkadaşları olduğu fikrine sarılmıştı.

Fakat şimdi burada tam anlamıyla kendi başınaydı. Artık aralarında ortak hiçbir şey kalmamıştı.

ALTI

Kapı açılınca Dom, Phil ve Hutch el feneri bulmak için çantalarını karıştırdılar. Hutch'ın botunun tabanıyla demir kapı koluna tekme atarak açtığı delikten hiçbir şey görünmüyordu.

Hutch'ın her tekme atışında sarsüan tahtaların sesiyle birlikte Luke gözlerini kırpıyordu. Kapıyı açma fikri onun sinirlerini bozmuştu. Onlarla birlikte kapının önüne gitmekteki isteksizliği, Dom'la yaptığı ağız dalaşından sonraki küskünlükle daha da artmıştı ve bu yüzden şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Fakat onların yaptığı bu vandallıktan da utanıyordu. Onlar kapının önünde birbirini dolduruşa getirirken kendisi yağan yağmurda, sundurmanın altında öylece duruyordu.

Diğer üçü gibi onun da ayakları mahvolmuştu. Islanmıştı, açtı ve baştan aşağı sefil bir haldeydi. Bütün bunların -işkenceye dönen yürüyüşün, yağmurun, kasvetli ve karanlık ormanın- artık sona ermesini istiyordu, fakat bunun böyle sonuçlanması gerekmiyordu. Özel bir mülkün kapısı kırılarak içeri girilmemeliydi. Ayrıca bunu gerçekten iyice düşünmüşler miydi? Burası, ağaca asılmış olan kadavraya üç beş kilometreden daha uzak değildi. Bu yaptıkları hiç mantıklı bir şey değildi. Tam aksine, gece olmadan önce oradan mümkün olduğu kadar uzağa gitmeleri gerekirdi.

Herkesin muhakemesi zayıflamıştı. Şu anda bir şey söylemenin veya yapmanın fazla bir anlamı olmayacaktı. Fakat yine de bu unutulmamalı ve hoş görülmemeliydi.

Luke yavaşça siyah eve doğru yürüdü. Onların sesine doğru gitti. Şimdi hepsi içerideydi ve hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Biri gülüyordu. Phil'di bu. Luke sigarasını otlara fırlattı ve onlara katılarak tekrar arkadaşlıklarına dönmek için kendini zorlamayı düşündü.

Arkasında aniden bir çatırtı oldu. Sanki bir ağaç ikiye ayrılıyormuş gibi şiddetli bir parçalanma sesiydi. Ağaçların arasından geliyordu.

Luke geriye dönüp içinden çıkıp geldikleri karanlık ormanın oluşturduğu ağaçlık duvara baktı. Ağaçlara yağan gümüşi yağmurun ve kalın ağaç gövdelerinin arasındaki eğrelti otu yığınlarının karmaşası dışında hareket eden bir şey görünmüyordu. Fakat duymuş olduğu, gövdesinden koparılmış taze ve güçlü bir ağaç dalının çıkardığı müthiş ses hâlâ kulağında çınlıyordu. Sanki ağaçların arasında, gövdelere çarpıp sıçrayarak ormanın derinliklerine doğru uzaklaşan bir taşın çıkardığı tok bir sesin yankısını duymuştu.

Bir ağacı böyle kırabilecek şey ne olabilirdi? İçerilerde, fazla gerilerde olmayan bir yerde, kalın bir dalın koparıldığı yerdeki parçalanmış kabukların arasından beyaz yaş lifleri ve sivri kıymıkları görür gibiydi. Dal, bir insan gövdesinden koparılan bir kol gibi kararmış bir ağacın gövdesinden koparılıp ayrılmıştı.

Luke birden kendini çok zayıf ve her zamankinden daha değersiz hissederek yutkundu. Yerinden kıpırdayamıyordu. Küt küt atan kalbinin sesi kulaklarında, sanki ormandan birisi fırlayıp hızla üstüne gelecekmiş gibi korkudan aklı karışmış bir halde öylece hareketsiz kaldı. Bir an orada müthiş bir öfke ve kuvvetin, korkunç bir niyetin var olduğunu düşündü. Sonra bu düşünceyi neredeyse kabullendi.

Şiddetli bir gök gürültüsü, ağaçların tepesinde ve ıslak evin kasvetli karanlığı üstünde patlayarak yayıldı. Tahtaların üzerine vuran yağmurun sesi, sanki gökten yağan bir taş sağanağının patırtısına dönüşmüştü.

Luke, içinde olduğu trans halinden silkinerek çıktı. Şaşkın bir haldeydi. Bunların hepsi üzerine çöken bitkinlikten olmalıydı. Aklının ona böyle oyunlar oynamasına neden oluyordu. Bütün öğleden sonra ve akşam o karanlık ağaçların arasında olmak içine işlemişti. Beynini kendi haline bıraksa, bu korkular tüm düşünce ve duygularını böyle etkileyecekti.

Kendini meşgul etmeliydi. Bir şeye odaklanmalıydı. Kapıya doğru gitti. Kapının çerçevesinden Hutch'ın dışarıya bakan solgun yüzünü görebiliyordu. Başlığını çıkarmıştı.

"O sesi duydun mu?"

Hutch gökyüzüne baktı. "Biliyorum. Şimşek ve gök gürültüsü. Burayı, bundan daha iyi bir zamanda bulamazdık. Yoksa böyle bir fırtına bizim şişkoların işini bitirirdi, sanırım. Onları gözden çıkarmak zorunda kalırdık."

"Siktir git, Yorkshireli!" diye bağırdı Dom, ahıra benzer karanlık evin içinden.

Tedirginliğine rağmen Luke, burnundan çıkan sinirli bir kıkırdamaya engel olamadı. Yüzüne aptalca bir gülümseme yayıldı. Hutch dönüp içeri girerken elindeki fenerin ışığı evin karanlık duvarlarında yansıdı.

"Hayır. O sesten bahsetmiyorum. Ağaçlardan. Ağaçların içinden gelen ses. Sen onu duymadın mı?"

Fakat Hutch onu dinlemiyordu. Tekrar içeri, diğer ikisinin yanma dönmüştü. "Orada ne buldun, Domja?"

Luke, Domun, "Yine şu Hıristiyan saçmalıklarından bir sürü şey," dediğini duydu. Dönüp bir kere daha ormana doğru baktı ve sonra kapıdan girip diğerlerine katıldı.

YEDİ

Evde ne kadar zamandır oturulmamış olduğunu ya da burada ne tür insanların yaşamış olduğunu anlamak imkânsızdı.

İçi tıklım tıkış olan kulübenin dip taraflarını zorlukla aydınlatan el fenerinin sarı ışığında Luke'un ilk dikkatini çeken şey kafatasları oldu. Sonra haçları gördü.

Küçük kuşların ve sincap veya gelincik olabilecek bazı hayvanların benekli küçük kafaları, girişteki bu geniş odanın tahta duvarlarına paslı çivilerle çakılmıştı. Vaşak, geyik veya karaca gibi daha büyük hayvanların kafataslarının birçoğu ise duvarlardan yere düşüp parçalanmıştı. Delik deşik kemikleriyle tutunmayı başarabilmiş olanlardan bir iki tanesi hâlâ alçak tavana yakın yerlerden sırıtarak bakıyordu.

Kafataslarının arasında hâlâ duvarlara çakılı olan en az bir düzine haç vardı. Gerçi hiçbiri onlara uzun süre bakmamıştı, fakat görünüşe göre dalların birbirine bağlanmasıyla yapılmışlardı ve çoğu yerinden çıkmış, hatta bazıları baş aşağı gelmişti. Açık olan başlarına değecek kadar alçakta olan tavan kirişlerinden iki tane boş ve paslanmış gaz lambası sarkıyordu ve dokununca rahatsız edici bir gıcırtıyla sallanıyorlardı.

Döşemenin altında kaçışan farelerin sesi duyuluyordu. Burada rahatsız edildikleri için kızmış olmalıydılar, fakat yine de tıkırtılarında çok emin ve korkusuz olduklarını gösteren bir şey var gibiydi.

Hutch, ana odaya bitişik olan ilave odadan geri geldi. "İçeride aletler falan duruyor. Ürkütücü bir tırpan var. Bu evin en az yüz se-

nelik olduğunu tahmin ediyorum." Ocağın içinde duran küçük demir sobanın yanma gitti. Kirli elleriyle sobanın yuvarlak karnını yokladı. "Bu zımbırtı tamamen paslanmış ama sanki kuru gibi görünüyor."

Phil, çapraz ayaklı sehpayı inceliyordu ve iki eliyle bastırınca sehpa gıcırdadı. Dom, oturulacak tek şeyi -masanın başında duran kaba saba ahşap tabureyi- sahiplenip üzerine oturmuştu ve botlarını çıkarmaya çalışırken geriye kaykılıp duruyordu. "Hutch. Şunlara bir el at. Bağcıkları bir türlü çözemiyorum. Aslında içinden ne çıkacağını görmekten korkuyorum. Dizim sanki içi çiviyle dolu bir su torbası gibi. Bu sabah sende olan o sihirli spreyi istiyorum. Sonra da ateşi yakarsın."

Hutch, çömeldiği yerde dönüp yüzünü ekşiterek omzunun üstünden Doma baktı. "Seni cidden sabah burada bırakmayı düşünüyorum."

Ev, ahşap bir teknenin buza oturması gibi çatırdayıp yerinden oynadı. "Burası güvenli mi ki?" diye sordu Phil.

Hutch sobaya küfretti. Sonra başını çevirmeden, "Bunu test etmeye çalışmazdım," dedi Phil e.

Luke el fenerini tekrar duvarlara ve tavana tuttu. Dördünün arasında en uzun boylusu oydu ve tavandaki alçak kirişlere çarpmamaya dikkat ederken, başının yan tarafını sarkan demir lambalardan birine çarptı.

Phil, Dom ve Hutch güldüler. "İyi misin, birader?" diye sordu Hutch ve ekledi. "Çok fena ses çıktı."

"İyiyim." Luke el fenerini üst kata çıkan dar merdivenlere doğru tuttu. "Oraya çıkan oldu mu hiç?"

"Bu dizle mi?" dedi Dom. "Hutch gidip yardım getirene ve İsveç Hava Kuvvetleri bahçeye bir helikopter indirene kadar ben buradan bir yere gitmiyorum. Öyle değil mi, iflah olmaz Yorkshire iti? Ateşi yakmak için şu haritayı kullan da hiç olmazsa bir işe yaramış olsun."

Bu lafa hepsi birden güldü. Luke bile kendini tutamadı ve yeniden Doma ısınmaktan geri duramadı. Fazla alıngan davranmıştı. Hepsi bu berbat ormanın ve umutsuz yürüyüşün sonucuydu. Sanki baldırları hâlâ kayalık yamaçlarda zorlukla inip çıkıyor ve sert dallarla

kaplı orman boyunca durmadan yürüyormuşçasına harekete devam ediyordu. Herkes yorgundu. Hepsi buydu. "Aptal gibi konuşmak istemiyorum ama... "

"Öyle olmadığın tartışılır," diye mırıldandı Dom ikinci botunu çıkarırken. "Sprey nerede, Hutch?"

Luke, Doma baktı. "Siktir git," dedi. Sonra Hutch'a döndü. "Ama orada kesinlikle bir şey duydum. Ağaçların arasında."

Dom yüzünü buruşturdu. "Yine bu saçmalığa başlama. Senin bu zırvaların olmadan da burada her şey yeterince kötü zaten."

"Dalga geçmiyorum. Sanki bir..." Duyduğunu tanımlayamıyordu. "Çatırtı gibiydi."

Kimse onu dinlemiyordu.

"Yeni ayaklar istiyorum." Phil ayağında çoraplarıyla kalktı. "Gidip yatak odalarına bir bakayım bari."

"Ben içinde banyo olan odayı alacağım," dedi Hutch. Stockholm'de açık hava spor aletleri satan bir dükkândan almış olduğu çakıyla sobanın kapağını açmak için uğraşıyordu. Bu ülkedeki diğer her şey gibi bu çakı da ucuz değildi. Luke da bir tane almıştı, çünkü ıssız bir ormanda bir bıçağa sahip olma fikrinden hoşlanmıştı. Dom, pahalı oldukları için almaya yanaşmamış, eğer ihtiyaç duyarsa Hutch'ınkini kullanacağını söylemişti. Phil, bıçağını daha ilk gün kaybetmişti. İlk kamp yaptıkları yerde unutmuştu.

Dışarıda bir gök gürültüsü, demir teknelerin granit kayalara çarpması gibi patladı. Ardından çakan bir şimşeğin göz alıcı ışığı eve çok yakın bir yerde ışıldadı. Açık kapının aralığından görünen tozlu tahta zemini aydınlattı.

Phil, yukarı çıkarken ilk basamakta durdu ve kararmış haçlardan birine dokundu. Kendi kendine konuşur gibi, "Kendini güvende hissetmeni sağlarlar diye düşünürsün, ama sağlamazlar," dedi.

SEKİZ

Phil, yuvarlanır gibi bir hızla merdivenlerden aşağı indi. Ayak seslerinin patırtısından çok, kesik kesik nefes alışı hepsinin dikkatini o yana çekti.

Aşağıda, açılmış üç çift göz ona doğru döndü. Üç el fenerinin ışığı merdivenin alt tarafını aydınlattı.

Phil durdu ve sonra dizlerinin üzerine düştü. Sırtını dönüp geri geri sürünerek merdivenlerden bir an önce uzaklaşmaya çabaladı.

Hutch'ın aklına, ağaca asılı hayvanın sarkan etleri geldi.

Dom, masaya uzatmış olduğu ayaklarını yere indirdi. "Ne oluyor be?"

Luke, kapıya yakın olarak oturduğu yerden kalktı. Onların geceyi burada geçirmek niyetinde olmalarını bir türlü kabullenemiyor gibi hâlâ yağmuru seyrediyordu. Bir darbe bekliyormuş gibi omuzlarını öne doğru eğdi. Ağzını açtı fakat konuşamadı.

Hutch bir korku duymasına rağmen içinden aptalca bir esneme geldiğini hissetti.

Phil bağırmak istedi, fakat sadece ulumaya benzer bir ses çıkarabildi. "Orada bir şey..." dedi. Yutkundu. "Yukarıda!"

Hutch tavana baktı. Sesini fısıltı denecek kadar alçalttı. "Dalga geçiyorsun."

"Hadi gidelim," dedi Dom.

Hutch bir elini kaldırdı. "Şşş."

Dom ve Phil masanın etrafında botlarını aramaya başladılar. Başları birbirine yakındı ve Dom fısıldayarak Phil'e bir şey sordu. Phil kafasını hemen Doma çevirdi. "Bilmiyorum! Onu gördüm. Yatakta." Bu akıl almaz bir açıklamaydı, fakat kimse gülemedi. Hatta yutkunamadılar bile. Bu yerde bir yatak olması fikri, aslında gerilimi sona erdirmesi gerekirken aksine her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Hutch avuçlarını açarak ellerini havaya kaldırdı. İki eli de çok pisti. "Susun! Sakin olun. Biraz sakinleşin. Burada hiç kimse olamaz. Şu toza bakın. İçeri girdiğimizde hiçbir ayak izi görmedik. Bu mümkün değil."

Tombul yüzündeki kanı çekilmiş ve titreyen Phil konuşmaya çabaladı. "Orada. Yukarıda."

"Ne o?" diye sordu Dom ısrarla.

"Bir hayvan mı?" diye sordu Luke.

Hutch, Luke'a baktı. "Aletini çıkar."

Luke, anlamayarak ona baktı.

"Bıçağı," dedi Hutch ve kendi bıçağını kaldırıp gösterdi.

Dom botlarının birini giymişti ve çıplak ayak parmaklarını diğer ıslak bota sokmaya çalışıyordu. "Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı."

Hutch boynunu öne doğru uzattı. "Bir hayvan olamaz. Dinleyin."

Dom ikinci botunu da ayağına geçirdi ve yüzünü buruşturdu. "Sokarım böyle işe. Ben gidiyorum."

"Dom, kes şunu! Dinle." Hutch yavaşça merdivenlerin altına doğru yürüdü.

Luke, Phil ve Domun dışarı çıkabilmeleri için kapıdan çekildi. "Yavaş ol, Hutch. Ayı filan olabilir."

Hutch başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar çoktan aşağı gelirdi." Dışarıda kapının sundurmasında durup içeriye bakmakta olan Phil ve Doma doğru döndü. O sırada evin içine, sanki oradakilerin yerini

almak istermiş gibi ıslak hava ve nemli ağaç kokusunun karıştığı ani ve sert bir rüzgâr doldu. "Phil. Yukarıda bir delik falan var mıydı?"

"Ha?"

"Bir delik? Çatıda? Kırılmış bir pencere? Gördüğün şey bir hayvan mıydı?"

Phil yutkundu. "Yatakta oturuyordu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu."

"Neydi?" diye sordu Dom.

"Bilmiyorum. El fenerimin ışığında sadece gözler gördüm. Ve kapkara bir şey. Büyük bir şey. Ama kıpırdamadı. Sadece orada oturmuş bana bakıyordu."

Dom kafasını geriye doğru attı. "Aman Tanrım. Buna inanamıyorum!"

Hutch ona ters ters baktı. "Dom. Sakin ol. İçeride canlı bir şey olsaydı, şimdiye kadar anlardık. Sadece döşemenin altındaki farelerin sesi geliyor ve onların büyüklüğü de baş parmağın kadardır."

Hutch onun fikrini alabilmek umuduyla Luke'a baktı. Fakat Luke'un yüz ifadesinden, evin içinde bir canlı bulunmadığı konusunda söylediklerinin hiç kimseyi ikna edememiş olduğunu anlıyordu. Dışarıda yağmur, tehditkâr bir güçle evin duvarlarını döven taşlar gibi neredeyse onların ayak sürüme seslerini bastırıyordu.

Hutch tavana baktı. "Bu durumda dışarı çıkamayız. Hava ısısı bir saat içinde hızla düşecek. Zaten sırılsıklam haldeyiz. Dışarıda donarız." Birkaç saniye hiçbiri konuşmadı, fakat aralarında bakıştılar.

Luke birden ona bakıp sırıttı. "O halde önden buyur."

DOKUZ

Ne kadar öyle isteseler de merdivenlerden yukarı sessizce çıkmak olanaksızdı. Basamak tahtaları ayaklarının altında oynuyordu. Dikkatli ve isteksizce atılan her adımla birlikte kalaslar çatırdıyor, hatta gümbürdüyordu. Hutch bir elinde feneri, diğer elinde bıçağıyla önden gidiyordu. Luke onun hemen arkasından gidiyor, fakat eğer Hutch çok ürkecek olursa geri dönüp merdivenlerden kaçmasına engel olmayacak şekilde fazla yaklaşmadan onu takip ediyordu. Küçük bıçağın kabzasını sıkmaktan eli acımıştı. Parmaklarını gevşetti.

Luke, beceriksizce tırmanmaya çalıştıkları dar ve karanlık ahşap tünelden yukarı bakarak, "Bir şey var mı?" diye fısıldadı. Çocukken keşfettiği küçük bir ortak arazide bulunan bir dizi eski kulübedeki birikmiş süprüntülerin kedi çişiyle karışık pis kokusuna benzer bir kokusu olan daracık bir geçitti burası.

"Yok," dedi Hutch. Sesi, nefesini tutuyormuş gibi gergindi.

Luke el feneriyle Hutch'in etrafındaki şeyleri aydınlattıkça, kalp atışlarının gümbürtüsü ağzından ve kulaklarından dışarı vuruyormuş gibi artmaya başladı. Kararmış eski tahtaların üzeri uzun sakallı yüzlerle doluydu, bunlar asırlık kerestelerin içindeki doğal desenlerdi. Bu bir eski müze, bir kara müzeydi. Burası bir camın arkasında olmalıydı, karanlıkta, onların etrafında değil. O anda birden Phil'in yukarı tek başına çıkmış olmasına saygı duydu.

Bir zamanlar bu berbat ormanda elektrik olmadan yaşayan insanları düşününce Luke'un içine büyük bir sefalet duygusu doldu ve sanki ruhu ayaklarının altından aşağı çekiliyormuş gibi hissetti. Önce ikisinden biri ölüyordu, sonra diğeri büyük bir çaresizlik içinde yalnız yaşıyordu. Sırf bunu bir an için bilmek bile insanın yüreğini parçalamaya yeterdi.

Bu korkunç duyguyu içinden atmaya çalıştı. Hissettikleri, korkusunu dürtüklüyordu. Burası bir insanın asla içinde bulunmaması gereken bir yerdi, hiçbir zaman. Bunu içgüdüsel olarak hissediyordu. Kafataslarını duvarlara çivileyen bir tür delilik insanın aklını karıştırıyordu. İçerideki soğuk ve karanlık hava bile sanki kendi amacına yönelik bir kasıtla etraflarında dolaşıyor ve içlerine giriyordu. Bu şekilde düşünmek çok aptalca ve akıl dışıydı, fakat hayal gücü ona bu evin, görülmesi için gözlere ihtiyaç olmayan bir şey tarafından ele geçirilmiş olduğunu söylüyordu. Kendileri burada küçük ve saldırıya açıktılar. Savunmasızdılar. Burada istenmiyorlardı.

Hutch, merdivenin kıvrıldığı yere doğru baktı. Luke el fenerinin ışığında onun profilini gördü. Hutch'in yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemişti. Kötü bir haber almış gibi bembeyazdı ve kanı çekilmişti. Büyümüş olan gözleri kederliydi. Ve sulanıyordu. "Tamam," diye fısıldadı Hutch. "Birkaç adım sonra bir odaya açılıyor. Tavan arası gibi. Çatının alt tarafını görebiliyorum. Burası oldukça nemli."

"Çok yavaş ol, Hutch, çok yavaş," diye fısıldadı Luke. Bir an Hutch'ın botları altında gıcırdayan son birkaç basamağı kendisinin çıkıp çıkamayacağını merak etti. Nefesini tutup onu takip etmek için kendini zorladı.

Onun üç basamak önünde giden Hutch birden durdu. Omuzlarını indirip başını ileri uzattı. Luke'un iki basamak arkada bulunduğu yerden ne olduğunu göremediği, yukarıdaki odada bulunan, önündeki bir şeye doğru bakıyordu. Hutch yutkundu. Şimdi o da görmüştü; Phil'in aklını başından alan şeye bakıyordu.

"Ne o?" diye fısıldadı Luke. "Hutch, Ne o?"

Hutch başını iki yana salladı. İrkilerek geriledi. Ağlayacak gibi bir hali vardı. Tekrar başını salladı ve derin bir iç çekti.

Artık Luke da ne olduğunu görmek istemiyordu, fakat ayakları onu yukarı çekiyordu.

"Her şey yolunda mı? Her şey yolunda mı? Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı, sonra birden bunu üç kere tekrarladığını fark etti. Bugün daha fazla kan görmeye dayanamayacaktı.

"Bu olamaz." Hutch'in sesi küçük bir oğlan çocuğu gibi çıkıyordu. Luke yan taraftan Hutch'in yüzüne baktı. Son basamağı da çıkıp arkadaşının yanma geldi ve odayı tam olarak görecek şekilde o tarafa döndü. Şimdi her ikisinin el fenerinin de aydınlattığı şeye doğru baktı.

ON

Gölgenin içinden yükseldi ve tekrar bir gölge halini aldı.

Tavan arasının dip tarafındaki siluet, çatının eğimli iki tavanı arasında tamamen hareketsiz olarak dimdik oturuyordu. Bulunduğu yer dar ve ışıksızdı ve el fenerlerinden yansıyan ışık burada yetersiz kaldığı için üstünde ve altında kalan yerler karanlıkla kaplıydı. Fenerlerin ulaşabildiği en uzak yerler ancak puslu bir resim gibi görünüyordu, fakat yine de eski siyah bir postun üzerindeki tozları ve gümüş rengi örümcek ağlarını aydınlatmaya yetiyordu. Postun üzerindeki tüyler ahşap tavan kirişlerinden akan yağmur damlalarının ıslaklığıyla yer yer parlıyordu.

El fenerlerinden birinin ışığı, karaltının çıktığı yeri aydınlattı. Ancak bir çocuk beşiği büyüklüğünde olan küçük tahta bir sandık, tozlu ve donuk sarı ışığın altında kendini gösterdi. Ağaçtan yapılmıştı ve zamanla kararmış ya da siyaha boyanmış bir tabuta benziyordu.

Diğer el feneri -Luke'unki- iki karanlık göz çukurunun üst tarafından yükselen boynuzları aydınlattı. Kahverengimsi, uzun ve kalın boynuzlardı bunlar.

Vücudundan çıkan iki ince arka bacak, kemikli diz kapağının eklem yerinden bükülmüştü ve ucunda toynaklar vardı. Bu toynaklarla sanki boynuzlu yaratık yerinden fırlamaya hazır bir halde sandığın iki yanma tutunup dengelenmiş gibi görünüyordu.

Kara dudaklar, uzun sarı dişlerin üzerinden geriye doğru çekilmişti. Tuhaf bir şekilde nemli gibi görünen burun deliklerinin altında hiç değişmeyen sırıtkan bir ifade vardı. Göğsünün üstünde ve altında, tüylerin arasından küçük pembe meme uçları görünüyordu. Bunlar hepsinden daha iğrençti, Lukeun açılmak üzere olduğunu ve bir *çat* sesiyle birden kapanacağını hayal ettiği fildişi renkli ağzından bile daha berbattı.

İnce siyah ön bacakları -ya da kolları- omuz hizasına kalkmış ve dirseklerden bükülmüştü. Kara elleri, sanki önündeki herkese ayağa kalkmalarını emreder gibi veya önceden orada olan ve çoktan kay- ' bolup gitmiş bir objeyi tutuyormuş gibi yukarı çevrilmişti ve içleri tavana bakıyordu.

Luke konuşamıyordu. Nasıl tepki göstereceğini veya ne düşüneceğini bilemiyordu. O yaratığın önünde ve tavan arasındaki dar boşluğu dolduran korkunç mevcudiyetin içinde öylece duruyordu.

Hutch ancak fenerin ışığında yerdeki beyaz nesnelerin ne oldu- i ğunu anladıktan sonra konuştu. "Kemikler.''

Yere bakan Luke, küçük kemiklerinin üzerindeki etleri yendikten sonra atılmış gibi görünen ve tahta sandığın etrafına dağılmış olan ölü şeyleri gördü. Bunlar muhtemelen tavşanlar ve kanadı kırık, kafatasları kurumuş büyük kuşlardı. Bazılarının üzeri hâlâ gri bir parşömene dönmüş tüysüz deriyle kaplıydı.

"Orada." Hutch, fenerinin ışığını ahşap tavana kazınmış izlere doğru tuttu. Tahtaların üzerinde, Gammelstad'da gördükleri taşların üzerindeki runik yazılara benzeyen, derince kazınmış bazı çocukça simgeler ve daireler vardı. Yazılar gelişigüzel yazılmıştı, bazı kirişlerde farklı boylarda ve bazılarında Çince'de olduğu gibi uzun satırlar halindeydiler.

"Ne?.." Luke cümlesini bitiremedi. Soru sormak aptalca geliyordu. Bunların ne anlam taşıdığını veya neden orada olduğunu kim bilebilirdi?

Hutch ileri yürüdü. Luke, sanki hareket ederek korkunç bir şeyi tahrik edecek ve hemen bir şeyin olmasına yol açacakmış gibi arkadaşının attığı her adımda irkiliyordu. Yerdeki şeyler Hutch'in ayakları altında ezilip çıtırdıyordu. Hutch fenerini daha yukarı kaldırıp sandığın içinde dimdik duran şeyin göğsüne ve yüzüne doğru tuttu. "Kıpırdarsa kalbim durabilir."

"Keçi mi?"

"Ona benziyor.

"Tanrım."

"Tam tersi."

"Anlamıyorum."

"Kim anlayabilir? Burası bir tür tapınakmış. Heykel ve adanmış kurbanlar. Sanırım bu Mendes Keçisi olmalı."

"Ne keçisi?"

"Bu şeyin içi doldurulmuş. Arkadan, şuradan..." Hutch içine doğru eğilirken Luke nefesini tuttu. "Fareler tadına bakmış."

Luke başını salladı. "Ne yapacağız?"

"Çılgınlık." Hutch kendi kendine konuşuyordu. "Bu lanet puştların deliliğini hayal edebiliyor musun?"

Luke, Hutch'in ne demek istediğini anlayamadı.

"Bu küçük eller insan eli. Mumyalanmış. Üzerine dikilmiş."

Hutch, Luke'a döndü. Luke'un fenerinin ışığında Hutch'ın gözleri parlıyordu. "Tam bir zırdeli işi. Aşağı duvarlarda haçlar ve tavan arasında lanet olası bir keçi. Üzerine ölü birinin elleri dikilmiş. Bir metafor karışımı. Bir cinnet. İsveç çılgınlığı. Karanlığın ve uzun gecelerin etkisi. Bunlar herkesi delirtir."

Luke geriye döndü. "Hadi aşağı inelim."

"Phil haklıydı. Bu bir yatak."

"Dalga geçiyorsun."

Hutch başını iki yana salladı. "Ben bunları daha önce Skansen'deki konut müzesinde görmüştüm. Buraya ilk geldiğimde. Norveçte de gördüm. Eskiden odalarda bu küçük ahşap sandık yataklardan yapıp içini otla dolduruyorlardı. Üstüne bir kapak yapılınca gündüz bir bank gibi kullanabiliyordun. İnsanlar o zamanlar pek ufak tefekmiş, anlaşılan."

"Bunun içinde kim yatmak ister?"

"Şuradaki arkadaş." Hutch gülümsedi ve el fenerini doğruca keçinin sırıtkan suratına tuttu.

"Hutch!" Dom, merdivenlerin dibinden Hutch a bağırıyordu. "Hutch!"

Hutch başıyla merdivenleri işaret etti. "Hadi gel. Kaçalım."

Luke, alt kata inen merdivenleri iki sıçramada inmemek için kendini zor tuttu.

Arkasından Hutch'ın fotoğraf makinesinin flaşı patlayıp onun bu kaçışını yakaladı.

ON BİR

"Bunu uyduruyor olamazsın," dedi Dom; Jack Daniel's'ın aslan payım içtikten sonra lafları ağzında yuvarlıyordu. Önce hazır şehriyeli tavuk çorbası ve ardından geriye kalan son dört kutu konserve sosis ve fasulyenin yarısını yedikten sonra plastik bardaklardaki içeceklerini yudumladılar. Her biri ikişer tane çikolatalı ve yulaf gevrekli protein çubuğu yiyerek yemeği tamamladılar. Çorbayı dibine kadar içip dumanı tüten fasulyeleri mideye indirmelerine, hatta daha önce hiç yapmadıkları bir şekilde kaselerin dibini bile yalamalarına rağmen hâlâ açlık hissediyorlardı. Bugün, önceki güne göre daha kısa bir yol yürümüş olsalar da şimdiye kadarki günlerin en zorlusu olmuştu.

Phil'in ayakları çıplaktı ve sürülen antiseptikten parlıyordu. Dom, şişen dizini yukarı kaldırmış ve Hutch'ın sırt çantasının üzerine koymuştu. Hepsinin baldırları hafif hafif zonklayan ağrıların etkisiyle sertleşmişti ve aşırı yorulmadan ciğerlerinin havası azalmıştı. Uyku tulumlarını açıp yere serdikleri anda hepsini bir yorgunluk dalgası sardı. Luke kendini hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Vücudunun böyle külçe gibi ağırlaşmasının ve halsizleşmesinin mümkün olabileceğini hiç bilmiyordu. Bu şekilde ancak bir gün daha dayanabilirdi. Dom ve Phil için ise bu onların son gün gibi görünüyordu.

Dışarıda geçirecekleri bir gün için daha yetecek kadar yiyecekleri vardı. Ve küçük viski şişesinin dibinde sadece çay renginde birkaç damla kalmıştı. Dom, Gâllivare'den ayrıldıklarından beri kendini

oradan oraya sürükleyip duruyordu. Bu gezi sözde keyifli bir tatil olacaktı. Kutup mavisi muhteşem bir gölün kenarında başlayacak, hepsi bir kamp ateşinin etrafında oturup gece karanlığı yaklaşırken pembeye dönüşen gökyüzünün rengini seyredeceklerdi. Yaptıkları plan böyleydi.

Luke, Hutch'ın taburenin son ayağını etrafına toplandıkları so- j banın ağzından içeri itmesini ve ateşin içine sokup döndürdüğü eski tahta parçasından çıkan kıvılcımları izledi. Dışarı çıkan keskin duman hepsini öksürttü. Ocağın bacası neredeyse tamamen kapalıydı. Küçük sobada için için yanarak kırmızı korlara dönüşmüş olan tabure kalın- \ tılarının sıcaklığı, gecenin dondurucu soğuğuyla birlikte kapıdan ve döşeme tahtalarının arasından gelen hava akımlarına karışan ıslak toprağın keskin kokusu ve çürümüş odunların ekşi kokusu içindeki alt katın ancak bir bölümünü ısıtabiliyordu.

Phil ve Dom, Luke'un itirazlarına rağmen tabureyi daha önce par- I çalayıp yakacak odun haline getirmişlerdi. "Zaten yeterince derdimiz yok mu?" demişti Luke. Hutch ateşi tutuşturmak için oradaki haçlar- j dan dört tanesini kullanırken ise ona bakamamıştı. Kendince, onları kırıp küçük yakacak parçaları haline getiren Hutch'ı seyretmeyerek, kutsal bir şeye karşı yapılan saygısızlıktan dolayı ortaya çıkabilecek uğursuzluklardan muaf olacağını umuyordu.

Hutch kaşlarını çatarak Doma baktı, sonra tekrar arkadaşının dizlerine yaslandı. "Viskiyi içerken yavaş ol, Domja. Bunda dört kişinin hakkı var. Bu senin son yudumun. Ben daha bir ağız dolusu bile içmedim."

Phil kendi kendine gülümsedi. "Ormandan gideceğimiz zaman için son bir yudum ayırmalıyız."

"Ben bu gece bitirmeyi tercih ederim. Islanmış ve üşümüşken bunu içmek en kötüsüdür." Hutch, sanki söylediği şey ertesi gün başlarına gelebilirmiş gibi, başka bir şey söylemekten kendini alıkoydu.

Kulübenin pis döşemesinin üzerine yan yana sermiş oldukları sünger altlıklı uyku tulumlarının üzerinde oturmuş veya uzanmış halde, sobanın minik kapağından gelen sıcak havanın keyfini çıkarıyorlardı. Çok yakınında oldukları ve ateş yüzlerini yakıp gözlerini acıttığı halde hiçbiri buna aldırmıyordu. Tam iki gün boyunca hissettikleri ilk sıcaklık buydu.

Sobanın üstünde, daha önce hayvan kafataslarının olduğu dört çivinin arasına bağladıkları çadır germe halatının üzerine astıkları ıslak giysiler -dört kirli polar ve dört çamurlu pantolon- üzerlerinden buharlar ve dumanlar çıkararak yavaş yavaş kuruyordu. Su geçirmeyen anorakları arkalarındaki diğer duvarın çivilerine asılıydı. Sırt çantalarının içinde ıslanmış olan ne varsa odadaki diğer çivilere gelişigüzel asılmıştı. Dom, duvarlardaki bütün kafataslarını ve haçları çivilerden çıkarıp yere koymuştu. Luke'u tedirgin eden şeylerden biri de buydu. Bunun nedenini bilemiyordu.

Viskinin midesinden yükselen sıcaklığını ve beynini uyuşturduğunu hissetti. Zaten iyice harap olmuştu ve bir süreliğine de olsa her şeyi unutturan ya da en azından bunu vadeden rahatlığa minnettardı.

Luke, eski kararmış tahtaların arka planda yarattığı loş karanlığı ışıtan alevlerin parıltısı içinde, etrafındaki üç arkadaşının titrek kırmızı ışıkla aydınlanmış bitkin yüzlerini fark etti. Kendi yüzü de aynı olmalıydı.

Domun çenesindeki tıraş edilmemiş tüyler ateşin ışığında gümüş gibi parlıyordu. Saçları ağarmaya başlamıştı. Ön perçeminde bile beyazlar vardı. Gözlerinin altında derin gölgeler belirmişti. Yüzüne göre çok yaşlı duruyorlardı. Bakması gereken üç çocuğu ve ödemesi gereken yüksek bir ev kredisi borcu vardı. Son durumuyla ilgili hiçbir ayrıntılı açıklama yapmamış, sadece Londra'daki ilk gece küçük bir sohbet sırasında Luke ona, "İşler nasıl gidiyor?" diye sorduğunda, "Çok iyi, hiç bu kadar iyi olmamıştı," demişti. Fakat belli ayrıntılara girmemiş olması bir ipucu olabilirdi. Dom, Stockholm'deki ilk öğle

sonrasında Phil'le yaptığı okullarla ilgili kısa bir konuşmanın dışında karısı Gayle'den hiç söz etmemişti. Luke bu sıska ve mutsuz kadınla ilk defa Hutch'ın düğününde tanışmıştı.

Bir şeyler olmuştu. Bunu seziyordu. Hutch'ın evlendiği gün Dom körkütük sarhoş olmuştu. Yine İsveç'e gelmeden bir gece önce de, Stockholm'deyken de yürüyüş öncesi Gâllivare'deyken de aynı şekilde içmişti. Aslında her fırsatta diğerlerini de aşırı ölçüde içmeye zorluyordu. Luke'un, değil Stockholm'de, Londra'da bile bunu karşılayacak maddi gücü yoktu. Bu yürüyüş tatilinin kendi payına düşen masrafını bile güç bela karşılayabilmişti. Hatta Hutch'ın ilk başta bu kamp fikrini, yeniden bir araya gelişlerinde sırf aralarında bulunsun diye kendisine teklif ettiğinden şüpheleniyordu. Fakat Dom, her şey için yaygara koparıp taşkınlık ediyor olsa da aslında son derece hassas biriydi. Luke onun bu haline aldanmıyordu. İkisi de öğrenciyken, Domun kötü biten romantik ilişkilerin ardından nasıl hemen darmadağın olduğunu hatırlıyordu. Hepsi birlikte Birmingham'daki Hazelwell Terrace'ta üç numaralı evde yaşıyorlardı. Hayatının en güzel günleriydi. Luke, hepsinin en güzel günleri olduğunu düşünmek istiyordu.

Bu yolculuktan önce, Phil'in suratını hep sanki daha yeni temizlenmiş gibi pembe ve pırıl pırıl olarak hatırlıyordu. Şimdi ise yanakları sarkmış ve her zaman sağlıklı görünen yüzü kirden kararmıştı. Bir kaşının üzerinde yay şeklinde iltihaplı bir sıyrık vardı. Phil arada bir düzgün tırnaklı parmağıyla ona dokunuyordu. Uçuk sarı dağınık saçları da o çocuksu parlaklığını kaybetmişti. Hâlâ sıktı fakat ter ve yağmurdan kafasına yapışmış ve içeri girince yeniden canlanmamıştı. Luke, onun ağzının ve gözlerinin etrafında taze bir hamurun üzerindeki kesik dilimlere benzeyen derin çizgiler gördü.

Londra'da buluştuklarında Phil'in onlara ısınması bütün bir akşamını almıştı. Asık bir surat ve derin, mırıltılı bir sesle çıkagelmişti. Saat ona doğru hepsi sarhoş olana kadar Phil çok az konuşmuştu. Fakat Luke'u asıl şaşkınlığa uğratan şey, on iki ay sonra onu ilk defa

Hutch'ın düğününde gördüğü zaman, her yanından almış olduğu - orta yaş yağlanmasının sonucu olan- kilolardı. Bu yolculuktan önce Londra'da bir araya geldiklerinden beri Luke onun bu haline hâlâ alışamamıştı. İyice gerilmiş olan düğmeli mavi gömleğinin arasından kıllı beyaz karnı görünüyordu. Soğan şeklindeki kıçı, kadın kalçasını andıracak kadar genişlemişti. Yolculuğa çıkmadan önce hepsinin spor yapıp forma girmesi gerekiyordu. Phil ve Dom bu konuda hiç çaba göstermemişlerdi.

Fakat Phil kendini iyice koyvermişti. Bir zamanlar aralarındaki en gösteriş meraklısı adamın tarzı artık tamamen kaybolmuştu. Kot pantolonunu bugünlerde çok yukarı çekiyordu ve çorapları ayak bileklerinden görünüyordu. Artık hiç aldırmıyordu. Fakat neden? Phil boş bir adam değildi. Batı Londra'da emlak komisyoncusu olarak kısa zamanda büyük bir servet yapmıştı. Mesleğinde köşeyi dönmüştü, o halde bu surat niyeydi? Bunun sebebi, karısı Michelle olmalıydı. Luke bundan emindi. Michelle bir kaçıktı. Bunu hepsi biliyordu.

Phil üniversitenin son yılında onu tanıdığı zaman, Michelle beklentileri yüksek biriydi. Çok güzel fakat zor bir kızdı. Yeme bozukluğu olan, çılgınca içen ve aşırı derecede kıskanç bir kişiydi. Luke onu uzun boylu, geçimsiz, uzun kemikli ayakları ve elleri olan bir yaratık olarak hatırlıyordu. Phil'in aklı acaba o zaman neredeydi? Yine de mezun olduktan sonra onunla ilişkisine devam etmiş ve evlenmişti. Şimdi iki kızları ve Wimbledon'da büyük bir evleri vardı. Özel okul ücretleri ve kullandıkları iki arabanın yanı sıra Kıbrıs'ta, ikinci bir ev kredisi sayılabilecek kadar belediye vergisi olan bir daireleri vardı ve Hutch'a göre birbirlerinden nefret ediyorlardı.

Luke onların evine hiç gitmemişti. Londra'da yaşadığı on yıl içinde hiç davet edilmemişti. Michelle ondan hoşlanmıyordu. Onun temsil ettiği şeyleri sevmiyordu ya da Luke öyle sanıyordu. Bekârdı ve hâlâ bir öğrenci gibi yaşıyordu. Michelle'e göre belli bir hedefi veya amacı olmayan bir adamdı; bir hayalperestti, kaybedenlerden biriydi. Phil'in

karısının nefret ettiği her şey onda vardı; belki de kocasının aklını çeleceğinden korkuyordu. Kadının onu onaylamayışı, Phil'i de biraz etkilemiş olmalıydı. Luke'un yaşam tarzını çok sert eleştiriyor, önceden yapmış olduğu bölük pörçük işleri, diğer arkadaşlarından çok daha fazla kötülüyordu. Phil, parayla ilgili konularda onu her zaman küçük hissettirecek kasıtlı bir şey söylüyordu. Karısının sözünü haddinden fazla dinliyordu. Zaten hep ikiyüzlü bir tavır içindeydi, çünkü ne zaman buluşsalar Phil hiçbir zaman kendi ısmarlama sırasına uymaz, taksi parasına bile bir katkıda bulunmazdı. İsveç'e geldiklerinden beri üç kere kendi ısmarlama sırasının üstüne yatmıştı. Diğer ikisi bunu fark etmez gibi görünüyor ya da oralı olmuyorlardı. Fakat bu Luke'a batıyordu. Phil, o kadar parasına rağmen arkadaşlarına bir içki bile ısmarlamıyor, fakat her fırsatta Luke'un para sıkıntısıyla ilgili şaka yapmaktan geri kalmıyordu.

Yoksa Phil, tanışmalarından bir yıl önce Luke'un Michelle'le yattığını biliyor muydu? Aslında onları birbirleriyle kendisinin tanıştırdığım hatırlar gibiydi. Fakat şimdi Phil'in karısı olan kızla o zaman yakın ilişkisi vardı. Ve Paskalya Balosunun ertesi sabahı onu bir daha görmeme kararı almıştı. On altı yıl önceydi, fakat Luke onu altına aldığında nasıl bir kedi gibi tıslադığını ve boşalırken gözlerini akları görünene kadar geriye doğru yuvarlayıp kendinden geçtiğini hâlâ hatırlıyordu. Oysa ne yazık ki Luke, kendisi de boşaldıktan sonra onda hoşlanacak bir taraf bulmak için çok çabalamış, fakat aslında ondan hiç hoşlanmadığını fark etmişti.

Yalnızca Hutch son derece formdaydı ve aralarında en büyük olan oydu. Dağa tırmanmış, Kuzey Denizinde batık enkazlara tüple dalış yapmış ve eve döndüğünde ise her yerde dağ bisikletiyle turlar yapmıştı. Ustalar dağ bisikleti liginde millî derecesi vardı ve Helmsley yakınlarında kendi bisiklet dükkânını işletiyordu. Geçen yıl Paris Maratonunda koşmuştu.

Her ne kadar arkadaşlarına sığınacak bir yer bulmuş, onlara bir ateş yakmış ve ertesi gün onları bu terk edilmiş lanet ormandan öğle vakti çıkaracağına söz vermiş olsa da Hutch'ın bir derdinin olduğu Luke'un gözünden kaçmamıştı. Yukarıdaki odadan indiklerinden beri şaka yollu takılmalarını ve arkadaşlığını sürdürmüştü. Neşesinin, macera ve zorluklara olan hevesinin, sinirli Luke'a ve diğer iki şişkoya da geçmesi için elinden geleni yapmıştı. Fakat eğer Luke yanılmıyorsa, Hutch endişe içindeydi. Her ne kadar korkuyor gibi görünmese de. Bu da Luke'u, ev ve ormanla ilgili duyduğu kendi kuşkularından daha fazla kaygılandırıyordu.

Phil uyku tulumunun içinde döndü. "O kadar yorgunum ki doğru dürüst düşünemiyorum bile, ama burada bir dakika bile uyuyabileceğimi sanmıyorum. Kıçım şimdiden yara oldu."

"Eğer istersen yukarıda bir yatak var, Phil," dedi Hutch ve kupasından bir yudum aldı.

Herkes bu tatsız espriyi homurdanarak onayladı.

Dom gözlerini ateşe dikti. "Binlerinin bize inanacağını düşünüyor musunuz? Bu konuda?"

"Bende fotoğraflar var," dedi Hutch. "Yanında sigara var mı, Lukers?"

"Ağaçtaki şeyin fotoğrafları olmasın," dedi Dom son derece ciddi bir yüzle. Luke, kolunu uzatıp iki parmağı arasında tuttuğu sigarayı Hutch'a verirken gülmeye başladı. Phil de kıkırdayarak hırıltılı bir sesle ona katıldı.

Hutch gülümseyerek Luke'un verdiği sigarayı aldı. "Eğer istersen yarın sabah tekrar onun yanma gidebiliriz." Göz kırptı. "Eminim senin çocuklar onun her açıdan fotoğraflarını görmek isterler."

"İstersen çerçeveletebilirsin," dedi Phil. Yüzünde rahatlamış, sırıtkan bir gülümseme vardı ve gözlerinden kırmızı alevlerin titrek ışığı yansıyordu.

"Sizce onun burayla bir bağlantısı var mıdır?" Soruyu hepsine yönelten Luke, yere baktı.

"Ben ikisini birbirine bağlamamaya çalışıyorum," dedi Phil. "Çünkü geceyi bu söz konusu yerlerden birinde geçirmek zorundayız."

Herkes buna gülerken Luke birden arkadaşlarına karşı iyi duygularla dolu bir sıcaklığın vücuduna yayıldığını hissetti. Hatta sevgi dolu bile denebilirdi. Phil'i bir daha asla görmeyeceğine dair kendine verdiği sözden, Doma yaptığı sert çıkıştan dolayı yüzünü buruşturdu. Bu sadece içinde bulundukları durumun yarattığı bir şeydi. Hepsi çok alıngan ve mantıksız hale gelmişti.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Dom.

Luke başını kaldırıp ona baktı, bunun kendisine yöneltilen alaycı bir sataşma olduğunu sanarak gözlerini kıstı.

Dom gülümsedi. "Dalga geçmiyorum. Sahiden ne düşünüyorsun?"

Luke omuzlarını silkip kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Yani, bağırsakları tamamen boşaltılmış bir hayvanın, çünkü öyleydi..." etrafındaki üç kişinin suratları asıldı ve Luke ses tonunu alçaltıp daha sessiz ve yavaşça devam etti, "neden ağaca o şekilde asılmış olduğuna dair mantıklı bir açıklama bulamıyorum. O kadar yükseğe. Bu veya İsveç'in ıssız yerleri hakkında, internette ya da seyahat dergilerinde okuduklarımın dışında hiçbir şey bilmiyorum. Bu konuda Hutch uzmandır."

Hutch bir iç geçirdi. "Pek uzmanlık denemez."

Dom, Hutch in kafasını her iki taraftan elleriyle ovuşturdu. "Bence de. Yorkshireli hergele."

"Ama," dedi Luke. "Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun?"

"Neyi?" diye sordu Dom.

"Tüm bunlarda çok yanlış bir şeyler olduğunu."

Phil gfrldü. "Daha neler, Sherlock."

"Farzet ki kaybolmadın ve bu ormanda günlük bir gezinti yapıyordun."

Dom geğirdi. "Güzel ama şu an için çok zalimce bir düşünce."

"Sana da bir terslik varmış gibi gelirdi. Sen de tedirgin olurdun. Öyle değil mi?" Luke, konuşurken Hutch'ın kendisini dikkatle seyrettiğini fark etti fakat yüz ifadesini okuyamadı. "Bu ormandaki ortam. Ağaçlar. Karanlık. Daha önce içine girmiş olduğum hiçbir ormana benzemiyor ve ben birçok ormana girdim. Hutch'la birlikte Galler'de, İskoçya'da ve Norveç'te kamp yaptım. Bulunduğum hiçbir yerde böyle bir şey hissetmedim. İlk gün burada gördüğümüz orman da aynı değildi. Bu kadar... berbat. Ve ışıksız."

Diğerleri onu sessizce seyrediyordu.

"Belli ki hepimiz ilkel seviyede programlanmışız, sürüngen beyniyle, ormandan korkacak şekilde. Ama bu çok daha öte bir şey. Bu ormana girdiğimizden beri bu korkunun yersiz olmadığını hissettim." Luke sigarasından son bir uzun nefes daha çekti ve izmariti sobanın küçük deliğinden içeri attı.

"Doğru," dedi Hutch.

"Doğru," diye mırıldandı Dom.

"Doğru," dedi Phil esneyerek.

Luke ellerinden destek alarak geriye yaslandı ve kafası o anda sobanın etrafında oluşturdukları küçük çemberin gerisinde kalan soğuk havanın hücumuna uğradı. Yukarı, tavana baktı. "Ve şimdi de bu. Orman bu insanları delirtmiş. Çünkü insanların buraya gelmemeleri gerekiyordu."

"Genellikle de gelmezler," diye mırıldandı Dom, gözleri kapalı. "O yüzden burada hiç yol yok, değil mi Yorkshireli?"

Hutch bir iç geçirdi ve kirli yüzünü sıvazladı. "Şunu söylemeliyim ki daha önce böyle bir şey görmedim. Orman birdenbire değişti. İlk başta insanı uzak tutacak kadar sık değildi. Sonra birden bizi adeta

yuttu ve geldiğimiz yoldan geri dönme imkânımız kalmadı." Esnedi. "Ve ben gerçekten artık burada kalmak istemiyorum."

"Bunu bilmek güzel. Fikrimi paylaştığın için sağol." Dom, bacaklarına yaslanmış olan Hutch ı itti ve boylu boyunca uzanarak uyumaya hazırlandı.

"Tanrının belası çalılar," dedi Luke gülümseyerek. "Lanetli orman."

Phil ayağa kalktı. "İşemem lazım." Ayak sesleri döşemede gümbürdeyerek yalpalaya yalpalaya yürüdü. Paslı aletlerin olduğu yan odaya girip kayboldu.

"Hayır, lütfen," dedi Luke. Sesinin tonu, dehşetini yansıtmakta yetersizdi.

"Phillers, seni sinsi," diye bağırdı Hutch kıkırdayarak.

"Sıçmak için dışarı çık," diye ekledi Dom.

"Sıçmıyorum," dedi Phil karanlıktan gelen boğuk bir sesle. "Henüz."

Hutch ve Dom kahkahayla güldüler.

Luke, gülmemek için kendini zor tutarak başını iki yana salladı. "Sizin benim arkadaşım olduğunuza inanamıyorum. Mobilyaları ve haçları yakıyorsunuz ve şimdi de içeriye işiyorsunuz. Babalar ve kocalar için asla kabul edilemeyecek davranışlar bunlar."

Dom, uyku tulumunun fermuarını açmak için yarı doğruldu. "Nereye yaptığını söyle. Benim de gitmem gerekiyor. Bari hepimiz aynı yere işeyelim."

Phil ve Dom uyku tulumlarının içine girdikten sonra Dom birkaç dakika içinde uykuya daldı, Phil hırıltıyla nefes alıyordu fakat hareketsizdi, Luke uyanıktı ve kendi uyku tulumunun içinde bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş duruyordu. Hutch, ayaklarına kadar inen kırmızı bir naylon tulumun içine iyice sarınmış halde uzanmıştı. Fakat gözleri ardına kadar açıktı ve duvarları yıkmadan sökebildiği kadar kuru tahta sökerek beslediği ateşe bakıyordu.

"Hutch?"

"Hı?"

"Sorduğum için kusura bakma ama plan nedir?"

Hutch başını çevirip sırıttı. "Hiçbir fikrim yok."

Luke sessizce güldü. "İyi tarafı olmadı denemez. Bu yolculuğun yani. Bizi dinlemek isteyenlere bunun karşılığında yıllarca yemek ısmarlatabiliriz. Burası her türlü standardın dışında."

"Abarttığımız da söylenemez. Fakat güneş parlıyor ve yağmur yağmıyor olsaydı, şu halinin yarısı kadar bile korkutucu olur muydu diye kendime sorardım."

Luke başını salladı. "Ben yine de böyle olurdu diye düşünüyorum."

Hutch gülümserken esnedi. "Ben de."

Luke, giymediği ve kuru olan son giysilerini sırt çantasının içine doldurup başının altına koyacağı bir yastık haline getirdi. Phil'i rahatsız etmeden sobaya yaklaşmaya çalıştı, fakat sonunda bir cenin gibi kıvrılmak zorunda kaldı. "Bu tuhaf düşünce daha önce aklıma gelmişti. Biz üst kattayken." Luke bunu söylemenin hâlâ uyanık olanların hoşuna gitmeyeceğini biliyordu fakat yine de yüksek sesle düşünmekten kendini alamadı. "Yani yukarıdaki şeyin, o leşi ağaca asan şeyi temsil ettiği düşüncesi."

"Ne dediğini duydum," dedi Phil uykulu bir sesle.

Hutch kıs kıs güldü. "Heyecan verici olduğu kesin. Ama hepimiz biliyoruz ki," Luke'a bir göz kırptı, "böyle şeyler yoktur. Maalesef. Fakat dağcıların oksijensiz kaldıkları zaman şaşırtıcı şeyler görmüş olduklarını sanmaları çok ilginç. Denizde kaybolan gemicilerin Ve yorgunluktan tükenmiş askerlerin de. Hepsi aynı şeyler. Tanıdığımız şeylerden kopunca, atalarımızdan gelen hayal gücümüz, böyle boktan şeyler yaratmaya başlıyor. Yalnızlık duygusu. Uzun kış karanlığı. İşte bunlara neden oluyor." Tavana baktı. "Burada birilerinin aklını kaçırmış olduğu kesin."

"Ben de olsam delirirdim. Bu ev benim uzun zamandır kafamda olan, orman içinde bir kulübede yalnız yaşama hayalime son verdi, Ama ağaçtaki o şey..

Hutch esnedi, gözleri yarı kapalıydı. "Bir hayvandı. Biz vahşi yaşam uzmanı değiliz. Gördüğümüz kadarıyla, bir ayının yapacağı bir şey bu. Senin de söylediğin gibi, eti kilere kaldırmaya benzer bir şey yapmış. Her neyse, ben artık yatayım. Yarın nehir kıyısındaki şu turist kulübesine vardığımızda bütün bunları canımız istediği kadar konuşuruz."

Luke başıyla onayladı. "Tabii. Tatlı rüyalar."

ON İKİ

Sivri dallar. Yanakları delen, girecek göz arayan, insanın boğazına batan sivri dallar. Yaprakların arasından fırlayan ve yerden fışkıran uzun dikenler. Her tarafta sivri dallar.

Karanlığın içine doğru. Ağırlığını öne vererek ilerliyorsun. Yüzünü korumak için başını öne eğmişsin. Kolların ileri uzanmış, parmakların karşına çıkan sivri dalları tutup iki yana açmak için çabalıyor. Ama dallar, kollarının ucuna, yakanın altına ve çoraplarının içine diken gibi saplanıp seni yenilgiye uğratarak yukarı çekiyor, ayakların bir türlü yere erişemiyor. Çünkü artık toprağı hissedemiyorsun her şeyin içinden çıktığı karanlık toprağı. Ayakların dağılan eğrelti otlarına, sivri kahverengi dikenlere ve çatırdayan kuru dalların içine dalıyor. Diz kapağına kadar küçük yarıkların arasına gömülen bitkin bacaklarım bir türlü çekip çıkaramıyorsun.

Ve işte asılı halde duruyorsun. Boğulan bir adam gibi nefes almaya çabalıyorsun. Sarmaşıktan oluşan bağlar ve dallardan yapılma bir iskelenin arasında sallanırken takatsizlikten başın dönüyor, ölürcesine bitkinsin. Ve bekliyorsun. *Onu* bekliyorsun.

Gözlerinin otuz santim ötesinden başlayan zifiri karanlığın içinde yavaşça ilerliyor, uzun adımlarıyla senin arasından bile geçemeyeceğin çalıların üzerinden atlıyor. Ensendeki soğuk terler sırtından beline akıyor ve seni ürpertiyor.

Çabuk olacak mı? Sonun çabuk gelecek mi?

Daha onu görmedin bile, ama karanlık sana onun görüntülerin iletiyor, daha önce başka bir yerde, başka bir zamanda görmüş oldu ğun bir şeyin zihnindeki bileşimlerini. Belki de boynuzlar seni delğ geçecek. Öfkeli bir titreyişten önce göğsündeki kalın etleri parçalayıp içine girecek. Dişler işe koyulmadan önce. Keskin sarı dişler. Fildişi rengindeki yaşlı çene, tahtadan çıkan bir takırtı gibi açılıp kapanıyor Yırtıcı uzun dişler, siyah köpek dişetlerinin arasından ıslak ıslak parlıyor

O yüzden, sonun yaklaşırken gözlerini kapalı tut. Böyle bir ağz; yakından görmek istemezsin. Isırıktan önce, yumuşak etlerine girer boynuzun farkına varmadan önce, benekli dudaklar heyecandan kişne gibi geriye doğru kıvrılacak. Bunu biliyorsun.

Geliyor. Onu duyabiliyorsun. Bir boğa böğürmesi, yavaşlayıp bu rundan çıkan bir vınlamaya dönüşüyor. Islak burun deliklerinden hırsla soluyor. Köpeksi bir hırıltı... Hırıltının şiddeti artarak saatlerdir sem kuşatan şeytani bir viyaklamaya dönüşmeden önce çenelerin neredeyse ardına kadar açıldığını görebilirsin. Seni saran ve soğuk havada asılı duran korkunun tuzlu mineralleriyle, onun kan içme beklentisiyle tahrik olmuş kara burnunu kan banyosuna daldırmak için duyduğu şehvetli bir acele içinde sürdürdüğü bu tek kişilik avda, sinsi takibin sonuna gelindiğini hissediyorsun.

Şimdi bağırıyorsun. Karanlığa doğru. Yukarı, arkaya, öne, aşağı Boğazın yırtılana kadar. Boş yere bağırıp duruyorsun, çünkü işitecek kimse yok.

Etrafındaki hava durgun, hatta sanki bir beklenti havayı hortum gibi emip yok etmiş. Hayalinde, kapalı gözlerin arkasında, onu» böğrünün yan kanatlarında ve kalçalarında bir geminin halatı git» sertleşmiş kaslarını görüyorsun. Karanlığın içinden, senin beynini» içinden uzun boynunu uzatıyor. Alacalı iki sivri kemik ortaya çıkıyo» Kara boynuzlar. Üzerinde son öldürdüğü avından kalan kan lekele»[1] ve yapışmış parçalar var.

Bozulmuş hayvani bir etin sıcak ve pis kokusuyla karışık son bir hava dalgası arkadan seni sarıyor. Öyle uzun ve güçlü bir yaratıktan gelen bir hava dalgası ki, o görünmeyen korkunç varlık senin kollarındaki ve omurgandaki tüm sinir uçlarını bir kere daha tutuşturuyor. Böylece kendini son kez sivri dallara iyice saplaman için seni körüklüyor. Şişler. Ağaçtan oklar. Kemik kadar sert. Her yanda sivri dallar.

Uyandın. Karanlığın içinde, inleyerek. Soğuk sudan yeni çıkmış gibi titriyorsun. Ciğerlerin hızla inip kalkıyor. Onlarca yıldır küften yumuşamış olan tahtaların ve ışıksız yerlerdeki toz yığınlarının çürüttüğü eski evlerin altında birikmiş türden bir havayı emiyor.

Neredesin? Hava yüzünde mi dolaşıyor, yoksa sana mı öyle geliyor?

Yaralısın. Üzerinde yatarak karanlığa baktığın tahta döşeme sırtını ve kollarını acıtıyor. Kollarını oynattıkça hışırtılı sesler geliyor. Uyku tulumu. Sünger altlığıyla birlikte açarak pislik içindeki döşeme tahtalarının üzerine yaydığın ve dizlerine sarılmış olan uyku tulumu. Nefesin kesilmiş halde doğrulup oturuyorsun. Ellerinin içi, altındaki pütürlü döşemeye dokunuyor.

Luke. Adım Luke ve döşemenin üzerindeyim. Evin döşemesi. Kara ormanda bulduğumuz evin.

Nefes alışı yavaşlıyor. Artık kesik kesik değil. Sivri dallar yok. Ve onu kimse izlemiyor. Bu sadece bir rüya olmalı, başka bir şey değil. Fakat vücudunun her tarafı, sanki kara çalılar, sivri dikenler ve altına kaya midyeleri yapışmış eski teknelerin pütürlü gövdeleri gibi keskin kabuklu ağaçlar tarafından sıyrılmış gibi acıyor. Dünden kalan sıyrıklar olmalı. Sonu bir türlü gelmeyen ıslak ormanda yaptıkları uzun, çıldırtıcı ve yıpratıcı yürüyüşten.

Odada etrafına bakınıyor ve sobanın içinde kırmızı bir ışıltı görüyor, Hutch'ın onu bir gece önce yaktığını hatırlıyor. Pencerelerin

kepenkleri örtülü, kapı kapalı ve penceresiz tavan arasından aşağı sızan bir ışık olmayınca saatin kaç olduğunu anlamak çok zor. Saati nerede?

Peki ya diğerleri nerede?

Zayıf kırmızı ışıkta etrafındaki üç tane boş uyku tulumunu görebiliyor, hepsi etrafa dağılmış, sırt çantalarının içlerinden boşaltılıp saçılmış olan döküntülerin yanında açık halde duruyor.

Kıpırdamaktan korkarak hareketsiz duruyor ve dinliyor. Kulaklarını zorluyor ve karanlığın içinden gelecek bir şeyler duymaya çalışıyor.

İşte. Bir ses, çok hafif., yine de duvarlara vuran yağmurun pıtırtılarından ve bu ıslak dünyadaki döküntü evden gelen gıcırtılardan ayırt edilebilen bir ses. Hıçkırık sesi. Birisi ağlıyor. Üst katta. Belli belirsiz görünen tavana doğru bakıyor ve yutkunarak boğazında düğümlenen korkuyu atlatmaya çalışıyor.

ON ÜÇ

Dizlerinin üstüne çökmüş ağlıyorsun. Hıçkırıklar göğsünü paralıyor ve gözlerin ağlamaktan kurumuş. Ağrıyan boğazından kısık bir iç çekiş yükseliyor ve çıkan ses kendi kulağına bile yabancı geliyor. Ağlıyorsun, çünkü bu senin sonun. Hayatın böyle bitecek, bu karanlık ve leş kokulu saçma sapan yerde. Bunda bir adalet yok ve kaçacak bir yer de yok. Ama senin çektiğin acı *onu* hiç mi hiç etkilemiyor. Kıçını şu berbat ahşap tahtın üzerine yerleştirmiş orada oturuyor, boynuzları bir taç gibi tavana doğru ihtişamla uzanıyor. Senin pis döşeme tahtalarının üzerindeki utancından güç alır gibi acımasız gözlerle seni seyrediyor. Kolları iğrenç bir zafer havasıyla tavana doğru kalkmış.

Donun sırılsıklam, kasıkların yapış yapış.

Biri seni çağırıyor. Arka taraftan.

"Hutch. Hutch. Dostum. Ne var? Ne oldu? Diğerleri nerede?

Ses tanıdık geliyor ama Hutch cevap veremez çünkü artık çok geç ve burada kendi sonunu beklemek zorunda. Fazla uzun sürmez.

Omzunda bir el, onu sarsıyor. "Uyan, Hutch, uyan. Bu bir rüya, dostum. Rüya. Nerede olduğunu bilmiyorsun. Şimdi uyan. Rüya bitti. Hadi, dostum."

Hutch, önünde duran korkunç kara şekli görmemek için bakışlarını yerden ayırmadan başım yukarı kaldırıyor. Dönüp gözlerini sese doğru çeviriyor, tozlu yanaklarında kurumuş olan tuzların çıtırtısını hissediyor. Luke bu.

Tanıdık bir yüzü görünce kendi yüzü buruşuyor ve sanki daha fazla gözyaşı kalmış gibi gözlerinden yaşlar süzülüyor. Hıçkırmaktan ağzında sıcak ve tuzlu bir tat hissediyor. Ama neden? Neden orada, neden ıslak donuyla karanlığın içinde titreyerek ağlıyor? Hani ölecekti? Çok uzun bir süre korktuktan sonra. Hutch gözlerini kısıp kapatıyor ve düşüncelerinin yarattığı rüyasında gördüklerini hatırlamak için zihnini zorluyor.

Aptallık duygusu her yanım sarıyor, yanaklarını ve vücudunu sıcak basıyor. "Bu ne peki?" Dönüp kendisini korkutan şeye bakıyor. Karanlık odada, tavandaki bazı çatlaklardan sızan hafif ışıkta onun silüetini görüyor. Uzun kollar ve boynuzlar, beklenti içinde gerilmiş bir vücut.

Ama canlı değil. Hayır, o bir hayvan. İçi doldurulmuş ve fareler tarafından yenmiş. Unutulmuş bir evin köhne tavan arasında bir çılgınlıktan geriye kalmış bir kalıntı. Hutch, başını kaldırıp Luke'a bakarak kafasını iki yana sallıyor.

Luke ona bakıyor, gözlerinde şaşkınlık ve korku var. "Buradan çıkmamız lazım. Şimdi."

Hutch başını sallayıp dengesini bulabilmek için elini arkadaşına uzatıyor, Luke onun bir kolunun altına girip ayağa kaldırıyor.

"Diğerleri," diyor Luke. "Diğerlerini bulmalıyız."

ON DÖRT

Domu dışarıda, sadece donu ve tişörtüyle uzun ıslak otların arasına çömelmiş olarak buldular. Donuk gözlerle ağaçlara bakıyordu. Şafağın ayazında bütün vücudu titriyordu.

İkisi de ona dokunamadılar. Hutch ve Luke onu daha önce hiç bu halde görmemişlerdi. Kire batmış kapkara yüzünde soğuğun ve görmüş olduğu -veya onlar gibi rüyasında gördüğü- şeyin etkisiyle dudakları bembeyaz olmuştu. Gözlerinin kenarından tıraş edilmemiş yanağına akmış sıcak ve tuzlu gözyaşlarının açmış olduğu izlerin bulunduğu yüzü de tuhaf bir şekilde pembeydi. Onların geldiğinin farkında değildi. Diğer ikisi onun yanında titreyerek kendi şoklarını atlatmaya ve toparlanmaya çalışırken Dom hareketsiz duruyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

Saçları darmadağın halde ve gözlerinde vahşi bir ifadeyle duran Hutch ve Luke, ellerinde olmadan Domun karanlık ağaçların arasında ne bulduğunu görmek için onun gözlerini diktiği yere baktılar. Fakat orada, hepsi ormanın birbirine girmiş tabanından fışkıran karanlık ağaçlardan, su damlayan yeşilliklerden ve huş ağacı kabuklarının beyazımsı parlaklığından başka bir şey göremediler.

Önce Hutch konuştu. "Domja. Domja."

Onu duymuş olmalıydı, çünkü başını çevirmeden konuştu. "Bizi oraya asacak, ağaçlara."

Bunlar Domun uykusundan taşımış olduğu saçma sapan sözler de olabilirdi, fakat bir süre kimse konuşmadı. Sonra Luke dönüp eve doğru baktı. "Phil'i bulmalıyız."

ON BEŞ

Phil'i kilerde buldular, ayakta fakat çıplak vaziyette, pislik içindeki dar odanın bir köşesine sinmiş duruyordu. Gölgelerin içinde neredeyse ışıldar gibi görünen iri gövdesini onların kapıdaki varlığı karşısında geriye çekmişti. Gözleri orada olmayan bir şeye kilitlenmişti, sanki onların arkasında ve biraz üst taraflarında duran bir şeye. Ve yüzünde öyle derin ve sabit bir ifade vardı ki hepsi birden arkadaşlarının ne gördüğünü anlamak için yukarı, arkalarına bakma ihtiyacı hissettiler. Phil iki kolunu birden havaya kaldırdı. Fakat ellerinin duruşunda sanki bir kararsızlık vardı. Belki de bir şeyi uzaklaştırmak için ellerini kaldırmış, ama korunma fikrinin faydasızlığı karşısında kollan güçsüzleşmişti.

"Phil. Dostum. Hadi gel, seninle ilgilenelim." Hutch, üst katta kendi geçirdiği travmadan, artık Phil'e yaklaşabilecek kadar sıyrılmış gibiydi. İhtiyatlı, yavaş, fakat kendinden emin davranıyordu.

Phil'in dudakları, korku içindeki bir çocuğunkiler gibi titriyordu. Sesi, söylediği sözler anlaşılmayacak kadar hafif çıkıyordu. Hutch onun bir elinin parmaklarına dokununca inledi ve kafasını gergin omuzlarının arasına indirdi.

"Tamam, dostum." Hutch, Phil'in elini tuttu ve onu yavaşça yan odadan çıkardı. Nemli tahtalara sinmiş olan ekşi sidik kokusu da onunla birlikte geldi.

Dom onu mavi su geçirmez ceketine sardı, Hutch da tutup kulübenin kapısından dışarı, sabahın donuk gri ışığına çıkardı.

Issız çayırlığın etrafındaki orman, gök gürültülü ve sağanak yağmurlu fırtınanın ardından bitkin düşmüş gibiydi, hatta rahatlamıştı. Uzun ıslak çimenler ve soğuk temiz hava Phil'i kendine getirdi. Ve daha önce Phil'le birlikteyken ondan hiç duymadıkları bir şekilde tutarsız, acayip ve derinden gelen iç çekişlerle üç kere hıçkırdıktan sonra onlara, gerçek dünyaya geri döndü. Şimdi onların önünde duruyor ve gözlerini kırpıştırıyordu, çıplak vücudunun sadece üst tarafı örtülüydü. Ümitsiz gözleriyle her birine soru sorar gibi baktı, fakat ne bir cevap aldı ne de anlaşıldı. Diğer üçü de ona aynı anlamayan gözlerle ve hayretle bakıyorlardı. Ve onun bu gergin bakışlarını daha fazla kaldıramayacak haldeydiler.

Hutch kulübeye doğru yürüdü. "Hadi gelin. Eşyalarımızı toplayalım."

Luke ona doğru ilerledi. "Kesinlikle katılıyorum."

"Bekle," dedi Dom. "Bu da ne demek?"

Luke başıyla kulübeyi gösterdi. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Kim bilir başımızı nasıl bir belaya soktuk." Başka şeyler de söylemek üzereyken vazgeçti. Phil ve Dome, Luke'a baktılar. Yüzlerinde onu anlamadıklarını gösteren boş bir ifade vardı.

Hutch kapının eşiğinde durdu, omzunun üzerinden geriye baktı, yüzü duman ve kirden kararmıştı. Gözleri, kirli yüzünde olduğundan daha büyük görünüyordu. "Kıçımızı hemen kaldırıp buradan bir an önce gidersek bunu konuşmak için zamanımız olacak."

ON ALTI

"Buraya ne dersiniz?" Dom öne doğru eğildi, kasvetli ve sessiz ormanın içinden yürüyebilecekleri kadar açık bir kısım bulmak için kollarıyla ağaçların altındaki bitkileri alelacele çekerek, küçük ağaçları ve ısırganları yana ayırmaya çalıştı.

Onları bu eve getiren patika, çayırlıktan kuzeye doğru, gitmeleri gereken istikametin tam tersi yönde devam ediyordu. Diğerlerinin arasındaki gerginlik ve evden bir an önce uzaklaşmak için gösterdikleri telaş, Hutch'm hareketlerine de yansımış ve düşüncelerini etkilemişti. Sessizlik içinde acele bir çözüm bulmaya çalışırken genellikle onlarla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Yine önlerine engel çıkıyordu. Bir akşam önceki yoldan gelirken doğuya doğru kayan yönlerini düzeltebilmek için güneybatıya doğru gitmeleri gerekiyordu. Haritada, ormanın dış sınırındaki en dar ağaç şeridi altı veya yedi kilometreden fazla değildi. Fakat bunun için güneybatı yönüne gidip sonra bir yerde güneye dönmeleri gerekiyordu. Hutch hiçbir şekilde onları kuzeye yönlendirerek güne başlamak istemiyordu; Domun sorunlu bacağıyla yarım günden daha fazla yürüme şansı olmadığını tahmin ediyordu.

"Palayı bana ver de başlayalım," dedi Hutch. Çayırlığın güney tarafında Domun ilerisindeki ağaçların başladığı yerdeydi.

"Sonra nereye?" Domun sesi feryat eder gibiydi. "Bu lanet yerden nasıl çıkıp gideceğiz?"

Luke, çayırlığın batı tarafından koşarak gelip Hutch'm arkasında durdu. "Durum nasıl?"

Hutch, yıkık bir ladin ağacının arkasından geri çıktı. "Buradan hayır gelmez. Hep kalıntılar var. Kırık dallar ve kütüklerle dolu. Ayakta duran ağaçlar bile kurumuş. Dört beş metreden ötesini göremiyorum. Dün gördüğümüzden daha kötü." Hepsinden ona yönelen paranoyak bir çaresizlik duygusuyla, *sanki gece yarısı bu hale getirilmiş gibi,* demek geldi içinden. "Buradan zorla yol açıp geçemeyiz. Deneyebiliriz ama bir saatte üç metreden fazla gidemeyiz."

Dom birkaç tane bodur söğüt dalı yakalayıp sertçe çekti, dişleri öfkeyle kenetlenmişti. "Neden? Neden böyle oluyor?" Tuttuğu bir dal ona doğru eğildi ve Dom durdu, çıkan özsu ellerini yakarak yeşile boyadı. Dom, yere attığı dala sağlam bacağıyla bir tekme savurdu. Sonra acıyla irkildi. "Siktir! Peki ya buraya gelmeden önce bize sattığın şu dolaşma hakkı saçmalığına ne demeli? Bu rezilliğin içinde kim dolaşabilir?"

"Burası bakir bir orman."

"Ne? Bu lanet yer tamamen ölü, Hutch. Bakirlikle alakası yok."

Hutch, Luke'un yorgun yüzüne baktı. "Lukers, bir sigara versene."

Luke ona Camel paketini uzattı. Hutch eğilip Zippo'nun aleviyle sigarasını yaktı. Uzun bir nefes çekip alnında biriken terleri sildi, sonra birden irkilip elinin arkasına baktı. "Küçük bir şey elimi soktu. Sivrisinek olmalı."

"Bu kadar ıslak olmasa, bu lanet ormanı ateşe verirdim," dedi Dom, elleri dizinde ve yüzünde ümitsiz bir ifadeyle. "Yakarak kendimize gidecek yol açardım. Bütün bu boktan yer kavrulup yerle bir olurdu."

Hutch sigaranın kokulu duman bulutunun arasından bir iç geçirdi. Ellerine baktı; parmak uçları hâlâ titriyordu. Yutkundu. "Daha önce bu hiç yapılmamış. Hiç ağaç kesilmemiş. Mesele bu zaten."

Bir gece önce gözlerinden akan yaşların kirli yanaklarında bıraktığı izleri taşıyan Domun yüzü sinirden bembeyaz oldu. Hiçbiri iki günden beri elini yüzünü yıkamamıştı. "Madem içinde adam gibi yürüyemeyecektik, o halde ne demeye bizi bu lanet yere getirdin?"

"Buranın içinde kısılıp kalmayı asla planlamamıştım. Sadece bir kısmını görmek istemiştim. Burası çok kuzey. Kestirme yol üzerinde hiç el değmemiş bir yer."

"Evet, hiç el değmemiş olduğu belli. O kadar ki, aklı başında olan kimse gelip burada tatil yapmayı düşünmez."

"Yapanlar var. Ama bu bölümde değil. Genellikle sadece bilim insanları ve çevre korumacılar bu kadar içerilere gelirler sanırım. Biz buraya tesadüfen düştük. Kestirmeden gitmek istediğimiz için. İçinden çabucak geçip gitmemiz gerekirdi."

"Ne kestirmeymiş! Burada sıkışıp kaldık, Hutch! Fareler gibi kapana kısıldık!"

Hutch bir iç geçirdi, destek almak için Luke'a baktı. Daha önce Luke un bir gruplaşma yaratmak istediğini sezmiş ve buna meydan vermemek için gezi boyunca bunu çok ender yapmıştı. Hutch tekrar konuştuğunda sesi zayıf ve güvensizdi. "Bu doğa koruma alanları, gerçek biyoçeşitliliklerin korunduğu son yerler, Dom. Gelecek için. Bunlar başka yerlerde neredeyse yok olmuş durumda."

Luke, ormanı ilk defa görüyormuş gibi çevresine bakındı. Hutch sigarasından bir nefes daha çekti. Bir an önce güneye kaçıp gitmek için duyduğu ihtiyaç karşısında kendini sakinleştirdi. Beyninde rüyalarından gelen kara bir silüet canlandı; zihinsel disiplinin her zerresini kullanarak kafasından atabilmek için uğraştığı şeyi hatırlatan nahoş bir görüntüydü bu. Derin bir nefes aldı. "Burası, iğne yapraklı kuzey ormanları şeridinin son parçalarından biri. Norveç'ten Rusya'ya kadar uzanıyor. Buzul Çağından sonra oluşan ormanlar bunlar. Burası o kadar uzun bir zamandır var. Bir Norveç ladin ağacı beş yüz yıl yaşayabilir.

Bir sarı çam ise altı yüz yıl. Düşünebiliyor musun? Bunlar son yüzyıl içinde yüzde doksan oranında azaldı. Hepsi kesilip yok edildi. Fakat millî parklar içinde kalan bu yerleri öylece bıraktılar, bizim içinden geçemediğimiz bu lanet yerlerde mantarların ve likenlerin büyümesi için. Doğal yaşam alanını korumak için. Kuşlar ve böcekler için. Vahşi hayat için. Tüm bu yerler ender türlerle dolu. Yol boyunca trenden gördüğümüz ormanın tümü denetim altında. Burası muhtemelen yüz yıldan daha eski değildir. Artık ormanların bu kadar eski olmasına izin vermiyorlar."

Luke bir an için minnet duyar gibi göründü. En azından o, Hutch'ın onları getirdiği bu yer için ne kadar çok kafa yorduğunu her zaman takdir ediyordu. Çünkü Hutch, organize ettiği her şeyde kendini tamamen o işe verirdi. Yanındakilerin her zaman harika şeyler görmesini isterdi. Burada kaybolmaları onun suçuydu. Fakat kaybolmuş olsalar bile, diye düşündü Luke kendi kendine, hiç olmazsa çok az insanın görebildiği, hatta pek çok İsveçlinin hiç görmediği bir yerde kısılıp kalmışlardı. Böylesine eski ve bozulmamış bir yerde. Doma bunu hatırlatmayı düşündü, sonra vazgeçti. Çünkü bu, eğer dürüst olması gerekirse, artık kendisi için bile bir teselli kaynağı olmaktan uzaktı.

"O, bütün ağaçların üstünde." Duyulan Phil'in sesiydi, hâlâ kaçmaya çalıştıkları kara kulübenin etrafındaki küçük açıklık alandan geliyordu. Kirli ve duman kokan elbiselerini giyip eşyalarını toplayalı daha yirmi dakika olmuştu. "Bir daire çiziyor. Evin etrafında."

Luke, Hutch ve Dom hep birlikte dönüp açıklığın en kuzey tarafında duran Phil'e baktılar. Kıvrılarak karanlığın içine doğru giden ince yolun yanında duruyordu. Ağızlarını hiç açmadan birbirlerine baktılar.

"Nedir o, dostum?" diye bağırdı Hutch.

"Eski ağaçların üstünde. Ölü dalları olan ağaçların."

"Ne anlatıyor bu?" diye sordu Dom.

Hutch omuzlarını silkti. "Adam gerçekten çok sarsılmış."

"Kafayı mı sıyırdı dersin?"

"Sanırım dün hepimiz sıyırmıştık. Eğer Luke beni uyandırmasaydı hâlâ tavan arasında duruyor olacaktım. Keçinin önünde diz çökmüş bir halde."

Luke bir kahkaha attı. Durgun havada ve kulübenin etrafını çeviren ağaçların ortasında sesi çok yüksek çıkmıştı. Bir kilisede yüksek sesle gülmüş gibi uygunsuz kaçmıştı.

Hutch gülümsedi. "Aman Tanrım, çocuklar. Evimize döndüğümüz zaman bunu basına nasıl açıklayacağız?"

Dom, Hutch'in kafasının arkasına bir şaplak attı, yüzünde gergin ve zorlama bir gülümseme vardı. "Önce oraya varmalıyız, işe yaramaz Yorkshire piçi. Bakir ormanları ve Buzul Çağı mantarlarını boş ver. Ben ayağımı tekrar beton zemine basmak istiyorum."

Hutch, ikinci şaplaktan korunmak için yana çekildi. "Hadi gel. Gidip şu şişko ne istiyor, bir bakalım."

ON YEDİ

"Ne oldu, kanka?" diye sordu Hutch. Phil, kirli ellerinden birini bir ağacın kalın gövdesinin koyu renk kabukları üzerine dayamış ve öne doğru eğilmişti. Onu uyandırdıklarından beri Phil kimseyle fazla bir şey konuşmamış ve herkesin önceki gece bir süre işeme yeri olarak kullandığı -sadece Luke dışarı çıkmıştı- o küçük iğrenç yerde çırılçıplak ne yaptığını sorma girişimleri karşısında omuz silkerek konuyu geçiştirmişti. Luke, Hutch ve Dom da kendi yaşadıkları deneyimlerin ayrıntıları hakkında konuşamayacak kadar bitkin ve sarsılmış durumdaydılar. Hepsi de sessiz bir kabullenmeyle, yaşadıklarının ancak olayların kaynağından uzaklaşıp güven içinde olunca konuşulacak türden şeyler olduğunu düşünmüşlerdi. Fakat gece, Phil'i hepsinden çok daha kötü etkilemiş gibi görünüyordu.

"İşte. Görüyor musun? Ve bu taraftaki bütün diğer ağaçların üstünde." Ağacın bel hizasına gelen yerindeki kabuklar bir şerit halinde yontulmuş veya düzeltilmişti. Phil kırmızı parmaklarıyla ağacın üzerine derin olarak kazılmış, zamanla kararmış fakat tamamen kaybolmamış bir dizi işareti ya da kazıntıyı gösteriyordu.

Hutch eğilip parmağını işaretlerin üzerinde gezdirdi.

"Nedir o?" diye sordu Luke.

Dom rahatsız bir tavırla iç çekti ve gökyüzüne baktı.

"Runik yazı," dedi Hutch. "Gammelstad'da gördüğümüz taşların üzerindeki şu runik yazıları hatırlıyor musunuz?" Omzunun üzerin-

den Dom ve Phil'e baktı. "Luke ve ben bunlardan bazılarını birkaç yıl önce Skansen'de ve Lund'da görmüştük."

"Bu olamaz," dedi Phil, sanki Hutch'ın bu gözlemi o anda içinde bulundukları çıkmazdan daha kötü bir şeyin kanıtıymış gibi yüzü dehşet içinde kalmıştı.

"Pekâlâ olur. Burası tam yeri, Phillers. Bunların çok eski olduğuna bahse girerim. Vikingler bunları bin yıl kadar önce kullanıyorlardı."

"Bu kadar eski olamazlar," dedi Luke, Hutch'ın yanma eğilerek.

"Yapma be. Yani birileri Vikinglerden sonra bunların kullanımını hâlâ biliyordu, demek."

Luke işaret parmağını harflerden birinin üzerine koydu. "Bu B'ye benziyor. Ağaçlar ne kadar yaşıyordu?"

"Bu bir sarı çam. En büyüklerinden. Çoktan ölmüş, ama bunlar genellikle altı yüz yıl yaşar."

Dom iki elini de havaya kaldırdı ve su geçirmez ceketi hışırdadı. "Tamam. Tamam. Peki, planınız nedir, Tarih Ekibi? Ben de diyorum ki bu soysuz ağaçların üzerindeki runik yazılar, bizim önceliklerimizin en sonunda gelir, çocuklar."

Hutch ve Luke ağaçtan uzaklaştılar.

"Bu çok yanlış," dedi Luke kendi kendine. "Çok yanlış."

"Evet, efendim," dedi Hutch. Sonra gökyüzüne baktı. Gök o kadar soluk ve beyazdı ki güneşin bile beyaz olduğu söylenebilirdi. Ceketlerinin ve sırt çantalarının üstüne yağmur damlaları düşmeye başladı. "Harika."

Hutch, ceketinin göğüs cebinden üzeri buğulanmış plastik kılıfı çıkardı. İçinde harita vardı. Çömelip haritayı kılıfından çıkardı. Yarısını açtı ve pusulayı üzerine koydu.

"Arkadaşlar, şuralarda olduğumuzu sanıyorum. Ağaçlık arazinin bu şeridinin ucundaki geçişe en uygun olan yerde. Dün bizi buraya getirmeye çalışıyordum, o yüzden Kâppoape yolunu izleyebiliriz. Bir

sabah yürüyüşünün ardından Büyük Lüle Nehrinin yanına çıkabiliriz. Bunu doğuda Skaite'ye doğru izlersek, birkaç saat sonra oradaki geceleme yapılan kulübelere varabiliriz. Ve Çevre Koruma Kurulunun şubesine. Ama buradaki dökümtülerin içinden güneye daha fazla gidemeyiz. Burası o kadar eski bir yer ki eğer önceden bu açıklıktan güneye giden bir yol vardıysa bile artık yok olup gitmiştir. Ve eğer bitki örtüsü hâlâ düzelmezse, yine de ormanın sonuna ulaşmamız için günün büyük bir kısmı bize kalmış olacak."

"Yani, ne diyorsun?" dedi Dom.

Hutch gözlerini kıstı ve geri çekilerek dişlerini sıktı. "Yani kuzeye giden yolu izleme tehlikesini göze alamayız."

Phil hiç konuşmadı. Onlardan ayrı duruyor ve dikkatle eve bakıyordu.

"Bekle. Bekle. Haritayı ver bana," dedi Dom.

Hutch haritayı onun elinden geri çekti. "Ne yapacaksın haritayı, topal beygir?"

"Bırak da bakayım, Yorkshireli göt." Dom haritayı onun elinden çekip aldı ve yüzünden biraz ileride tuttu.

Luke başını eğdi ve parmaklarını yanaklarından çekti. "Belki de geldiğimiz yoldan geri gitmeliyiz."

Dom kafasını sallayarak itiraz etti. "Hayır. Eğer geldiğimiz yoldan dönecek olursak sadece dün öğlen başladığımız yere dönmüş olmak için bütün bir günü harcamış olacağız."

"Tekrar kaybolmadığımız sürece," dedi Luke. Hiç kimse onun bu yorumunu dikkate almadı. Hutch ve Dom gergin bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

Domun çenesi titredi. "Ve sonra, iki gün önce ayrıldığımız İsveç Turist Derneği kabinine geri dönmek için bir gün daha!"

"Anlaştık," dedi Hutch, Doma. "Yoksa aynı süre içinde senin sakat dizinle tekrar Porjus'a gitmemiz gerekir. O yüzden sanırım buraya

gelmek için kullandığımız yolun diğer yöne doğru nereye gittiğini görmeliyiz. Sonra oradan güneye kestirme bir yoldan inebilir miyiz diye bakarız."

Dom kaşlarını çattı. "İşte, batıdan doğuya düz bir çizgi halinde gidiyor. Bizi doğruca batıya geri çıkaracak. Batıda ne var?"

"Norveç," dedi Luke.

Dom haritayı dizlerine yaydı. "Bu kahrolası ormanın öbür yanma çıkabilmemiz için güneye gitmemiz lazım, Hutch."

"Ciddi misin? Ama aradan geçemiyoruz, salak herif. Buradan güneye geçebilmemize imkân yok. Ve en fazla bir gün daha yetecek yiyeceğimiz var. Bugün bu arazide yürürken harcayacağımız bütün kalorileri göz önüne alırsak, yiyeceğin her kırıntısına ihtiyacımız olacak. Bilesin ki eğer buradan çıkmamız bütün günümüzü alırsa, bu gece nehrin yukarısında kamp yapmak zorunda kalırız. Yarın bu kahrolası ormanın dışına çıktığımızda aç karnına yarım gün yol yürüyor olacağız. Ve şu anda en kötü senaryo bu. O yüzden panik yapmaya gerek yok, ama şimdi doğru seçim yapmak zorundayız. Kararsızlık yok. Eğer yolu doğru yerden izlersek, bizi aşağı yukarı çıkış yapabileceğimiz iyi bir noktaya getireceğine eminim. Biraz da şansla yol doğal olarak bir yerden güneye doğru dönecektir. Skaite fazla uzakta olamaz. Sınırlı bir yürüyüş hızıyla bir gün, en fazla bir buçuk gün sürer.

Luke bir sigara daha yaktı. "Artık... Artık bu ormanda kaybolmuş haldeyken daha fazla bekleme tehlikesini göze alamayız, Hutch."

"Bize de bir tane yak, dostum," dedi Hutch. Luke kendi sigarasını Hutch'in dudaklarının arasına yerleştirdi. Paketten kendisine yeni bir tane çıkardı. Hutch, sigara dumanının arasından gözlerini kısarak Luke'a baktı. "Bu yol mutlaka bir yere çıkıyor olmalı. Çok uzun zaman önce bu ormanda açılmış. Biz onu başladığı yerden takip etmedik, sadece dün birden karşımıza çıkıverdi ve biz de doğuya doğru izledik. Başlangıçta ormanın uzak batıya düşen ince bir şeridinden

yürüyüp oraya geldik. Yönümüzü düzeltmek için bizi doğuya doğru getirdim. Batı tarafında ormanlık yine çok sıklaşıyor. Yaklaşık otuz kilometre diyebilirim. Ama eğer geldiğimiz yoldan dayanabildiğimiz kadar devam edebilirsek, daha hızlı gider ve Domja'nın dün bebek gibi sızlanıp durduğu bütün o devrilmiş ağaç gövdelerinden ve diğer boktan şeylerden kurtuluruz. Eğer bir yerden güneye dönen bir yol bulursak, öğleden sonra ormandan çıkmış olabiliriz."

"Ama eğer..." Luke dilinin ucunu ısırıp sustu.

Hutch, Luke un onun fikrine tekrar itiraz etmesine şaşırarak ona baktı. "Ne?" Kızgınlıktan ses tonunun sertleştiğini fark etti.

"Bu dediklerin eğer orman yolun güney tarafına doğru herhangi bir geçit veriyorsa olur. Ve yolun batısına doğru daha fazla ilerlersek karşımıza tekrar yeni bir arazi çıkacak demektir. Bilinmeyen bir arazi. Bunun anlamı ormanda çıkışı olmayan başka bir yere doğru gitmektir. Dün yaşadığımız çöküş de tamamen bu yüzdendi."

"Neden ormanın içinde yılan gibi kıvrılıp giden sonu gelmez bir yolda yürüyesin ki?" diye sordu Hutch. "O yolun bir girişi ve çıkışı olması gerekir. Bundan daha akla yatkın seçenek bir yok, Reis."

"Bence var. Çok sıkıntı verici, ama geldiğimiz yoldan geri gideriz ve dün dağıldığımız yeri bulup tekrar oradan devam etmeye çalışırız. Veya bizi ormanın üst kıyısına çıkaracağım umut ederek kuzeye giden yolu seçeriz."

"Ah, siktir git," diye bağırdı Dom. "Bunu daha önce yaşadık! Başladığımız yere varmamız için o baş belası kayaların üzerinden tekrar bir gün yürümemiz gerekir. Veya aksi yönde Porjus'a bir günlük yürüyüş yaparız."

"Ama geldiğimiz yolun kesin olarak buraya çıktığını biliyoruz. Bu yol, bu bokun içinde üç kilometre daha derine gidince birden sona erebilir. Ya da düz bir hat halinde dosdoğru Norveç'e çıkabilir. Bu yola adımımızı attığımız anda bizi tamamen yanlış bir yöne götürecektir."

Hutch ağzından yeni bir duman bulutu üfleyerek geriye kaykıldı. "Orada çok fazla dönüp durduk, dostum. Açıkçası, yolumuzu yeniden bulup bulamayacağımızı kesin söyleyemem. Ve bu ikisi, tekrar bu çalı yığınlarının içinden geçerek geri dönmeyi başaramaz. Bulunduğumuz durumu mümkün olduğu kadar korumamız gerekir. Phil, ayakların ne durumda?"

"İyi değil," dedi Phil, başını çevirmeden. Kapüşonu kafasına geçirmişti.

"Onun ayakları da mahvolmuş durumda, aynı benim dizim gibi," diye lafa atladı Dom.

Luke dönüp Doma baktı. "Eh, anlaştığımız gibi spor salonuna gidebilirdiniz, Dom."

"Ah, şu sefa süren beyefendiyi dinleyin. Benim üç çocuğum var, dostum. Haftada altmış saat çalışıp bir aileyi geçindirmek için uğraşırken spor salonuna gitmeyi bir dene istersen."

Hutch ellerini kaldırdı. "Çocuklar. Çocuklar. Burada hem zaman kaybediyoruz hem de ağzımıza sıçılıyor. En azından yolda bir amacımız olacak. Eğer yol bir yere çıkmazsa, yeniden bir değerlendirme yaparız. Sonra bu çalı çırpının içinden yine güneye bir geçit ararız. Ya da Luke un dediği gibi dün gelmiş olduğumuz yolu izlemeye çalışırız. Ama bazılarımızın durumunu ve o arazide yol almanın ne kadar güç olduğunu göz önüne alırsak, bu başvuracağımız son çare olmalı."

Phil sonunda konuştu, fakat sırtı hâlâ onlara dönüktü. "En son isteyeceğimiz şey, geceyi tekrar bu evde geçirmek."

ON SEKİZ

Hutch, Domun bir kolunu kendi omzuna atıp kulübeden yavaşça yürüyerek uzaklaşırken, rüyasında gördüğü anormal derecedeki canlı görüntüleri aklından çıkaramıyor ve bunların kafasında tekrarlanıp durmasının önüne geçemiyordu. Hayatında daha önce hiç uyurgezer olmamıştı.

Rüyasının ayrıntıları, bir gece önce sinemada görmüş olduğu bir film gibi hâlâ gözünün önünden geçiyordu. Zihninde bu karanlık ve pis görüntülerin içinden herhangi bir işaret yakalamaya çalışıyordu. Neden uyku tulumundan çıkıp tavan arasına giden merdivenleri tırmandığını ve neden kendini çürümüş iğrenç bir hayvan kuklasının önünde diz çökmüş halde bulduğunu ona açıklayacak bir hissin belirmesini bekliyordu.

Alt katta, karanlığın içinde yanında iki kişi duruyordu. Rüya böyle başlamıştı. Yaşlı ve kirli dişli yüzler ona merdivenlerden yukarı çıkmasını, orada *birisinin* beklediğini söylemişlerdi. *Onu bekletme,* demişlerdi. *Elbiselerin ateşte yanıyor.*

Ve yukarı çıkmıştı. Kararmış tahta merdivenlerden yukarı. Oraya çıkmayı hiç istememiş, fakat rüyanın gücü geriye dönmesine de aşağı inmesine de izin vermemişti. Çıkışını durdurmaya çabalamış, fakat giderek uyuştuğunu ve nefes alamadığını hatırlamıştı. O yüzden yukarı çıkmıştı. Ve aynı anda kendisinin de fiziksel olarak basamakları gerçekten tırmandığını düşünmüştü.

"Bu kadar hızlı gitme, Hutch!" diye bağırdı Dom, Hutch'ın yanında.

"Ha? Affedersin." Hutch yavaşladı.

Ayakları çıplaktı ve tabanları eski tahta merdivenlerin pisliğinden kararmıştı. Ellerini ileri uzatmış, ayaklarının altındaki ıslak kara tahtaların üzerinde dengede kalmaya çalışıyordu. Çırılçıplaktı. Vücudu sıska ve beyazdı, titriyordu. Kendisini yalpalayarak banyo yapmaya giden küçük bir çocuk gibi hissetmişti. Evet, rüyasında daha küçüktü ve çocuk yaştaydı. Çaresizce örtünmek ve korunmak istiyordu.

Evde hiç pencere yoktu, sadece *yukarıdan* kırmızımsı, solgun bir ışık geliyordu. Merdivenin üst köşesinden sendeleyerek tavan arasına düşmüş ve yardım istemek için ağzını açmıştı. Fakat ağzından hiçbir ses çıkmamıştı. Sanki nefesi kesilmişti, içinde hiç hava yok gibiydi.

Kırmızı ışıklı yerde, başını öne eğmiş ve gözlerini kirli ayaklarına dikmişti. Kirli ve ıslak ayaklarına. Kasıklarını gıdıklayarak sıcak sıcak akan ve baldırlarından damlayan sidikten ıslanmıştı ayakları.

Başını kaldırmamaya çalışmıştı, çünkü orada kendisinden başka bir şey daha vardı. Heyecanla hırlıyordu, çünkü onun sidiğinin ve korkusunun kokusunu almıştı.

Kemikler. Yerde kemikler vardı. Bunlar her şeyi daha da kötüleştirmişti. Özellikle üzerinde gri kalıntı olanlar. Ve bazı küçük bedenler o kadar kararmıştı ki onların daha önce ne bedeni olduğunu anlamak olanaksızdı. Lekeli döşeme tahtalarının üzerinde kemiklerin etrafından yürümeye çalışmıştı, fakat yine de kararmış tabanlarıyla üzerine bastığı bazı kemikler çatırdayarak kirli parmaklarının arasına batmıştı. Hırıldayan sese doğru yaklaştıkça kemiklerin boyu daha da büyümüştü.

Sonra *onun* kokusunu duydu. Saman, dışkı, sığır teri ve kükürt karışımı berbat bir kokuydu ve gözlerini yaşartmıştı. Keçi kokulu bir nefes yüzüne ve göğsüne doğru yayılmış ve onu öksürtmüştü. Luke onu uyandırdığında ağzında hâlâ kötü bir tat vardı.

Rüyasındaki vurma sesi, *onun* kokusunu aldığında başlamıştı. Hemen yanında. Tahtanın tahtaya vurmasına benzer bir sesti. Tam önünde. Bu boş vurma sesini neyin çıkardığını anlamak için bir kere bakmaktan kendini alamadı.

Kara toynaklar. Bir kere daha zihninde canlandılar. Büyük ve keskin, uçları sarımtrak kemikli toynaklar. Bir atın ayakları kadar büyüklerdi ve yaratığın içinde oturduğu tahta sandığın kenarlarına çarpıp duruyorlardı. Yaratık onları heyecanla vuruyordu. Sandığın siyah kenarlarında yer yer çentikler ve oyuklar oluşmuştu.

Yumuşak beyaz vücudu ona yaklaştıkça yaratığın coşkusu artıyordu. Çok yakındaydı. Koca bir kafadan çıkan ıslak homurtuları ve kişnemeye benzer derin hırıltıları duyabiliyordu. *Ç'at çat* diye açılıp sertçe kapanan, içinde sarı dişler olan sıcak bir ağız, bir kapan.

Hutch'ın önünde, tam aşağıda, sandığın ön tarafında boynunu yerleştirmesi için düzgünce açılmış küçük yuvarlak bir boşluk vardı. Böylece kafası, yaratığın dayanılmaz iğrençlikteki şeytan ve hayvan karışımı kokusunun içine dalmış olacaktı. Kafasının, yaratığın uzun siyah kıllarının arasından görünen karnındaki pembemsi meme uçlarının alt tarafına doğru sarkması gerekiyordu. Böylece o toynaklar bir yemek tabağına uzanırcasına bir çekiç gibi inerek kafasını parçalayacaktı.

Yaratığın kara sopalara benzeyen bacaklarının arasındaki pis samanların içine kafatası parçaları karışmıştı. Uzun ön bacakları çifte atar gibi, bozuk bir ritimle tekrar tekrar tahtanın üzerine inip duruyordu. Gövdesi o kadar uzundu ki çoktandır küçük sandığın içine sığmayacak kadar büyümüş gibi görünüyordu. Ve Hutch o korkunç kafanın üstündeki boynuzların, tavanın ortasındaki kirişe sürtündüğünü biliyordu.

Ve kendi iradesinin aksine ileri yürüdü. İnsanı körleştiren o iğrenç kokuya, kendi çığlıklarının sesini bastıran ve temposu giderek artan o çiftelere doğru. Örselenmiş kara tahtaların üzerine ritimsiz bir şekilde

inen çifteler. O seslerin yankılarını şimdi bile duyar gibiydi, ellerinin titremesine o yüzden engel olamıyordu.

Boynunu, küçük sandığın önündeki yıpranmış yuvarlak deliğe dayamıştı. Ve ince, kara ön bacaklar gitgide daha yukarı kalktılar. Tavanın olduğu yere kadar. Aşağı inmeden önce yarım saniye durdular. O kadar hızlıydılar.

Ve sonra Luke yanma gelmişti, onu sarsıyor ve uyandırmaya çalışıyordu.

"Bakın! O tarafta. Ve şurada. Onlardan iki tane." Luke'un sesi onu daldığı hayalden uyandırdı. Hutch başını yukarı kaldırıp gözlerini kıstı ve Luke'un yolun ilerisinde çökerek ağaçlarda işaret ettiği yerlere baktı.

Hutch'in midesi düğümlendi.

ON DOKUZ

Luke ormandaki bitkiler tarafından sarılmış o iki evi fark ettiğinde, gittikçe sıklaşan çalıların her tarafı kapladığı yolda iki saattir batıya doğru yürümekteydiler.

Kimse ona cevap vermeyince, başını çevirip dar yoldan gelmekte olan ve etraflarını saran ağaçlardan uzanarak boşlukların büyük bir kısmını işgal eden sert ve ıslak dallardan kendilerini korumak için kollarını kaldırarak yürüyen diğer üç kişiye baktı. Dom ve Phil topallıyordu. Hutch geride onlara yakın kalarak, bir gece önce yola katıldıkları yerin bu tarafında gitgide korkutucu bir sıklıkla karşılarına çıkmaya başlayan devrilmiş ağaç gövdelerinin üstünden geçebilmesi için Doma yardım ediyordu.

Luke bütün sabah en önde yürümüştü. Önden gitmek daha iyiydi, çünkü çıkış yolunu ilk gören o olacaktı ve önden yürüdüğünde sürekli olarak ağaçların bir yerde azalacağı ve aradan bir kaçış yolunun ortaya çıkacağı umuduyla ilerlemek için daha fazla motive olacaktı.

"Bakın!" Luke, üzerlerini kubbe gibi kapatan ağaç yapraklarının arasından boşanan yağmurun gürültüsünü bastırmak için bu defa daha yüksek sesle bağırmıştı. Belli belirsiz görünen iki binanın karanlık yan taraflarını işaret ediyordu.

Görünen duvarların üzerindeki kaplama tahtaları nemden kabarmıştı ve sönük duran pencerelere kadar kapkaraydı. Fakat pencerelerde kepenk olup olmadığını anlamak zordu. Evlerden birinin

sonunda görünen bacaya benzer taştan bir çıkıntı, birbirine girmiş dallar tarafından gizlenmişti.

"Nedir o, Reis?" diye ona doğru bağırdı Hutch. "Küçük, güzel bir kafe mi?"

"Yoksa lanet olası büyük bir porsuk mu?" diye arkasından ekledi Dom.

Luke diğer ikisinin de yanına gelmesini bekledi. "İki ev daha. Ya da belki ahır."

Hutch, son kütüğü geçerken Domun ağırlığını çekmekten nefes nefese kalmıştı. Luke'un işaret ettiği yere baktı.

Bulundukları yerle iki ev arasında kalan alanı, birbirine girmiş kara dikenli ısırganların yayıldığı sık bir çalılık bürümüştü. Isırganların yukarısında, bodur huş ağaçlarının ve söğütlerin çıplak dalları birbiri içinden geçirilerek yirmi metrelik parmaklıklı bir kapı oluşturulmuş ve büyük ağaçların arasındaki boşluk kapatılmıştı. İçinden geçilemezdi.

"Yürümeye devam edin," dedi Dom. "Onların içinde ne olduğunu bilmiyoruz."

Luke başıyla onayladı. "Gerçekten düşünmek bile istemiyorum. Kim bilir neden buradalar..."

Hutch, elini Luke'un omzuna koydu. "Sigarandan otlanabilir miyim?"

"Tabii." Luke, su geçirmez pantolonunun yan cebine uzandı.

Hutch sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. "Burası terk edilmiş bir yerleşim yeri olmalı."

"Daha fazla lanet olası kaçığın yaşadığı bir yer," dedi Dom.

"Bir süredir buraya kimse gelmemiş." Hutch ayaklarına baktı- "Bu yol bunları yukarıda diğer yerle birleştiriyor olmalı." Sonra, "Şuna bakın," dedi ve ayağını eğrelti otlarının altına sokup kaldırdı. "Altında bir araba tekerleğinin izleri var. Yolun iki yanında bunları hâlâ görebilirsiniz."

Luke dimdik yukarı doğruldu. Diz kapağının eklemi çatırdadı. Onları sıcak karşılamayacak olan iki binanın nemli, ışıksız, çürümüş ve hayvanların ayak izleriyle bozulmuş içini gözünde canlandırdı. Mekânın kasvet veren eskiliği altında ve huzursuz edici havasının içinde duyacakları çaresizlik hissini hayal etti.

"İlerisi nasıl görünüyor?" diye sordu Hutch. Luke'u daldığı uyuşuk düşüncelerden ayırdı.

"Hemen hemen aynı," dedi Luke.

Hutch homurdandı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Fazla ilerleme kaydedemiyoruz, beyler."

"Ha siktir," dedi Dom. Öne eğildi. Sakat dizini kirli elleriyle yanlardan tuttu. Ayağını topal bir at gibi yerden kaldırırken yüzünü buruşturdu. Phil hiçbir şey söylemedi, sadece durup terk edilmiş olan binalara doğru baktı.

Luke derin bir nefes alıp verdi. "Siz neden biraz soluklanmıyorsunuz, çocuklar? Ben önden gidip ileride ne var ne yok bir bakayım. Belki yol açılmaya başlar."

"Ben gelmeden önce yoldaki bu pislikleri biraz temizlemeye çalış. Böyle giderse ellerimle dizlerimin üzerinde sürüneceğim," dedi Dom.

Luke gülümsedi. "Bunu neyle yapacağım, kamp kaşığıyla mı?"

Hutch kıkırdadı. "Dikkat et, yolun kenarları düzgün olsun."

Luke ileriye devam etti, bütün sabah yürüdüğünden daha hızlıydı. Domun yüzünden yavaş tempoyla gitmek zorunda kaldıkları için sırtı ağrımıştı ve sabırsızlığı hızla kızgınlığa dönmeye ve keyfi iyice kaçmaya başlamıştı. Bazen yol gerçekten sona ermiş gibi görünüyordu. Şimdi önünü tıkayan bir şeyle karşılaştığı zaman, ki bu engeller sık sık çıkıyordu, hiç olmazsa kamçı gibi çarparak yanaklarını ve alnını çizen dallardan korunmak için kollarıyla yüzünü koruyarak dalların etrafından dolaşıp arkasından yoluna devam edebiliyordu. Yol

son derece zorluydu ve kulaklarından biri kanıyordu. Ama Hutch'ın Dom'la Phil'in geçmesi için dalları tutup kaldırması yüzünden ikide bir durmak zorunda kalmıyordu. Ayrıca Domun devamlı sızlanmasından da uzak kalmış oluyordu.

Phil hâlâ fazla bir şey söylememişti. Ya su toplayan tabanlarının acısından dili tutulmuştu ya da ayakta duracak mecali kalmadığı için cümle kurabilecek kadar düzgün düşünemiyordu. Belki de hâlâ bir gece önceki şokun etkisi altındaydı. Ya da her üçü birden.

Yirmi dakika kadar diğerlerinin işitme menzilinden uzaklaştıktan sonra patika artık düz gitmez oldu. Bazen yükseliyor, bazen de devrilmiş olan eski ağaç gövdelerinin etrafından dolanıyordu.

Kaygan ağaç köklerinin uzantılarıyla birbirine geçmiş olan meyilli yerleri atlayıp geçerken, birden zemini düzgün olmayan bir yere düşerek ilerlemek çok yorucu olmaya ve Luke'un eklemlerini iyice zorlamaya başlamıştı. Neredeyse her beş altı metrede bir yola devrilmiş bir ağaç gövdesi vardı.

Göğsünün bu kadar çok ağrıdığına inanamıyordu. Oysa kendisini formda sanıyordu. Sigara içmesine rağmen haftada üç kere spor yapıyordu ve hafta sonları koşuyordu. Fakat bunlar böylesi bir uğraş için yeterli bir hazırlık sayılmazdı. Dom ve Phil'in neler hissettiklerini düşünmek bile istemedi.

Hepsi acınacak haldeydi; bir avuç amatör gibi yollarını kaybetmişlerdi. Gerekli eğitimi almadan ve uygun teçhizatları olmadan dağa tırmanmaya kalkan geri zekâlılar gibi. Ya da tehlikeli sulardan geçmeyi deneyen ve sonunda okyanustaki arama ve kurtarma gemilerini oyalayan dangalaklar gibi. Kurtarmadan sonra hayatta kalanların kahraman olarak görüldüğü insanlar gibi. Neden? Onlar aslında birer baş belası değiller miydi? Luke, nasıl da böyle hızla tıpkı onlardan biri halin? gelmiş olduklarına inanamıyordu.

Başını eğip eğrelti otlarının arasından sıyrılarak geçti. Göğsünde ve baldırlarında duyduğu acının şiddetine katlanabilmek için dişlerini sıktı. Yenilmeyi kabul etmiyordu. *Yetti artık*. Bir parça gökyüzü. Bütün istediği buydu. Biraz gökyüzü ve zemininde yumuşak yapraklar olan biraz açık bir alan, ağaçların arasından zahmetsizce yürüyüp geçebilecekleri düzgün bir yer.

Bir dal kolunun alt tarafındaki gevşek giysi parçasına takılıp onu arkaya doğru çekti. Kıç üstü yere oturdu. Dalı tutup kırmak istedi, fakat dalın esnek gücü buna direndi ve kollarını etkisiz bıraktı.

Luke yerden kalkmadı ve nefesini toplamaya çalıştı. Hutch, "aşağı yukarı" güneydoğuya doğru dönmeye başladıkları konusunda ısrar etmişti. Fakat Luke içgüdüsel olarak kendisinin bu yoldan, önceki gece kamp yapmış oldukları yerdeki ormanın yakınına bile değil, kuzeybatıya yöneltilmiş olduğunu hissediyordu.

Luke, onu çömelmeye zorlayan, sertçe hırpalayan, derilerini yırtan ıslak ağaçların bunaltıcı kokusuna daha fazla dayanamıyordu. Boğazı yanıyordu. Kuruyan terler vücudunda tuz halinde birikip bacaklarının arasına ve kemerinin altından belinin çevresine sürtünerek derisini yakıyordu. Giysilerini yırtıp atmak istiyordu.

Şiddetle ağrıyan bacaklarının kaslarına kramp girmeye başladı. Bu eziyet verici şeylerin içinden çıkmaları gerekiyordu. Eğer ormanın tabanını sarmış olan bitkiler kısa bir zaman içinde açılmazsa geri dönüp diğerlerini bulacaktı. Sonra, bir gün önce bulundukları yola geri dönmek için oradan yine geriye yürüyecekti. Gerekirse tek başına. Ve yardım arayacaktı. Hutch ona hak versin ya da vermesin, içgüdüleri artık bunu yapma zamanının yaklaşmış olduğunu söylüyordu. Ciddi bir adım atmanın zamanı. İçlerinden birinin yardım aramaya gitmesinin zamanı.

Hutch'in kararma, onun temelsiz ve saçma iyimserliğine tekrar lanet okudu. "Tanrı aşkına, Hutch! Aklın neredeydi senin?" Dişlerini gıcırdatarak Hutch'in onları bu rezilliğin içine sürüklemek için

söylediği her şeyi aklından geçirdi. Dudakları oynamaya ve en yakın arkadaşı için daha sonra kendisini çok suçlu hissedeceği ve utançtan kızaracağı şeyleri söylemeye başladı.

Luke gözlerini kapadı. Sakinleşmeye ve doğru düşünmeye çalıştı. Duyduğu ani öfkenin yoğun harareti yavaş yavaş azaldı ve vücudunu bir titreme sardı.

Islak çalıların üzerinde oturduğu yer kapkaranlıktı. Ormanın tabanına çok az ışık sızıyordu fakat yağmur kendine yol buluyordu. Tüm orman sırılsıklamdı. Luke'un başı döner gibi oldu ve ceketinin yan cebinden bir protein çubuğu çıkardı. Boş midesine ağrı girmişti. Acaba geriye düzgün bir yemek yemelerine yetecek kadar yiyecek kalmış mıydı?

Eğer bulunduğu yerden hiç ayrılamazsa ne olacağını düşünmeye başladı. Buradaki çalıların, otların ve ısırganların gizleyeceği cesedini bulabilirler miydi? Yoksa etrafta kaynayan böcekler ve yağmacı kemirgenler etlerini kemiklerine kadar sıyırırak yer miydi? Gözlerinin önünde kirli kamp giysilerinin kalıntıları, rengi solmuş bir sırt çantası ve koyu yaprakların arasında sırıtan kahverengiye dönmüş kemiklerinin görüntüsü tüm netliğiyle canlanınca, birden doğrulup çömeldi. Pantolonundan yukarı sızan ıslaklıktan beli ağrıyordu. Kara toprak sanki bedenindeki ısıyı emip almıştı.

Luke, ağaçların sona erdiği yerin artık her an bir şekilde, bir mucizeyle ortaya çıkabileceğini düşündü ve bunu görebilmenin verdiği çaresiz bir umutla canlanıp ayaklarının üzerinde doğruldu. Fakat bu arada diğerlerine seslenebileceği mesafeyi çoktan aştığını ve doğru yolun dışına çıkmış olduğunu anlayarak, çalıların arasından ilerlerken ormanın kendisini ağaçlıkların daha seyrek olduğu yepyeni yerlere yönlendirdiğini fark etti ve endişelenmeye başladı. Ara sıra durup insanların açmış olduğu belirsiz yolun üzerinde gittiğine kendini inandırmaya çalıştı. Çünkü eğer o yolda değilse arkadaşlarını asla bulamayacaktı. Burada işaret olabilecek hiçbir şey yoktu. Her taraf

aynıydı ve tamamen aynı şekilde devam ediyordu. Sonsuza kadar böyle uzanıp gidiyordu.

Susuzluktan midesi yanıyor ve ağzı kavruluyordu; suyunu bir saat kadar önce bitirmişti. Suyu idareli kullanmak için etraflarındaki yapraklardan damlayan yağmur sularını içmişlerdi ve gün bitmeden önce akarsu bulmaları lazımdı. Luke, diğerlerinin de boş mataralardan başka bir şey taşıdıklarını sanmıyordu.

Yalnız geçirdiği otuz dakikanın sonunda granit bir kaideye rastladı. Sarmaşıkların gizlediği, dik duran bir taştı bu.

YİRMİ

Hutch'ın yavaş yavaş farkına vardığı şey etraftaki sessizlikti, fakat hızla daralmaya başlayan yolda yanında ve arkasında topallayarak yürüyen diğer ikisiyle bu gözlemini paylaşmamaya karar vermişti. Etrafındaki ormanın bir beklenti içinde nefesini tutmuş olduğunu düşündü.

O terkedilmiş binalardan uzaklaştıklarından beri, ara sıra ötmekte olan kuşların sesi tamamen kesilmişti. Hiç esinti yoktu. Çevrelerini saran orman, ayaklarından çıkan hışırtılardan, yağmurun neredeyse duyulmayan pıtırtısından, yaprakların su geçirmeyen kumaşlara sürtünmesinden çıkan seslerin dışında tamamen sessizliğe gömülmüştü.

İnsanda bir tepki, bir karşılık verme isteği uyandıran garip bir durgunluk vardı. Hutch, kendini gözden kaybolup giden yolun her iki tarafındaki sık çalılıklara tedirgin gözlerle bakarken buldu. Yoksa yine mi yön değiştirmişlerdi? Emin değildi. Yol şimdi bazı yerlerde göz aldatan gölgeli boşluklara ayrılmış gibi görünüyordu. Yolu tıkayan engellerin arasında, daha kolay bir geçiş vadeden boşluklar onları belirsiz yolun iki tarafındaki geçitten bir tanesine doğru itiyordu; Hutch, sık sık durup birbirine girmiş dikenli çalıların ve açık yeşil eğrelti otlarının arasında fark edilmesi bile çok zor olan bu belli belirsiz yola dikkatle bakıyordu.

Işık birden yok oldu. Ağaç dallarının üstte oluşturduğu kubbe burada çok sıklaşmıştı. *Tekrar*. Hutch, Luke'un kaybolmuş olmasından

endişe duydu. Durdu ve gözlerindeki terleri sildi. Luke'un yalnız başına basıp gitmesine izin verdiği için birden kendine çok kızdı. "Durun."

"Ha?" dedi Dom, nefes nefese.

Phil durdu; hırıltıyla nefes alıp verirken iri gövdesi hızla inip kalkıyordu. Hutch onun nefes almakta zorlandığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Dom.

Hutch pusulasını kaldırdı, Domun terli kırmızı suratından uzağa tuttu. *Kuzeybatı.* Bağırmak istedi. Yine rotalarından şaşmışlardı. Yukarı sapmış ve yine ormanın içine dönmüşlerdi. Aşağı ve ormanın dışına doğru değil, daha derinlere doğru gidiyorlardı. Böylesine kesin bir yön değişikliği için devamlı dönüp durmuş olmalıydılar. Ama ne zaman? Böyle bir şey nasıl olmuştu? Bunu fark etmesi gerekirdi. Sol tarafında Domun dengesiz gövdesini tutup taşımak zorunda kalmasaydı belki daha uyanık olabilirdi.

"Bu iyi değil." Başını iki yana salladı.

"İyi olmayan ne?"

"Bu istikamet." Domu bıraktı ve elleriyle bacaklarına vurdu. "Lanet olsun."

YİRMİ BİR

Luke ilk başta onu yerden yükselen doğal bir kaya parçası sanmıştı. Yürüyüşe başladıkları ilk gün yeşilliklerle kaplı arazide pek çok kaya bloğu ve hatta birden karşılarına çıkan bazı sarp kayaların dik yüzlerini görmüşlerdi. Fakat taşın etrafını dolaşıp eğimli olan tarafındaki ıslak sarmaşıkların bir kısmını kaldırınca üzerindeki aşınmış runik yazıları gördü. Taşın bir yüzü tamamen bu yazılarla kaplıydı ve etrafında sertleşmiş likenlerin kalınlaştırdığı oval bir çerçeve vardı.

Öbür tarafa döndü, ayak bileklerinin üzerinde eğilip doğrularak kayanın üstünü istila etmiş olan sık çalıların arasına baktı. Birbirine geçmiş ölü dalların ve onları kaplayan, diz boyunu geçen otların arasında, çömeldiği yerin üç dört metre ötesinde dikili duran bir başka taş gördü. Onun arkasında bir tane daha vardı.

Taşın yüzeyinden uzaklaşıp biraz daha eğilerek ilerledi ve üç taşın çevresinden dolaşan patikayı keşfetti, fakat şimdi yolda dik olarak yürümesi imkânsızdı.

ilerlemeye çalıştıysa da sırtındaki çanta dala takıldı ve onu durdurdu. Luke dişlerinin arasından bir küfür savurup vücudunu döndürdü. Sonra çantasını çıkardı ve sırtını ısıtan ağırlığı inleyerek kirli yaprakların üstüne bıraktı.

Yere eğilip yolun üzerinde doğal şekilde oluşmuş bir tünelin içinden sürünerek ilerledi. Bu bir yol muydu? Evet. Bir kolunu uzatarak parmak uçlarıyla at arabası tekerleği gibi görünen izi takip etti. İçinde

koşuşturup duran küçük hayvanlar tüneli aşındırmış olmalıydı. Luke, yüzü yerde, kıvrılarak ilerledi ve soğuk toprağı göğsünde ve karnında hissetti.

Gidebildiği kadar gidip patikadaki bitki örtüsünün ileride açılıp açılmadığına bakabilirdi. Fakat bu yönde gösterebilceği son çaba buydu. Güneş doğduğundan beri dört saattir yoldaydılar ve ormandan çıkmaya yaklaşmamışlardı bile. Eğer dikili duran taşın yanındaki patikanın sonuna geldiğine ikna olursa, geri dönüp diğerlerine son çareye başvurma zamanının geldiğini söyleyecekti. Yani onun planına. Onun fikrine. Öyle yapmış olsalardı şimdiye kadar dört saat kazanmış olacaklardı. Ve bir gün önce gelmiş oldukları yolu bulmuş olsalar dahi, içlerinden en sonuncusu bile gece olmadan oradan çıkmış olurdu.

Karnının üzerinde beş altı metre süründükten sonra donuk ışık birden parlaklaştı ve görüş mesafesi arttı. Doğal tünelin sonuna ulaşmıştı ve şimdi yer seviyesinden yukarıya bakabiliyordu.

Islak ve kirlenmiş bir halde ayaklarının üstünde doğruldu ve çıkışın ağzındaki ince dalların arasından dışarı çıktı. Bacaklarını kaldırarak ayaklarıyla dikenleri ve ısırganları kenara yatırdı ve ormanın sık ağaçlarının azalıp daha havadar bir hale gelmiş olduğu, diz boyunu geçen bitkilerin ve onlardan biraz daha yüksek olan bodur huş ağaçlarının bulunduğu bir yere çıktı.

Yağmur gümüşten çiviler gibi yağıyordu. Açıklığı çevreleyen ve yukarıdan sarkan ıslak ladin ağaçlarının girintili çıkıntılı üst dallarının arasından görünen gökyüzü, kasvetli ve karanlıktı. Burada ancak sabah saat beşte bir parça beyaz gökyüzü görülebiliyor, sonra hava tamamen grileşiyordu. Patika, buradaki bitkilerin altında bir yerdeydi. Öyle olmalıydı, çünkü bir zamanlar bir eve bağlanıyordu.

Luke hareketsiz durup açıklığın karşısına, diğer tarafta kendini gösteren şeye doğru baktı. Bir kiliseydi bu. İçinden sürünerek geçmiş olduğu yer de bir mezarlıktı. Eğer bu dik taşlar mezarların yerini gösteren taşlarsa, burası çok eski bir mezarlık olmalıydı.

YİRMİ İKİ

Luke sırt çantası olmadan çıkıp geldiğinde hiçbiri bir şey söylemedi. Onları bulmak için aceleyle gelirken dikkatsiz davranmıştı; sol yanağında kanlı ve derin bir sıyrık vardı. Kan, çenesine doğru akıp pıhtılaşmıştı. Bir ağaç dalının ağzına çarparak üst dudağını kanattığından ve dişlerini kırmızıya boyadığından da habersizdi. Dom ve Hutch, onun yabani gözlerine, nefes nefese konuşmaya çalışmasına, ıslak ve yaralı yüzüne bakıp duruyorlardı.

Mezarlıktan dönerken, içindeki acele etme duygusuyla birlikte her yanını ateş basmış, sinirleri boşalmış ve öfkelenmişti. Yol üstündeki sarkan dallara yumruk atmaya başlamış, hatta durup bazı mantarları ezmişti. Çünkü diğerlerinin yanma dönmek, sanki orman buna izin vermiyormuş gibi, onların yanından ayrılmaktan çok daha zor olmuştu. Bunlar ona rüyasını hatırlatmış ve bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Defalarca durmuş ve ceketine takılan kırık dalların sivri uçlarını temizlemişti. Şimdi bir kolunun altı yırtılmıştı. Oysa giderken yoldaki çalı ve bitkilerin bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyordu. Bitkilerin sürekli engellemesi ve tökezlemeler yüzünden ve aralarından geçerken kontrolsüz şekilde yuvarlanıp durmaktan sinirleri bozulmuş, tamdık ve her zaman sağlıksız olan bir öfke onu sersemletmişti. Ormana küfretmiş, Hutch'a ve Doma küfretmiş, bu dünyaya ve düştüğü aciz duruma küfretmişti. Kızgınlıktan köpürmüştü. Ve geri dönerken attığı her adımda bu kasvetli ve ıslak dünyadaki yıkık dökük kilisenin görüntüsü düşüncelerini karartmıştı.

Diğer üçünü tekrar bulduğunda ise ne kadar yavaş hareket etmiş olduklarını ve o gittikten sonra ne kadar az yol aldıklarını görüp buna inanamadı. Sanki gittiği yönden hep aynı adımları izleyerek geri dönmüş ve onları tam bıraktığı yerde bulmuştu.

Luke, soluklanmak için eğildiği yerden doğruldu. "Sizi kaybettiğimi sandım."

"Ne oldu?" diye sordu Hutch.

"Ha?"

"Sırtındaki teçhizat? Nerede o?"

"Attım. Beni yavaşlatıyordu."

Dom, Hutch'a bakıp yüzünü buruşturdu, sanki bu delice hareket, onun Luke hakkında uzun süredir beslediği düşüncenin doğruluğunu kanıtlamıştı. "Neyin içinde uyuyacaksın, peki?"

"Tamamen atmadım. Sadece size daha hızlı yetişeyim diye bıraktım."

"Neden?" dedi Hutch, Luke'u sinirlendiren bir kayıtsızlıkla. "Bir şey mi buldun?"

"Çünkü..."

"Çünkü ne?" diye sordu Dom.

Bunlar yolda ağır aksak yürüyerek ne halt ediyorlardı böyle? Oraya geldiğinde Dom ile Hutch bir şey konuşup gülümsüyorlardı. Hatta uzaktan onların gülmekte olduğunu düşünmüştü. "Siz bu işi ciddiye almıyor musunuz?" diye sordu, fakat Dom ile Hutch ın şaşıran yüzlerini görünce keşke bunu sormasaydım diye düşündü. Phil onların arkasında duruyordu. Şimdi yüzüne daha çok renk gelmişti, fakat Luke'a hayal kırıklığı ve ihtiyatla karışık bir duyguyla bakıyordu. Ceketinin kapüşonu yarıya kadar çekiliydi ve ona komik bir görünüm veriyordu.

"Elbette ciddiye alıyoruz, beyinsiz ahmak," diye patladı Dom.
Benim bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Hutch yavaşça, "Dom," dedi. Fakat bu azarlamada bir şey vardı. Domun donuk, duygusuz ve asık suratında ve Hutch'ın onu destekleyen sırıtışında hissedilen bir şey. Sanki Luke'un görüşünü o anda aydınlatmış, sanki birden o korkunç öfkenin baskısı yine vücudunu sararak gözlerini saran karanlığı yırtınıştı. Tamamen hafiflemiş ve kulaklarından fışkıran kızgın bir öfkeden başka hiçbir şey duymaz olmuştu. Sesi sanki kafasının dışında bir yerden geliyordu. Sanki kaydedilmiş ve utanması için kendisine yeniden dinletiliyormuş gibi kendi sesini tanıyamadı. "Bana öyle dersen, seni o lanet götünün üstüne oturturum."

Sonra, yüzü bembeyaz olan ve kötü bir şeye bakmaya zorlanmış gibi kasılan Doma doğru üç adım atarken kendini sanki bedeninden ayrılmış ve olanları uzaktan seyrediyormuş gibi hissetti.

Luke'un uzaktaki parçası, diğer büyük parçasının şimdi içgüdüyle yaptığı şeyin bilincindeydi. Bu onun ormandaki ağaçlardan, onların gitmesine asla izin vermeyen bitmez tükenmez ıslak ağaçlardan getirdiği bir öfkeydi. Ve orman sanki ondan böyle bir patlama talep etmişti. "Beni duydun mu, yavşak?" diye bağırdı Domun suratına. Ve ağzından saçılan bir köpüğün yanağına yapıştığını gördü.

"Luke!" diye bağırdı Hutch yan taraftan. "Hoop!"

Fakat Luke, ani bir şey onu çekip çıkarmadıkça girdiği bu çılgın öfkeden kurtulacak gibi değildi. İki eliyle birden Domu hızla itti. Dom dengesini kaybedip bütün ağırlığıyla çalıların üstüne, sakat ayağının olduğu yana düştü.

Luke'un arkasından bir şey fırlayıp sert parmaklarıyla onu kollarından sıkıca kavradı. Ayakları bir an yerden kesilerek geriye, Dom'un uzağına çekildi. Vücudundaki bütün güç bir an için yok olmuş gibiydi. Hutch onu yolun birkaç adım ilerisinde bırakınca, dengesini bulmaya çabaladı.

"Seni puşt!" Dom ayağa kalkmaya çalıştı. Tombul kıçı, dışarı çıkmış gömleği ve beceriksiz hantal hareketleriyle debelenip doğruldu. Sonra ona doğru geldi, topallaması geçmiş gibiydi. Hutch'ı kenara itti. Gözlerinin beyazı pembeden kırmızıya dönmüştü. Çilli elinin boğumları yavaşça kalktı ve Luke'un ağzından ıslak bir çarpma sesi geldi, bir darbeden çok bir itme gibiydi, fakat Luke'un üst dudağı anında uyuştu. Hepsi bu muydu? Bir yumruğun hissettirdiği şey bu kadar mıydı?

Birbirlerine uzunca bir süre baktılar. Ancak Luke yediği bu yumruğun aslında Dom'un alaylarını, eleştirilerini, saydırdığı kabadayıca lafları ve yolculuğa çıkmadan önceki gece buluştuklarında kendisinin söylediği hiçbir şeyi umursamayışını devamlı kabullenmek zorunda kalacağını vurgulayan bir darbe olduğunu o anda fark etti. Fakat bu küçük grubun hiyerarşisi içinde kendisine biçilmiş olan bu rolü daha fazla kabullenmeye hiç niyeti yoktu.

Yumruğunu soldan savurduğunda kolunu yeterince geriye çekerek omzuna germiş ve elinin bir yay gibi fırlamasını sağlamıştı. Dom'un kolu, darbeyi önleyecek kadar hızlı kalkamadı ve Luke'un yumruğu sert bir şaklama sesiyle Dom'un sağ gözünde patladı.

Dom'un kafası arkaya giderken yüzünde bir şaşkınlık ve nefret ifadesi belirdi. Luke'un ikinci yumruğu diğer taraftan geldi. Luke, hâki renkli ıslak gömleğinin kol ağzından çıkan ve hızla savrulup Doma çarparak bu defa çenesine oturan sert yumruğu atan koluna odaklanmıştı. Hedef olarak zaten çenesini seçmişti.

Dom hızla yere düştü, düşüşünü yavaşlatmak için kollarını kullanmaya fırsat bulamamıştı çünkü hâlâ elleriyle yüzünü tutuyordu.

Hutch ve Phil, adeta ürkerek Luke'dan bir adım geriye kaçtılar. Ona tehlikeli bir yabancıymış gibi bakıyorlardı. Şoke olmuş ve ondan korkmuşlardı. Fakat Luke yumruklamaya devam etmek istiyordu. Keşke Dom yere bu kadar çabuk düşmeseydi. O zaman sıkılmış yumruklarıyla suratına tekrar tekrar vurmanın doyumuna ulaşabilirdi.

Elleri hiç acımamıştı ve enerjisinin birden boşalması, Domun yere düşmesiyle birleşince ona aniden çılgınca bir keyif vermişti. Vücudu sanki yeniden şekillenmiş, sıkı, dengeli ve sağlam bir çerçeveye oturmuştu. Silikleşmiş olan görme yetisi bütün renkleriyle birlikte geri dönmüştü. İşitme duyusu, duş alırken kulaklarını tıkayan sıcak suyun akıp gitmesi gibi tamamen açılmıştı. O kadar hızlı soluk alıp veriyordu ki sesinin ıslık gibi çıkmaya başladığını fark etti.

Dom, bacakları iki yana açık halde oturmuş ve kafasını göğsüne doğru eğmişti. İki eliyle ağzının etrafını tutuyordu. Kimse yüzünü göremiyordu.

Dom ağlıyordu. O kadar kızgındı ki gerçekten ağlıyordu. "Bu şerefsizle artık bir dakika bile bir arada duramam!" Devrilmiş bir ağaç gövdesine oturmuş olan Luke, Domun ağaçların arasından gelen sesini duyabiliyordu. Şimdi iyice tiz bir sesle ve ciyaklayarak konuşuyordu.

"Siktir olup öbür yöne gidebilir... Hayır, asla gitmiyorum... Tabii, o hayvanın yumrukladığı kişi sen değilsin... Bu ezik herif kafadan çatlak. Her zaman öyleydi. O yüzden hiçbir işte beş dakikadan fazla duramıyor. O yüzden hep yalnız. Bu da durumu açıklıyor, öyle değil mi? Adam pisliğin teki. Artık ona dayanacak sabrım kalmadı. Kimin kaldı ki? Artık biraz büyümesi lazım. Benim bu geri zekâlı puşta ayıracak zamanım yok."

Ve o korkunç öfke tekrar Luke'un içine doldu, birden yerinden fırlayıp dalları çiğneyerek ve tökezleyerek Hutch ile Phil'in Dom'u tuttukları gözden uzak yere doğru gitti. Sıktığı dişleri öyle gıcırdıyordu ki her an bir tanesinin çatırdayıp beyninde şimşek çaktıracak bir acı verebileceğini hatırlayarak kendini topladı. Çenesini gevşetti-

Ortaya çıkarak, "Devam et, tombul yavşak," diye böğürdü ve Phil'le Hutch'ın iki yana açıldığını gördü. Dom iki elini kaldırıp- "Siktir git!" diye bağırdı.

Luke bu defa Domun kalkmış ellerinin arasından öylesine hızlı yumruklar savurdu ki o anda ensesinde bir şeyin yırtıldığını, sonra sıkışıp yandığını hissetti. Domun suratını dağıtan üç yumrukta Luke onun burnunun, elinin boğumları altında kaydığını ve pazar yemeklerindeki kızarmış tavukların lades kemiği gibi çat diye kırıldığını hissetti. Dom çalıların üzerine düşerken dördüncü ve beşinci yumruklar kafasının üstüne ve arkasına isabet etti. Yerde bacaklarını çekerek kendini toplayan Dom, kollarıyla başını kapattı. Son yumruk Luke'un küçük parmağını zedeleyerek üzerindeki boğumu ve bağlandığı kemiği acıttı. Elini koltuk altına sokup Domun yanından çekildi.

"Bir kelime daha... Bir kelime daha..Luke konuşmaya çalışıyor, fakat kesik kesik nefes aldığından sözünü tamamlayamıyordu ve sesi sinirden titriyordu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Kendine gel. Lanet olsun." Hutch hızlı hızlı konuşarak ve bu defa Luke'un omuzlarını demir gibi sert parmaklarıyla tutarak çekip onu uzaklaştırdı.

"Ondan bir laf daha duyacak olursam işini bitiririm. Yemin ediyorum."

***

Diğer ikisinden ayrılarak birlikte yürüdüler. Hutch eliyle onu dirseğinden tutuyordu. Dom, dertop halinden çözülmemişti. Phil onun yanına çömelmiş, alçak sesle konuşuyordu. Fakat Luke onun ne söylediğini duyamıyordu.

"Tanrı aşkına, Luke. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Pespaye yeniyetmeler gibi konuşuyorsun. Bu sen değilsin. Ne oluyor böyle?"

Luke birkaç dakika önce oturmakta olduğu yıkık ağaç gövdesine oturdu. Elleri çok kötü titriyordu ve Hutch sigara paketini onun elinden alarak iki sigara yaktı. Her ikisi için birer tane.

"Sakinleş. Yavaş ol. Biraz rahatla. Öfkeni yatıştır. Ne oldu sana böyle?"

Luke cevap vermedi, sadece sigarasından başı dönene kadar hızlı hızlı birkaç nefes çekti. Balgam ve sigara katranıyla birlikte boş midesine o kadar çok kortizon ve adrenalin dolmuştu ki kusacak gibi oldu. Ceketinin fermuarını beline kadar açtı ve öne doğru eğildi. Soğuk nemli havayı derin derin ciğerlerine çekti. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar takatsiz hissetmemişti. Titremeye başladı.

"Eh, bu tatil de resmen bitmiş oluyor, sanırım," dedi Hutch birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

Luke gülümsemeye çalıştı. Utanmıştı. Sonra sessizce gülmeye başladı. Hutch da gülümsüyordu, fakat sadece zayıf ve acılı bir ifadeyle. Başını iki yana salladı. "Bunu yapabilecek güçte olduğunu bilmiyordum, Reis. Tanrı biliyor ki ben de yıllarca Doma haddini bildirmeyi düşündüm, ama bizim gibi insanlar böyle şeyleri bu şekilde yapmaz. Ne yaptığını sanıyordun ki?"

Luke, Hutch'a baktı ve arkadaşının gözlerindeki hayal kırıklığını gördü, bakışlarına yerleşmiş bir yabancılaşma vardı. Böyle bir olayın geri dönüşü yoktu. Hiçbir şey artık eskisi gibi olamazdı. Luke, her üçüyle de arkadaşlığının sona erdiğini biliyordu.

"Kahretsin," dedi ve başını salladı. Bir an durup birkaç kere yutkunmak zorunda kaldı, yoksa gözleri yaşlarla dolacak ve ağlamaya başlayacaktı. Boğazı düğümlendi. Bir süre konuşması imkânsızdı. Ayağa kalktı ve yıkılmış ölü ağaçtan uzağa yürüdü.

"Burada ne yapıyorum?" dedi Luke patikadan ileri yürürken. Hutch onun peşinden gitmişti, başı öne eğik, içinde bulundukları durum yetmezmiş gibi bir de hepsiyle uğraşmanın gerginliğinden yüzü bembeyaz ve asıktı. Onu aralarında bir veli olmaya ve bütün kararları vermeye zorluyorlardı.

"Benim buraya gelecek param bile yoktu. Ama onun bana ezik demesine asla izin veremezdim." Göğsü daralıyordu ve Domun ona

hissettirdikleri yüzünden yapmış olduğu şeyi haklı göstermek için pek çok şey söylemek istiyordu, fakat kelimeler ağzından çıkmıyordu.

Hutch gökyüzüne baktı ve yüzüne vuran yağmurla gözlerini kırpıştırdı. "Yaralıların yanına dönsem iyi olacak."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor artık o. Hiçbir şey. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz."

"Söylediklerinde ciddi değildi. Hiçbirimiz değiliz."

"Sence ben adilik mi yapıyorum?"

Hutch ayaklarına baktı ve göğüs geçirdi.

"Sen de öyle düşünüyorsun. Tamam. Söyle. Artık umrumda bile değil. Şimdi memnuniyetle gidebilirim, Hutch."

"Böyle saçma sapan konuşma. Bu kadarı yetti artık."

"Yardım getirmek için, demek istedim."

"Daha o duruma gelmedik. Hiçbir şekilde. Bu sadece bir aksilik. Ve ben gerçekten hepinizin biraz sakinleşmesini diliyorum. Bunun bize hiçbir yararı olmuyor."

"Üzgünüm. Kendimi kaybettim."

"Deme ya..."

Birbirlerinin gözlerine bakamıyorlardı. Toprağa, gökyüzüne, çevrelerindeki tamamen kayıtsız kaldıkları bitmez tükenmez ağaçlara ve eğrelti otlarına bakıp durdular.

"Kilometrelerce gittim, Hutch. Yolun sonuna ulaştım ve sıyrılmadık yerim kalmadı. Bir çıkış yolu bulmak için. Ve geri döndüğüm zaman... O kadar kızdım ki... Kendimi kaybettim. Çünkü neredeyse yerinizden hiç oynamamıştınız. Sanki hiç aceleye gerek yokmuş gibi."

"Bu saçma ve sen de bunu biliyorsun."

"Demek istediğim... "

"Yürüyemiyorlar. İkisi de sakat. Ben sadece onların moralini yüksek tutmaya çalışıyordum. Konuşturmaya devam ederek kafalarını bu durumdan uzaklaştırmak istedim."

"Ve ben bunu berbat ettim."

"Tamamen."

Luke bir iç geçirdi. Elini yüzüne götürüp Domun vurmuş olduğu yere dokundu. Acımıyordu, sadece biraz şişmişti. "Sana anlatacak çok şeyim vardı."

Hutch başını yana çevirdi. "Bir çıkış yolu mu buldun?"

Luke başını olumsuzca salladı. "Hayır. Ve daha da kötüye gidiyor. Bütün bu pislik." Bir çalıya tekme attı.

Hutch gözlerini kapatarak inler gibi bir ses çıkardı. Sonra gözlerini açıp bir iç geçirdi. "Gelecek yıl bir karavan kiralarız."

"Mezarlığı bulduğumda tam havlu atıp geri dönmek üzereydim."

Şimdi yine Hutch'in dikkatini çekmişti.

Luke başını salladı. "Kayalık tepeler, dikili taşlar, adı her neyse."

"Runik taşlar."

"Runik taşlar. Hepsinin üzerini bitkiler kaplamış. Altından sürünerek geçtiğim büyük sık bir çalılığın içinde. Ama diğer yanında bir kilise var."

"Kafa buluyorsun."

"Hayır. Gerçekten çok eski bir kilise. Skansen'de gördüğümüz binalardan birine benziyor. Açık hava müzesinde. Kilisenin etrafında orman biraz açılıyor."

Hutch'in yüzü aydınlandı. "Hadi gidelim."

Geri dönerek, hâlâ görüş mesafesinin dışında kalan diğerlerinin olduğu tarafa yürüdüler. Luke yavaşladı. "Ben gözden uzak olmak için önden gideceğim."

"İyi fikir. Ama bu demek oluyor ki ben şimdilik yine arkadaki belayla sıkışıp kalacağım. Hoşça kal."

Luke gülmek üzereydi, fakat Hutch dönüp yürürken gülümsemiyordu.

YİRMİ ÜÇ

"Garip. Gerçekten çok garip, dostum," dedi Hutch, Luke'a. Çalılar içinde hemen onun arkasından yürüyordu ve kendisini, ona yol gösteren daha büyük bir çocuğun peşinden giden küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

"Ne o?"

Hutch, karman çorman olmuş mezarlığın arazisinde, hafif bir yükseltinin üzerinde birbirinin üstüne yıkılmış bir kaya yığınının yanında durdu. Kayalar, oldukça yassı fakat eğimli duran en üstteki taşa kadar bel hizasındaki bitkilerin içine gömülmüştü. "Bu bir dolmen. Bronz Çağı."

Luke gözlerini kısarak Hutch'a bakarken, yarı hissettiği dudaklarındaki sigara filtresinden derin bir nefes çekti.

"Burası tavanı." Hutch eliyle eğik yassı taşın üzerine vurdu. "Bu taşların hepsi bir tümseğin üzerinde. Bu bir höyük mezar. Taşlar bu yüzden böyle yukarı dikilmiş. Bu büyük yassı taşın altındakiler bunun yanlarını oluşturuyor, ama içeri çökmüşler. Ve şurada, arkada" -Hutch elindeki sopayla tümseğin arkasındaki bir başka küçük tepeyi gösterdi- "bir tane daha var. Bir dolmen daha. Çok, çok eski mezarlar bunlar, dostum."

Birden dönüp sopasıyla açıklığın ilerisinde bulunan birbiri içine girmiş beyaz gövdeli huş ağaçlarıyla dikenli çalıların örtmüş olduğu, üstten görünen yerleri gri Ren geyiği likenleriyle kaplı bir grup geniş

yuvarlak taştan oluşan öbeği gösterdi. Daha önce runik yazılı taşlardan daha fazlasını bulmak için onların etrafında dolaşmışlardı. "Bu, kısmen çökmüş bir geçit mezar. Çok büyük. Eminim. Bunlar altı metre uzunluğunda olabiliyor. Girişin olduğu yeri gösteren iki tane dik kayayı görebilirsin. Buranın bir geçit mezar olduğunu belli ediyor. Bunlardan İsveç'in her tarafında var. Dolmenlerden de. Ama hepsi aynı yerlerde bulunmaz. Geçit mezarlar Demir Çağından kalma."

Geriye döndü. Yüzü gergindi. "Etrafına bakarsan, bizim takılıp durduğumuz uzun düz taşlar, kaya tabutların dik parçaları. Bunlar çok daha sonraki dönemlerde yapıldı. Runik yazılı taşlardan ancak birkaç tanesini görebileceğimizi tahmin ediyorum. Geri kalanlar orada, ağaçların arasında gizli olmalı. Ama ben onların bir daire şeklinde dizilmiş olduğuna bahse girerim. İçinde dolmenlerin ve geçit mezarın bulunduğu çok daha eski bir alanın etrafını çevirecek şekilde.

"Bir de ağaçlara bak. Bir kestane ağacı var. Meşe ağaçları. Üvez ve huş ağaçları. Sanki etrafını çevirmiş. İçeride bir istirahat ortamı yaratmak için oluşturulmuş bir sınır gibi. Bunlardan Hıristiyan mezarlarında vardır. O yüzden bu ağaçlar çok sonradan dikilmiş olmalı. Muhtemelen bu kilisenin yapılmış olduğu son birkaç yüzyıl içinde. İnanılmaz. Bu büyük bir keşif."

Luke sessizce duruyor, sadece Hutch'ın gergin ve kararlı yüzünü seyrediyordu.

"Taş Devri mezarları, yaklaşık olarak milattan önce üç bin yılında yapılmış olmalı. O kadar eski mezarlar ki şimdi kaya yığınları gibi görünüyorlar. Runik yazılı taşları ve kiliseyi görmeseydim bunların yanından geçip giderdim. Dolmenlerin ve geçit mezarın üstü şimdiye kadar tamamen örtülmüş olmalı. Kayalar yerinden oynamış olsaydı yine bir şey anlamazdım. Yani sadece küçük bir parçaları görülebiliyor. Ama tüm bunlar bir noktaya kadar iyi korunmuş. Son dönemde değil» ama geçen birkaç yüzyıl içinde. İyi bir şekilde bakılmazlarsa bu kadar bozulmamış olarak kalamazlar. Birileri bu alanı yaklaşık dört bin yıl'

dır koruyup gözetmiş. Bu durum, buradaki kilisenin terk edilmesine ve kaya mezarların yıkılıp devrilmesine kadar devam etmiş olmalı."

Luke ona dikkatle bakıyor ve bu söylediklerinin sonuç olarak ormandan kaçmalarına nasıl biraz ışık tutacağını açıklayacak bir özet bekliyordu. Çünkü Hutch'ın bu coşkulu açıklamalarının, sonuç olarak şu anda dört bin yıllık keşfedilmemiş bir gömü alanının bulunduğu bir ormanda kaybolmuş olduklarını tekrarlayan bir nakarata dönüşmesini istemiyordu. Ve o gün oraya gelmek için eski bir yolu -ağaçlar arasındaki terk edilmiş korkunç evlerden gelen atlı araba tekerleklerine ait izlerin bulunduğu o eski yolu- takip ederek altı saat harcamış olduklarını da duymak istemiyordu.

Hutch, ona göz kırparak işaret etti. "Hadi gel, kilisenin içine girelim."

Temeldeki taşlar kara toprağın içine göçmüştü ve üzerindeki taşlar yavaş yavaş kayarak zamanla binayı toprağa doğru çekmişlerdi. İçerideki dik açılar ve düz çizgiler kavisli bir hal almış, bina bel vermişti. Çatısı yok olmuştu. Geriye, üzerinde kaymış kiremitler olan, kararmış bir göğüs kafesinin kaburgaları gibi birkaç kiriş kalmıştı. Her iki tarafta yer alan üçer pencerenin hiçbirinde cam yoktu. Bir tarafta ahşap bir kepengin geriye kalan parçaları demir bir menteşeden sarkıyordu. Diğer görünen metaller ya pastan kararmış ya da çürüyüp bir leke gibi kara taşların arasına karışmıştı.

Phil ve Dom, kilisenin harabeye dönmüş sundurmasından altı metre ötede moralleri bozuk ve bitkin bir halde sırt çantalarının üzerinde oturuyorlardı. Dom pantolonunun paçasını tekrar sıvamış, şişmiş dizine destek olması için Hutch'in etrafına sarmış olduğu kirli bandajın kenarlarına eliyle bastırıyordu. Ağzı yaralıydı ve alt dudağı yarılmıştı, çenesindeki kirlerin üzerine hâlâ kan akıyordu. Burnunun üstü morarmış ve çökmüş, üst dudağı kıpkırmızı kan olmuştu. Her

iki burun deliğinden, içine tıkaç yapılmış iki tuvalet kâğıdı parçası sarkıyordu.

Luke, kilisenin sundurmasının önünde dururken, kavgadan sonra ilk defa Dom'la bu kadar yakın mesafede ve birbirlerinin görüş alanı içinde olduklarını rahatsızlık içinde fark etti. Olanların gerçek olduğuna şu an inanamıyordu. Onu utandırıp huzursuz eden ve kendi akıl sağlığından şüpheye düşüren bir olaydı bu. Evet, yorgunluktan tükenmişti, kan şekeri düşmüştü, üç gündür neredeyse hiç uyumamıştı. Ama yine de... Saldırdığı kişi Dom'du. Arkadaşı.

Luke mezarlığa geri dönerken o ana kadar yoldan ayrılmadan yürümüştü. Böylece geriye bakarak arkadan gelenlerin araziyi geçip geldiklerinden ve kendisini görerek doğru yolda olduklarından emin olmalarını sağlıyor, sonra da yola devam ediyordu. Hutch, ara sıra, "Reis! Neredesin?" veya "Reis, kendini göster!" diye bağırıyordu.

Fakat şimdi hepsi bir araya toplanmışlardı ve Hutch'la birlikte mezarlık alanındaki gezilebilen yerleri dolaşmayı bitirmişler ve tüm dikkatlerini kiliseye vermişlerdi, artık Luke'un kendisini Dom'dan uzak tutması daha da zorlaşmıştı.

Luke, Domun yüzünde meydana getirdiği hasarı görünce kendini hasta gibi hissetti. Doma ikinci defa saldırdığında, onun yüzündeki şok ve korkunun görüntüsü kafasının içinde devamlı dönüp duruyor ve şu anda başka bir şey düşünemiyordu. Bu düşünce onun boğazını sıkıyordu. Mutlaka birine görünmeliydi; eve dönünce birinden yardım almalıydı. Çünkü bu saldırısının, o kör edici otokontrol eksikliğinin ilk örneği olmadığını ve sonuncusu da olmayacağını çok iyi biliyordu.

Özür dilemek için can atıyordu fakat başka bir çatışmayı göze alamazdı. Bu elbet olacaktı. Dom bir noktada içindekileri dışa vuracaktı. Luke'un yapabileceği en iyi şey, kendi kendine devamlı söylediği gibi, onların hepsini bu berbat durumdan çıkararak yaptığını telafi etmekti. Bir kaçış yolu bularak. Önce su bulmalıydı. Sonra dışarı

çıkacak bir yol. Bunları, artık arkadaş olmasalar bile, bir zamanlar kardeş gibi sevdiği bu insanlar için yapacaktı.

Hutch, girişin üzerindeki tahrip olmuş taş kemere baktı. Yaklaşıp eğilerek çakısıyla taşın üstünü hafifçe kazıdı. Luke onun arkasında duruyordu. Dom eğer içten içe duyduğu kızgınlıktan dolayı sesini kesmiş olmasaydı şu anda Hutch'a bağırarak, kendisi aç, ıslak ve kayıp haldeyken onun eski taş parçalarına bakarak ne yapmaya çalıştığını sorardı. Şimdi en azından, bitmez tükenmez ağaçlıkların arasında bulabildikleri bu yerin sessiz ve sınırlı açıklığı içinde onun rahatsız edici sesini tekrar duymuyor olmaları iyi bir şeydi.

Hutch, sanki binanın geri kalan yerleri yıkılıp bir enkaz haline gelse de kemerin sağlam olarak ayakta kalacağını göstermek ister gibi eliyle kemere vurdu.

Kemerin iki yanındaki taş sütunların üzerinde insan veya hayvan figürü olabilecek bazı işaretler vardı. Fakat üzerlerini kaplamış olan ve Hutch'ın çakısıyla kazımaya çalıştığı likenlerden öylesine süngerleşmişlerdi ki daha önce neyi temsil ettiklerini anlamak çok zordu. Her iki sütunun ortasındaki karakterler ve üst üste binmiş figürler, runik yazılarla ve diğer şifresi çözülemeyen oyma şekillerle çerçevelenmişti. Granit sütunların tepesindeki kalkerden yapılma aşınmış kemerin ortasında çark formunda şekiller oyulmuştu. Onun üstünde yükselen ve eskiden kapı girişini tamamladığı belli olan ahşap sivri bir kule şimdi çürümüş ve sadece kararmış ıslak kalaslar kalmıştı.

İçeride, bir zamanlar sıvanmış olan duvarların bütün sıvaları dökülmüş ve alttaki sert granit kaya blokları ortaya çıkmıştı. Üzerleri yer yer çamur yeşili likenlerle kaplıydı. Nemden çürümüş ve siyah mantarlarla kaplanmış iki sıra halindeki çökmüş ahşap sıralar hâlâ büyük bir kayadan yontulmuş bir taş kütlesine benzeyen sunağa dönük duruyordu. Taş sunağın üstü, ölü orman kalıntılarıyla kaplıydı. Yerlerde, delik tavandan içeri dolan diz boyu yaprak yığınları ve kopmuş dallar birikmişti.

"Küçük bir cemaat olmalı," dedi Hutch. "Muhtemelen yirmi kişilik."

Luke'un içinden bir şey söylemek gelmiyordu. Arkasında bir yerde duran Domun varlığından çok rahatsızdı. Sanki sırtında onun öfke ve acı karışımı bakışlarını hissediyordu.

"Tuhaf şey. Gerçekten tuhaf." Hutch, kemerli kapıdan geçip kiliseye girdi. Luke da onu takip etti. Yerler süngerdenmiş gibi bir his veriyor ve neredeyse ayaklarının altında hareket ediyordu. Bir yatağın üzerinde yürüyor gibiydiler. Zemin eğimliydi.

Sonra Hutch birden yana doğru düştü, ilk sıradaki bankların arkasında kalan yaprakların içine bel altına kadar gömüldü. "Lanet olsun." Kıpırdayamıyordu. "Döşemenin içine geçtim."

Luke kendi ayaklarına baktı. "İyi misin?"

Hutch cevap vermedi ve sadece başını oynattı. Bacaklarının kaybolduğu yere baktı ve sonra bir koluna yüklenip dirseğini yerdeki yaprakların altında sert bir yere dayayarak kendini yukarı çekmeye çalıştı."

"Hutch. İyi misin?"

"Sanırım. Ama bakmaya korkuyorum."

"Dur. Sana yardım edeyim."

"Dikkat et," dedi Hutch. "Her taraf çürümüş."

Luke durdu, sonra duvarın olduğu yerde zeminin daha sağlam olacağını hissederek yavaşça solundaki duvara doğru yaklaştı.

Hutch, açtığı deliğin içinde boylu boyunca duruyordu. "İyi ki tahtalar yumuşak. Sert kıymıklar neler yapabilirdi, bir düşünsene."

"Veya paslı çiviler."

Hutch başını omuzlarının üstünden geriye doğru attı ve çatının kalıntılarına doğru "Siktir!" diye bağırdı. Sonra bir ayağını yukarı çekti ve gövdesini sağ tarafındaki kilise sırasının yanına kaydırabilmek için yakınında ağırlığını taşıyacak sağlamlıkta bir tahta parçası bulmaya çalıştı.

"Birazdan yanına geliyorum," dedi Luke.

"Hayır. İkimiz birden yer altı mezarına gömülmek istemeyiz."

Luke'un ağzından kendi kulağına bile tuhaf gelen boğuk bir kahkaha çıktı. Ağzını kapattı ve gülmeyi kesti.

Zeminin kenarları daha sağlamdı ve Luke en sondaki sıralara doğru gitti. Sonra ilk küçük siyah sıranın üstüne bastı ve son iki sıranın arasındaki boşluğa adım attı. Bir bacağını onların arasına zorlukla sokabildi. "Bu insanlar çok küçük olmalı. Çocuklar gibi."

Kendince yaptığı bu gözlem, başını eğerek geçtiği ufacık kapıları, çoktan ölmüş kişilerin bir zamanlar kullandığı küçük yatakları gördüğünde, tarihî yapıların içine her girişinde olduğu gibi hafif de olsa hissedilir derecede sinirlerini gerdi. Belki de vertigo gibi ciddi şekilde başını döndüren şey, kendisine ölümlü olduğunu hatırlatan bu ani ve istenmeyen korkutucu kayıp duygusuydu. Her şeyin mutlaka yok olup gideceği duygusu. Bir zamanlar orada yaşayan ve şimdi antika olmuş bu eşyaları kullanan kişiler artık tarihe karışmışlardı. İçinde bulunduğu bu kapalı çürümüş yerin nemli ve iç karartıcı atmosferi, bu duygulara bir de terk edilmişlik hissi katıyordu. Yağmur yağmasına rağmen çatının olmayışına memnundu. İçeri vuran donuk nemli ışık bile şimdi ona hoş geliyordu. Diğerlerinin yanında bulunmasından minnet duydu. "Buranın kutsal duygular uyandırması, en son akla gelecek şey." Bunu yüksek sesle söylemekten kendini alamamıştı.

"Ne demek istediğini biliyorum." Hutch tekrar yere basmıştı, sıraların arasındaki dar koridorda ayakta duruyor ve ileri adım atmadan önce bir buzun üstündeymiş gibi dikkatle önündeki döşemeyi kontrol ediyordu.

Luke, diğer taraftaki sıraların olduğu yere bastı, fakat ayağını koyduğu yerdeki döşeme yumuşaktı ve içeri göçtü. Bacağını çekti ve daha sağlam bir yer bulmak için ileriye doğru bastı. Hutch o sırada sunağa ulaşmıştı.

"Bulunduğun yer ikimizin ağırlığını birden çekebilir mi dersin?" diye sordu Luke, Hutch'a.

"Sanırım." Hutch, sunağın üstünü kaplamış olan kalın yaprak molozları, taşın yüzeyi ortaya çıkana kadar temizledi.

Luke yan taraftan, uzun yıllardır -ne kadar uzun olduğunu bilemiyordu fakat çok uzun zaman olmalıydı- tavandan yağan yağmurun etkisiyle pek çok yerindeki sıvaları dökülüp altındaki kaya yüzeyleri ortaya çıkmış olan kararmış duvara sırtını yaslayıp sürtünerek ihtiyatla sunağa yaklaştı.

"Üstünde bir şey var mı?" diye sordu.

"Nasıl bir şey, bakire bir kurban gibi mi?" diye cevap verdi Hutch, gülümsemeden.

"Runik yazılar, falan."

"Hayır. Sadece garip bir çukur. Bak, tam ortada. Oyularak açılmış."

"Vaftiz kurnası."

Hutch başını salladı. "Haklı olabilirsin, Reis."

"Daha önce ne demek istemiştin?"

"Ha?"

"Daha önce. Bir şeyin tuhaf olduğunu söylemiştin."

Hutch kaşlarını çatarak Luke'a baktı, sonra kırışan kirli alnı düzeldi. Parmağıyla arka tarafında durduğu taş sunağın üzerine vurdu. "Taş kemerin üzerinde hiç haç yok. Üzerindeki bütün oymalar pagan sembolleri."

"Sahi mi?"

"Çok da eski. Ve şu runik şekiller. Vikinglerin oymalarındaki yuvarlak şekilleri bilir misin? Yılanları? Uçlarından birbirlerini yutan şu uzun yılan vücutları."

"Evet. Evet."

"Sanıyorum üzerinde bir zamanlar bu şekillerden bir çift varmış, bütün bu" -eliyle kapıyı ve dışarıdaki ormanı işaret etti- "etrafındaki şeylerin şekilleriyle beraber. Sarmaşıklar ve yapraklar. Yağmur bunların çoğunu aşındırmış."

"Müthiş. Bir bakacağım."

"Sütunları kaplamış kirleri çakımın ucuyla biraz temizledim. Şekiller oldukça girift, bu da biraz tuhaf, çünkü binanın kendisi oldukça basit. Bir kulübe veya küçük çiftlik evi gibi. Ama bir zamanlar bir Hıristiyan kilisesi olarak kullanılmış olması gerekir. Muhtemelen son kullanıldığı zaman. Çok garip çünkü burada hiçbir Hıristiyanlık sembolü yok. Dışarıda Hıristiyan mezar taşları da yok. Yani son... bin yılda, burada kimse gömülmemiş. Bu nasıl olabilir?"

"Kilise daha önceki bir yerleşim alanında mı yapılmış?"

"Kesinlikle. Kutsal bir yerleşim alanı sanırım. Ve bu kilise de bir zamanlar bizim daha önce bulduğumuz şu... meskenlerin merkezi olmalı. Meskenler yüz yıldan daha eski olamaz, tıpkı bu bina gibi. Yani insanlar kiliseye gelip ibadet etmeye devam etmişler ama ölülerini buraya gömmeyi bırakmışlar. Çok garip."

Bu söylenenler Luke un boş midesini kötü etkilemişti. Kafası karışık halde ve dağınık düşünceler içinde Hutch'a peş peşe sorular sormak istiyordu fakat dilini tuttu. Tekrar harekete geçmek ve oradan çıkıp gitmek için sabırsızlanıyordu, hem de hemen.

"Akıl almaz bir şey daha var," dedi Hutch iki elini de havaya kaldırarak. "Hâlâ burada duruyor."

Luke kaşlarını çattı.

Hutch, taş kaideyi işaret etti. "Hiç kimse bunlardan birini müzeye götürmemiş. Vahşi doğada İskandinav oyma eserlerinin iyi örneklerinden fazla bir şey kalmış olduğunu sanmıyorum. Hepsi yerlerinden sökülüp götürülerek koruma altına alınıyor. Lund veya Stockholm'deki müzelerin vitrinlerinde asit yağmurlarından uzak tutularak sergile-

niyorlar. Onları daha önce oralarda gördüm." Hutch sesini alçalttı. "Yani, aramızda kalsın, bunun burada olduğunu hiç kimse bilmiyor."

Luke, her ne kadar kendisi de aynı rahatsız edici sonuca varmış olsa da bu gerçeğin dile getirilmesinden duyduğu şoku gizleyemedi.

"Burası terk edildiğinden beri hiç kimse buraya adım atmamış. Parasına bahse girerim, Reis.

Luke, duyduklarına inanamayarak, belli etmediğini umduğu bir kaygıyla başını iki yana salladı.

Hutch sesini daha da alçalttı. "Eğer kaybolmuş, ıslanmış ve aç olmasaydık bunu keşfetmiş olmak harika olurdu. Gazetelere çıkardık."

"Ama şimdi sadece tüyler ürpertici ve korkutucu bir yer."

"Aynen. Ve hâlâ bir başka nedenle gazetelere çıkma ihtimalimiz de var."

Birbirlerine baktılar ve yüzlerine çılgın bir sırıtış yayılacağı sırada dışarıda bağırmaya başlayan Phil'in sesini duydular.

YİRMİ DÖRT

Luke kiliseden dışarı fırladı. Dom ayaktaydı, fakat korkudan yerinde kalıp sinmiş mi yoksa koşmak için pozisyon mu almış olduğunu anlamak zordu. Phil, sırtı kiliseye dönük olarak dizlerine kadar çıkan otların içinde durmuş, her yanı bitkilerle kaplı mezarlığa bakıyordu. Geriye döndüğünde yüzü şaşkınlık ve dehşetten gerilmişti. Tıpkı o günün sabahı onu kulübede çıplak ve dili tutulmuş bir halde bulduklarında yüzünde görülen ifadenin aynısıydı. Pantolonunun önü açıktı. Çişini yapıyor olmalıydı. Eğer gördüğü şeyden bu kadar dehşete kapılmamış olsaydı, bu manzara komik bile sayılabilirdi.

Hutch arkadan bir yerden yüksek sesle küfrediyordu. Luke'u takip edip kemerli kapıdan dışarı çıkmamıştı. Luke, "Ne oldu?" diye Phil'e bağırdı ve ondan bir tepki gelmeyince Doma baktı.

Dom onun bakışına karşılık verdi. "Ne bileyim ben!"

Phil ilk bağırdığında sesi sanki ışınlıyor ya da yanıyormuş ve bu acıya dayanmaya çalışıyormuş gibi gelmişti. Fakat sonra korkunun da ötesinde bir sesle bağırmaya başlamıştı. Luke kilise sıralarının üzerinden atlayarak binanın dışındaki otların içine çıktığında Phil sessizleşmişti ve yağmurun altında hareketsiz duruyordu. Böylesi, bağırmasından daha kötüydü.

Luke, Phil'in arkadan görünen ve mavi kapüşonunu takmış olduğu için sivri duran kafasına baktı. "Phillers? Ne oldu?"

Phil ağaçların içine, kilisenin önündeki engebeli açıklığın arasından görünen iki runik yazılı taşa sabit gözlerle bakıyordu. Luke un sesini duyunca hemen kendine geldi ve hareketlendi. Geriye dönüp otların arasından denizi yarar gibi yalpalayarak hızla kiliseye doğru koştu.

Dom ve Luke, bakışları artık garip bir hal alıncaya kadar birbirlerine bakmayı sürdürdüler. Dom, Luke'un omzunun üzerinden bakıp bağırdı, "Hutch! Kıçını kaldırıp buraya gel. Hemen!"

Hutch, kilise duvarlarının içinden bir şey söyledi. Sesi boğuk geliyordu ve onların duyamayacağı kadar alçaktı. Aklı başka bir şeyle meşgul gibiydi. Fakat Phil'in biraz önceki bağırmasından daha önemli ne olabilirdi ki?

"Hutch!" Luke hızlı adımlarla kilise binasına doğru gitti. Kapıdan içeri baktı ve yarı karanlıkta Hutch'ın öne eğilmiş olduğunu gördü. Döşemenin bir kısmı yine çökmüş ve Hutch kıç hizasına kadar içine düşmüştü. Bir taraftaki sıralar Hutch ın üzerinde koşmaya çalıştığı belli olan ortadaki koridora kaymıştı. "İyi misin, dostum?" diye sordu Luke.

Hutch başını salladı. "Ama bu zavallılar için aynı şeyi söyleyemem." İki kolunu da ayaklarına doğru uzatıp elleriyle döşemedeki dal parçalarını ve yaprakları çekti. Dökuntüleri, çöken sıraların üstüne fırlattı.

"Phil'e bir şey oldu. Buradan çıksan iyi olur."

"Biliyorum. Kapıdan baktım. Ama orada öylece duruyordu. Ne olmuş? Yılan mı görmüş? Size engereklerden söz etmiştim. Bitkilerin arasına dalmadan önce ayaklarınızı sertçe yere vurmalısınız."

"Yılan gördüğünü sanmıyorum. Sen ne halt ediyorsun böyle?"

Hutch başını kaldırıp ona baktı. Arkasındaki kararmış ve çürümüş döşemenin önünde görünen kirli yüzünde temiz olan sadece beyaz dişleri ve gözlerinin beyazıydı. Hutch hasta gibi duruyordu. Yüzü çizgilerle doluydu ve yorgunluktan sarkmıştı. Bulduğu şey her neyse, mezarlığı keşfettikleri zaman onda tekrar canlanmaya başlaya[11]

iyimserliğin ve şakacılığın son kırıntılarını da yok etmişti. "Tanrım. Yüce Tanrım. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum."

Luke kapıdan geçip tekrar kilisenin içine girdi. "Ne var? Ne oldu?"

"Ona dokunmak mıyım, gerçekten bilmiyorum."

Luke ihtiyatla sağlam sıraların arkasına dayandı ve Hutch ın içinde durduğu çukura baktı. Ayaklarının etrafında, loş ışıkta kahverengimsi bir yığın gibi görünen büyük ıslak yapraklar vardı. Ayrıca orada Hutch'ın onların içinden kısmen ayırmış olduğu başka şeyler de vardı. Bunlar daha çok kopmuş ve nemden kararmış ağaç dallarına benziyordu.

"Ne bu? Bu gördüğüm ne, Hutch?"

Hutch başını kaldırdı. "Kalıntılar. İnsan kalıntıları."

"Yer altı mezarı mı?" Luke kendi sesini tanımakta zorlandı ve kelimelerdeki titremeyi önlemek için yutkundu.

Hutch başını iki yana salladı. "Gömülü değillerdi. Tabut yok. Yığın halinde atılmışlar. Hepsi kırılmış. Bütün kafatasları ezilmiş."

"Yok artık."

Hutch eğilip bir şey aldı. "Dokunma," dedi Luke içgüdüsel olarak.

Hutch, gittikçe artarak yağan dondurucu yağmurla birlikte üzerlerine düşen solgun ışığın altında görünmesi için onu yukarı kaldırdı. "Bu bir hayvana ait." Elinde tuttuğu, uzun bir kaburga kemiğiydi. Sonra kemiği yere bıraktı ve ellerini temizlemek için sesli bir şekilde birbirine vurdu. Tekrar aşağı eğildi, ayaklarının dibindeki ıslak siyah yığını karıştırdı. "Bir alt çene kemiği. Üç omurga. Bir sürü başka kaburga kemiği. Belki bir at. Geyik. Bilmiyorum." Hutch tekrar kalıntıların olduğu çukura eğildi. "Ama bununla karışmış." Bu defa havaya kaldırdığı şey bir insana ait göğüs kafesiydi. Onu kaldırırken bir kol kemiği de yerinden kalkıp sessizce düştü. Açık kahverengi kemiklerin görüntüsü sinir bozucuydu; hayvan kemiklerinden daha yeni gibi görünüyorlardı. "Ve bununla." Sonra havaya bir insan kafatası kaldırdı, alt çenesi çoktan kopmuştu, üst çenedeki dişler kararmış,

küçük kafatasının yarısı parçalanmıştı. Hutch onu yere bıraktı ve ellerini sertçe pantolonuna sürterek temizledi.

"İnsan kalıntılarıyla hayvan kalıntıları birbirine karışmış. Çok tuhaf. Hepsi de o kadar eski değil. Yani yüzyıllardır buradalar ama bazıları diğerlerinden çok daha eski." Hutch, Luke'un oradaki varlığını unutmuş gibi şimdi kendi kendine konuşuyor, sanki yüksek sesle konuşarak çok yanlış görünen bir şey için tatmin edici bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Şimdi ikisi de yağmur geçirmeyen giysileri içinde titriyorlardı. Sadece soğuk havanın ve yağmurun neden olduğu bir titreme değildi bu.

Luke yutkunamıyordu. Onu, kaybolduklarından beri yaşadıkları her şeyden daha fazla şoka uğratan şey, burada buldukları ve insanlarla hayvanlar arasındaki sınırın silinmiş olduğunu gösteren kanıttı.

"Çocuk kemikleri de var."

"Ah, Tanrım. Hayır, Hutch."

Hutch bir iç geçirdi ve ayağıyla kararmış ıslak döküntüleri eşeledi.

YİRMİ BEŞ

Phil'in etrafında çömelip ona baktılar. Kararan gökyüzünden dökülen yağmur hiç durmadan yağıyor ve ceketleriyle çantalarının üzerine damlayarak patırtılar çıkarıyordu. Phil'in yüzü hastalıklı denecek kadar beyazdı ve titriyordu. Ellerini koltukaltlarına sokup gövdesine sarmıştı. Bir omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. "O burada. Bizi takip etmiş."

Hutch ve Luke birbirlerine baktılar ve sonra Phil'e döndüler. Luke, sigarasının dumanını iki defa ciğerlerine doldurup soğuk havaya üfledi.

"Nedir o takip eden?"

Domun kirli ve kabuk bağlamış yüzündeki gözleri iri iri açılmıştı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Phil yutkundu. "Gördüm..."

Hutch içini çekerek yavaşça eğildi ve dizlerinin üstüne çöktü. "Dostum, dostum, sakin ol. Rahatla ve sakinleş. Bize tam olarak ne gördüğünü anlat."

"İşemeye gitmiştim. Ayaklarıma işememek için yere bakıyordum. Birden acayip bir his duydum. Hani olur ya, sanki yanımda biri duruyormuş gibi. Sanki benim için gelmiş gibi. Tam yanımdaydı. Ve başımı kaldırınca... Onu bir ağaç falan sandım. Oradaydı. Hiç kıpırdamıyordu ama normal olmayan bir şey vardı. Dikkatle baktım... Sonra hareket etti."

Luke, yüzünü saran dumandan gözlerini kıstı. "Ha?"

Diğer ikisi yüzlerini, her yanını yeşillik bürümüş mezarlığa çevirdiler.

"Orada." Phil, yanından geçtikleri ilk runik yazılı taşın etrafındaki ağaç kümesini gösterdi. "Şuradaki ağaçların yanında. Kenardaki. Onların arasından bir şey çıktı, son hızla geri geri gider gibi hareket etti ve sonra kayboldu. Hiç ses çıkmadı. Son derece hızlıydı."

"Bir hayvan mı?" diye sordu Hutch.

Phil başını olumsuzca salladı. "Onu ölü bir ağaç sandım. Yıldırım düşen ağaçlardan biri gibi. Ama sonra... Bilmiyorum... Sanki iki ayağının üzerinde duran bir şeydi. Ayakta duruyordu. Çok uzundu. Bütün o çalıların arası karanlıktı. Ama orada bir şey kendini kamufle etmiş gibiydi, çünkü gerçekten hiç kıpırdamadan duruyordu."

"Kes artık şunu," dedi Dom. "Hiç komik değil. Özellikle burada."

"Şaka değil, Dom! Ben bir şey gördüm. Dün gece rüyamda görmüştüm. O evde. Merdivenlerden iniyordu."

"Yeter!" diye bağırdı Dom. "Ben dün geceyi unutmak için elimden geleni yapıyorum. O ağaçtaki lanet olası şey her neyse onu da."

Luke ormana doğru baktı. Sonra dönüp, kirli yüzü solmuş ve büyük gözlerinin etrafı gerilmiş olan Hutch'a göz attı.

"Bana inanmıyor musunuz?" diye sordu Phil.

Domun yüzü o kadar gergindi ki dudakları geriye kaçmıştı ve dişleri görünüyordu. "Hayır, hiç inanmıyoruz! O yüzden hiç ödümüzü koparmaya çalışma!"

"Burada kötü bir şeyler olmuş," dedi Luke yavaşça, kendi kendine konuşur gibi.

"Sen ne demeye çalışıyorsun?" diye çıkıştı Dom.

"Hiçbir şey, ne yazık ki. Ama bu çürümüş mezbelelik" -Luk£ metruk kiliseyi gösterdi- "insan kemikleriyle dolu. Karman çorn^n halde."

"Ne?" Yüzündeki kire rağmen Domun beti benzi atmış gibi görünüyordu.

Hutch, korkunç bir haber almış gibi başını iki yana salladı. "Burada feci bir şey olmuş. Hepsinin sonunun kötü olduğunu tahmin ediyorum."

"Kötü son mu?"

"Parçalanmışlar. Kafaları kırılmış, savaşta ölenler gibi."

Phil'in titremesi giderek artıyordu. Dom, ilk defa bir karşılık vermedi.

"Nasıl?" diye sordu Phil, Hutch'a. Bu soruda merak olduğu kadar bir tür yakarış da vardı.

Hutch yutkundu. "Tanrıya şükür diğer iki evin içine girmedik. Bahse girerim ki onların içinde de böyle bombok bir durumla karşılaşmış olacaktık."

"Nedir bu, Hutch?" diye sordu Phil yalvarır gibi.

"Bilmiyorum, dostum. Aslında bilmek istediğimden de emin değilim." Ayağa kalktı. "Büyücülük. Kara büyü. Eski bir tarikat. Buradaki İsveçliler gerçekten dindarmış anlaşılan. Bilemiyorum. Ama bu bize bulaşıyor, arkadaşlar. Kafamızı karıştırıyor. Böyle kötü olan başka yerler de vardır eminim. Ve biz bununla baş edemez hale geldik. Sen bir hayvan gördün, Phil. Bir geyik. Belki bir alageyik. Ülkenin bu kısmında bunlardan her yerde var. Hepsi bu. Biz fazla ürktük. Kim ürkmez ki? Ama şimdi sakinleşelim. Biraz sakinleşene kadar bekleyelim. Ciddiyim." Luke'a baktı, bakışları sertti. "Zaten yeterince dağıldık, bundan daha fazla dağılmayalım, tamam mı?"

Luke da ayağa kalktı ve ağaçlara doğru baktı. "Saat iki. Karanlık basmadan önce buradan çıkmak istiyorsak hemen harekete geçmemiz lazım. Durum değerlendirmesi yapalım. Bence geri dönüp dün geldiğimiz $y_0$lu bularak oradan dışarı çıkmaya çalışalım, ne dersiniz?"

"Bu, o lanet olası ağacın yanından geçmek anlamına geliyor," dedi Dom, korkusu kızgınlığa dönüşerek.

"Ve o evin," dedi Phil iyice sinerek. Neredeyse ağlayacaktı; bunu sesinden anlayabiliyorlardı.

"Veya," dedi Luke ellerini açıp yukarı kaldırarak, "bu açıklığın diğer tarafına doğru gidip oradan hızla yürüyerek şansımızı deneyelim."

Dom, doğuştan zekâ özürlüymüş gibi Luke a baktı. "Bu boktan haldeyken biz nasıl 'hızlı' yürürüz?"

"Elimizden geleni yaparız. Sana bir koltuk değneği yaparım."

"Ben bir koltuk değneği falan istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Hutch elleriyle yüzünü kapatıp hırıldamaya başladı, hepsi susana kadar hırıltısını dürdürdü. Bir şey konuşmadı, fakat sırt çantasını kaldırdı ve askılarını kollarına geçirdi.

"Yeni yoldan mı?" diye sordu Luke uzlaşmacı bir sesle.

Hutch başıyla onayladı.

"Çok iyi. Eğer birinizde biraz su varsa ve bir ağız dolusu içebilirsem minnettar olurum."

"Benimki tamamen bitti," dedi Phil ve sanki kendisini arkada bırakıp gitmelerinden korkuyormuş gibi hemen sırt çantasına uzandı.

Hutch kendi su şişesini Luke'a uzattı, yarıya kadar doluydu. Son kalan su buydu.

YİRMİ ALTI

Ufacık çadırın içinde sıkışarak oturan Hutch ve Luke, küçük gaz sobasının yuvarlak ocağından çıkan titrek alevleri seyrediyorlardı. Yağmur, puslu bir çiselemeye dönmüştü. Alacakaranlığın gri ışığı yaklaşmakta olan şiddetli gecenin öncesinde etrafı kuşatmıştı. Çorbanın karanlık yüzeyinde kabarcıklar oluşmasını beklerken geçen dakikalarla birlikte, ayaklarının ucunu veya tabakları ve kahve kupalarını koydukları yeri görmeleri gittikçe zorlaşıyordu. Yerler ateş yakmak için çok nemliydi ve etraftaki dalların hepsi sırılsıklamdı.

Terk edilmiş kilise bahçesinin dip tarafındaki bodur huş ağacı ve salkım söğütler fazla kalın değildi. Onların arasındaki çalılar ve dikenler de seyrelmişti. Yine de yavaş ilerlemek zorundaydılar. Öncelikle yumuşak toprakta bel hizasına kadar büyümüş olan ve dönümlerce uzanan eğrelti otları, sonra üzerleri kaygan likenlerle kaplı gri kayaların engebeli hale getirdiği arazi, rahat yürümelerine engel oluyordu. Belli bir noktaya geldiklerinde karşılarına çıkan kaya bloklarının üzerinden Domu geçirebilmek için bir saate yakın vakit harcamışlardı. Kayalık araziden sonra eğrelti otlarının yoğun olduğu kısma geçmişlerdi. Kiliseyi terk ettiklerinden beri solgun gri gökyüzünün ışığını, üzerlerini kaplayan ağaçların arasından ancak arada bir görmüşlerdi.

Hutch, ormandaki bu yavaş ve ihtiyatlı ilerleyişlerine saat yedide bir son verdi. Havanın kararmasına daha bir, hatta belki bir buçuk saat vardı fakat Phil ve Dom çoktan dayanma sınırlarının ötesine geçmiş-

lerdi. Dom, yürümeye takati ve isteği kalmamış bir halde ormanda iki kere sessizce yere oturmuştu. Phil'in yürüyüşü, sarhoş gibi sakar ve dengesiz bir hal almıştı. Yorgunluk bütün bedenini ele geçirmişti.

Ormanın içindeki karanlık, vaktin her zaman gerçekte olduğundan çok daha geç olduğu hissini yaratıyordu. Hatta saatlerini kontrol ediyor, çalıştığından emin olmak için kulaklarına tutuyorlardı. Saat öğleden sonra dört olduğunda bile, üzerlerini örten asırlık ağaçların sık yaprakları altındaki karanlıkta onlara sanki gece olmuş gibi geliyordu.

Bütün gün boyunca ancak altı veya yedi kilometre derleyebilmişler

Kamp kurdukları orman zemininin her yanı kırılıp dağılmış ağaç parçalarıyla doluydu. Bu da orada iki tane çadırın kurulmasını neredeyse imkânsız kılmıştı. Kurulan çadırlar, arkalarındaki solan ışığın altında buruşuk ve kenara atılmış boş paraşütler gibi görünüyorlardı. Onları kurabilmek için öncelikle oldukça büyük bir yer açmak gerekmişti ve Hutch çadır yerindeki ağaç kalıntılarıyla eğrelti otlarını temizleyip geçici bir yer açmaya çalışırken parmaklarını yara içinde bırakmıştı. Şimdi Luke ile birlikte her iki çadırı da ancak olabildiği kadar iyi bir şekilde, yan yana sıkışmış ve sarkık vaziyette dikmişlerdi. Çadırların koruyucu taban örtüsünün altında kalan kökler, ısırganlar ve çıkıntıların üzerinde rahatça uzanmak ve uyumak mümkün olmayacak gibi görünüyordu.

Hutch, iki kişilik çadırların içinde oturarak veya bir köşeye kıvrılarak geçirmek zorunda oldukları kötü bir gecenin kendilerini beklediğini tahmin ediyordu. Fakat en azından içerisi -Hutch'in onlara vadettiği kadar- kuru olacaktı. Bellerinden aşağısı sırılsıklamdı. Phil'in kot pantolonunun altındaki kızartılar kötüleşmişti. Islak pantolonu yavaşça sıyırarak dizlerine kadar indirmeyi başarmış, fakat tekrar yukarı çekmeyi göze alamadığı için o şekilde bırakmıştı. Kasıklarının iç tarafına sürülmüş olan merhem solgun ışıkta parlıyor ve kokusu geliyordu. Yarın, yürüyüşün ilk iki gününde Domun giymiş olduğu ve

kirlenip leş gibi olmuş su geçirmez pantolonu giyecekti. Phil, çadırların birinde uyku tulumunun üzerine uzanıp sessizce yattı.

Geriye kalan yemek malzemeleri Hutch'ın uyku tulumu kılıfının üstüne dizilmişti. Birazdan acıkacaklardı. Dom adamakıllı bir yemek istemişti. Sonuçta kamp sobasının üstündeki küçük kabın içinde hazırlayacakları son yemek olarak ellerinde iki paket hazır çorba ile birlikte bir paket soya kıyması, biraz dondurulmuş baharatlı pirinç ve son bir kutu sosis kalmıştı. Bunun ardından geriye her biri için dört protein çubuğu ve ortaklaşa yiyecekleri bir paket çikolata, bir miktar şekerleme ve sakız kalıyordu. Bu akşamki yemekte önceden kaynatılmış bataklık suyunda pişirilmiş birer kupa çorba dışında, soya kıyması dolu dört tasın her birinde dikili duran ikişer tane sosis de olacaktı. Fakat o an hiçbiri dikkatini çok yavaş kaynayan çorbanın dışında bir şeye veremiyordu.

Luke, taş yığınlarından birinin çevresinde küçük bir su kaynağı bulmuştu. Üç ayrı yerden çıkan kahverengimsi bir sızıntıydı. Suyun asıl kaynağı yer altında olmalıydı. Fakat bulanık su en azından serbestçe akıyordu, soğuk ve tazeydi. On dakika orada sessizce oturup doyana kadar su içtiler, sonra plastik şişeleri ve mataraları doldurdular. Hutch'ın daha sonra başı dönmüş ve midesi bulanmıştı. Fakat hiçbiri iki günden beri ilk defa karşılarına çıkan taze suyu kana kana içmekten kendini alamamıştı.

En azından kamp kurdukları acınası alan, saatlerdir gördükleri arazi içinde en iyi denilebilecek yerdeydi. Alacakaranlıkta ağaçların arasından esen dondurucu rüzgârın etki alanı dışında ve yerdeki kalıntılar temizlendikten sonra da oldukça düz sayılabilecek bir zeminin üstündeydi. Çadırları kurduktan sonra Hutch sobayı yakıp malzemeleri hazırlamaya koyuldu. Konuşamayacak kadar yorgundular. Neredeyse birbirlerine bakacak halleri bile yoktu.

Luke artık tükenmişti. Baldırlarına sancılar giriyor ve kaba etleri bıçakla kesilmiş gibi acıyordu. Tek başına yürüyor olsaydı ne kadar yol gidebilirdi diye merak etti. Grup halinde yürüyüşlerinden en az iki misli fazla yol katedebilirdi. Belki ormanın sınırına bile ulaşabilirdi. Kim bilebilirdi? Fakat o dehşet verici kiliseden uzaklaştıktan sonra, yanındakilerden kurtulmak için şiddetli bir istek duymuştu. Yürüyüşü yavaşlattıkları için, yolculuğa önceden fiziksel olarak yeterince hazırlanmayarak onları tehlikeye attıkları için Phil ve Doma duyduğu öfke alevlendikten sonra, bu sefaletin her anını istemeden sineye çekiyordu. Ve Hutch'ın kestirmeden gitmek için verdiği acele karar, onu hâlâ için için kızdırıyordu. Kızgınlığının çoğunu kendisine yöneltmesi gerekirdi. Fakat bunu diğerlerine aktarıyordu. Çünkü hissettiği bir şey vardı. Kestirmeden gitmek, onun içgüdülerine aykırıydı. O sabah evden çıkıp hiç bilinmeyen batı yönüne doğru giden yolda ilerlemiş olmaları da öyleydi. Her iki yolun seçilmiş olması da yanlış verilmiş kararlardı, bunu biliyordu, fakat yine de yeteri kadar itiraz etmemiş ve onların peşinden gitmişti. Neden? Dün gece kulübede kalması da aynı şeydi; onlara katılmış olması yine içgüdülerine aykırıydı. Ve işte, sonuçta bütün bunlar onların hepsini ne hale getirmişti. O geceden sonra güçlüklere karşı koyma enerjilerini ve yürüyüş heveslerini yitirmişlerdi. Hepsine feci bir şeyler olmuştu ve bunu daha sonra çevrenin etkisine veya yorgunluğa bağlamışlardı. Ama o rüyalar... Onlar sıradan rüyalar değildi.

Luke bunların hepsini ve yanındakileri tamamen geride bırakmak istiyordu. Yarın yola çıkacaktı. Tek başına yardım almaya gidecekti. Bu kararı o akşamın öncesinde almıştı. Ve bunu bir kenarda fısıldayarak Hutch'a söylediğinde, eski dostu başını sallayarak onay vermişti. Her zamanki gibi yeni bir strateji öne sürme hevesi göstermemiş ya da bir itirazda bulunmamıştı. Sadece yavaşça başını sallamıştı. Hutch'un gözleri, etrafı kire bulanmış yuvalarının içinde çok yaşlı ve kederli görünüyordu.

Durumları bomboktu. Başları artık gerçekten beladaydı. Günü tamamen boşa harcamışlar, son kumanyalarını da Phil ve Domun geriye kalmış olan enerjilerini de tüketmişlerdi. Artık o çizgiyi aşmışlardı ve kamp yapma macerasının yerini bir hayatta kalma mücadelesi almıştı. Gün içindeki bir zamanda olmuştu bu. Muhtemelen öğleden sonraydı. Bunun belirtisi tek bir işaret değildi, her şey bunu gösteriyordu. Ve ancak şimdi, kalıntıların arasında adım adım sendeleyerek yürümeye son verip mola verdikleri şu anda Hutch durumlarını nihayet kabullenmiş görünüyordu. Bunu bilmek bile Luke'un başını zonklatıyordu. Fakat en azından beynindeki düşünce girdabı yatışmıştı ve bir seçim yapmış olma duygusu, sabahlarına biraz da olsa, erkeklerin doğaya çıktıklarında duydukları heyecana benzer yeni bir heyecan katmıştı.

Artık bir seçenek ya da çekişme yoktu. Birinin yardım aramaya gitmesi gerekiyordu. Formda olan birinin. Luke veya Hutch'in. Diğeri geride kalıp Phil'in korkunç kızarıklıkları ve aşırı kilolu vücuduyla, Domun şişmiş ve ağrıyan diz kapağıyla ve aynı şekilde bitkin düşmüş aşırı kilolu vücuduyla bir arada bekleyecekti. Hutch bu düzenlemeden hiç hoşnut değildi, fakat Luke'un Domla olan kavgası meseleyi zorunlu olarak bu şekilde halletmiş oluyordu.

Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacaktı. Diğer pusulayla doğuya doğru. Birkaç saatlik uykudan sonra. Tehlikeli olmasına karşın uyumayı iple çekiyordu. Yalnızlığın yol açtığı ve onu alıp içine çekerek kulaklarını zonklatacak olan ani boşluk duygusu gibi bazı görünmez tuzakların kafasına fazla takılmasına izin veremezdi. Bu çılgınlığın, korku ve dehşetin içinde yılmadan yola devam etmek ve amacına yoğunlaşmak zorundaydı. Fakat yola çıkmadan önce, diğerleriyle halletmesi gereken birkaç şey vardı. "Dom?"

Çadırın ağzından Domun sessizce uzanmış olduğunu görebiliyordu, yaralı bacağının şişini rahatlatmak için kaldırıp sırt çantasının üzerine uzatmıştı. Cevap vermedi.

Hutch yüzünü kaldırıp kaşlarını çatarak Luke'a baktı ve başını iki yana salladı. Sonra sessizce dudaklarını oynatarak, "Şimdi değil," dedi.

Luke başıyla onayladı ve bir iç geçirdi, kafasını kaldırıp altında kamp yaptıkları ağaç dallarının oluşturduğu karanlık çatıya ve ağır ıslak yapraklara baktı. Yukarıdaki dallar ve sürgünler lacivert bir tavan gibi birbirine geçmişti. Aradaki deliklerden yer yer solgun gökyüzünün belirsiz ışıkları sızıyordu. Luke'un yüzüne yağmur damlaları vurdu. Seyrek ve ağır damlalar etrafındaki toprağa düzenli olarak düşüyordu. Sular her zaman onların üzerine yağacak bir yol buluyordu.

"Yemek hazır, beyler," dedi Hutch.

Çadırın içindeki iki gövde kıpırdadı. Dom inledi. Sonra çadırın gölgeliğinden bir kolunu dışarı uzattı. Elinde metal bir tabak tutuyordu. "Sosislerde cimrilik etme. Tadı taşak gibi olsa da umurumda değil."

Hutch sırıttı. "Ee, sosun kıvamını bir şeyle koyulaştırmak zorundaydım."

Luke'un gülmeye takati yoktu. Phil kendi tabağını bulmak için el fenerini çadırın içine tutup etrafına baktı.

"Onun tadını daha sonra bir kahve içerek temizleriz."

Luke'un ağzı sulandı. Tamamen erimeyen süt tozu ve Kiruna'daki hostelden yürüttükleri şeker külahlarının düşüncesi bile ona aptalca bir mutluluk vermeye yetmişti.

Yemeklerini çabucak ve gürültüyle yediler, sonunda metal tabakların kenarında kalan artıkları yalarken neredeyse gözyaşı dökeceklerdi. Tabakların hiçbiri önceki gece yıkanmamıştı ve aç kediler gibi yaladıkları kaplardaki kurumuş kalıntılar dillerine geliyordu.

Yemeği bitirdiklerinde, "Bu yemek belki de bugüne kadar yediklerimin en iyisiydi," dedi Hutch. Ses tonu, gün ortasından bu yan[a] olduğundan daha yumuşak ve sıcaktı.

Luke, aslında önemli olan bazı basit şeylerin gözden kaçırılma*[1] hakkında bir şeyler söylemeyi düşünüyordu. Fakat vazgeçti. Bu kaflip[ta]

bulunanların bundan sonra onun söyleyeceği hiçbir şeyle ilgileneceklerini sanmıyordu. Artık hepsi ona karşı garip davranıyordu. Kavgadan sonraki birkaç konuşma sırasında bunu hissetmiş ve zemini temizleyip çadır kurarlarken onların yanma yaklaştığında vücutlarında bir gerilme olduğunu fark etmişti. Her iki işin çoğunu o yapmış fakat gösterdiği çaba pek fazla dikkate alınmamıştı. Dışlanması yine sabrını tüketmeye başlamıştı ve bu da giderek kızgınlığa dönüşüyordu.

Bir sigara yaktı. Ve yine altı gün önce Londra'da buluştuklarından bu yana neden grubun en dışında kalmış olduğunu düşünmeye başladı. Altı gün mü? Çok daha fazla olmuş gibiydi. Sigara paketine baktı ve gözlerini kıstı. Sadece sekiz tane filtreli sigara kalmıştı ve ardından acil durum için ayırdığı 12,5 gramlık yedek Drum tütün paketine başvuracaktı. Sigarasının bitmesi onu gerçekten krize sokardı, çünkü her yemekten sonra bir sigara içiyordu.

Huzursuzca kıpırdandı. İç geçirdi. Dürüstçe itiraf etmesi gerekirse, yirmili yaşlarının sonunda onu diğer insanlardan uzaklaştıran bir şeyler olmuş, sadece arkadaşlık ilişkileri değil, diğer normal insan ilişkileri de bozulmuştu. Bir grup içinde ne zaman konuşmaya başlasa insanların birbirine attığı kaçamak bakışları yakalıyordu. Ya da çalıştığı ofislere veya depolara girdiği zaman insanlar yarı gülümseyerek onu izliyorlardı, fakat yine tatmin edici olmayan başka bir işe girmeden önce hiçbir yerde fazla kalmıyordu. İnsanlardan aldığı davetler giderek azalmıştı ve otuz iki yaşına gelmeden tamamen kesilmişti. Yalnızca sorunlu ve güvensiz kadınlar -her ne kadar onun yanlarında olması dışında kendisiyle fazla ilgileniyor olmasalar da- onun varlığıyla kendilerini rahat hissediyor gibiydiler. Otuz dördüne geldiğinde, artık yalnızdı Yalnız. Gerçek anlamda.

Daha önce Londra'da ve Stockholm'de, bu yürüyüş başlamadan önce, Hutch'la yalnız konuştuğu durumlar dışında, grupta konuşma başlatma çabaları her seferinde kötü bir fikir beyanı gibi karşılanıyor veya duymazlıktan geliniyordu. Hiç kimse onun başlattığı bir konuş-

manın ucundan bile tutmaya çalışmıyordu. Genellikle bir sessizlik oluyor, sonra diğer üçü her nasıl oluyorsa aralarında yeniden kurdukları doğal arkadaşlık havasına geri dönüyorlardı. Luke'un sadece konuştuğu zaman araya girebildiği sıkı bir bağdı bu. En iyi ihtimalle, yolculuğun başından beri onun suyuna gidiyor olmalıydılar.

En eski arkadaşlarına nasıl böyle yabancılaştığını çözemiyor ve bu onu derinden yaralıyordu. Londra'da geçirdiği birkaç yıldan sonra başına gelmiş olan bir şeyle bağlantılı olabilirdi bu. Orada yaşamadan önce, her kim olursa olsun şehrin insanı nasıl değiştirdiğini biliyordu. Belki de diğer insanlarla her zaman, genç yaşlarında örtülü kalmış olan temel bir kopukluk sorunu yaşıyordu. Bilmiyordu ve artık bunu düşünmekten iyice yorulmuş, analiz etmeye çalışmaktan bıkmıştı. *Siktir et,* dedi içinden. Kaybedecek neyi vardı ki? "Dom. Dinle. Bu sabah..." Derin bir nefes alıp iç geçirdi.

Phil çadırının içinde öbür yanına dönerek, sırtını kapıya verdi. Hutch kahve için su ısıtmakla meşguldü, ama Luke onun dayanılmaz derecede gerilmiş olduğunu hissedebiliyordu.

"Özür dilerim, dostum. Gerçekten çok üzgünüm. Bu sabah olanlar. .. Kabul edilemezdi."

Dom bir süre cevap vermedi. Ve sessiz geçen her saniye kampın üstündeki dondurucu havayı daha da soğutuyordu. Konuştuğunda sesi sakindi. "Evet öyleydi. Ama özrünü al ve kıçına sok. Ona ihtiyacım yok. Ve eğer hayatta kalmamızla ilgili bir konu değilse, eve dönene kadar seninle tek bir kelime bile konuşmak istemiyorum."

Luke, irkilen ve dudaklarını buruşturan Hutch'a baktı, fakat o kahve hazırlama işiyle meşgul olmaya devam etti.

Luke'un vücut ısısı yükseldi ve her yanını ateş bastı. Sersemlemiş ve hissettiği duygularla nefesi kesilmişti. Yine başlamıştı. Kendim acıma. Öfke. Pişmanlık. Her zamanki lanet olası şeyler, kabakulak

gibi boğazını tıkayan, bıraktığı demir tadıyla ağzını buruşturan şeyler. "Haklısın."

"Çok doğru, haklıyım. Ve sana yemin ederim, eğer bir daha birimize saldıracak olursan, bunun karşılığını beklediğinden fazlasıyla alacaksın."

Yani kendilerini korumak için ona karşı bir strateji mi hazırlamışlardı? Aralarında onu mu tartışmışlardı? Elbette tartışmışlardı; oradan ayrılıp, yol bulmak için önden gittiği zaman. Bu kavga, onların kalan nefeslerini bir tartışmaya harcamalarına yol açan bir konu olmuştu.

"Sanki senin hiç suçun yok." Yine içgüdüsel bir tepkiyle konuşuyordu. Rencide olduğu zaman neredeyse hiç kontrol edemediği, eğer dürüst olması gerekirse, her sabah Londra Metrosu ile işe giderken yolda ve her günün büyük bir bölümünde çalıştığı ikinci el CD dükkânında hissettiği o korkunç içgüdüsel tepkiyle.

"Ha? Seni ben tahrik ettim, öyle mi? Yaptığın şey için? Yani bunu hak ettim, ha? Sen psikopatın tekisin."

"Dom," dedi Hutch, sesi sertti.

"Bırak, Luke," dedi Phil. "Kes artık. Bugünlük yaptıkların yeter."

"Siktir git." Bir saniye bile düşünmeden bu laf ağzından kaçmıştı.

"İşte yine başladık," dedi Dom.

Luke derin bir nefes aldı. Durdu. Sigarasının ucuna baktı. "Londra'dan beri benim üstüme geliyorsun. Bütün şakalarının hedefi olmaktan mutlu olduğumu mu sanıyorsun, dostum?"

"Vah zavallı. Ühü ühü..."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Beni aşağılıyorsun. Neden?"

"Kes artık, Luke," dedi Hutch yorgun bir sesle.

"Neden? Neden ben konuştuğum zaman beni dinlemek hepinizin canını sıkıyor? Söylediklerim size neden yersiz veya aptalca geliyor?"

"Belki öyle olduğundan," dedi Dom.

Luke bu yorumu duymazdan geldi, Domun kavgadan sonra duy. duğu aşağılanma yüzünden üzerine geldiğini biliyordu. "Bizim bir zamanlar arkadaş olduğumuza inanamıyorum."

Dom devam etti. "Artık değiliz, o yüzden kendini germe."

Luke o anda Domun yüzüne indirmiş olduğu tek yumruktan dolayı pişmanlık duymadı. "Ben ne halt etmeye sizinle buradayım? Evime geldiğinizden beri bunu düşünüp duruyorum."

Dom doğrulup dirseklerine yaslandı, böylece Luke onun gergin yassı yüzünü çadırın karanlık kapısından görebiliyordu. "Belki de o zaman bir şey söylemeli ve bizi son birkaç gündür seninle birlikte olmaktan kurtarmalıydın."

Luke kahkahayla güldü. "Bu sabah olanları bir yana bırak, ki şimdi bunun ne kadar yerinde olduğu belli oluyor, ama yine de bir dakikalığına bir yana bırak ve bana söyle. Derdin nedir, söyle bana? Benimle derdin ne? Hadi, duyalım şunu."

"Luke," diye hırladı Hutch.

"Hayır. Kes sesini." Luke gözlerini tekrar Doma çevirdi ve yavaşça konuştu. "Ben ne yapmışım? Söyle bana. Hiç durmadan benimle kafa buluyorsun. Ne söylesem karşı çıkıyorsun. Benim bir fikir sahibi olma hakkım yok. Söylediğim her şeye ya sen ya Phil aşağılayarak karşılık veriyorsunuz. Ya da o acınası yarı gülümsemelerle birbirinize bakıyorsunuz. Neden? Burada sizinle geçinebilmek için elimden geleni yaptım, ama ne yaparsam yapayım sanki bu aşağılanmayı tetikleyecek vahim bir hata yapmış gibi karşılık gördüm. Evet, bunun adı bu. Aşağılanma- Ama bunu hak etmek için ne yaptığımı biliyorsam, ne olayım. Şimdi bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. O yüzden söyle bunu."

Hiç kimse konuşmadı.

"Bazı şeyler değişti, Luke. Hepimiz yola devam ettik," dedi Hutch

"Bu ne demek şimdi? Gerçekten anlamı ne bunun?"

"Bizler artık farklı insanlarız. Birbirinden ayrı insanlar. Zaman böyle yapıyor. Önemsenecek bir şey değil."

"Eğer birini bir kamp gezisine davet edip sonra onu dışlayarak bombok hissetmesine neden oluyorsan, çok önemsenecek bir şey. Hele bir de her şey boka sarmışken bile bunu hâlâ sürdürüyorsan."

"Aşırı tepki gösteriyorsun," dedi Phil.

"Eğer senin böyle hissetmene neden olduysak özür dilerim," dedi Hutch. "Şimdi bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Sen özür dileme. Sen bir şey yapmadın, Hutch. Ben seninle ilgili konuşmuyorum. Söylediklerim bu ikisiyle ilgili.

Dom başını iki yana salladı. "Söylediğin bazı şeylerin bizi kızdırmış olabileceğini hiç düşündün mü?"

Luke iki elini kaldırdı. "Ne gibi? Bir örnek ver."

Dom çadırdan biraz daha dışarı uzandı. "Sen gerçekten kendini ne sanıyorsun? Kendinin ne kadar özgür ruhlu olduğunu bize hatırlatmadan duramıyorsun. Ne ailen var ne karın. Tek eşliliğe karşısın. İş yerindeki hiç kimsenin sana bir bok söylemesine dayanamıyorsun. Sorumluluk kapanına kısılmak istemiyorsun. Artık otuz altı yaşına geldin, birader. Bir dükkânda çalışıyorsun. Tezgâhtarsın. On sekiz yaşında değilsin. Ama hiç büyümemiş gibisin ve seni ciddiye almak çok zor. Çünkü hâlâ Lynyrd Skynyrd'ın yeni plağı çıktığı zaman heyecanlanıyorsun."

Phil ve Hutch kıs kıs güldüler. Luke her üçüne de baktı ve başını arkaya atıp alay eder gibi güldü. "Yani, mesele bu mu?"

"Senin felsefen, hayatında sorumlulukları olan insanları etkiliyor mu sanıyorsun? Stockholm'de olduğumuz sırada sen başka seçimler yaptığını söylemiştin. Ne seçimleri? Sen hayatında ne yaptın ki? Gerçekten? Kendine gösterebileceğin neyin var?"

Luke öne doğru eğildi, sesini yükseltti ve fazla yüksek çıktığını kik ettikten sonra alçalttı. "Bu bir yarışma değil. Ben sizde olanları

istemiyorum. Sahiden istemiyorum. Ve ben bunlara önem vermediğim için, siz beni hayatta kaybetmiş bir ezik gibi hissettirmeye çalışıyorsunuz. Doğru, iş yapmayan bir CD dükkânında hayatı kendim için zorlaştırdım. Londra'ya gelerek. Ama ben amacı olmayan bir ezik değilim. Şu anda geçinmek için bir dükkânda çalışıyorum. Bu bir kariyer seçimi değil. Kiramı ödemek için yaptığım bir iş. Şu an için yaptığım bir şey. Hepsi bu. Bu benim *kim* olduğumu göstermiyor."

Phil kıkırdadı ve Luke onun Doma baktığını biliyordu. *Bir yumruk da o ister mi?* Phil'e baktı. "Ama bu sizi rahatsız ediyor. Borç içinde kıvranmadığım veya huysuz bir kaltakla oturup kalmadığım için kızıyorsunuz. Onun yerine, kendi yaşantınızı örnek gösteriyor ve size gıpta etmem gerekiyormuş gibi davranıyorsunuz. Bunları kim ister, çocuklar? Ne kadar yaşlı göründüğünüze bir bakın. Her ikiniz de. Daha kırkına varmadan saçları ağarmış şişkolara dönmüşsünüz. Aile olmak insanı böyle mi yapıyor? Peki ya evlilik? Buna özenmem mi gerekiyor? Gıpta mı etmeliyim? Ve bunu yapmıyorsam dışlanmak zorunda mıyım? Neden? Size nedenini söyleyeyim: Çünkü ben size hiç yapamayacağınız şeyleri hatırlatıyorum. Evet, yapamayacağınız şeyleri. Çünkü bunları yapma izniniz yok."

Dom sadece başını salladı.

"Bok herif," dedi Phil sessizce.

Dom, neşesini toplamaya çalışarak tekrar Luke'a baktı. "Sen de bunu her görüştüğümüzde bizim yüzümüze vurmak için can atıyorsun, çünkü elindeki tek şey bu. Gelişimini tamamlamamış birinin yaşam tarzı benim arzulayacağım bir şey değil."

"Ne? Yüreğinin sesini dinlemek. Ödün vermemek. Siz bunları, başarısızlık ve kaçınma dışında bir şey olarak göremezsiniz. "

"Konuşana bakın," dedi Phil alçak sesle. Fakat bu, onun öğleden sonraki saatler boyunca kilisenin dışında onların kanını donduran korku dolu çığlıklarından sonra kendini en kaptırdığı şey gibi görünüyordu. "Kendisi saatte iki buçuk sterlin kazanıyor ve üniversitenin

ikinci sınıfına geçince geride bırakılması gereken bok çukuru gibi bir yerde yaşıyor."

"Ama bu yine de sizi deli ediyor," dedi Luke. "Gerçekten öyle. Hep taşıdığınız bütün bu pişmanlık ve kin. İkinizin de lanet karılarınızdan ödünüzün kopması benim suçum değil."

Dom homurdandı. "O uyuz orospularla düzüşmek ve bir serseri gibi yaşamak. Ah, seninle anında yer değiştiririm. Peki CD satışı ve müzik gazeteciliği kursu seni nereye getirdi, ha? Lanet Finsbury Park a."

"Neden benim çıktığım her kadın uyuz bir fahişe oluyor? Sizin birlikte yaşadığınız sinir hastası karılar daha mı... arzu edilir? Ya da saygıdeğer?"

Hutch başını sallayıp duruyordu, fakat karanlıkta gülümsüyor mu yoksa sinirleniyor mu belli olmuyordu. "Beyler, burada hepiniz sınırları aşmaya başladınız."

Ama kimse Hutch'ı dinlemiyordu. Her zamanki gibi Domu korumaya çalışması artık Luke'u da rahatsız ediyordu. Ona her zaman bebek muamelesi yapıyordu. Bir arada nasıl göründüklerinin farkındalar mıydı? "Para," diye devam etti Luke. "Sadece ona sahip olanların değeri var, öyle mi? Ne kadar kazandıklarının."

"Bu bir başlangıç ve hiç olmamasından daha iyi."

"Bugünlerde insanların değerlendirildiği tek kriter bu. Neleri var, ne kazanıyorlar, neye sahipler... Ne acınası bir herif olmuşsun sen böyle... Hiç mutlu numarası yapma. Kendini boşa kandırma çünkü ben bunu yemiyorum. Seni Hutch'in düğününde gördüm. Gayle'le kaç kere tartıştınız?" Sonra Phil'e baktı. "Ya sen, Michelle'le? Ha? Bütün gün, ağzını eşek arısı sokmuş bir bulldog gibi suratı bir karıştı. Ben olsam, evlenmek şöyle dursun, her ikisini de yıllar önce vururdum. İkisini de çöp torbalarına koyup dışarı atardım. Sizin aklınız neredeydi? Onların o rezil suratlarına bir gece bakmak zorunda kalmaktansa sokaklarda yaşamayı tercih ederdim."

Hutch yetişip Luke'un baldırından sertçe tuttu. "Luke. Luke. Luke. Çok ileri gittin. Çok." Sonra ayağa kalktı ve herkese birden, "Arkadaşlar, hepinizle işim bitti benim. Bundan sonra bana hatırlatın, sizin bir arada olduğunuz bir odaya bile asla adımımı atmayacağım. Sanki burada uğraşacak yeteri kadar derdimiz yok. Gerçekten, beyler, ciddi olalım. Şu anda başımız büyük belada." Kalkıp yürüdü, ağaçların arasına işemeye gitti.

"Peki kimin kabahati bu?" diye bağırdı Dom, Hutch'ın arkasından.

Luke hâlâ söyleyeceklerini bitirmiş veya henüz tam olarak bir şey söylemiş gibi hissetmiyordu. "Buradan kurtulduktan sonra, hepimiz kendi yolumuza gideriz."

"Evet, senin açından bu böyle olacak. Bir daha seni arayacak değilim. Bundan emin olabilirsin," dedi Dom gülerek. Sesindeki zafer havası, Luke'ta birden yine iki yumruğunu da onun suratına zevkle patlatma duygusu uyandırdı.

"Bana uyar."

"Sen meteliksiz olduğun için kamp yapmaya geldik. Ben ve Phillers, Hutch'la birlikte daha sıcak bir yere gitmek istiyorduk ama senin buna paran yetmezdi. Mısır'a gidip Kızıl Deniz'de dalış yapmayı düşünüyorduk. Ama işte, kendi kurallarına göre yaşayan özgür ruhlu biri için kendinden ödün verdiğin zaman, sonuç böyle oluyor. Sonuçta geçinmek için CD satan ve her zaman meteliksiz olan biri için taviz vermiş oluyorsun." Dom çadırın fermuarını yukarı çekti.

Luke hareketsiz oturup nefesini toplamaya çalıştı. İçindeki öfke onu yine boğuyordu. Böyle hissettiği günlerden birinde gerçekten birisini öldürebilir miydi? Bunu merak etti.

"Şimdi senin yapacağın en iyi şey," dedi çadırın kapalı girişine doğru, "yarın bu işe yaramaz koca götünü buradan nasıl kurtaracağını düşünmek. Çünkü sen uyandığın zaman ben burada olmayacağım"

"Siktir."

YİRMİ YEDİ

Phil ve Dom çadırın içinde horluyorlardı. Phil'in sesi insan gibi değil, bir makine gibi çıkıyordu. Luke'un bir türlü alışamadığı bir sesti bu. Hutch'la birlikte ortada kaynamakta olan kahve demliğinin etrafında karşılıklı sessizce otururlarken onların sesini duyabiliyorlardı. Su bulabildikleri sürece ellerinde bol miktarda kahve vardı. Sigaralarını içip sobanın küçük, yuvarlak, mavi alevini seyrettiler. Bir okyanusun dibi kadar ışıksız hale gelmiş olan bu ormanda bir parça teselli veren tek şey bu sobaydı. Karanlığın içine bakıp orada bulunan bir şeyi anlamlandırmaya çalışmak insanın zihnini karıştırıyordu. Yağmur üzerlerinde pıtırtıyla yağıyordu.

Luke kendi içine dönmüş ve kafasına bildik düşünceler üşüşmüştü. Neden bazı insanların her şeyi vardı? Meslek, para, aşk, çocuklar... Ve neden bazılarının hiçbir şeyi yoktu? O, bunlardan hiçbirinin yanma bile yaklaşamamıştı.

Yoksa yaklaşmış mıydı? Aklına tekrar kendi varlığıyla ilgili çözülmemiş sorunlar geldi. Yirmili yaşlarındayken tanıştığı ve bir yıl sonra terk ettiği Helen, Lorraine ya da Mel gibi kızlardan biriyle evlenmiş olsaydı, şimdi kendisi de Dom ve Phil gibi veya Hutch gibi biri mi olurdu?

Ve son birkaç yılın bütün ağırlığı burada, bu yerde, bu şartlar altında bile ezici bir baskıyla üzerine çökmüştü, yaşadığı o kadar şeyden sonra bile hâlâ kendisini bundan kurtaramamıştı. Her durup dinlendiği ve

dış etkenlerin azaldığı zamanlarda kendini hep son derece yıpranmış ve hayatından bıkmış hissediyordu. Çektiği zahmetlerin, katlandığı geçici durumun, yön değiştirmelerinin veya yön eksikliğinin, yanlış kararlarının ve hatalarının karşılığında hiçbir şey başaramamış olduğunu kabul etmeye zorlanıyordu. Ve her zaman arkadaşlarının ailelerine, evlerine, işlerine, görünürdeki mutlu yaşantılarına gıptayla baktığını kendine itiraf ediyordu. Bunlar olmadan kabul görmesi, hatta bunu ümit etmesi bile imkânsızdı. Bu birkaç yıl önce kafasına dank etmişti. Hele ki otuz yaşını çoktan geçtiği zaman böyle bir şey hiç olamazdı. Yine de Hutch, Phil ve Domun sahip olduğu şeylere, pek çok kişinin hak olarak kanıksamış olduğu, içine girilemeyen o dünyalara özlem duyduğu için kendisinden her zaman nefret etmişti. Girdiği her işte ve ilişkide bertaraf olduğunu biliyor olsa da buna rağmen hâlâ kabul edilme arzusu duyduğu için kendisinden tiksiniyordu. Yine de bütün bunlara özlem duyuyordu. Mutsuzluğunun ve çaresizliğinin merkezinde bu vardı. Belki de böyle noksan biri olarak, kararsızlık ve hayal kırıklığı içinde ölüp gidecekti.

"Dostum. Sana hiç söylemediğim bir şey var." Hutch'in sesi alçaktı, fakat zor bir itirafta bulunacakmış gibi gergindi. Luke, Hutch'ın yüzüne baktı. Alevlerin ışığı sadece gözleriyle çenesini aydınlatıyordu. Kafasını saran sıkı yün bere ve kapüşonun içinde Luke'un zor görebildiği o yüzün Hutch'a ait olduğunu anlamak bile zordu. Luke onun kendisine kilisede veya evde bulmuş olduğu bir şeyden söz edeceğini tahmin ediyordu. Diğerlerinden sakladığı bir şeyden. Ya buydu ya di haritada bulundukları yerle ilgili bir hesap hatası yapmıştı.

Luke kollarını bedenine sardı. "Lafı dolandırmadan söyle. Bu gece için seçtiğimiz temanın bir parçası olsun. Sözlü saldırı ve boş lafların yerine. Bunlardan bıktım artık."

"Bunu fark ettim."

"Sence çok mu ileri gittim?"

"Sınırı aştın. Sen sürprizlerle dolusun, Reis. Bu kadar kızgın olduğunu görünce çok afalladılar, sanırım."

Luke utanıp biraz kızardığını hissetti, sonra kendini topladı. "Hayır. Aşırı tepki vermedim. Hayır. Bunları içimden atmak zorundaydım."

"Orası belli."

"Sen hep tarafsız kalıyorsun. Senin de öyle anların olmuştur. Zor durumda olduğun zaman kimsenin senin üzerine geldiğini görmedim. Benim durumum neden farklı olsun? Bunu sineye çekemem."

Hutch bir süre hiç konuşmadı. Sonra, "Luke, Londra'da bazı sigortaları yakmışsın, demek istiyorum. Bir daha düzeltemeyecek olduklarını. Ben de bunu yapmıştım. Sosyal haklar danışmanı olduğum zaman. Hatırlıyor musun?"

Luke, bir savunma içgüdüsüyle onu terslemek yerine başını salladı. "Şu an iyi bir durumda değilim. Doğrusunu istersen artık iyice usandım, dostum. Her şeyden."

"Peki, ama öfkeni doğru hedefe yöneltmeye çalış, tamam mı?"

"Çok öfkeleniyorum. Psikopat falan olduğumu düşünüyorum." Luke, yaptığı açıklamayı doğrular gibi ifadesiz bir yüzle baktı.

Hutch güldü.

"Ciddiyim. Bu sabah. Dom'la olan. İlk defa değildi. Metroyla işe giderken de oldu."

"Hadi canım..."

"İki ay kadar önce. Gerzeğin biri ben vagondan çıkmadan önce beni itip içeri girmek istedi. Bilirsin, dışarı çıkanlara öncelik verilmesi için anons ederler. Bir de içeri girenlerin ortaya ilerlemeleri için. Hiç fark etmiyor. Bunları kimse dinlemiyor. Her neyse, dışarı çıktım. O puştu yakasından tutup vagondan dışarı çektim ve yere yatırdım. Platformun üstüne. Yaklaşık üç yüz kişinin önünde. Hiç umurumda değildi. O dallamaya, birisi dışarı çıkmaya çalışırken onu itip içeri girmemesi gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu."

"Tutuklandın mı?"

"Tüydüm."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Luke başım hayır anlamında salladı. "Oradan çıkmam lazımdı. Kafayı yiyordum. Kafamın içinde sağlam sigorta kalmadı. Hepsi yandı, plastikler ve teller eridi, dostum. İşte ben buyum. Bu sene boyunca, şimdiye kadar buna benzer on tane vukuatım olmuştur. Toplum içinde. Başka şeyler de var." Sustu ve karanlığa doğru tükürdü. "O kadar öfkeliyim ki... Her zaman. Sen hiç böyle hissettin mi?"

"Hissettim diyemem."

"İşte ben *buyum, buyum,* kahretsin ki hep *böyleyim.* Anlıyor musun? Tamamen böyleyim. Burada buna son vermek istedim. Sadece bir süre."

"Ben bu yüzden şehir dışında yaşıyorum. Şehirler bana göre değil."

"Sanırım haklısın."

"Ben biliyorum. Devon beni çağırıyor. Artık eve dönme zamanı, Reis."

Luke başıyla onayladı ve bakışları boşluğa daldı.

Hutch onu kendine getirdi. "Her neyse. Sana bir şey anlatacaktım. Bu böyle daha fazla gidemez."

"Ne anlatacaktın?"

"Senin bu şişkolara saldırıp karılarını yerden yere vurmanı önlemeye çalışmamın nedenini. Ve bu açıklamanın, ilerideki husumetler için caydırıcı bir etkisi olur diye umuyorum."

"Devam et."

Hutch sigarasından derin bir nefes çekti ve sonra fırlatıp attı- Sigara, turuncu kıvılcımlar saçarak karanlıkta kayboldu. "Michelle. Phil'i evden kovdu."

"Yapma be."

Hutch başını salladı. "Bir daireye taşınmak zorunda kaldı. Kızları karısı aldı. Evi de almaya çalışıyor. Tam bir soygun."

"Neden?"

Hutch omzunun üzerinden Phil'in bulunduğu çadıra baktı. Phil'in horultusu kaldığı yerden devam etmeye başlayınca, tekrar Luke'a döndü. "Michelle ondan hiçbir zaman hoşlanmadı. Bunu biliyorsun. Ama Phil'in çok parası vardı. Anne baba serveti, sonra emlak işi. Michelle'in onunla ilgilenmesinin tek nedeni parasıydı. Gerçi Phil'in her şeyi mükemmel gitmiyordu. Şirketi, piyasadaki durgunluktan darbe yedi. Emlak piyasası. Yaptıkları lüks konutları hiç kimse almıyordu. Çok büyük, yani gerçek anlamda büyük bir borcun altındaydı. İşlerin hepsi kredi ve borçlanmaya dayanıyordu. O yüzden bankalara geri ödeyecek bir şeyleri yoktu. Ve her şey baş aşağı gitmeye başlayınca Michelle ondan koptu. Phil, Kıbrıs'taki yeri de kaybetti. İflas etti."

"Ha siktir."

"Öyle de denebilir. Ve Domja da benzer bir durumda, birkaç milyon kadar borcu var."

"Yok artık."

"Şşş..." Hutch yine çadırlara baktı. "Ayrıldılar."

"Sahi mi?"

Hutch başını salladı ve kahve demliğine uzandı. "Kupanı uzat."

Luke boş kahve kupasını ona verdi.

Hutch, demlikten kahve koyarken dikkatini topladı. "Benim düğünümden önce. O gün zaten artık teknik olarak birlikte değillerdi. Gayle yıllardır gerçekten bunalım içindeydi. Kendine bir imaj yaratma çabaları. Son çocukları Molly'nin ardından başlayan doğum sonrası sıkıntıları. Kim bilir daha neler... Sonra geçen yıl birden her şeyle ilgisini kesti. En küçük çocuklarının ne kadar zor başa çıkılır olduğunu biliyorsun, astımı ve dikkat bozukluğu var. Şimdi bu belirtilerin otizm olduğunu düşünüyorlar. Bir sürü şey. Ayrıca Dom işten atıldı. Finans

hizmetleri sektöründe pazarlama işi vardı. İlk onu attılar. Gösterdiği bütün iş performansı boşa gitti."

"Peki şimdi ne yapıyor?"

"Çocuklara bakıyor, sünger gibi içiyor ve başarısız işler peşinde koşturup duruyor. Gayle annesinde kalıyor. Ağır ilaç tedavisi görüyor."

Luke yüzünü ellerinin arasına alıp inledi. "Kahretsin."

"Ve onca yoldan kalkıp ta İsveç'e geliyor, burada ağzına sıçılıyor, kayboluyor ve bütün bunlar yetmezmiş gibi sen onu bir değil iki kere pataklıyorsun. İşte bu yüzden biraz sinirli ve sivri dilliler. Ayrıca sorumlulukları olmayan bir adamın nasıl keyif çatarak yaşadığının kendilerine hatırlatılmasından muhtemelen fazla hoşlanmamışlardır."

"Neden bunları bana anlatmadın öyleyse, Hutch?"

"Bu konuların tatili bozmasını istemediler. Bunlardan tamamen uzaklaşmak istiyorlardı ve eğer sen bilseydin bir sürü açıklama ve bir yığın vicdan muhasebesi yapmak gerekecekti."

Luke vücudunun tepeden tırnağa buz kestiğini hissetti. Titredi. Kendi kendinden nefret etti. "Tanrım, ben adi herifin tekiyim."

"Senin bilmemen gerekiyordu."

"Böyle durumlarda arkadaşların yanında olmaması..."

"Dostum, siz birbirinize o kadar yakın değildiniz. Sen uzun zamandır onların çevresinden uzaktın."

"Bir şeyler olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum. Tahmin etmeliydim. Tanrım, ne kadar bencilim. Ne kadar benmerkezciyim. Kendi pisliğimden ötesini göremiyorum..."

Sözü bir çatırtıyla kesildi. Orada bir yerde, çevredeki sayısız ağacın, görünmez yıkıntı ve iç içe geçmiş çalıların oluşturduğu ormanın içinde büyük bir yay veya kalın bir dal ortadan kırılmış gibiydi. Sesin yankıları birçok yöne dağıldığı için tam olarak nereden geldiğini anlamak imkânsızdı.

"Tanrım... Ödüm patladı."

Hutch hırıltılı bir nefes verdi. "Benim de."

"Bunu daha önce de duymuştum. Kulübenin dışında."

"Düşen bir ağaç olmalı."

"Öyle mi dersin?"

"Hastalıklı dallar sudan ağırlaşıp kırılıyor."

Fakat bunun ardından duydukları bir dizi sesin kaynağı bir ağaç değildi. Daha önce burada veya başka bir ormanda duymuş oldukları bir sese benzetilerek geçiştirilecek bir şeye de benzemiyordu. Bir büyükbaş hayvan böğürmesi ile bir çakal ulumasının karışımı gibiydi. Fakat o kadar derin ve güçlüydü ki anımsattığı bu her iki hayvanınkinden çok daha geniş bir göğüs kafesi ve çok daha büyük bir ağzı olması gerektiğini akla getiriyordu. Canavarca. Kudurmuş gibi. Sakınılması gereken bir ses. Sonra tekrarladı. Rüzgâr yönünde, oldukları yerin yirmi metre kadar ötesinde. Ama öncesinde ya da sonrasında herhangi bir hareket belirten hiçbir ses olmamıştı.

Kesinlikle bir hayvandı, büyük bir hayvan. Fakat Luke karanlığın, gecenin içinden gelen sesleri nasıl belirsizleştirdiğini veya büyüttüğünü iyi biliyordu. Küçük bir kurbağanın sesi bile bir devin sesi gibi çıkabilir ve kilometrelerce öteden duyulabilirdi. Bir kuşun ötüşü bir insan çığlığı sanılabilir ve bir memelinin çiftleşme bağırtısının içinden bazı sözcüklerin geldiği bile söylenebilirdi. Luke, burada yırtıcı hayvanlardan korkmalarına gerek olmadığını kendine hatırlattı. Pek çok yabani hayvan vardı elbette, ama bir engereğin üzerine basmadıkları veya yavrusu olan bir kutup porsuğuna rastlamadıkları sürece, bir sıkıntı olamazdı. Bunu önceden araştırmışlardı. Bu sadece kendi şehirli kulaklarının, bu vahşi ormanda gece duyulan çığlıklara alışık olmayışından doğan bir durumdu. Başka türlü olamayacağını söyledi kendi kendine hemen.

Bununla birlikte dün çok iri cüsseli, çok güçlü ve vahşi bir şey, bir ağacın üstüne iri bir hayvanın leşini asmıştı. Bir geyiğin ya da

sığırın. Sanki kendi alanını belirlemek veya açık bir kiler oluşturmak ister gibi onu parçalamış ve yukarı asmıştı.

Hutch, kendini rahatlatma çabalarını çabucak rayından çıkaracak gibi görünen Luke'un düşüncelerini böldü, "Çorba paketlerini ve sosis kutularını toprağa iyice gömmeyi unutma. Yoksa uzun burunlu bir arkadaş buranın altını üstüne getirebilir."

Luke kıkırdadı fakat gülemeyecek kadar gergindi. "Sen ne düşünüyor..."

Ve ses tekrar duyuldu. Öncekinden daha yakındı ve sanki o şey kamp yerinin etrafından sessizce dolanmış gibi Hutch'in değil, Luke'un arkasından geliyordu.

El fenerlerini ağaçlara doğru tuttular ve yansıyan ışıklar etraflarını çeviren ıslak çalıların kalın duvarları içinde kayboldu.

"Porsuk falan olmalı," dedi Hutch.

"Kutup porsuğu mu?"

"Onların sesi nasıldır, hiç bilmiyorum."

"Ayı olmasın?"

"Olabilir. Ama ayılar buralarda tehlike yaratacak kadar büyük değiller. Eğer bir tanesi yaklaşmaya kalkarsa ellerini çırp."

Luke ne kadar uğraşsa da gözünde küçük bir ayı canlandıramadı.

On dakikalık bir sessizlikten sonra Hutch gerinerek ayağa kalktı. Bir tehlike olmadığına ikna olmuş gibi görünüyordu. Telaşlanmış olan Luke, Hutch'ın bu rahat halinden ve ardından, "Ben yatıp biraz uyumaya çalışacağım, Reis. Yarın gitmeden önce beni uyandır. Haritayı inceleyip bir taktik belirlememiz gerekiyor," demesinden sonra, bu kadar endişelendiği için kendisini aptal gibi hissederek bu konuda başka bir şey söylemedi.

"Tamam. Sorun değil. Hava aydınlanınca gitmem en iyisi," dedi Luke omzunun üzerinden. Bu arada hâlâ el feneriyle, dökün halindeki

kamp çadırlarının ağzından ellerini uzatsalar dokunacakları kadar yakın olan ağaçlara ışık tutuyordu.

Hutch başıyla onayladı. "Bizim buradan fazla uzaklaşacağımızı sanmıyorum. Aslında Domun dizindeki şişliğin biraz inmesi için burada bir gün beklemenin daha iyi olacağını düşünmeye başladım. Yeteri kadar suyumuz var. Böylece sen de en azından bizim nerede olduğumuzu biliyor olacaksın. Yaklaşık olarak."

Kurtulma konusunu neredeyse kayıtsız bir rahatlık içinde konuştuktan sonra Hutch, Dom'la paylaştığı çadırın fermuarını açtı ve ayakkabı bağlarını çözmeye başladı. Durum birden yine sanki ortada korkutucu bir şey yokmuş gibi çok sıradan bir kamp faaliyetine dönmüştü. Fakat korkutucu bir şey *vardı,* en azından Luke öyle düşünüyordu. Hutch ise, bu soğuk, tuhaf ve zifiri karanlık ormanın içinde o saatte duydukları bağırtılara başka anlamlar yükleyemeyecek kadar yorgundu.

"İyi geceler," dedi Hutch.

"İyi geceler," diye karşılık verdi Luke ve çadırın fermuarını çekip kapattı. Hutch yatağını hazırlarken çadır sağa sola sallandı. Luke, çadırın içinden yansıyan ve etrafını kapkara, derin bir deniz gibi saran ormanın ortasında Hutch'in bir su altı aracının lombozundan geliyor gibi görünen ve ışıktan bir gözü andıran el fenerinin parlak sarı ışığını seyretti.

Luke, kendi çadırının tentesinin altına oturdu, çadırlardan Phil'in hırıltılı nefes alışlarını ve Domun horultularını dinledi. El fenerini söndürdükten birkaç dakika sonra derin bir uykuya dalan Hutch'in da burnundan aldığı sesli nefesler duyulmaya başladı.

Luke sigara paketini çıkardı. Yüzü ve teni yorgunluktan yanıyordu, başında anormal bir ağrı vardı, fakat zihni hâlâ rahatlamasına fırsat vermeyecek kadar aktifti. Hiç olmazsa dışarıda sigara içebiliyordu.

Sigarasını yaktı. Yavaş yavaş içmeye başladı. Ve sessizce bazı insanların diğerlerinden geride kalmasının nasıl bir şey olduğunu kendi kendine tekrar sordu.

Sigarayı bitirince gözlerini sildi ve sonra Phil'le paylaştığı çadırın içine girdi.

YİRMİ SEKİZ

Ay, öyle büyük ve parlak ki... Dünyaya bu kadar yakın olması mümkün mü? Geceleyin gökyüzünü ufkun bir ucundan öbür ucuna kadar kaplayabilir mi?

Gümüş rengi ışıklar sonsuza doğru uzanan ağaçların tepelerinde donmuş. Yere yakın, soğukla karışan hava mavi beyaz ve puslu. Ve orman, sanki korkunç bir hücum veya geri çekilme sırasında dalga dalga ilerlerken soğuktan donup orada kalmış bir ordunun karanlık kütlesinden dışarı doğru fırlamış sivri mızraklar, sancaklar ve sırtlarındaki zırhlarla dolu dikenli bir yüzey gibi görünüyor. Fakat tam buralarda açılıyor. Buradan uzak duruyor. Kalın gövdeli asırlık ağaçlar, suratlara duvar gibi çarpan sık eğrelti otları, etrafını kaygıyla çevirdikleri sarkık, soluk ve lekeli çadırların olduğu bu açıklığın kıyısından sanki geriye çekilmişler. Kamp yerinin etrafında sadece uzun otlar ve çimenler büyüyebilmiş.

Kamp kenarındaki ağaçlardan sarkan o şeyler de ne? Ormanın kara dalları arasına gerilmiş bir çamaşır ipinden kopmuşçasına uçup gelerek yüksekteki ıssız dallara takılmış çamaşırlar gibi havada dalgalanan o şeyler? Delinmiş ve parçalanmış gömlekler olabilir. Kolları kopmuş eski bir şeyler. Üç taneler ve yıpranmış alt parçalarıyla takım yapılmış, uzun don ve fanila takımı gibi. Hepsi pas lekesi içinde.

Deriler. Ölü şeylerden yüzülmüş. Yüzülüp bayrak gibi yukarıya asılmış, senin sığınmış olduğun yerin üzerinde.

Ve şimdi orada hareket eden bir şey var, ağaçların arkasındaki belirsiz ve karanlık yerde. Hareket ettikçe, görünmeyen o yerde ağaçlar çatırdıyor ve parçalanıyor.

Otlarla kaplı açıklıkta hırlayan bir şey, ardından ulumaya dönüşen bir böğürtüyle lacivert siyah bir buz parçası gibi görünen gökyüzüne yükselen sesiyle kendini daha fazla belli etmeye başlıyor. Bu yerlerin, senin burada tek başına titreyerek durduğun şu anın çok daha öncesinden beri çok iyi tanıdığı bir ses bu.

Sana bir şey anlatmaya çalışıyor.

Senin burada durup onun ağaçların arasından hızla çıkarak gelmesini seyretmene ya da o yavaş ve güçsüz bacaklarınla kaçıp gitmene izin verdiğini söylemek istiyor. Oraya, ağaçların birbirine geçtiği ormanın içindeki dikenli çalıların ve tuzakların arasına doğru koşmana izin veriyor. Sıralarının ve saflarının arasından kolayca geçmene izin vermeyecek olan kalabalık bir ordunun içine doğru.

Çok uzun bir şey olmalı, çünkü tam önündeki ağaçların yüksekte olan dalları oynamaya başlıyor. Bazıları esneyerek yanlara doğru açılıp sonra tekrar kapanıyor, olduğu yerde sallanıyor. Ve gümüş renkli yaprakların arasından, gırtlaktan gelen derin homurtular duyuluyor. Konuşur gibi, ama senin anlayacağın türden değil. Köpek hırıltısı, boğa böğürtüsü ve çakal uluması karışımı bir ses. Nefesi yaprakların arasında buharlaşıyor ve sen şimdi sadece uzun ve kapkara bir şeyin çalılarla ağaç gövdeleri arasında hızla hareket ettiğini görüyorsun.

Yere doğru biraz daha eğilerek, ortaya çıkmaya hazırlanıyor.

Sonra havaya çığlıklar doluyor, ama buradaki soğuk hava değil bu Luke bunu fark ediyor. Fakat gördüğü kâbusun dışındaki dünyanın havasında daha kötü bir şeyler oluyor.

YİRMİ DOKUZ

Luke başta çığlıkları uzak bir mesafeden duydu. Sonra Phil'le paylaştığı çadırda gözleri açık olarak bakışlarını çadırın karanlık tavanına dikmiş haldeyken, birden başka birinin çığlıklarıyla yaratmış olduğu dehşet her yanını sardı.

Sıçrayıp uyandığı yoğun kâbusun ağırlığı altında ilk aklına gelen şey karanlıkta hareketsiz yatarak çığlıkların kesilmesini beklemekti. Ne var ki, histerik ve aklını yitirmiş birine ait gibi gelen çığlıklar kesilmedi. Yok olma noktasına gelmiş bir adamın panik ve dehşetle dolu korkunç bağırtısıyla havada yarattığı o çalkantı anında, sesin duyulduğu menzil içinde sakin düşünebilmenin imkânı yoktu.

Zifiri karanlık ve soğuğun içinde uyanan Luke bir süre sonra şaşkınlık ve ani bir rahatlamayla bu bağırtıların yandaki çadırdan geldiğini algıladı. Domun sesiydi bu.

Kendi çadırının tepesindeki gevşek kumaş, çığlıkların geldiği yan çadırdaki kargaşanın şiddetinden dalgalanıyor gibiydi. Bütün bunlar Lukeün aklına uzun şeritler halinde yırtılan kumaş sesleriyle çatırdayan çalıların sesleri arasında birisinin yatağından şiddetle çekilip alınmasına benzer bir görüntüyü getirdi.

Luke yerinde dimdik oturdu ve beceriksizce uyku tulumunun fermuarını açtı. Sonra karanlıkta uzanıp el fenerini yakalamaya çalıştı fakat bulamadı. Feneri aramaktan vazgeçip titreyen elleriyle nemli

pantolonuna uzanarak ön cebindeki İsviçre çakısına ulaşmaya çalışırken, yanında yatan Phil uyanıp yerinde doğruldu.

"N'oluyor? Noluyor? N'oluyor?" dedi Phil tekrar tekrar, sersemlemiş bir halde. Fakat ses tonunda sanki bu saldırıyı beklediğini ve şimdi başlarına gelmiş olduğunu kabullenen bir vurgulama vardı ve sadece ayrıntılarını öğrenmek ister gibiydi.

Sonra, Domun feryatlarının kesilmesiyle birlikte onların da hareketleri ve konuşmaları durdu. Hutch'ın acıdan ani bir çığlık atmasıyla her şey sessizliğe büründü. Çekilen acının büyüklüğüyle çıkan bu kısa çığlık, duyanların midesini altüst edecek kadar dehşet doluydu. Ardından çocuksu bir inleme duyuldu ve sonra sessizlik çöktü.

Kampın olduğu yerden hızla uzaklaşan çok ağır bir cüssenin, önüne çıkan ağaç engelleri kırıp yanlara savurarak ve ayaklarının altında çatırtıyla ezerek açtığı bir tünelin içinden ormanın içlerine geri çekilirken çıkardığı sesler kesildikten sonra, yaprakların ve yarı yıkık çadırlarının üstüne düşen yağmurun sakin sesi geri geldi. Sonra bu boşluğu bir sürü tuhaf kuşun ve hayvanın çığlıkları doldurdu. Sanki onlar da orada, kendi karanlıkları içinde kamptaki bu bozgunun dehşetini paylaşır gibi, enkaz altında hayatta kalanlara telaşla bağırıyorlardı.

Phil'in el feneri yandı. Sırt çantasının içinden dışarı dökülmüş rengârenk eşyaları aydınlattı. İki tane su geçirmez nemli ceket sarkık çadır girişinin önüne atılmıştı. Çadırın içinde Phil'in eşyalarının saçılmamış olduğu en ufak bir nokta yoktu. Luke, bu karmaşanın içinde kendi el fenerini gördü ve çekip aldı.

Yan taraftan, ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyen Luke'un vücuduna değen ince çadır kumaşının arasından bitişik çadırdaki Domun kesik kesik nefes alışını duydular. Boğulmakta olan ya da nöbet geçiren biri gibi nefes alıyordu.

Luke tekmeler savurarak uyku tulumunun içinden çıktı. Dünkü yağmurdan hâlâ nemli olan su geçirmez pantolonunun üstüne bastı, vücudunun çıplak yerleri çadırın soğuk zeminine ve nemli kumaşına temas edince ürperdi. İki büklüm olup çadırın girişine yöneldi ve ayakkabılarını aradı. Hâlâ ıslak olarak içeride duruyorlardı. Ayakkabılarını giymekten vazgeçti. Onun arkasında duran Phil kendi elbiselerine el attı.

Luke bıçağını uzatıp fermuarı açık çadırdan başını eğerek dışarı çıktı. Dengesini kaybedip küfretti, sonra doğrulup gecenin soğuğu içinde ayağa kalktı. Soğuk, yanaklarını ısırdı. Uyarılmış duyularının her biriyle karanlığın içine doğru akıp giden binlerce şey algılıyordu. Elindeki fenerin zayıf ışığı ormanın üstünü kaplayan dalların arasındaki küçük boşluklardan görünen simsiyah gökyüzünün boşluğunda hemen kayboldu. Luke, çadırın önündeki gölgeliğin dışına çıkamıyordu.

El fenerinin beyaz ışığını yere çevirip ikinci çadırın üstüne tuttu.

Birçok şeyin yolunda olmadığım gösteren çok korkunç belirtiler vardı.

Luke korkuyla derin derin nefes almaya başladı ve hıçkırmamaya çalıştı. Çadır tamamen çökmüş, naylonların ve gergi halatlarının birbirine geçtiği bir topak haline gelmişti. Bir tarafının büyük bir kısmı yırtılmıştı. İç taraftaki bölümün parçalanmış beyaz filesi görünüyordu ve çadırın bu acayip hali kararmış ıslak toprağın üzerinde son derece şok edici bir görüntü yaratıyordu. Dış tabakadaki kumaşın parçalanmış olan yerlerinden uzun çizgiler halinde akarak pıhtılaşmış ve yerde güllenmiş bir sıvı parlıyordu. Luke elindeki fenerin zayıf beyaz ışığını oynatarak yırtılmış naylonun üzerindeki koyu lekelerin üzerinde gezdirdi. Parlak kırmızı lekelerdi bunlar, yeni akmış kan lekeleri.

Luke'un beyni olan biteni tam olarak algılayamıyor veya düzgün diişünemiyordu. Kafasının içine, zihninin tanımlamak ve yoğunlaşmak rstediği, bazıları tamamen önemsiz olan bir sürü yarım düşünce ve fikir uşüşmüştü. Yerinden kıpırdayamıyordu; olduğu yerde iç çamaşırıyla

dimdik duruyor, soğuktan ve heyecandan, kanında aniden yükselip alçalan adrenalinin etkisinden tir tir titriyordu.

Daha önce iki adamın çadırı olan bu parçalanmış paçavraların altında bir yerde yatan Domun kesik kesik nefes alma sesi geliyordu. Luke yeşil sarı naylonun altına bakmak istemiyordu. Gergi ipleri, sanki çadırın kumaşı karanlık ve ıssız bir denizdeki bir yatın gövdesinden kopup düşmüş ve altında mürettebattan biri kalmış bir yelkenin ipleri gibi gevşeyip dağılmıştı.

Çadırın kubbesini oluşturan fiberglas direklerin bazıları eklem yerlerinden çekilip ayrılmış ve direklerin uçları dağılmış kumaşın altından dışarı fırlamıştı. Çadır o anda Luke'a yere düşerek parçalanmış büyük bir uçurtmayı hatırlattı. O buruşuk yığının altında acı ve kan vardı. Her neyse Luke onu görmeden oradan kaçıp gitmek istiyordu.

Olduğu yerde arkasına döndü ve elindeki feneri, bulunduğu açıklığın girintili çıkıntılı ve tehditkâr görünen çevresine tuttu. Işık, karanlık gölgelerin içinde yosun tutmuş ağaç gövdelerini, kararmış ağaç dallarını ve ıslak kara yaprakları aydınlattı. Luke, içindeki korkuyla Phil'in mezarlıkta görmüş olduğunu sandığı şeyi düşündü. O an ağaç dallarının birden harekete geçerek gözlerinin önünde korkunç bir şekle bürünmesini bekledi. Fakat hiçbir şey kımıldamadı.

İç çekerek yutkundu, kurumuş gözleri sonuna kadar açılmıştı. Kendi yarı yıkık çadırının hemen yanındaki birbirine girmiş çadır kalıntısına doğru, "Dom! Dom!" diye bağırdı birden. Fenerini tekrar yıkık çadıra doğru tuttu. "Yaralı mısın, dostum?" Ağzındaki kelimeler daha çıkmadan sönüp gitmiş gibiydi. Göğsü, derin bir hıçkırıkla düğümlenmiş ya da buz gibi bir havayı solumuş gibi zangırdıyordu.

Kendini toplaman lazım.

"Hutch nerede?" diye sordu Phil yerden. Ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek beceriksiz hareketlerle çadırın ağzındaki tentenin

oraya çıkmıştı. El fenerinin ışığı Luke'unki ile karşılaştı. Fenerini yana çevirmeye çalıştı ve ışık yanlarındaki yığının üzerine düştü.

Luke donuyla tentenin dışına çıktı. Çıplak ayakla bastığı toprağın soğuğu nefesini keserek içini titretti. Bir an dengesi bozuldu ve ayağını çadırın kazıklarından birine çarptı, sendeleyerek gergin kalmış olan iplerden birine takıldı ve yanlamasına ağaçlara doğru düştü. Yumuşak yüzüne aniden çarpan ıslak yaprakların tokadı ve ağırlığı altında kırılarak vücuduna batan küçük bir dalın etkisiyle hemen toparlanıp ayağa kalktı ve eski durumunu aldı. Hemen ardından titreyerek tamamen uyandı ve aklı tekrar başına geldi.

"Domja!" diye bağırdı, araları iyi olduğu zamanlarda kullandığı lakabı tekrarlayarak. Bir tepki geldi. Dışarı çıkmaya çalışan bir el, yıkılmış yeşil sarı çadırın içinden gelen bir tırmalama sesi.

"Sakin ol. Sakin ol," dedi Luke ve tam o sırada çadırın altından emekleyerek dışarı çıkan Domu görünce bir adım geriledi. Dom, mor bir polar, paçalı don ve kalın gri çorap giymişti. Ayağına takılmış olan uyku tulumu da yırtığın arasından onunla birlikte gelmişti. Tulumdan ayağını kurtaran Dom becerebildiği kadar ayağa kalktı. Diz kapağı şiş ve bandajlı olan bacağı düzelemeyecek kadar kötü bükülmüştü. Yol yol izler olan kirli yüzüyle, bir maden ocağından yeni çıkmış gibi görünüyordu. İki el fenerinin ışığı altında titriyordu. Kızarmış olan gözleri çıldırmış gibi bakıyordu.

Phil de ayağa kalktı. Bacakları çıplak, botları bağlanmamış, saçları bir yana toplanıp yelpaze gibi dikleşmişti.

"Nerede bu Hutch?" diye sordu nefes nefese. Sırayla Luke'a, Phil e ve tekrar Luke'a baktı. "Hangi cehennemde?"

OTUZ

Uyandıktan iki saat sonra sonra tekrar kamp yerine döndüler. Ormanın tepesine bakarak görebildikleri kadarıyla gökyüzü artık koyu lacivert olmuştu.

Olayın şokundan hiçbiri konuşamamıştı. Korkudan uyuşmuşlar, algılamaya çalıştıkları ve kabul etmeleri gereken feci bir düşünceyle sanki hepsi hasta olmuştu. Sürekli kafalarının içinde ve kalplerinde zonklayıp duran bu düşünceyi bastırmaya çalışmaktan yorulmuşlar ve buna hazırlıksız yakalanmışlardı. İmkânsız olan, insanı tüketen ve nefesini kesen bir düşünceydi bu.

Sırılsıklam ve aşılmaz ormanın içinde güçlükle ve ayakları dolanarak hep birlikte kaygı içinde dolaşıp el fenerlerini sağa sola tutarak onun adını yüzlerce defa haykırmışlar, buz gibi havanın içinde duydukları en küçük bir seste veya uzaktan gelen hafif bir kuş cıvıltısında bile kafalarını öne arkaya çevirmişler, başları dönüp yorulana ve kendi korkularının verdiği ürkeklikten bitkin düşene kadar etrafta Hutch'ı aramışlardı. Çağrılarına cevap veren kimse olmadı. Başta tiz sesli çıkan çağrıları daha sonra umutsuzlukla kısılarak boğuklaşmış ve en yakındaki çalıların ötesine bile ulaşmaz olmuştu.

"Hutch!"

"Dostum!"

"Hutch!"

"Hutch!"

Hava, onun gidişini gösteren bir iz bulamayacakları kadar karanlıktı. Fakat Hutch gitmiş ve geriye sadece yıkık çadırın her tarafına bulaşmış koyu ve yoğun kanlar kalmıştı.

Uzun bir sessizliğin ardından Luke, diğerlerine, "Diğer çadırı da sökebilir misiniz?" diye sordu, kendi kulaklarına bile duygusuz ve mesafeli gelen bir sesle. "Ve toplayın. Kendi eşyalarınızı da. Hava aydınlandığı anda yola çıkmamız lazım."

Dom ve Phil hayret içinde Luke'a baktılar. İkisi de şaşırmış ve kızmış bir halde, aynı zamanda ilgisiz ve isteksiz olarak sadece bakıyorlardı. Luke, söylediğini açıklama ihtiyacı hissetti. "Ben toplandım. Haritaya bakmam lazım." Yıkılmış çadıra baktı. "Hutch'in eşyalarını da toplamak gerekir."

Saat sabahın dördüydü; ikide uyanmışlardı. Fakat hiç olmazsa gece on birde uyku tulumlarına girip yatmışlar ve birkaç saat uyuyabilmişlerdi. Bir önceki günün yorgunluğunu atabilmek için yeterli olmasa da bu sabah için birkaç saatlik enerji toplamış olduklarını düşündü Luke. Tüm yolculuğun o ana kadarki en önemli birkaç saatiydi bunlar. Luke, sabahleyin ya da en geç öğlene kadar ormanın sınırına çıkmış olmaları gerektiğini biliyordu. Yola çıktıklarından bir süre sonra Domun dizi yüzünden iyice yavaşlayarak gideceklerini biliyordu. Bu nedenle akşam olmadan önce en fazla iki veya üç kilometre yol gidebileceklerdi.

"Neleri?" diye sordu Dom en sonunda, afallamış bir halde.

"El fenerini. Bıçağını. Kullanabileceğimiz şeyleri. Çantasında protein çubukları vardı."

Dom, Phil'e baktı. Sonra kollarını iki yana kaldırıp geri bıraktı. Onu bulana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Luke yere bakarak uzun ve yorgun bir iç geçirdi.

"Ne diyorsun sen? Öylece çekip gidecek miyiz? Kalan eşyalarının içinden işimize yarayacak olanları seçerek!" diye bağırdı Dom, sesi üzüntüden titriyordu.

Phil, orada atıl ve talihsiz bir halde duran yıkık çadıra ve el fenerinin ışığı altında yapışkan ve yağlı bir görünüm almış olan kanlara baktı. Ve aslında, Phil'in o sırada yaptığı gibi el fenerini doğru açıyla çadıra tuttuğu zaman orada görülecek çok şey vardı.

"Aman Tanrım, Hutch." Phil birden yere çömelip başını ellerinin arasına aldı. Şimdi anlamıştı.

Phil'in acı dolu sesini duyan Luke'un boğazı düğümlendi. Dom'la konuşmayı kesti ve gözlerini kapadı. *Hutch, Hutch, Hutch öldü.* Bu söz, kafasında aptal bir şarkının nakaratı gibi çınlayıp duruyordu. Kendini bir çocuk gibi hissetti. Diğerlerini meşgul etmek ve motive etmek için duyduğu aciliyet hissi birden kayboldu.

Phil ağlıyordu. Domun yüzü çökmüştü. Alt dudağından aşağı bir salya uzayarak aktı. Gözleri doldu. Bir elini güneşten korunmak ister gibi alnına kaldırdı ve hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Luke çenesinin sarktığını hissetti. Ağzındaki tuz tadı boğazından inip göğüs kafesini yaktı. Hutch'in gülümseyen yüzü gözünün önüne geldi. Onun kıkırdamasını duyar gibi oldu. Onun artık var olmadığı düşüncesi o kadar akıl almazdı ki Luke bir an sersemledi. Sonra aynı anda hem midesi yanıyormuş hem de hazımsızlık çekiyormuş gibi hissetti.

Luke kıçının üstüne düştü ve yüzüne kapadığı ellerinin arasından inlemeye başladı. İlk defa baldırlarındaki acı veren sıyrıkların, yanak ve kulaklarındaki çiziklerin acısını artık duymuyor, uyluklarının İÇ tarafındaki kas ağrılarını hissetmiyordu. Yüzünü örten ellerinin ötesinde diğer ikisi de karanlıkta gözyaşı döküyordu.

Bir süre sonra Luke kalktı ve o anda Phil'le çarpıştı. Onu yakalayan Phil, başını eğerek kollarını öyle sıkı tuttu ki Luke bir an onun kirli tırnaklarıyla su geçirmez ceketinin içinden kanını çektiğini sand>-

Phil'in parmaklarını zorla gevşeterek açabildi. Sonra korkudan ve acıdan veya o anda duyduğu panikten sarsılmış olan Domun omuzlarından tuttu. Luke ne yaptığının farkında değildi. Hepsi uzunca bir süre şaşkın ve aciz bir durumda karanlığın ve soğuğun içinde öylece kaldılar. Sersem sersem dolanıp ağladılar. En sonunda hepsi, zayıf düşmüş vücutlarındaki ısıyı emerek kapkara ve sert toprağa veren soğukta titreyerek gözlerini yere dikip sessizce oturdular.

OTUZ BİR

Yıkılmış çadırın yanında sırt çantasının üzerinde oturmakta olan Doma, "Burada kalamazsın," dedi Luke alçak sesle. "Bu sabah buradan çıkabilmek için bizimle birlikte bu dizinle kullanabileceğin ancak birkaç saatlik gücün var. Güneye gitmeye devam edeceğiz. Buna mecburuz. Şimdi. Olabildiğince düz bir rota izleyerek."

Dom başını dizlerinin arasına eğdi. Daha bir adım bile atmadıkları halde sanki şimdiden sessiz bir yorgunluğun acısını çekmeye başlamıştı.

Luke sigarasından derin bir nefes çekti ve yüzünü saran mavimsi dumanın içinden konuştu. "Dizin sakat. Öğlen olmadan işlemez hale gelecek. Ben ve Hutch..." durup yutkundu, "dün gece bunu konuştuk. Ben buradan bir çıkış yolu bulup yardım çağırmak için yola devam ederken ikinizin burada bir veya iki gün dinlenebileceğinizi umuyorduk. Hutch senin dizinin biraz rahatlamasını istiyordu. Phil'e de kendini toparlaması için zaman vermeyi düşünmüştü. İki gün yetecek kadar su var ve eğer yardımın gelmesi iki günden fazla sürerse daha fazla suyun nereden alınacağını biliyoruz. Ama şimdi her şey değişti. Artık burada... burada bir gece daha geçiremeyiz. O kadar."

"Yapma," dedi Dom, dirseklerini dizlerine dayayarak. Yaralı ve şişmiş yüzünü kaldırıp, gece orada olanları hatırlatacak herhangi bir kalıntıyı görmek istemiyormuş gibi Luke'a baktı.

Luke bir şeyi savmak ister gibi elini salladı. "Şeye bakıyordum..." Boğazını temizledi. "Hutch'ı buradan götürmüşler." Luke sağ tarafındaki çalılardan oluşan duvarın içinde belli belirsiz görünen aralığı işaret etti. "Ezilmiş olan kısmı altı metre kadar içeride sona eriyor. Kan izleri de öyle."

Açıklığın kenarında durup ıslak karanlığa doğru bakmakta olan Phil, "Bizi burada bırakamazsın. Şu andan itibaren birbirimizden ayrılamayız," diye lafa karıştı.

Luke başıyla onayladı. "Elbette. Söylemeye bile gerek yok."

Dom ona baktı. "Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrin var mı?"

"Biraz belirsiz."

Dom keyifsizce güldü. "Belirsiz. Belirsiz. Bu belirsizliklerden artık bıkmadık mı? Yani burada kan içindeki bir çadırın yanında oturuyor olmamızın nedeni bu belirsizlik değil mi? Ne tarafa gideceğimiz konusunda hâlâ bir belirsizliğin olması hepimizin ölmesine neden olacak."

Phil derin bir nefes aldı.

Luke o an, içinde panik gibi yükselen tek başına gitme arzusunu tekrar bastırarak Domun yüzünü inceledi. Bir an durup düşüncelerini dikkatle bir sıraya koydu. "Buraya geldiğimiz izleri takip ederek geriye dönüp çıkma şansımız çoktan kayboldu. O yüzden güneye devam etmek dışında bir seçeneğimiz yok. Sadece, kısa yoldan ormanın en yakın sınırına çıkacağımızı ümit etmek zorundayız. Hutch'ın hedeflediği gibi."

Phil, Doma baktı. "Buna mecburuz. Burada kalıp yardımın gelmesini bekleyemem ben."

Luke saatine baktı. "Bugün Porjus'a varmış olmalıydık. Yarın gece Stockholm'e dönmüş olmamız gerekir. Ondan sonraki gün erkenden eve varmış olacağız." Diğer ikisine baktı ve bir umutla sesini biraz alçalttı. "Bir şeylerin ters gittiğini fark edip birilerinin alarma geçmesi

için ne kadar zaman gerekir? Çocuklar, aileleriniz sizden bu gece bir telefon bekliyorlar mı? Veya yarın?"

Phil ve Dom onun gözlerine bakamadılar. İkisi de yorgunlukla, soğukla veya uykusuzlukla ilgisi olmayan farklı bir rahatsızlık içinde yere baktılar. Sanki birden bazı kötü haberlerin sonuçlarını fark etmiş gibiydiler.

Hutch onların ayrılmış olduğunu söylemişti, ama Luke bunun aslında ne anlama geldiğini merak etti. Acaba çocuklar için karılarıyla günlük temaslarını devam ettiriyorlar mıydı? Babalık görevlerini yapmaları için, önceden belirlenmiş zamanlarda şahsen onların yanma giderek bunu yerine getirmelerini bekliyorlar mıydı? Kendisinin telefon etmesini bekleyen kimse yoktu. Sadece ayda bir Charlotte ile görüşüyordu. Eğer pazartesi işe gitmezse, işteki müdürü cep telefonundan onu arardı. Ama o güne daha dört gün vardı. Ve işe gitmemiş olması, birkaç gün ona ulaşılamaması, iş arkadaşlarını alarma geçirip yetkililere telefon etmelerine yol açmazdı. Eğer bir hafta işe gitmezse patronu onun yerine yeni birini almak dışında bir şey yapar mıydı diye merak etti. Anne babası bir iki ay ondan bir ses çıkmayınca endişelenebilirlerdi. Londra'daki birkaç arkadaşı bir süre neden kayıplara karıştığını merak ederdi, ama hiçbirinin onu aramak için hemen ve kararlı bir çaba içine gireceğini sanmıyordu. Son dönemlerde onların hiçbirini görmeden aylarca ortadan kaybolduğu zamanlar oluyordu. Hepsi kendi yaşamlarıyla meşguldü ve şehrin farklı yerlerinde oturuyorlardı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbiriyle artık fazla bir yakınlığı yoktu. En yakın sayılacak kişi, evini paylaştığı arkadaşıydı. Pek ortak bir yönleri yoktu ve kız oraya taşınalı henüz altı ay olmuştu, fakat Luke İsveç'te iken onun köpeğine bakıyordu. Elbette, onun nerede olduğunu merak edip ilk araştıracak olan kişi oydu; muhtemelen bir hafta ortalarda görünmedikten sonra. Fakat kimi arayacaktı ki? Telefon edecek kimi tanıyordu? Belki onu cep telefonundan arayıp mesaj bırakacak ve belki sonra da -eğer dükkânın adını hatırlayabi-

lirse- CD dükkânına gidip onu soracaktı. Bunu sırf köpeğini günde iki kere dışarı çıkarmaktan bıktığı için yapacaktı.

Bu düşünceler onu üzdü, fakat sonra kendine kızdı. Eğer bir eşin veya mesleğin yoksa, bu yaşta seni kim adam yerine koyardı? Zaten meselenin özü de buydu: hiçbir sorumluluk altına girmemek ve böylece her istediğini özgürce yapabilmek. Eh, şu anda bunu yaptığı kesindi. Luke yüksek sesle güldü.

"Ne var?" diye sordu Dom. "Ne oldu?" Luke'un o anda ne düşündüğünü duymak için can attığı belliydi.

Luke sigarasını çalılara fırlattı. "Kafamdan bir liste geçirdim. Ailemin ya da arkadaşlarımın benim kayboluşumu yetkililere bildirmeleri için aylar geçecektir. Sanırım bu konuda tek umudum ev arkadaşım olacak ki ona da yakın sayılmam. Veya... Dur bir dakika... Belki de havayolları... Ama yine de... Lanet olsun, insanlar her zaman uçaklarını kaçırabiliyorlar. Arama kurtarma ekibine bildirecek değiller ya. Biz zaten bilet ücretlerini ödedik, paralarını aldılar, neden umurlarında olsun ki?" Adının, Stockholm'deki havaalanında İsveçli bir kadın görevli tarafından hoparlörden anons edildiğini hayal etti. Belki de adının bu ormanın dışında son defa, bir süreliğine duyulacağı yer orası olacaktı.

"Benim için bu sürenin dört beş gün olacağını düşünüyorum," dedi Dom. Ailesini kastettiği belliydi ve bu Luke'un korkusunu artırdı. Dört gün sonrası hepsi için çok geç olacaktı. "Ya senin için Phillers?" diye sordu Dom.

Phil ağaçlara bakarak nöbet tutar gibi el fenerinin ışığını etrafta dolaştırdığı yerden başını çevirip bakmadı bile. "Ne dedin?"

"Kaç gün?"

"Hı?"

"Eve dönmediğin için birinin seni merak etmesi kaç gün sürer?"

"Michelle hiç oralı bile..Phil hemen sustu. "Belki iştekiler. Gelecek pazartesi günü bankada bir toplantım var. Belki..." Kafasında her ne düşünce varsa, onunla boğuşuyor gibiydi.

Dom bıkkınlıkla bir iç geçirdi, sonra iki elini birden havaya kaldırdı. "Hostel. Bu gece olmamız gereken hostel. Hutch yer ayırtmıştı. Nereden geleceğimizi de onlara söylemişti."

"Doğru," dedi Luke kuru bir sesle. "Biz görünmeyince onu cep telefonundan arayabilirler. Eğer oradan bir sinyal alınabiliyorsa. Ama insanlar öyle yerleri hiçbir zaman dikkate almazlar. Bunu geçelim. Daha iyi bir teklif var mı? Her ne olursa."

"Orman koruculari?"

"Hutch, Porjus şubesini hiç aramadı. Oranın sadece kış yürüyüşleri için olduğunu söyledi."

"Ha siktir!" Dom sağlam bacağıyla toprağı tekmeledi. Phil el feneriyle ağaçları taramaya devam etti.

Luke, uyandığından beri sardığı dördüncü sigarayı yaktı. Çıkan dumandan gözlerini kıstı. "Hutch'ın karısı Angie, telefonun çektiği bir yere gelir gelmez onun kendisini aramasını bekliyordun Bu bizim için tek çıkar yol."

Dom kaşlarını çattı. "Bu mantıklı geliyor. Ona söylememiz gerekecek. Tanrım..."

"Bırak bunu. Unut gitsin. Buradan gitmeliyiz. Hemen. Hayatlarımız tamamen buna bağlıymış gibi yola devam etmek zorundayız. Çünkü yaşamamız gerçekten buna bağlı."

OTUZ İKİ

Sonra Hutch'ı, iki gün önce o hayvanı buldukları gibi ağaçlara asılı halde buldular.

Luke onlara dönüp, "Bakmayın! Bakmayın!" diye bağırdı. Himayesi altındaki çocukları korumak ister gibiydi ve onlar da çocuklar gibi başlarını kaldırıp yukarı baktılar.

Dom en yakındaki ağaç gövdesinin üzerine yığıldı. "Tanrım! Tanrım!" diye bağırdı nemli havaya doğru. Phil hiç ses çıkarmadan ağaçların arasına doğru yürüdü, sırtı geldikleri yöne dönüktü. Beş altı metre sonra durdu ve titremeye başladı. Sonra öne eğilip kustu. Luke onun ağzından beyaz ve akışkan bir sıvının geldiğini gördü. Sonra döndü ve bir şıpırtı duydu. Yukarı, Hutch'a baktı.

Hutch'ın vücudu tamamen çıplaktı. Elbiselerinden geriye bir şey kalmamıştı. Gövdesinin ön tarafı yarılıp kasıklarına kadar açılmış, akan kanlar orada pıhtılaşıp kararmıştı. Kaslı beyaz bacaklarında kahverengimsi lekeler vardı. Ayakları boşlukta, başlarının üzerinde sallanıyordu. Gözleri iyice açılmış ve yine açık olan ağzından şişmiş dili dışarı sarkmıştı. Kül rengi yüzüne yerleşmiş hafif bir şaşkınlığa benzer belirsiz ifade, onu sanki hayattaymış ve yakın bir mesafede gözüne takılarak dikkatini çeken bir şeye şaşkın gözlerle bakıyormuş gibi gösteriyordu. Göğsünün içinde saldırıdan kurtulmuş hiçbir şey yok gibi görünüyordu ve omuzlarından biriyle ona bağlı kol kası sıyrılıp beyaz kemik ortaya çıkmıştı. Yan yana duran kurumuş ladin

ağaçlarının gövdelerinden uzanan iki dalın arasına gerilmiş, ağırlığı her iki koltuk altından geçirilmiş bir dalla desteklenmişti.

Vücudu sanki çarmıha gerilmiş gibi hazırlanmış ve onlar ağaçların arasından sendeleyerek nefes nefese geldiklerinde tam karşılarına çıkacak şekilde ayarlanmıştı.

Luke'un kafatası karıncalandı, vücut ısısı aniden düştü ve ayak parmaklarının uçlarına kadar buz gibi oldu. Görüşü titrekleşmeye başladı ve gözlerinin kenarlarında parlak beyaz ışıklar uçuştu. Bayılacağını sandı. Ağzının etrafındaki yüz kasları seğirdi. Kasılmaları durduramıyordu.

Sonra birden suratına bir darbe yemiş gibi aklına gelen ani bir düşünceyle kafası netleşti: Hutch'ın katili onların bu yoldan geçeceğini nereden biliyordu?

Kampı bozup oradan ayrıldıktan sonra üç saat boyunca ormanın içinden, kule gibi yükselen kalın ladin ağaçlarının arasındaki açıklık yerlerle zemindeki ot ve çalıların iyice seyreldiği yürümeye uygun yerlerin oluşturduğu, güneye giden bu en belirgin yolu takip etmişlerdi. Demek ki şu anda gözetleniyorlardı ve onlar bu korkunç yere varmadan sadece dakikalar önce Hutch'ın bedeni aceleyle oraya asılarak sergilenmişti. Ancak çok güçlü bir şeyin tırmanabileceği bir yerde onlara bir kadavra gösterisi hazırlanmıştı.

Luke bu düşünceler içindeyken asırlık ağaçların olduğu eski ormanlık alanı bir uluma doldurdu, bu bir öksürük sesi de olabilirdi Bir önceki gece Hutch'la birlikte sobadaki titreşen alevlerin etrafında oturdukları sırada duymuş oldukları o canavarca bağırtının aynısıydı.

Luke olduğu yerde döndü, bakışları hızla etraftaki ağaçlarda dolaştı, fakat gözleri hiçbir noktaya odaklanamadı. Sırt çantasını yere atıp cebindeki bıçağı yokladı.

Dom oturduğu kütüğün arkasına atladı ve sendeleyerek bütün ağırlığıyla sakat dizinin üstüne düşüp acıyla inledi. Yaralı yüzündek

kahverengimsi kirlerin arasından yüzü korku ve acıdan bembeyaz kesilmişti.

Phil yeşillikleri yararak tekrar onlara doğru koştu, tökezleyip ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. Gırtlağından, boğulan bir hayvanın sesine benzer bir hırıltı çıkararak doğrulurken, "Lanet olsun, lanet. Kahretsin," diye bağırdı. Sonra, sersemlemiş halde ve hantal bir hareketle olduğu yerde daire çizerek döndü, sırt çantası dirseğinden sarkıyordu.

"Bıçak," diye Doma bağırdı Luke, kendi çakısını yukarı kaldırarak. Dom çılgın bir telaşla su geçirmez ceketinin ceplerini yokladı.

Bağırtı başka bir yönden tekrar duyuldu, kendilerine daha yakın bir yerden, Phil'in delirmiş gibi etrafı gözlemekte olduğu yerin hemen arkasından geliyordu. Meydan okuyan bu tehditkâr bağırtının ardından iki öfkeli homurtu ve sonra da bir tür kişneme sesi geldi, televizyon belgesellerinde görülen çakalların kara ağızlarını geriye doğru çekerek çıkardığı sese benzer bir sesti bu.

Luke sese doğru gitti, hızlanan nefesinin ve kafasının içinde yankılanan kalp atışlarının gürültüsü, başka sesleri duymasını engelliyordu. Bütün kasları ısı ve ani bir enerjiyle gerilmiş bir halde ayak uçlarında sıçrayarak hızla ağaçların arasında dolaştı. Elindeki bıçağı sıkmaktan kolu kaskatı olmuştu.

Bir insanın içinde barındırabileceği en gözü kara çılgınlıkla hiç düşünmeden veya aldırmadan bıçaklamak, yarmak, kesmek, gürlemek üzere kendisini oraya iten öfkenin heyecanı içinde isminin Dom ve Phil tarafından durmadan tekrarlandığını duydu. Onların sesiyle kendisine geldi ve hızını kaybederek bir an bocaladı. Fakat içindeki öfke tekrar alevlendi ve olması gereken yerde çoğalarak karşısına her ne çıkarsa çıksın yüzleşmek üzere bağırdı. "Hadi gel! Hadi!"

Durdu ve öne doğru eğildi. Daha da dolmuş olarak döndü. Aydınlanmakta olan ormana bütün dikkatini vererek bakarken, gerilimden

alnındaki damarlar atıyordu. Onu görmek istiyordu. Birden yakınına gelmesini istiyordu. Dişlerini gıcırdattı. "Gel hadi!" Sonra çenesini yukarı kaldırıp omuzlarını geriye atarak tekrar bağırdı. "Hadi, gel!"

Orman sessizdi. Hiç kuş sesi gelmiyordu. Hayat sanki durmuştu.

Sağ tarafında bir yerde bir dal kırıldı ve sesi kilometreler boyunca yayılmış gibi ağaçların gövdelerine çarparak kayboldu.

Luke, başını eğerek ve omuzlarını gergin tutarak sese doğru gitti. Sonra sessizliğin bozulduğu yere doğru son hızla koşmaya başladı. Hiç düşünmeden, kulaklarında köpüren ve uğuldayan kızıl bir girdabın etkisiyle, kör olmuş gibi kaygan bir kütüğün üzerinden atladı ve sinirle eğrelti otlarını tekmeledi. "Neredesin, pislik?"

Hiçbir şey görünmedi. Uzaklarda bağırtılar daha da ürkütücü bir şekilde devam ediyordu. Dom ve Phil, Luke'un aklını başına toplaması için yalvarıyorlardı.

Heybetli ağaçlara ve ıslak yeşilliklere doğru bakarak, "Hadi gel, gel ve bul beni," dedi Luke sesini alçaltarak ve her bir kelimeyi bir öncekinden daha öfkeyle söyleyerek. Ayaklarının içine gömüldüğü ölü dallarla mantarların ve dikenlerin kapladığı, gölgeler içindeki ve uzakta yeşil benekli kayaların üzerini kaplamış puslu havasıyla bu korkunç ve doğa dışı yaratığı saklayan ormana meydan okuyordu. Çünkü bir adama böyle şeyler yapabilecek olan şey her neyse onunla ancak şimdi ve bu şekilde yüzleşebilirdi. Bunun başka bir zamanı yoktu. Ve kendi kendine, dönmesi gereken yerin burası olduğunu söyledi. Ölme zamanı geldiğinde ta içinden bir parçayı burada saklaması gerekiyordu. Ve avcıları için bu hiç de kolay olmayacaktı. Çabucak veya sessizce ölmeyecekti. Avrupa'nın en eski ormanına bakarak buna yemin etti.

Uzunca bir süre hareketsiz durduktan sonra, dikkatli adımlarla diğerlerinin yanma döndü.

OTUZ ÜÇ

"Ne gördün, Dom? Ne gördün?" Luke konuşurken soluk soluğaydı. Adrenalin kaslarından çekilirken bütün vücudu titriyordu.

Dom ve Phil ondan çekiniyorlardı. Bu delirmiş yabancıya, metroda ettiği kavgadan sonra platformda kendisine şaşkın gözlerle bakan kalabalıktaki insanlar gibi bakıyorlardı. Vagonların açık kapılarından ve sarı pencerelerinin arkasından, bir yabancıyı kendinden geçmiş bir halde yumruklayan bir manyağa baktıkları gibi. Dom ve Phil onu tanımıyorlardı. Kendimizi bile tanımazken başkalarını ne kadar tanıyabilirdik ki? Luke, hayatı boyunca on on iki kereden fazla yaşamamış olduğu bir zihin açıklığı ile düşünüyordu. "İçeri giren şey neydi, Dom? Çadırda ne vardı?"

Dom başını iki yana salladı. "Lanet olsun, bilmiyorum. Zifiri karanlıktı."

"Düşün. Büyük müydü? Bir ayı gibi cüsseli miydi? Bir köpek gibi dört ayak üstünde miydi?"

Dom sersemlemiş ve nefes nefese kalmıştı. Gözlerinden çok şey okunuyordu. "Büyüktü. Pis kokuyordu. Tıpkı, tıpkı ıslak bir hayvan gibi, ama çok daha beterdi."

"Bir ses çıkardı mı?"

"Bilmiyorum..." Yüzünü buruşturup her iki eliyle kulaklarını kapattı. "Bir köpeğin ağzına bir şey aldığı zaman çıkardığı ses gibi. Aman Tanrım. Anlattırma bana... Onu ağzına almıştı."

Luke başını salladı ve sırtını dikleştirdi. Göğsü inip kalkarken omzunun üzerinden geriye baktı.

"Bir ayı. Büyük bir ayı," dedi Phil, yüzü titriyordu ve kızarmış gözleri yaş doluydu. "Veya büyük bir kedi. Bazen kaçabiliyorlar... Özel hayvanat bahçelerinden. Mesela bir... Bir... Kurt."

"Ne olduğunu bilmemiz lazım. Onunla ilgili mümkün olduğu kadar çok şey bilmek zorundayız." Luke, Dom ve Phil'e baktı ve sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu. "Bütün gün bizi takip ediyordu. Hutch'ı görmemizi sağladı. Bunu ayarlamıştı. Hayvanlar... bunu yapamazlar."

"Nasıl olur?" diye sordu Phil. Böyle bir şeyin mümkün olmasını düşünmenin korkunç şaşkınlığı içinde, yüzü gibi sesi de allak bullaktı.

"Üç gündür peşimizdeydi. Belki de ormana geldiğimiz andan beri. İlk gün, ağaçtaki o hayvanı bulmamız tesadüf değildi." Luke bir sigara yaktı. Hareketleri yavaş, durumla uyuşmayacak derecede sakin ve telaşsızdı. "Ve o ev. Tavan arasındaki o heykel. O lanet kilise. Mezarlıkta gördüğün şey. Bunlar hep birbiriyle bağlantılı. Bir şekilde."

Dom ve Phil gözlerini etraflarını saran sonsuz ormandan ayırmadan, birbirlerine yakın duruyorlardı.

"Hadi ama," dedi Dom sesi titreyerek. "Bir hayvan olmalı. Bir kurt falan. Bu deli saçması şeyleri anlatıp durma. Şimdi bunun yeri ve zamanı değil."

"Nasıl olur da bir kurt, bir ayı, bir sansar, her neyse, bir cesedi ağacın üstüne böyle asabilir? Ha? Düşünsene."

Domun yüz ifadesinden, uğraştıkları şeyin sadece tasavvur edebildiklerinin ötesinde bir şey değil, aynı zamanda olasılık dışı bir şey olduğu düşüncesiyle nasıl boğuştuğu açıkça belli oluyordu. Hasta gibiydi, solgun ve bitkin görünüyordu, işe yaramaz sakat bacağı dizinden kırılmış haldeyken sağlam bacağını ileri geri hareket ettirdi. O bacağını yukarı kaldırıp düz olarak uzatması gerektiğini düşündü Luke. Böyle bir durumda yersiz, aptalca ve duygusuzca bir düşünceydi bu.

"Bir adam. Manyağın biri," dedi Dom.

"Olabilir," diye cevap verdi Luke, başıyla onaylayıp öyle olmasını diledi. "Turistlere gıcık olan İsveçli bir dağ köylüsü olmalı. Böyle boktan bir şey Amerika'da ve Avustralya'da her zaman olabilir. İsveç'te olmaz. Ama kim bilir? Belki de oluyordur. Biz bu ülkenin pek fazla insan tarafından bilinmeyen bir bölgesine düştük. Eğer bilenler varsa bile artık ortalıkta olmadıkları için bu konuda konuşamazlar. O kilise, ölmüş insanlarla doluydu. Kemiklerden bazıları... Yeni değillerdi ama o kadar eski de sayılmazlardı."

"Kurban edilmişler," dedi Phil ürkek bir sesle.

Luke ve Dom ona baktılar. Sivri mavi kapüşonunu tekrar başına geçirmişti ve arkası onlara dönük olarak ağaçlara bakıyordu. Hutch'ın ağaçta sergilendiği tarafa doğru. Phil'in omzunun üzerinden ileri bakan Luke, geri kaçıp sığındıkları ağaçlardan birinin dalları arasından beyaz bir ayak gördü. Kendisinin fevri olarak öfkelenip ormana koştuğu anı hatırladı ve midesi bulanarak birden ayak uçlarına kadar buz kesildi. Bir an dengesini kaybedip sallandı, ayakları dolaşır gibi oldu ve tekrar toparlandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dom kızgın bir sesle.

Luke elini kaldırıp onu susturdu ve Phil'e baktı. "Devam et, dostum."

Phil yere baktı. "Bir rüya görmüştüm. O evde. Bazı yerlerini hatırlıyorum. İnsanlar vardı."

"Sen ne halt etmeye çalışıyorsun?" diye sordu Dom.

"Dom," diye tısladı Luke, kenetlenmiş çenesinin arasından. Sonra tekrar Phil'e döndü. "Ben de bir rüya gördüm."

Phil, keskin bir dönüş yaparak Luke'a baktı. Kırmızı ve terli yüzündeki gözleri öyle dehşet ve korku doluydu ki onlara bakmak da zordu, gözlerini kaçırmak da.

Luke başını salladı. "Evet, dostum. Rüyamda tuzağa düşmüştüm. Burada. Bu ağaçların arasında kapana kısılmıştım. O... o ses. Her yanımı kuşatmıştı."

Dom kayarak yere oturdu ve sırtını bir ağaca dayadı, vücudu ümitsizlikten gevşeyip boşalmıştı. O da bir rüya görmüştü. Ve Luke bunun ne olduğunu bilmek istiyordu. Az da olsa verilecek her türlü bilgiyi istiyordu. Kurtuluşları buna bağlı olabilirdi. Londra'daki on yılını, konuşmalarının tamamı bir halkla ilişkiler faaliyeti gibi olan ve varlıklarının hakikatini, başkalarında haset uyandırmak üzere tasarlanmış senaryolar üzerine kuran insanların arasında geçirmişti. Hayatın kendileri için yolunda gitmediği düşüncesiyle yüzleşemeyen insanların arasında. Olumsuz bir şey konuşmayarak veya bunu düşünmek bile istemeyerek sorunu ortadan kaldırmış oluyorlardı. Bir zamanlar onlara gıpta etmiş, ama sonra onları küçük görmeye başlamıştı. Fakat kendisi onlar gibi değildi. Aslında onlara tamamen zıttı. Hayatındaki bütün rezillikleri her zaman muhakeme yoluyla analiz etmişti. Belki de bu tutumu ona engel olmuş, kendini kandırmayı reddetmesi, onun gerçek ve uzun süreli bir mutluluğa erişme şansım yok etmişti. Ama olanlar her ne kadar akıl dışı gibi görünse de burada aptalca iyimserliklere, gerçeklerin inkâr edilmesine yer yoktu. Luke, durumu neredeyse olduğu gibi kabullenmişti ve bunu, her zaman başına en kötü şeyin gelmesini bekliyor olmasına bağlıyordu. Her zaman ve hayatının her evresinde.

"Sıkışıp kalmıştım," dedi Luke. "Ve peşimden gelen bir şey vardı.' Bir önsezi gibi, demek istedi. "O kadar gerçekti ki... Capcanlı, anlıyor musun? Ve Hutch. Onu tavan arasında buldum. Uykuda yürür vaziyette. O da korkunç bir şey görmüştü. Rüyasındaki bir şey." Dom onu dinlememeye çalışıyordu. Luke, söylediklerini vurgulamak İÇİ*ı iki elini de havaya kaldırdı. "Orada hepimiz kafayı sıyırdık. Ve gündüz olunca bunu itiraf edip yüzleşmeye utandık." Domu işaret etti- "Bunu yapmamıza izin vermedin. Ve hâlâ böyle bir şey yokmuş g^ı

davranmaya çalışıyorsun. Artık bu saçmalığa bir son ver. Bu olanlara gözlerimizi açsak iyi olur. Hemen şimdi." Luke, Phil e baktı ve başını salladı.

Phil yutkundu. Derin bir nefes aldı. "İnsanları kurban ettiler... sanıyorum. O evde. Onları bir şeye kurban verdiler. Çok uzun zaman önce."

Luke başıyla onayladı. "O kilise ibadete açıkken ve mezarlığın her tarafını otlar bürümeden önce. Bodrumdaki o insanlar gerçekten feci bir şekilde... öldürüldüler."

Phil, ormanın üstündeki ağaç dallarının arasından görünen bir parça gökyüzüne bakmak için başını kaldırdı. "Onları astılar. Ona sunmak için ipe dizdiler. Sanırım o zamanlar gençti. Ama hâlâ burada. Diğerleri öldüler. Rüyamda gördüğüm yaşlı adamlar. Ona... yem olanlar. Ama o, hâlâ burada.

Dom sessizce ağaçlara baktı.

OTUZ DÖRT

"Ben buradan asla geçemem," dedi Dom. Yüzündeki kirlerin arasından parlak kırmızı cildi görünüyordu. Bir omzunu ağaca yaslamıştı ve dik durabilmek için ucunu yumuşak zemine oturttuğu bir koltuk değneğine dayanıyordu. Kopmuş bir ağaç dalından yapılan koltuk değneği tam onun boyuna göreydi ve yeteri kadar sağlamdı. Koltuk altına uyacak V şeklinde bir çatalı da vardı. Domun yürümesine destek olmak için yapılan üçüncü girişimdi bu. İlk iki koltuk değneği yeteri kadar işe yaramadığı için atılmıştı. Hutch'ın hâlâ asılı durduğu o acı verici yerden ayrıldıktan sonra Luke o dalları yerdeki çalı çırpıların arasında bulmuştu.

Vadinin kıyısındaki geniş bir kayanın üstünde oturan Luke, çadır çantasını kenara yıktı ve taşıdığı diğer iki sırt çantasını pat diye yere bıraktı. Onun arkasından gelen Phil, yorgunluk ve hayal kırıklığı içinde öne eğilerek ellerini dizlerine dayayıp hareketsiz durdu. Açık kalmış ağzından hırıltıyla nefes alıyordu.

"Ne zaman bir mola vereceğiz?" dedi Dom kendi kendine.

"Şu solunum spreyinden bir nefes çek," dedi Luke, Phil'e, ona bakmadan. "Sesin çok kötü geliyor."

Phil su geçirmez ceketinin ceplerini karıştırdı.

Sıkıca sarılmış sırt çantalarıyla yokuş yukarı giden ve yerdeki kayaların giderek çoğaldığı ve bitkilerin iyice birbirine girdiği arazide üç kilometre kadar güçlükle yol aldıktan sonra ağaçlık alanın dışına

çıktıklarında, iki tarafında dik yamaçlar olan ürkütücü bir vadiyle karşı karşıya gelmişlerdi ve Luke un içini yine tanıdık bir endişe kaplamıştı. Zihninin bir köşesinde yer etmiş olan o korku, artık burada ölüp gidecekleri gerçeğini kabul etmesi gerektiğini anlatmak ister gibi onu tekrar ele geçirmişti.

Ayaklarının altında uzanan derin vadiye inen yamaç geniş kayalarla kaplıydı. Kayaların görünen yüzünü sarı ve soluk yeşil renkli likenler bürümüştü. Vadinin yatağında şemsiyeye benzer lastiğimsi yaprakları olan uzun saplı bitkilerden oluşmuş bir orman diğer yamaca doğru otuz metre yükseliyordu; oradan yukarıya doğru kayalık bir tırmanma kısmı başlıyor ve arkasından tepede onları tekrar çam ve köknar ağaçlarıyla kaplı bataklık zeminli orman bekliyordu. Bir bataklık şeridi. Luke saatine baktı: Öğlen biri gösteriyordu.

Vadinin üzerine yumuşak ve sakin bir ışık çöktü; bir gün önce mezarlıkta gördükleri donuk gri gökyüzünden sonra ilk karşılaştıkları ışıktı bu. Işığın içinden düzenli olarak atıştıran ve açık havayı daha da soğutan bir yağmur başladı. Hızını artırdı ve etraftaki kayaların üzerine vurdukça sesi daha çok duyulmaya başladı. Çok geçmeden sağanağa dönüşecekti. Luke bunu hissediyor ve şimdiden tahmin ediyordu.

Yorgun zihinlerinin takılmasına izin vermiş oldukları takdirde bir grup histerisine dönüşebilecek olan korkunun etkisiyle, saat on birde zavallı Hutch'ı geride bırakarak ve başlarını eğerek yavaş fakat istikrarlı bir ilerlemeyle buraya gelmişlerdi; mevcut durumlarıyla aşmaları imkânsız olan bu vadiye. Her iki tarafa doğru göz alabildiğine uzanan bu derin yarık, sisli ağaçların olduğu tarafa doğru kıvrılıp kayboluyordu.

Hutch'ın artık sağ olmadığı gerçeğini henüz hiçbiri tam olarak idrak edememişti. Edemezlerdi; aşırı yorgunlukları bunu engelliyordu. Luke, hissizliğe kendini teslim ediyordu; böylesine akıl almaz bir gerçek, hislerini uyuşturmuştu. Yine de gerçek sürekli olarak onun ve diğerlerinin düşüncelerine şiddetle hücum ediyor, ağaçların arasın-

dan topallayarak ve tökezleyerek birlikte yürürlerken içlerinden biri hıçkırıyor veya kendi kendine "Ah Tanrım, olamaz," diyordu. Bunu *akılları* almıyordu. Akla sığmaz bir şey yaşıyorlardı.

"Su ve biraz kalori," dedi Luke, zihninin biraz daha berraklık kazanacağını umarak. Susuzluktan düşünceleri bulanıklaşmıştı. Aklına fikirler gelip gidiyor, fakat bunları netleştiremiyordu. Ciğerleri sönmüş ve dili peltekleşmişti. Diğerlerine birkaç söz etmenin dışında bir şey yapamayacak kadar yorgundu. "Biraz dinlenelim. Bunu hak ettik. Bu aksiliğe aldırmayın, bu sabah iyi ilerleme kaydettik. İyi iş çıkardınız. İkiniz de."

Bir saati aşkın bir süreden beri ilk defa gerçek anlamda konuşuyordu. Öncesinde, diğerlerini yüreklendirmek için kısa heceli birkaç kelime bile sarf edemeyecek kadar yorgundu. Sırtındaki çadır çantası ve kendi sırt çantasıyla beraber önüne bağladığı Domun çantasını taşıyarak kayalık arazide yürümek, onu dayanma gücünün sonuna getirmişti ve vakit öğleyi daha yeni geçiyordu. Çantaların şeritleri omuzlarını keserek inanılmaz derecede ağrıtmıştı ve ağırlıkların yerini değiştirerek rahatlaması mümkün değildi. Dişlerini sıkmış ve gözleri kararana kadar bu sıkıntıya dayanmıştı. Buna rağmen yine de yürürken, onun fazla uzaklaştığını düşünerek endişelenen diğer ikisinden birinin, "bekle" ya da "yavaşla" diye bağırmaları karşısında birkaç dakikada bir durmak zorunda kalmıştı. Bastığı yeri görebilmek için önünde bağlı duran Domun çantasının her iki yanından aşağı bakıp durmak zorunda kaldığından boynu fena ağrıyordu. Bileği burkulmuş olsa, hepsi birden pekâlâ orada soyunup ölümü beklemeyi de seçebilirdi.

Luke hareketlerinin engellenmesinden, özellikle kollarını oynatamamaktan nefret ediyordu. Bir saldırıya uğrasalar, çok değerli olan ilk birkaç saniyeyi omuzlarına asılı şerit ve iplerden kurtulmak iÇ>n harcamak zorunda kalacaktı. Ve düşman çok hızlıydı. Hızlıydı ve onlara uzaktan sataşmayı düşünmediği sürece sessizdi.

Eğer istese onlardan birini bu son iki saat içinde alabilirdi. Luke bunu biliyordu. Dalları ezerek veya tökezleyerek geçtikleri yerlerde sürekli tetikte olmaktan artık yorulmuşlardı. O her kimse veya neyse, belki de sadece aç olduğu zaman öldürüyordu. Bu düşünce Luke'u hasta ediyordu.

Fakat Domun sağlam olan tek bacağıyla yürüme hızını artırabilmesi için Luke'un sırt çantalarını ve çadırı taşıması tek çözümdü. Domun sakat dizi şişmiş ve morarmıştı. Dizkapağının şekli tamamen kaybolmuştu. Bandajın altındaki derisi sıkışıyor ve sürtündükçe acıyordu. Bunu görmek bile Luke'un gözlerini yaşartıyordu. Dom, hafif bir yokuşu çıkarken bile iki yana yalpalıyor ve koltuk değneğini bir buz baltası gibi yere saplayarak yaralı bacağına ağırlık vermeden onu ardından çekerek sürüklemeye çabalıyordu. Yeniden yola devam edebilmesi için bacağını belki de üç dört gün süreyle yüksek bir yere koyarak dinlenmesi gerekiyordu. Yürürken eklem yerinin basınç altında kalması giderek daha da kötüleşmesine yol açıyordu. Domun yüzündeki ifade artık sabitleşmiş, bütün sabah çektiği acıdan ve kaydığı veya dizini çarptığı takdirde duyacağı daha fazla acının korkusundan ağzı devamlı açık durur hale gelmişti.

Dom ve Phil, derin vadinin üstündeki iki geniş kayanın üstüne oturarak botlarını kayaların arasındaki ıslak yosunlara dayadılar. Luke'un yanında kesik kesik nefes alarak görmeyen gözlerle kendi ayaklarına bakıyorlardı. İkisi de su geçirmez ceketlerinin düğmelerini açmışlar ve kapüşonlarını indirmişlerdi. Berelerini pantolon ceplerine sokmuşlardı. İkisinin de kırmızı yüzü yağ ve kirle kaplıydı ve terden parlıyordu.

Luke'un işi iyice zorlaşmıştı. Sorumluluğun ağırlığını, üstünde oturduğu kayanın sertliği gibi hissediyordu. Hayatında daha önce hiçbir Şeye önderlik etmemişti ve bütün bu yürüyüş için tamamen Hutch'a güvenmişlerdi. İçinden bir kızgınlık yükseldi ve onu diriltti. Bu iki dişiyi böyle sıradışı bir bölgeye getirirken Hutch'ın aklı neredeydi?

Bu yolculuğun tamamı, kestirme bir yol bulup çıkmayı umdukları bu bilinmeyen bölgeye dalmadan önce bile Dom ve Phil için fazlasıyla zorluydu.

Luke, su şişesinden üç büyük yudum aldı. Tadı lastik gibi gelen, ormanın içindeki ıslak odunların, çürümüş yaprakların ve soğuk havanın karıştığı tiksindirici bir suydu, içerken iğrendi. Kokusunu bile alabiliyordu. Artık kendileri de neredeyse bu ormanın bir parçası haline gelmişlerdi. Sadece giydikleri birkaç parlak renkli insan yapımı giysi onları mevsimin ve doğanın bu tasasız, acımasız ve çürümüş ortamından ayırıp öne çıkarıyordu. Şimdi orada yere gömülüp toprağa karışarak geri dönüşmeleri, etlerinin yenmesi veya çürümesi çok kolay gibi geliyordu ona. Ormanın sonsuzluğu, uçsuz bucaksız arazi ve kendilerinin orada tamamen önemsiz görünen varlıkları, Luke'un neredeyse aklını durduracaktı.

Yüzünde ve ellerinde paniğin verdiği belirgin titremeyi diğer ikisinin fark etmemesi için haritayı bacaklarının üzerine yaydı. Yeşil ve kahverengi bölgeleri incelemeye çalıştı, fakat aşırı yorgunluk ve bitkinlikten kafası o kadar bulanmıştı ki, baktıklarının çoğunu tam olarak algılayamıyordu. Harita, oranın bir millî park olduğunu, ormanla bataklık karışımından oluşmuş bir yerde bulunduklarını belirtiyor, fakat üzerinde yön bulmak için yararlanabilecekleri herhangi belli bir hat veya dikkat çekecek belirgin bir özellik yer almıyordu. Luke kendini kayıtsız hissetmeye başlamıştı ve şimdi de duyarsızlaşmış gibiydi. Bir şeye odaklanamıyordu. Bu ne demek olabilirdi? Hipotermi olabilir miydi? Bu mümkün değildi. Islanmışlar ve yürümeyi kesip durdukları için üşümüşlerdi, fakat iliklerine kadar ıslanmamış ve titremeye başlamamışlardı. Henüz.

"Neredeyiz?"diye sordu Dom, en yakındaki kayaya yandan yaslanarak.

Luke bunu nereden bilecekti? Bu sabah ne kadar yol geldiklerini bile anlayamamıştı. Sanki düşe kalka kilometrelerce yol yürümüşlerdi.

fakat vahşi bir ormanın engebeli arazisi insanın aklı üzerinde türlü oyunlar oynayabiliyordu. Luke, Hutch'la birlikte daha önce bir kere daha kaybolmuştu, altı yıl önce üzerlerinde sadece tişört ve şortla İsveç takımadalarının birinin kumsalından geri dönerlerken. Ada ancak sekiz kilometre uzunluğunda ve üç kilometre genişliğindeydi fakat her nasılsa daireler çizerek yürümüşler ve sonunda ilk başladıkları yere, iki saat önce ayrılmış oldukları noktaya geri gelmişlerdi. Doğuya doğru düz bir gidiş yolu izlediklerinden emin oldukları için bu onlara imkânsız gelmişti. Burada hiç olmazsa bir pusulaları vardı, fakat yine de bu onlara nerede bulunduklarının veya ne kadar yol aldıklarının cevabını vermiyordu. Göründüğü kadar çok ilerlemiş olamazlardı, Luke bu kadarım bilecek kadar deneyime sahipti.

"Sorun şu ki," dedi Luke, Domun gözlerine bakmaktan kaçınarak, "buraya ilk geldiğimizden bu yana, son üç gün boyunca ne kadar ilerlemiş olduğumuzu bilmemiz çok zor."

Dom bir iç çekerek başını salladı. Luke, suçlandığı hissine kapılıp birden kendini savunma ihtiyacı duydu. "Ama doğru yönde ilerliyoruz."

"Peki ama bu ne kadar sürecek? Bizim önceki gün buraya çıkmış ve ormanın öbür yanma geçmiş olmamız gerekiyordu. Haritadaki bu kısım o kadar sık değildir." Dom kirli parmağını kâğıda uzattı, telaşlı gözleriyle şimdi oturdukları yeri gösterecek bir ipucu bulmayı umarak haritadaki renkleri, şekilleri ve noktalı çizgileri incelemeye başladı.

Fakat haritada sadece öyle bir kısım veya ormanlık alan yoktu. Bazı yerlerde orman en az elli kilometre derinliğindeydi ve görmüş oldukları kadarıyla büyük kısmı içine girilemeyen ve aşılamayan, el değmemiş bir ormandı. Hutch'ın niyeti, ormanın en çok inceldiği batı yönündeki şeritten geçerek ormandan çıkmaktı. Bu şerit haritaya göre on kilometreden fazla değildi. Fakat Luke, eski kiliseye çıkan yolu takip ederlerken Hutch'ın onları götürmeyi düşündüğü asıl rotadan sapmış olduklarından şüphelendi. Ayrıca orman arazisinin ve girift zeminin içinde değişik zamanlarda bir batıya, bir doğuya, sonra da

bazen kuzeybatıya ve bazen güneybatıya yürüyerek dolanıp durmuşlardı. Bir önceki günün büyük bir bölümünü, Hutch'ın haritaya göre ormanın aşağı sınırı olduğuna emin olduğu ve altında nehrin aktığı güney yönüne inebilmek için önce güneybatıya sapmak yerine batıya, hatta pusulaya göre kuzeybatıya yürüyerek geçirmişlerdi. Asıl planları güneybatıya gitmekti. Fakat artık Hutch aralarında değildi ve Luke ormanın en dar yerini gözden kaçırmamak için onları o sabah güney yönüne döndürmüştü. Eğer şu anda bulundukları yeri doğru tahmin etmişse, bir sorun yoktu. Ama eğer bir önceki gün batı yönünden çok uzağa düşmüşler ve bitişik orman kuşağına girmişlerse, o zaman şu an önlerinde çok eski ve karanlık, güneş ışığının olduğu saatlerde belli belirsiz aydınlanan otuz kilometrelik zorlu bir arazi ve orman var demekti. Eğer batıya doğru yürümeye devam etmiş olsalardı, sonunda Norveç'e çıkmış olacaklardı. Eğer bir önceki gün, güneybatıya doğru yeterince giderek bir düzeltme yapmamışlarsa yine aynı sona varacaklardı. Luke'un o sabah belirlediği güney yönündeki rota onları, daha ilerideki doğu ormanının bulunduğu geniş araziye çıkarmıştı. İçinde bulunduklarını umdukları dar şeridin her iki tarafında yer alan yoğun ağaçlı ormanlık bölgelerin içinden geçmek -ancak bunu yapacak forma sahip olmaları durumunda- yaklaşık üç gün sürecek bir yürüyüştü. Luke için bu, yalnız başına olsa, yiyeceksiz geçireceği iki veya belki üç gece daha demekti. Fakat yaralı olan diğer ikisi için ise... Luke'un midesi bulandı ve başı döndü.

"Peki ya bu lanet çukuru geçtikten sonra diğer tarafta da bunun gibi bir tane daha varsa?"

Luke bunu hiç düşünmemişti ama şimdi Dom bunu dile getirince, böyle bir ihtimalin olması tamamen mümkündü. Arazi özellikleri genellikle birbirini tekrarlardı. Arada bir de başka örneği olmayan istisnalar görülürdü. Haritanın üzerinde, ormanın dar şeridinin her iki yanma yayılmış çok sayıda bataklık görünüyordu. Ağaçlık arazi sanki bir huni işlevi görüyordu. Etrafını çeviren bataklık araziden

kaçınmak amacıyla oradan geçerek kestirmeden gitmeyi düşünecek kadar aptal olanlar için bu bir tuzaktı. Luke'un gözünde, arazinin topoğrafik yapısı içinde bu vadiye paralel olarak, kuş bakışı kilometrelerce uzanan kaburga gibi uzun ve derin vadiler canlandı ve bu düşünce onun son kalan gücünü de emdi. Bu onların sonu olurdu.

Luke bir protein çubuğunu iki ısırıkta bitirdi ve hemen ikinci paketi açmayı düşündü. Diğer ikisi ikinci çubuklarının sonunu çoktan çiğnemeye başlamışlardı, bu durumda her birinde üçer tane çubuk kalmış oluyordu. Hutch'tan kalan son dört taneyi aralarında eşit olarak paylaşmışlar, kalan bir taneyi de Luke çikolata paketiyle birlikte yedeğe almıştı. Durumun tehlikesini diğerlerine hatırlatmak için, "Bu gece bol şekerli bir kahveyle iki çubuk daha yemeliyiz," dedi Luke. "Ancak bir başka gece ve sabaha daha yetecek kadar yakıtımız var. Böylece yedekte birer tane protein çubuğu ile bir paket çikolata kalacak." Bunu söylerken *yarın* dememişti, fakat orada oturup derin vadiyle yüz yüze kaldıkları andan beri, açık havada bir gece daha geçirme düşüncesi, içlerinden biri uyurken diğer ikisinin ellerinde bıçaklarla nöbet tutacak olması, Luke'un göğsünü korkunç bir baskıyla ezmeye başlamış, onu yutkunamaz ve rahat nefes alamaz hale getirmişti. Açıkça söylemese de burada açık havada geçirilecek bir başka gecenin doğurduğu tehdit, sesinden anlaşılıyordu.

Her bir protein çubuğunda yüz seksen üç kalori vardı. İkişer tanesini şimdi yemişlerdi ve ikişer tane de daha sonra yiyeceklerdi. Ama yine de adam başı bin kaloriyi toplayamıyorlardı ve önlerinde uzun saatler sürecek, soğukta ve yağmurda devam edecek çok zorlu bir yürüyüş vardı.

"Bunlar bendeki son iki taneydi," dedi Phil duygusuz bir sesle ve kirli ellerine baktı.

Luke, Phil'in saçları birbirine girmiş başına baktı ve yutkundu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Burada dünyanın kalorisini yakıyoruz," diye lafa atladı Dom. O yorgunlukla bile hâlâ tavır koyacak enerjiyi bulabiliyordu.

"Peki sonra ne yiyeceksiniz?"

"Bizim o çikolata paketine ihtiyacımız olacak," dedi Dom, kafa tutar gibi yüzünü asarak.

"Biz mi? Sen kendininkini zaten yedin ya?"

Dom başıyla onayladı, ama yüzünde bir utanma veya pişmanlık belirtisi yoktu. "Yine de hâlâ açım."

Luke başını çevirip sessizce vadiye baktı. Burayı yirmi dakikada veya belki daha az bir sürede geçebilirdi. Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Ve bir önceki gece Hutch'la konuştukları asıl stratejiyi aklına getirerek, seçenekler içinde sonuç olarak en iyi hareket tarzının bu olacağını düşündü.

Eğer iki sırt çantasını ve çadırı bırakarak kalan gücüyle kendini tamamen yürüyüşe verirse saat dokuza kadar, güvenliğini tehdit edecek olan karanlığa kalmadan istikrarlı bir şekilde gidebilirdi. Böylece diğer ikisinin engeline takılmadan ve serbestçe yürüyerek fazladan bir sekiz saat daha kazanmış olurdu. Hatta eğer doğru rotada yürürse belki ormandan bu gece bile çıkabilirdi. Diğerlerini çadırla birlikte, yanlarına havadan görülebilecek bir işaret koyarak burada bırakabilirdi. Suları vardı. Yiyecek yoktu ama bu kimin suçuydu? Sadece kendilerini sıcak tutacak şekilde sarınıp sırayla nöbet tutarak uyku tulumlarına girip yatacaklardı. Belki bir de ateş yakarlardı.

Fakat bu geceyi atlatsalar bile burada bir gece daha geçirmek zorundaydılar. Çünkü Luke bu akşam geç saatte ormandan çıkmış olsa bile, ondan sonra bir tali yol veya yerleşim yeri bulup yardım ayarlamak için en azından bir gün daha yürümek zorunda kalabilirdi. Adamlardan biri sakattı ve yiyeceksiz iki gece daha geçireceklerdi. Ateş yakabilecekleri bile şüpheliydi. Çakmakları vardı ama etraftaki her şey yanamayacak kadar ıslaktı. Dört günden beri yağmur hiç durmadan yağıyor veya çiseliyordu. Belli bir süre dayanacak bir ateş yakmaya en uygun çalıları bulmak bile saatler sürebilirdi. Sobadaki gaz ise yarın sabah bitmiş olacaktı.

Aklından hızla bir sürü senaryo geçiyordu, sonra her bir olası seçeneğin sonuçlarını düşünmek için yavaşladı. Fakat her ne düşünürse düşünsün ya da hangi seçeneği elerse elesin, sonuçta hayatta kalabilmek için en iyi seçeneğin tek başına önden gitmek olduğunu biliyordu.

"Şimdi ne olacak? Ben burayı nasıl geçeceğim?" Domun suçlayıcı gibi gelen bir ses tonu vardı vardı.

"Belki de..." dedi Luke sakin bir sesle.

"Belki ne?"

"Belki de baştaki asıl planımıza döneriz."

"Asıl plan mı? Asıl plan en kestirme yolu kullanarak bir an önce buradan çıkıp gitmekti. Biz hâlâ bu asıl planı izlemiyor muyuz?"

Bu bir iğnelemeydi. Her zamanki gibi bir dokundurma. Bunun sonu gelmeyecek miydi? İşe yaramaz diziyle topallayıp duruyor, her şeyi eleştiriyor, her şeyden şikâyet ediyordu. Tek kurtuluş umudu Luke olmasına rağmen hâlâ onu aşağılıyordu. "Şimdi size önereceğim şey hiç hoşunuza gitmeyecek."

"Bunun için bahse girerim, ne dersin Phillers?"

Phil sersemlemiş bir haldeydi. "Ne?"

"Tek başına gitmeyi düşünüyor. Öyle değil mi? Ve bizi burada böyle bırakacaksın."

"Dinle... "

"Bunu aklına getirmiş olmana bile inanamıyorum."

Luke, çenesini sıktı. "Eğer düzgün yürüyebilseydin, şimdi burada olur muydun?"

"Ne?" Dom tiksintiyle başını salladı. "İnanamıyorum. Yine de bunu söylediğine neden şaşırdım, bilmiyorum. Haritayı eline alıp bütün gün Hutch'ı taklit ettin. Olduğumuzdan daha fazla kaybolmamıza neden oldun. Şimdi bu kratere vardığımızda da bizi böyle bırakmayı düşünüyorsun. Bu sabah bir arada kalmamız gerektiğini söylemene rağmen."

Böyle söyledin, Luke. Böyle söyledin," diye atıldı Phil, Luke'un kafasını karıştıran bir telaşla.

"Sandığınız gibi değil."

"Gördüğüm kadarıyla tam da sandığımız gibi. Herkes kendi başının çaresine bakacak şimdi, değil mi? Tamam, devam et. Siktir git o zaman. Bizi siktir et."

"Dinle... "

"Dinlemekten bıktım. Önce Hutch'ın kendisini öldüren o parlak fikirleri, şimdi de seninkiler. Ve biz hâlâ buradayız. Kaybolup gittik. Tamamen kaybolduk." Sesi, nefes nefese bir çaresizlik içinde kesildi. Luke, içindeki bütün yorgun sinir uçlarının ve kas tellerinin isyan ederek bunun son bulması için bağırdığını hissediyordu. *Ne olur Tanrım, buna şu anda bir son ver.*

Luke ayağa kalktı. Dom irkildi. Phil'in vücudu gerildi. İkisi de Luke'un kendilerine vuracağını sanmıştı. Neden? O böyle biri değildi. Yoksa öyle miydi? Onu yavaşlattıkları için kendilerini terk mi edecekti, yoksa gerçekten herkesi kurtarmaya mı çalışıyordu? Belki de Dom haklıydı, o sadece kendi bencil kurtulma arzusuna bahane bulmaya çalışıyordu. Olağan dışı durumlarda kendini koruma güdüsü her şeyin önüne geçerdi. Artık ipleri kesme zamanı mı gelmişti, yoksa onlarla birlikte dibe mi batacaktı? Artık bunu bilmiyordu.

Birden kendinden utandı; bu iki çaresiz zavallıyı burada, yarı yıkık bir çadırın yanında oturur halde bırakıp gittiğini hayal etti. Bunlar bir çadır kurmayı bile beceremezlerdi. Yolculuğun başından beri çadırları her akşam Hutch'la birlikte kendisi kuruyordu.

Luke, çıkabilecek başka bir tartışmayı önlemek için vadiyi gösterdi. Doma baktı. "Burayı geçebilir misin?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Peki öyleyse. Hadi, geçelim."

Phil, hızla bir ona, bir öbürüne baktı. "Birlikten kuvvet doğar,' dedi. Bunu söylerken yükselen sesi soru sorar gibi çıkmıştı.

OTUZ BEŞ

Daha fazla gidemem." Dom birden çökerek yere oturdu ve uzattığı dizlerinin arasına baktı. Su geçirmez ceketinin kapüşonu yüzünü gizliyordu.

"Ben de," diye mırıldandı Phil ona arka çıkarak.

Luke, ikisinin oturduğu yerden başını çevirip tırmanmalarını istediği tepeye doğru baktı. Yamacın görüntüsü bile onları pes ettirmişti. Bu engel onlar için çok fazlaydı.

Luke homurdanarak sırt çantalarını çıkardı. Önce göğsüne bağlı olanı, sonra da sırtındakini. Gövdesi ağrılar içindeydi. Yukarı doğru gerindi ve bel kemiği ani sancılarla çatırdadı. En kötü ağrılar omuzlarının altına saplanmıştı. Kanı durduran sargı bezleri gibi etki yapan sırt çantalarının ağırlığı kalkınca, kasları kısa kasılmalarla acı içinde seğirdi. Baldırlarına ne olmuştu böyle? Güçlü olmalarına rağmen kontrol edilemez bir şekilde titriyorlardı. Saatine göz attı. 16.25'i gösteriyordu.

Gözlerindeki teri silerek yukarıdaki araziye doğru baktı. Koyu köknar ağaçları ve ladinler azalarak yamacın zirvesindeki huş ağaçlarının gümüş renkli gövdeleriyle bodur söğütlerin arasına karışıyordu. Uzun bir ladin ağacı zirvede diğerlerinden aykırı bir şekilde uzayıp çıkmıştı. Üstteki arazi, üzerlerinde gri Ren geyiği likenleri olan kayalarla kaplıydı ve geniş bir görüş alanı sağlamaya uygun bir yerdi. Belki bir ladin ağacına tırmanıp oradan çevredeki ormana da bakabilirdi. Böylece nerede olduklarını anlamaya çalışabilirdi. Orayı savunmak

da daha kolay olurdu. Ateşten çıkan duman rüzgârla yayılabilirdi. Ve tepe, havadan kolaylıkla görülebilirdi. *Sonunda iş bu noktaya gelmişti.* Luke bunları düşünmüştü.

Bataklık şeridini geçtikten sonra, üzerinde ağaçların olmadığı ve düşe kalka yürüyerek aştıkları geniş kayaların olduğu boşluk yerlerden ara sıra baktığı tepe Luke'ta takıntı haline gelmişti. Ondan sonra tüm dikkatini tepeye yoğunlaştırmıştı. Vadiyi geçerlerken üç saat içinde beş kilometreden fazla ilerlediklerini sanmıyordu. Arkası gelmez molalarla zaman uzadıkça uzuyordu.

Fakat hiç olmazsa, iki saattir yağan şiddetli sağanak yağmur daha sonra çiselemeye başlamıştı. Ağaçların altına sığınmaya çalışmışlar, fakat sonuçta sessizce oturup sırılsıklam olmaktan kurtulamamışlardı. Sonra titremeye başlamışlar ve parmaklan uyuşmuştu. Hiçbir şekilde giysilerini kurutma şansları olmadığından Luke, vücut ısılarını korumak için yağmur altında ıslak elbiselerle yürümenin daha iyi olacağına onları ikna etmişti. İkisi de sessizce bunu kabul etmişler ve aynı anda sendeleyerek ayağa kalkmışlardı. Ve sonra acımasız arazide ağır aksak adımlarla ilerleyerek kayalık tepenin dibine inene kadar yola devam ettiler.

Şimdi günde ancak dört veya beş kilometre gidebiliyorlardı. *Bu iyi değildi.* Hiç iyi değildi.

Burada bir gece daha geçirmeleri kaçınılmazdı. Teçhizatların çoğunu Luke taşımasına rağmen grup halinde Domun yürüyüş temposuna uyarak devam ederlerse, buradan asla çıkamazlardı. Oysa yukarı tırmanabilseler, kamp yapabilseler, yamaçtaki ağaçların altında kalan çalılıkların içine gizlenmiş odun parçalarından bir ateş yakıp sabaha kadar dinlenseler... O zaman Luke oradan çıkmak için kalan gücünü kullanarak yarın tek başına yola devam eder ve yardım getirebilirdi- Orası, Dom'la PhiFi bırakmak için iyi bir yerdi. Ayrıca oraya çıktıklarında Luke'un bu fikrine daha iyi gözle bakabilirlerdi.

Bunu onlara nasıl söyleyecekti? Uzunca bir dinlenmenin ardından, sabahleyin daha sakin kafayla düşünebilecekleri bir durumda ilk iş olarak bunu onlara açıklayabilirdi. Bu konuda daha fazla söylenecek bir şey yoktu; oradan tek başına devam etmek zorundaydı.

Luke, onların tam önünde durarak öne eğildi. Gözlerini iyice kıstı. "Peki. Peki." Sonra sırtını tekrar doğrulttu. Matarasındaki bulanık sudan büyük bir yudum aldı. "Yukarıda... Kamp yaparız. Bir ateş yakarız."

"Yapamam," dedi Dom ve sırtını yamacın ıslak kayalarına yasladı. Yağan yağmurun altında gözlerini kapadı.

Luke bir iç geçirdi. "Ben teçhizatları yukarı çıkarırım. Etrafı kontrol ederim. Siz ikiniz burada biraz mola verin. Bir arada kalın."

Sırt çantalarının şeritlerini zorlukla kollarına geçirdi. Çantaları önüne ve arkasına yerleştirip o gün omuzlarında yer etmiş olan derin kesiklerin üzerine oturtunca duyduğu acıdan eğilip çadırın çantasını yerden alamadı. Phil onun yanına fırladı, çantayı kaldırıp şeritlerini onun sağ eline doladı. Luke başını salladı ve tepeye doğru tırmanmaya başladı.

OTUZ ALTI

Yarı kurulmuş çadırın yanında oturan Luke, soğuktan kızarmış ellerine baktı ve içindeki bulantıyı bastırmaya çalıştı. Vücuduna bir titreme geldi. Midesi yandı. Çadırın direklerini kanvasın gerekli yerlerinden uygun sırayla geçirmesi neredeyse imkansızlaşmıştı. Görüşü bulanıklaşıp duruyordu ve kollarında hiç güç kalmamıştı, direklerin alt uçlarını esneterek tabandaki çadır bezinin dört köşesinde bulunan metal deliklerin içinden bir türlü geçiremiyordu. Phil ona yardım etmek zorundaydı.

"Phil, şu lanet direkler için bana yardım et. Tanrı aşkına, bunları ortadan ikiye ayırmama az kaldı."

Phil çömeldiği ve tepeden aşağı baktığı yerden başını hiç çevirmedi. "Lütfen yapma."

Luke matarasından bir yudum içti. "Dom ne durumda?"

"Yolu yarıladı sayılır."

Dom, Phil'in bakışları altında kayalık yamaca sırtını dayamış ve oturma pozisyonunda kendini yavaş hareketlerle yukarı çekiyordu. Bu bir saldırı için en uygun zaman olabilirdi. Luke, Phil'e Domün yanında durmasını söylemişti. Phil bunu yapmamış, aksine Luke'u yakından takip etmişti.

Hutch'ı öldüren her kimse ya da her neyse neden şimdi harekete geçmiyordu? Şu anda kendilerini koruyamayacak kadar yorgundular ve ekibin en zayıf elemanı her ikisinden de ayrı düşmüştü. Vahşi avcıbr böyle yapmaz mıydı? En zayıf olanın sürüden ayrılmasını bekleyip

ona saldırmazlar mıydı? Şimdi oralarda bir yerde bekliyor ve onları gözlüyor olmalıydı. Luke bunu biliyordu.

Luke inleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Kalan son gücüyle çadır direklerini tekrar germeye hazırlandı. Yıllar boyunca bunu pek çok kez yapmıştı ve bir çadırı yirmi dakika içinde kurabilirdi. Fakat şimdi yapamıyordu. Yirmi dakikayı aşkın bir süredir beceriksizce uğraşmış ve ana direklerden sadece bir tanesini dikebilmişti. Zaten bu son olacaktı; bunu tekrar yapmak zorunda kalmayacaktı. Çadırı orada bırakacaktı. Yarın giderken hafiflemiş olacaktı. Kendi sırt çantasını da onlara bırakacaktı. Sadece pusulayla bıçağı ve çikolatadan birkaç parçayla uyku tulumunu yanına alıp gidecekti.

Yağmur, çadırı kaplamış kirlerin üzerinde lekeler bırakarak çiseliyor ve çökmüş omuzlarını ıslatıyordu. Kurşuni gökyüzüne baktı; iyice alçalmış ve kararmıştı ama hiç olmazsa görünüyordu. Burada en azından biraz doğal ışık vardı. Belki de hava açıyordu, kim bilir? Ağaçların altındayken ortalık o kadar kararıyordu ki gece gibi oluyordu. Burası Tanrının terk ettiği bir yerdi. İnsanların bulunabileceği bir yer değildi.

Luke, bütün dikkatini ve enerjisini yerdeki taban bezinin köşesindeki metal destekli küçük deliğe ve içinden geçerek onu iyice gerecek olan metal alaşımlı çadır direğinin ucuna verdi. Neredeyse fıtık olacak derecede kendini zorlayıp dişlerini sıkarak direği dördüncü kez esnetti, fakat son birkaç milimetrede kalıp deliğe sokamadı. Omuzlarının ve kol kaslarının son gücünü de aşarak bastırdı. Parmakları mavi beyaz bir renk alırken bağırdı. Sonunda deliğe geçen direği bıraktı. Acıdan sızlayan ellerinin ve ayaklarının üzerine düştü. Parmaklarına tekrar kan gelmeye başladı. Luke ellerine baktı. "Yaptım. Lanet olsun, yaptım," dedi kendi kendine.

"Dom durdu. Geri kalan mesafe için onu çekmemiz gerekebilir," dedi Phil. "Dizi hepten mahvoldu. Tamamen."

***

Dom, çadırın altında hareketsiz ve sessiz yatıyordu. Üzerinde bir polar ve donla uyku tulumunun üzerine uzanmıştı; yaralı bacağını uzatmıştı ve ayağı çadırın ağzından dışarı çıkmıştı. Luke onun ayağının altına bir sırt çantası koymuştu.

Tepenin üstüne çıktığından beri Dom tek kelime etmemişti. Koltuk değneğini kullanarak ayağının üzerinde doğrulmuş ve acı içinde topallayarak kurulu olan çadıra gitmişti. Yamaca sırtını vererek yaptığı işkence gibi tırmanışı sona ermişti. Luke onun gözlerine hiç bakmadan, "Aferin sana, dostum," diye mırıldandı. Onun için artık yolun sonu olduğunu her ikisi de biliyordu. Dom yardım gelene kadar burada beklemek zorundaydı. Eğer mümkün olursa Phil'i Dom'la birlikte kalmaya ikna etme düşüncesi Luke'u daha da çok geriyordu. Bu konu sabaha kadar bekleyebilirdi. Başka bir tartışma kaldıramayacaktı.

Her şey sırayla. Önce sobayı yak. Sıcak bir şeyler iç. Ateş yakmak için Phil'i odun toplamakla görevlendir. Olabildiğince kuru dallar bulsun. Kendisi o yüksek ağaca tırmanıp etrafı kontrol edecekti. Bir plana göre gitmeli. Metodik olmalı. Kafasını meşgul etmeli. Endişe ve aceleye mahal vermemeliydi.

Kampı düzenlemek, sobayı bulmak, tencereyi bulup suyla doldurmak, sobayı yakmak... Luke, uyuşturucu etkisi altındaymış gibi bunlarla uğraşmıştı ve yorgunluktan sigara içmek bile aklına gelmemişti. Şimdi bir sigara içmek onu öldürebilirdi, çünkü ciğerleri harap olmuş, örselenmiş ve hırpalanmıştı. Bacakları uyumlu hareket edemez olmuştu ve devamlı kendi ayaklarına takılıp sendeliyordu. Dengesini sağlamak sorun haline gelmişti. Susuzluktan veya gıdasızlıktan olmalıydı. Kendini bir spor salonunda bütün gün halter kaldırma gibi hissediyordu. Etraftaki yeşilliklerin içinde yenebilecek bir şeyk' rin olup olmadığını merak etti. Yaban çilekleri aklına geldi ve ağz' sulanmaya başladı.

Sonunda hepsi bir arada, içinde sıcak şekerli kahve bulunan kupalarını kirli elleriyle kavramış olarak sessizce oturdular. Kahvenin kokusu bile onları neredeyse ağlatacaktı. Biraz soğuması için beklerken donuk gözlerle kahvenin siyah yüzeyine bakıyorlardı. Hiçbiri sabredip kremayı bulmak için bekleyememişti. Vücutlarına sıcak bir şey girmesi için duydukları ihtiyaç dayanılmazdı. Kahve yeteri kadar soğuyunca büyük yudumlarla içmeye başladılar.

Dom kahvesini bitirdikten sonra arkasına yaslandı, fakat sıcak kupanın ısısını sonuna kadar hissetmek için kirli ellerinin arasında tutmaya devam etti. Phil dirseklerini dizlerine dayayıp başını aradan aşağı sarkıttı. Luke onun birazdan uykuya dalacağını düşündü.

Fakat Luke un aklına Hutch gelmişti. Sessizce ağlamaya başladı. Ve bu tepki bulaşıcıydı. Yaşadıkları kaybın büyüklüğü karşısında duydukları acı tekrar kabarmış ve hepsinin boğazı düğümlenmişti. Yol boyu duydukları bitkinlik, en yakın arkadaşlarının bir ağaçtan sarkan, işkenceyle öldürülüp parçalanmış cesedinin görüntüsünü akıllarından uzaklaştırmıştı. Ama şimdi dinleniyorlardı. Hutch'in son görüntüsü hızla ve tüm acımasızlığıyla gözlerinin önüne gelmişti. Çadırın içine sırtüstü yatan Dom elleriyle yüzünü kapattı, omuzları hıçkırıklarla ve acıyla sarsılmaya başladı. Phil, o gün öğleden sonra içinden zorlukla geçtikleri ağaçlara bakarken gözlerinin yandığını ve görüşünün bulandığını hissetti.

"Phil, dostum," diye konuştu Luke, matemlerine eklenen soğuk ve çiseleyen yağmur artık dayanılmaz bir hal almıştı.

Bir süre sonra Phil, "Ne var?" diye karşılık verdi, başını hiç çevirmeden.

"Ben şu ağacın üstüne çıkacağım. Oradan etrafa bakacağım. Belki buranın kıyısını görebilirim, kim bilir? "

Phil birden başını kaldırıp ıslak gözlerle ağaca baktı. Dom da irkilerek hemen doğruldu; gözleri kızarmıştı.

Luke ağacı gösterdi. "Yassı taşlardan bir basamak yaparak yukarı çıkarım. Oradan da sıçrayarak en alttaki dala tutunabilirim. Kendimi yukarı çekebilirsem bu ağaç oldukça yüksek bir merdiven haline gelir. Yarısına kadar tırmanıp seyrelen dalların arasından çevreyi görebilirim."

Dom başını salladı. "îşe yarayabilir:"

"İşte bu yüzden yükseğe çıkmak istedim. Buraya çıkmak bizi neredeyse bitirdi, ama burası iyi bir nokta. Biraz açık bir yerde ama yağmurdan korunmak için çadırımız var. Ve bu kez ağaç altında olmadığı için, tekrar su yalıtımı riski yaşamayacağız. Bir ateş bile yakılabilir. Phil, biraz kuru çalı çırpı araman için sana ihtiyacım olacak. Yerdeki bitkilerin altında, toprağa yakın yerlerde bulabilirsin. Ağaç kabukları. İnce dal parçaları. Tutuşturmak için. Ateşi yakıp besleriz ve mümkün olursa bütün gece yakmaya devam ederiz. Ama çadırdan uzaklaşmayın."

Dom, Luke'a bakarak onaylamaya yakın bir şekilde başını salladı. "Peki ben ne yapacağım?"

"Sanırım senin dinlenmen gerek, dostum. Buradan sonrasını biz hallederiz. Ama dikkatli ol. Bir şey duyarsan bağırmaya başla."

"Tamam."

OTUZ YEDİ

Luke aşağı bakmamaya çalışıyordu.

Bastığı ıslak daldan ayağı iki kere kaymıştı ve tenini ürperten sıcak soğuk arası duygu geçip aşırı heyecan içindeki zihni durulana kadar elleriyle üstteki dala yapışıp kaldı. Alnında soğuk terler belirmişti. Nefes nefeseydi ve hızla inip kalkan göğsünün normal ritmine dönmesini bekledi.

Daha yükseğe de tırmanabilirdi, fakat zaten tepenin üstündeki ağaçların üst seviyesinden daha yüksekteydi. Bacaklarındaki titreme yavaşlayınca, olduğu yerden kafasını kaldırarak ladin ağacının dikenli ıslak yapraklarla ağırlaşmış dallarının arasından etrafına bakmaya cesaret edebildi.

Ormana girdiklerinden bu yana ilk defa kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Her yöne doğru. Ormanın kıyısını da görebiliyordu. Neredeyse ağlayacaktı. O kadar yakın görünüyordu ki... Haberi bağırarak aşağıdakilere duyurmak istedi, sonra düşebileceği ihtimali akima geldi ve sessiz kaldı.

Tekrar gözlerini kıstı ve uzakları görebilmek için kendini zorladı. Ormanın kıyı çizgisi uzaktaki su buharlarının arasından puslar içinde görünüyordu ve ağaçları birbirinden ayırmak çok zordu. O yüzden olduğundan çok daha uzak görünüyordu. Yine de ulaşılabilecek mesafedeydi. Belki altı kilometre kadar ilerideydi. Belki de yedi. Ve Hutch'ın tahmin etmiş olduğu gibi güneybatı yönündeydi. Fakat

Luke„ onları güneye doğru götürmüştü. Sık ağaçların arasına giden yolum üzeri alçak bir bulutun kalın ve beyaz bir sis tabakasıyla kaplıydı *w* Luke onun sonunu göremiyordu. "Yüce Tanrım," dedi Luke. Eğer füneye doğru inen düz bir yolu izlemeye devam etmiş olsalardı, Norveç sınırına yayılan daha sık ağaçlı orman şeridine yeniden dalmış olacaHardı. Bu ağaç onların hayatını kurtarmıştı.

Luke'un aklına tekrar görebilmeyi umduğu Londra'daki yüzler, sokallar ve binalar geldi. Charlotte'un yumuşak teni. Siyah biranın kokusu. Müzik setinden gelen tınılar. Oturduğu sokağın sonundaki kafedfe yediği kahverengi soslu yumurta ve patates kızartması. Anne ve babasının sabırlı yüzleri. Hatta CD sattığı köhne dükkân. Döndüğünde orada geçireceği her anın değerini bilecek, tezgâha sıkı sıkı sarılacak ve her gün dallama patronuna onu gördüğü için ne kadar sevildiğini söyleyecekti. Göğsü heyecanla kabardı. Kafasının içinde hafifMr ses duymaya başladı. *Çıkış, çıkış, çıkış...* Gülümsediğini fark etti. Sanki günlerdir ilk defa gülümsüyordu. Yüzünde bir tuhaflık, bir gerilme hissetti. "Tanrım. Sana şükürler olsun, Tanrım." Yaşayacaklardı. Birkaç günden çok daha fazla yaşayabilecekti. Ufukta heyecan vericiiminik bir ışık belirmiş ve nefes kesen bir umuda dönüşmüştü. Luke gözlerini kapattı.

lavaşça ceketinin iç cebinden pusulayı çıkardı ve kesin bir dış yörünge değerlendirmesi yapmak için yüzünün önünde tuttu. Ağaçların dışında kalan, çalılarla kaplı bir alanı yararak geçen ve üzeri ağaçsız siyah kayalarla kaplı uzun bir arazi oluşumu gibi görünen yerim üzerine doğru. Uzaktaki bu boşluk yerin üzeri sisliydi. Orası taşlıkbir arazi ya da sert kayalarla kaplı bir düzlük olmalıydı ve orada bir yerde Skaite'nin doğusuna doğru akan Büyük Lüle Nehri bulunuyordu Luke'u orada hiçbir şey takip edemezdi. *O yaratık görünmekten hoşlanmıyor,* dedi Luke kendi kendine. O, eski zamanların harabeleri ve kalıntıları arasında gizlenerek dolanıyordu.

Yerden en az yirmi metre yükseklikten bakarken, Hutch'ın kestirme yol mantığını görebiliyordu. Fakat şimdi peşlerinde vahşi bir avcının olduğu gerçeği bir yana bırakılsa bile, kestirme yoldan gitmek için Domun bir sedyeyle taşınması gerekirdi. Hatta kendisi ve Hutch birlikte gitmek isteselerdi bile, bu *kısa* yolu tamamlamak için büyük bir uğraş vermeleri gerekecekti. Ve ikisinden birinin başına bir kaza gelmiş olsaydı, oradan kurtulma şansları çok düşük olabilirdi. "Aptalca, Hutch. Çok aptalca, dostum."

Luke dikkatle başını çevirdi, fakat bacaklarını oynatmadı ve ağırlığını çeken dala doğru bakarak ayaklarının istem dışı oynamadığından emin olmak istedi. Aşağıdaki küçük çadırı gördü. Gözlerini ayaklarından yukarı kaldırıp, ağaçların başladığı sınırdan üç gün önce ormanın içine girmiş oldukları ve Tanrının terk etmiş olduğu bu geniş araziye baktı. Onun arkasında bir dağ sırasının düzensiz silüetini görebiliyordu. Ormanın güney ucundan çıkabilmek için, o ana kadar almış oldukları mesafenin üçte biri kadar yürünecek bir yol vardı. Luke eğer Dom ve Phil tarafından engellenmeden kendi hızıyla giderse, yeteri kadar dinlenir ve bol su içerse, ayrıca son protein çubuklarını yerse ormanı gece yarısına kadar geçmiş olacağını düşündü. Ama bunun anlamı karanlıkta el fenerinin ışığıyla üç saat yürümek demekti. Eğer burada bir gece daha geçirmeyi göze alabilirse, belki bunu yarın sabah yapması daha iyi olurdu, böylece yarın öğlen ormandan çıkmış olurdu.

Bu ormanlık cehennemin en yakın kıyısından dışarı çıkabilmek için ne zaman yola çıkması gerektiğine karar vermeye çalışırken ayaklarının altındaki dünya yüksek bir sesle sarsıldı. Hayır, iki ses. Bir tanesi anlaşılmıyordu, diğeri "Phil, Phil, Phil," diye bağırıyordu. Kelimeler giderek yükselip bir bağırışa döndü. Sonra onun yerini, Aman Tanrım. Aman Tanrım," çığlıkları aldı. Bu ikinci ses ağacın daha yakınından gelmişti. Çadırdan.

Ladinin üstünde duran Luke bacaklarını kıpırdatamadı. Dallardan tutan elleri sıkıca kenetlendi. Ayağının altındaki kalın yuvarlak dal bir ateş gibi yanıp sanki tabanlarına yapıştı.

Onları yakaladı. Burada beni göremez. Kıpırdama, kıpırdama. Hava hâlâ aydınlık, kaçabilirsin. Bekle. Burada bekle. Bekle.

Fakat sonra başını öne eğip kaldırdı, eğip kaldırdı ve alttaki dikenli dalların arasından aşağı, arkadaşlarına baktı. Bel hizasından yana dönerek sol taraftaki yeşillik ağının ve siyah kalın dalların içinden, yerden gelen kaygı ve dehşet dolu seslerin geldiği yeri görmeye çalıştı.

Çadır oradaydı. Dom neredeydi?

Dom orada, yeşil sarı çadırın birkaç adım ötesinde duruyor, öne eğilmiş halde yamaçtan aşağı bakıyordu. Fakat artık sesi çıkmıyordu.

Luke, bacakları titreyerek ve yeşil yapraklarla perdelenmiş dalların arasındaki boşluklardan bakarak ve daha önce tırmandığı dalların üzerine dikkatle basarak aşağı inmeye başladı. Baktığı mesafeleri kısa tutarak, düşüp bir yerini kırabileceği sert zemini değil, sadece bastığı yeri görmeye çalışıyordu.

"Dom!" diye bağırdı. "Dom!" Bir cevap gelmedi, fakat Luke daldan dala basarak inmeye devam etti. Sesi havada zayıf ve aptalca kalıyordu. Ağacın gövdesine sarılarak ve titreyen ayaklarıyla rahatça inilemeyecek kadar alçak olan dalların üzerine basmaya çalışıyordu. Bir merdivene tırmanan kör bir adamın çok yukarı çıktığını ve düşerse öleceğini fark ederek dehşet içinde geri inmeye çalışması gibi çabalıyordu. Korkuyla titreyen ve adrenalinden gerilmiş vücuduyla dallara basa basa inmeyi sürdürdü ve nihayet tutunduğu son daldan sallanarak kayalık zeminin üstüne kendini bıraktı.

Ayaklarını iğneleyen acıyla yana doğru sendeledi ve yere düşerek suratını kayaların arasından çıkmış boğumlu bir ağaç köküne çarptı. Duyduğu ani acı onu kendine getirdi ve kızdırdı. Dizlerinin

üzerinde doğruldu. Harcadığı çaba yüzünden titremekte olan güçsüz bacaklarıyla ayağa kalktı.

Gözlerini etrafta dolaştırdı, görmek istemediği bir şeyi arıyordu. Uzun bir şey, diye hayalinden geçti. Kapkara ve uzun adımlarla koşan. Ağzının etrafı ıslak ve parlak olan bir şey.

Fakat sadece hareketsiz duran çadırı ve yarı dönerek omzunun üstünden çadıra doğru bakan Domu gördü. Çadırın etrafındaki taşlık zeminde gri siyah kayalar ile koyu renkli yosunlar ve açık sarı likenler, tepenin üstünde yaşamaya ve gökyüzüne ulaşmaya çalışan birkaç küçük ağaç vardı. Fakat bu tepede Phil yoktu. Domun ayaklarının dibinde, o ana kadar toplamış oldukları yakacak odun parçalarından küçük bir küme, sanki elinden yeni düşmüş gibi yerde dağılmış olarak duruyordu.

Luke bir an kendi nefesinin sesinden başka bir şey duyamaz oldu. En kötü olan neyse görmeye çalışarak hiç durmadan etrafa bakınırken ter damlalarına karışan yağmur gözlerine akıyor ve görüşünü bulandırıyordu. Bağırmak ve oradan hızla kaçmak istiyordu, her nereye olursa. İyice paniklemişti. Sakinleşmek için anlamsız bir şeyler bağırdı ve yerinde kalmak için kendini zorladı, fırıl fırıl etrafa bakmayı kesti.

Görüşü berraklaştı. Aklı başından gitmeden önceki gibi etrafı net görmeye başladı. Hemen kendini topladı. O sırada Dom telaşla ona doğru geldi.

Ve Luke, Domun kocaman açılmış gözleriyle ve ancak aptal birinde görülebilecek bir yüz ifadesiyle titremekte olduğunu gördü. Yarı açık pembe ağzından anlamsız iniltiler çıkarıyor ve kesik kesik nefes alıyordu.

Dom, boğulmakta olan bir adam gibi Luke'u yakaladı. Su geçirmez ceketinin bir tarafından tuttu ve yana doğru yalpalayarak kalçasının üzerine düşerken onu da beraberinde çekti. Sert zeminde itiş kakış debelenerek birbirlerini itmeye çalıştılar fakat ayrılamıyorlardı, çünkü ^°nı'un elleri Luke un su geçirmez ceketini sımsıkı kavramıştı; şid-

detle çektiği kumaş iyice gerilmişti ve Luke kol altındaki dikişlerin patladığını hissetti.

"Dom," diye homurdandı. "Dom, bırak." Fakat Dom ona, boğulmakta olduğu karanlık sulardaki bir cankurtaran botu gibi yapışmıştı. Dibe yalnız gitmeyi istemiyordu ve ulaşabildiği tek güvenilir şeye sımsıkı sarılmıştı.

"Bırak!" diye bağırdı Luke, Domun suratına. Fakat Dom sadece hıçkırarak, "O gitti. Onu aldı... Onu aldı..." diyebildi.

Luke, fal taşı gibi açılmış gözleriyle çıldırmış gibi bakan Domun kirli ve tere batmış kafasını iki eliyle kavrayıp sıkıştırarak, "Çekil, çekil üstümden," diye bağırdı. Domun başı öne sarktı. Luke'un ceketinin göğsüne sıkı sıkı yapışmış olan elleri gevşedi ve iki yanma düştü. Sonra bir yana dönerek kirli elleriyle yüzünü kapattı.

Luke ayaklarıyla yeri iterek geri geri gitti ve ayağa kalkıp ceketinin ön tarafını düzeltti. Sonra pantolonunun cebinde kapalı duran çakıyı yokladı. Dışarı çıkarıp açtı. Küçük bıçak ıssız tepenin üstünde, alacakaranlıkta donuk ve zavallı görünüyordu.

Luke, Dom'dan uzaklaştı. Gözlerini, içlerine sabun kaçmış gibi acıyıncaya kadar bir kere bile kırpmadı. Doğruca tırmandıkları tepenin kıyısına yürüdü ve aşağı, Phil'in yakacak odun topladığı kayalık yamaca doğru baktı.

"Phil!" diye bağırdı bütün gücüyle. Nefesi tükenip ciğerleri bağırmaktan ağrıyana kadar durmadan bağırdı. "Phil! Phil! Phil! Phil!" Sonra öksürmeye başladı, boğazı buruluyor ve acıyordu.

Phil'den hiç eser yoktu. Uçsuz bucaksız ıslak ağaçlardan, karanlık boşluklardan ve ağaçların altını kaplayan birbirine geçmiş çalılıklardan bu çağrıya karşılık veren olmadı. Ne bir kuş ötüşü ne bir rüzgâr esintisi vardı. Yağmur bile, ağaçların arasından çıkıp gelen ve koskoca adamı orada dururken çekip alan şeyin verdiği şaşkınlıktan, yağmaya ara vermiş gibiydi.

OTUZ SEKİZ

"Ben... Ben onun bağırdığını duydum. Onu gözümün önünden hiç ayırmadım. Yemin ederim. Beş altı metre ilerideydi. Soba yüzünden oldu. Suyu kontrol ediyordum. Eğilip kaynıyor mu diye baktım. Ve o anda çığlığını duydum..." Dom sesindeki titremeyi bastırmak için bir süre durup kuru ve yavaş bir tonla devam etti. "O, öldü."

Luke onun yanma çömeldi, bıçağı hâlâ elinde sımsıkı tutuyordu. Domun ve çadırın ötesine doğru baktı. Çevredeki yüksek kayaların ve taşların arasından kendilerine doğru gelen bir şey olmadığından emin olmak için etrafa göz gezdirdi.

"Tanrım. Yüce Tanrım." Bunu kabul edemezdi. Phil'in de ölmüş olduğunu, orada bir yerde, gölgelerin içinde parçalanmış olduğunu... Bu düşüncenin, şu anda olduğundan daha öteye geçmesini, kafasının içinde ani, ürkütücü ve kanlı bir hale dönüşmesini önlemeye çalıştı.

Mümkün değildi. Bunların hiçbiri mümkün olamazdı. Belki de bu kadar bitkin olmasa, terli vücudundaki bütün kaslar ağrıyor olmasa, beyni yorgunluktan ağırlaşmış ve sersemlemiş olmasa aklını kaçırabilirdi. Bu yerde geçen üç gün onun sivri köşelerini törpülemişti. Kişiliği kayboluyor, kendisini içgüdülerine ve korkularına indirgiyordu. Bir tavşan nasıl düşünüyorsa o da öyle düşünüyordu. Burada bilinçli olmasına gerek yoktu, sadece devamlı korkacak ve çevresinde bir şeyler ters gittiğinde çabuk hareket edecekti. Ne kadar hareketsiz olursa o kadar kolay avlanırdı. Hareketsizlik burada ölmek demekti.

Artık oradan gitmek zorundaydı. Tek başına gidecekti. Gerçekten gitmeliydi. Ayağa kalkıp tepenin öbür yanına baktı. O, kendilerini tek tek avlıyor ve sonra kayboluyordu. İkiye ayrılırlarsa belki onu şaşırtabilirlerdi. Gün ışığının kalan kısmını ve bacaklarındaki son gücü kullanarak oradan kaçmalı ve arkasına bakmamalıydı.

Ama o, bu davranış biçimini değiştirip her ikisini de bu gece öldürebilir miydi? Önce bu tepede, çadırın içinde yalnız olan Domu, sonra aşağıda çalıların içinde kaybolmuş ve yorgunluktan delirmiş bir haldeyken onu. Kolay bir av olarak.

Rüya. Sivri dallar.

Dom titreyen yüzüyle ona baktı. Gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Kirli, yaralı, darmadağın, ıslak, üzerinde sadece pis donu ve su geçirmez ceketiyle çok acınası görünüyordu. Luke'un içinden kabaran bir şey göğsüne gelip tıkandı. Ürperdi. Dizlerinin üstüne çöküp kollarını Domun omuzlarına sardı. Gözlerini sımsıkı yumdu. Dom titreyerek elleriyle Luke'un su geçirmez ceketinin beline yapıştı ve büyük bir korkunun ardından ağlayan bir çocuk gibi ona sımsıkı sarıldı.

Çiseleyen yağmurun ve zayıf ışığın altında birbirlerine uzun süre, sessizce sarılarak durdular.

OTUZ DOKUZ

Hava kararıyordu ve artık ateş olmayacaktı. Sadece el fenerlerinin ve kamp sobasının hışırdayarak yanan küçük mavi alevinin ışığı olacaktı ve bunlar sabah olana kadar idareli bir şekilde kullanılmalıydı. Son protein çubuklarını ve kalan şekeri tükettikten sonra ikisi de çadırın önünde sırt sırta verip oturdular. Bu onları bir süreliğine yatıştırdı. Bedenlerini, yorgun kanlarına karışan az miktardaki bu gıdanın verdiği geçici bir rahatlama duygusu kapladı.

Güneybatıdan sürekli soğuk bir rüzgâr esiyordu. Tepenin alt tarafındaki ağaçları güçlü ve sabırsız bir nefes gibi karıştırıyordu. Yağmur iyice azalmıştı fakat hava çok soğuktu. Her tarafı, yukarıdaki ağır ve kara bulutlardan inen akşamın koyu gölgeleri sarmıştı. Karanlık çok geçmeden bastıracaktı.

Yerdeki taşların acımasız soğuğundan korunmak için ikisi de Phil'in uyku tulumunun üstünde oturuyorlar ve ayrı ayrı her iki yöne doğru yüz seksen derecelik bir görüş açısı içinde tepeyi gözleyerek, düşüncelerini Phil'den uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Dom birden zorlama bir şekilde gülmeye başladı ve sırt sırta vererek oturduklarından beri devam eden uzun sessizliği bozdu. "Bir haftalığına kaçmak için buraya geldiğim ne kadar şey varsa, şimdi onlara dönmek için can atıyorum. Delilik bu."

Luke, sırtına iyice yaslanan Domun geniş omuzlarının ağırlığını hissediyordu. Bir vücudun bu kadar ağır ve kalın olabileceğini

daha önce fark etmemişti. Luke gırtlağını temizledi. "Sen haklıydın." Uzaklara baktı. "Ne yaptığımı bilmez haldeydim. Hayatımdaki her şey gibi. Çok uzun zamandır." Titreyen dudaklarıyla gülümsedi. "Hayal kırıklıkları benim için olağan şeyler. Ama neden şimdi bana o kadar da kötü değilmiş gibi geliyorlar? Sanki hiçbiri o kadar kötü değil. Tanrım, şimdi orada olmayı ne kadar isterdim. Elimde bir fincan çayla o berbat, eski dairemde olmayı..."

Dom tekrar güldü, Luke da ona katıldı, sonra Dom birden durdu ve derin bir iç çekti. "Tanrım, çocuklarımı seviyorum. Onları bir daha..." Sonra, Luke'a yaslanmış omuzları sarsılarak sessizce ağlamaya başladı.

Luke'un boğazına bir yumru oturdu. Başını salladı. Bir an olsun orada bulunduğuna ve öylece oturduğuna hâlâ inanamıyordu; artık Phil ve Hutch yoktu. Sessizce oturduğu yerden, yavaşça kararan görüşü gibi solmakta olan gün ışığını seyretti. Soğuk hava yüzünü nemlendirdi ve eklemlerini katılaştırdı.

Arkadaşlarını kaybetmenin yarattığı dayanılmaz ağırlık, içinde tepki veren bazı doğal işlevlerin yardımıyla hafiflemişti. Fakat onların kelimelere sığmayan korkunç ölümleri aklından hiç çıkmıyor, bunun yarattığı inanılmaz baskı beynini durduruyordu.

Sonra bu soğuk, dehşet ve acı, Phil'in telefonundaki ekran koruyucuda görünen üç küçük sarışın kızın resmini aklına getirdi ve artık hislerini bastıramaz hale geldi.

Bu haberi onlara nasıl vereceklerdi? Böyle bir şeyi kim açıklayabilirdi? Bu nasıl olacaktı? Hutch'in bir karısı vardı. Luke yutkundu. Dudakları titredi, gözleri yandı. Kendini kontrol etmeye çalıştı fakat yapamadı. Bacakları da titriyordu, elleri de.

Düşünceleri, geriye, İngiltere'deki kendi yokluğuna gitti. Aklına annesiyle babası, kız kardeşi ve halası geldi. Onun kaybının ardından anısını yaşatmak için yas tutacaklardı. Bu da zamanla azalacaktı. Fakat bir süre devam edecekti. *Tanrım,* oradan kalkıp İsveç'e uçacaklar ve

burada nazik görevlilerle konuşacaklar, arama ekiplerinin boş ellerle ve hüsrana uğramış yüzlerle geri dönmesini bekleyeceklerdi. Annesinin endişeden uzamış yüzünü, babasının onun çökmüş omuzlarına sarılmış kollarını görebiliyordu. Belki televizyonda haberlere çıkacaklardı ve kendilerinden, "Dört İngiliz adam Kuzey Kutup Dairesi içindeki bir bölgede kayboldu," diye bahsedilecekti. Gazeteler onları yazacaktı. Belki. *Tanrım.* Domun ailesi vardı. Çocukları. Hutch'ın bir karısı vardı. Karısı vardı, kahretsin. Phil'in çocukları vardı.

Bunlar Luke'un kaldıramayacağı kadar ağır düşüncelerdi. Hutch'ın düğünündeki bütün o yüzler, hepsi birden şaşkınlık ve kederden şoka uğramış halde bir görünüp bir kaybolarak aklına üşüşünce birden nefes alamaz oldu. "Tanrım... Dom. Ah Tanrım... Dom," dedi hafif bir sesle.

Dom burnunu çekerek başını çevirdi. "İyi misin?"

Fakat Luke sakinleşemiyordu. Kendini, üniversite yıllarındayken koca bir nargileden içtikleri esrardan uzun nefesler çekmiş olduğu andaki gibi hissediyordu. O ana kadar hiç öyle korkmamıştı. Şimdi hafızası kendini geriye sarmış, klozete kusarken nefesi kesilip boğulur gibi olduğu zamanı hatırlayarak kontrolünü tamamen kaybetme ve bir daha eski haline dönememe korkusuyla duyduğu, aklından silinmiş gibi görünen o dehşet geri gelmişti. Aynı buz gibi panik ve korkuyu yeniden yaşıyordu ve ruhunu ele geçiren bu dehşetten kendini bir daha hiç kurtaramayacakmış gibi hissediyordu. Kalbi küt küt atıyor, kafasından fışkıran terler yün beresine yayılıyordu.

Bunun doğal olduğunu söyledi kendine. Yine her şeyi akışına bırak. Bırak yanıp bitsin. Kendi kendine sonlansın.

"İyi misin?" diye sordu Dom.

Luke üç kere derin derin nefes aldı ve duyduğu panik hafifleyene kadar gözlerini sıkıca kapattı. Kalp atışları yavaşlayınca gözlerini [a]Çtı. Sonra el koymuş olduğu Hutch'ın ceketinin ceplerini karıştırıp

tütünü, sigara kâğıdını ve çakmağı çıkardı. Başını salladı. "Olanları düşününce..."

"Biliyorum," dedi Dom. "Biliyorum."

Luke sigarayı sarmaya uğraşırken ellerinin titremesini önlemeye çalıştı. Başaramadı. Tekrar denedi. Başaramadı. Tekrar denedi. Elleri daha önce hiç bu kadar kirlenmemişti. Tırnaklarının ucu kapkaraydı. Bu parmakları bir daha temizleyebilecek miydi?

"Bir tane de ben alabilir miyim?" diye sordu Dom uyuşmuş bir sesle.

"Emin misin?" dedi Luke hiç düşünmeden.

"Buranın şartlarını düşünürsen, sigaradan daha büyük riskler var. Sarabilir misin? Ben nasıl sarıldığını unuttum."

"Tabii. Sorun değil."

Kirli bir sigarayı çakmakla birlikte omzunun üzerinden Doma uzattı. Dış dünyadan onlara kalan küçük tesellilerden biriydi bu. Parmakları kısa bir an birbirine değince, daha önce Domun yüzünü yumrukladığını hatırlayan Luke utançla titredi. Onun gerçek, yaşayan, ifade dolu yüzüne vurmuştu. Onda gördüğü şaşkınlığı, şoku, korkuyu ve acıyı hatırladı. Bir çocuğun yüzü gibi. *Korktuğumuzda ve canımız yandığında bir çocuktan başka ne olabilirdik ki?*

"Bak birader, özür dilerim." Kelimeler ağzından güçlükle çıktı.

"Hı?

"Yaptığım şey için. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ben sadece... kızgındım. Hep öyleyim. Bu doğru bir şey değil. Ben bazı şeylerle... pek... başa çıkamıyorum."

"Ben de çok adi olabiliyorum."

Yine sessizleşip oturdular, sonra Dom konuştu. "Sence mutlu olan kimse var mıdır?"

"Bunu bilemeyiz."

"Senin dediğin gibi, bugünlerde her şey halkla ilişkiler gibi yapılıyor. Marka yönetimi gibi. Sosyal ağ oluşturma gibi. Kendi dene-

yimlerimizin şirketleşmesi. Hepimiz kendi iletişim direktörlüğümüzü yapıyoruz. Ama böyle bir durumla karşı karşıya kalındığında hepsinin saçmalık olduğu ortaya çıkıyor."

"Herkes için şartları eşitleme gibi."

"Bütün bu saçmalıklar ortadan kaldırıyor. Önemli olan tek şeyin hayatta kalmak olduğu ortaya çıkıyor. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi yapıyor."

"Sanırım."

"Sen öylesin. Bunu yapabiliyorsun."

Luke ne diyeceğini bilemedi.

"Burada... Sen burada iyisin. Bu işte benden ve Phil'den daha iyisin. Belki Hutch'tan da iyisin onun sobalarla ve çadırlarla uğraşıp durmasına rağmen. Sende hâlâ o içgüdü var.

Bu bir iltifat mıydı?

"Hutch öldükten sonra Phil ve ben hapı yutmuştuk. Sen olmasaydın buraya kadar gelemezdik. Sonuç olarak fazla işe yaramadı. Ama en azından bizi bu lanet ağaçların çıkışına yakın bir yere getirdin."

Luke homurdanır gibi güldü. "Benim başa çıkamadığım, diğer dünya. Ben o dünyada ümitsiz bir vakayım."

"Kendine bu kadar yüklenme."

Luke başını salladı ve iç geçirdi, fakat bu tavsiyeye uymayı hiçbir zaman başaramamıştı.

"İçimizden kimsenin nasıl mutlu olunacağını bildiğini sanmıyorum," dedi Dom, sesi her zamankinden daha derin ve düşünceliydi. "Belki de Hutch doğru olanı yaptı. Konuya daha basit yaklaştı. Gerçekçi davrandı. Sınırlarını aşırı zorlamadı. Az masraflı bir kadınla evlendi. Kendine baktı. Ama bizler bunu pek beceremedik, dostum. Muhasebe defterine biraz yakından bakarsan anlarsın. Phil ve ben elimizde ne varsa kaybettik. Hepsini. Sonunda, boşanmak üzere olan

ve çocuklarını sınırlı olarak görebilme umuduyla bekleyen iki şişko haline geldik. Ormanda yürümekten bile aciz olan iki lanet şişko."

Luke güldü. Yüzü ısınıp gözünden yaş gelene kadar güldü.

"Ha," diye devam etti Dom, gözyaşlarının arasından gülerek. "Phil'in evlendiği kadın da tam bir kâbus çıktı. Onun derdi de buydu. Zavallı herif. O kaltak şimdi her şeyi alacak. Hep istediği şeyleri. Umarım borçları da alır. Fakat Gayle..." Durdu ve nefesini boşalttı. Tekrar konuştuğunda sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "O, bununla ve çocuklarla baş edemez. Bu yüzden buradan çıkmak istiyorum. Gitmek zorundayım. Buna mecburum. Onun annesiyle babası çok yaşlı. Çocuklar bunu atlatamaz...." Dom gırtlağını temizledi. Ciğerlerinin bütün gücüyle içindeki havayı dışarı üfledi.

"Şimdi sırası değil, Domja. Kendini topla. Sulu gözlü şişko..."

Tekrar sessizce oturdular. Luke'un sırtına dayanan Domun vücudu daha da ısındı.

Luke başını çevirdi. "Bunu yapacağız, dostum. Bunu yapacağız. Yarın. Bana verdiğin öğüdü biraz da sen tut ve kendini bu kadar yıpratma. Şimdi, buradayken olmaz. Ben sizlere şapka çıkarıyorum, çocuklar. Gerçekten. Hep şapka çıkardım. Hepiniz iyi işler yaptınız." Durdu. "Sana söylediğim şey... Geçen gece. Saçmaladım. Sadece içimdekilerin dışa vurumuydu. Benim kötü huyum." Yorgun ve uzun bir iç geçirdi. "Sizlere her zaman gıpta ettim. Bunu biliyor muydun?"

"Ne dilediğine dikkat et," dedi Dom. Sonra boğazında düğümlenen duygularını savuşturmak için gırtlağını temizledi.

"Sîzlerle her zaman gurur duydum."

"Ve biz de senin yaptıklarına her zaman hayranlık duyduk. En azından bir şeyler deniyordun. Bazı şeyleri daha farklı yapıyordun. Başka şeyler istiyordun."

"Sonuçta bir işe yaramadı. Tek bildiğim bu."

Dom omuz silkti ve iç geçirdi. "Biz hepimiz neredeyse tek eşli adamlardık. Bir ilişkiye başladığımız zaman onun dışına çıkmadık. Sonra çocuklar... Sen hiç olmazsa sırtındaki kamburları birkaç kere atabildin."

Luke gülümsedi.

"Üniversiteden sonra hepimiz kendi memleketlerimize geri döndük. Yerimizden kıpırdamadık. Böylesi hayatımızı kolaylaştırıyordu, Luke. Biz mezun olduğumuz zaman her şey ucuzdu. Evlerimiz vardı. Son zamanlara kadar aynı işleri yaptık. Ben hep kendimi sağlama aldım. Sen ve Hutch en azından başka şeyler denediniz. Bunun önemli sayılması gerekmez mi? Ve aslında hiçbir şey sağlama alınamıyor. Öyle değil mi? Hiçbirimiz hayatın bizi nereye savuracağını bilmiyorduk. Herkes boku yedi, Luke. Hepimiz zarara uğradık, darmadağın olduk. Nasıl bir evde yaşadığının hiçbir önemi yok."

Bir süre yine sessizce oturdular. Luke kendini tuhaf hissetti ve utandı. Doma yaptıklarından, ona söylemiş olduğu şeylerden sonra arkadaşı şimdi burada yaralı, üşümüş ve korkmuş halde yanında duruyor ve her şeye rağmen ona, enkaza dönmüş hayatıyla ilgili moral vermeye alışıyordu. Eğer arkadaşlık bu değilse başka ne olabilirdi, bilmiyordu. "Her şeye sahiptim ama bunun değerini bilmeyi asla öğrenemedim. Ve şimdi, bunun için hiç sınanmamış olduğumu biliyorum. Gerçek anlamda. Şu ana kadar hiç... Sadece kendimi sakatladım ve bunun için mızmızlanıp durdum."

Fakat şimdi Luke'un kendini göstermesinin zamanıydı. Harekete geçmeliydi. İkisini de buradan çıkarmalıydı. Eğer üstesinden gelebilirse, şimdiye kadar başardığı en önemli şey bu olacaktı. Yaşam ve ölüm dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Şimdi bir aradaydılar, birbirlerine dayanmış sırt sırta oturuyorlardı ve omuzlarının teması Luke'a artık hiçbir şekilde Domu orada tek başına bırakamayacağını hissettiriyordu. Ne bu gece ne de sabah. Orada olmazdı. Domu çadırın yanında bırakıp oradan çekip gitti-

ğini düşünmek dayanılmaz bir şeydi. Bu tepede terkedilen bir çadıra dönüp baktığını gözünün önüne getirdi. Ve ağaçların arasından çıkarak gidip arkadaşını orada bulacak olan şeyi hayal etti. Onun işini bitirecek olan şeyi.

İkisi de yine aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Çünkü Dom birdenbire, "Yola çıksan iyi olur," dedi.

"Aptal aptal konuşma."

"Ciddi söylüyorum. Bu kadar kuzeyde, tek avantajımız olan uzun akşamları, benim sizi her gün yavaşlatmam yüzünden kullanamadık. Ama sen eğer çabuk olursan bu gece buradan çıkabilirsin."

Luke başım iki yana salladı. "Hayır."

"Götlük yapma. Bu senin tek şansın. Bacağımın işi bitti. Artık bükemiyorum bile. Yarın ne kadar yol gidebilirim? Bacağımı sürükleyerek, bu lanet koltuk değneğiyle sağa sola sendeleyerek... Neredeyse hiç. O yüzden buradan git ve yardım getir. Ciddiyim, Luke. Dalga geçmiyorum. Burada neler olduğunu insanların bilmesi gerek."

"Yapamam." Luke'un sesi, nemli soğuk havada, kayaların ve ormanın önünde, onların azameti ve her yanı kaplamış duyarsızlığıyla ve sonsuza kadar kalıcı olmalarının vermiş olduğu ezici ağırlıkla kıyaslanmayacak derecede merhamet dolu ve cılız kalmıştı.

"Benim ne yararım olabilir ki?" Domun sesi yumuşamış ve sanki yaşlanmıştı. Luke daha önce onun bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştı. Bir babanın, bir erkeğin sesi gibiydi. "Üçümüz bir arada iken durum başkaydı. Şimdi değişti. Kendine bir şans tanımalısın. Ben öyle yapardım. Eğer bunu duymak işini kolaylaştıracaksa. Eğer durum bunun tersi olsaydı ve sen yaralı olsaydın, ben çoktan çekip gitmiştim. Benimle kalman ölüme mahkûm olman demek."

Luke'un başı öne düştü, yüzünü ellerinin arasına aldı. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar berbat hissetmemişti. Gözleri yandı ve ağlamak istedi.

Dom sesini alçaltarak fısıldadı. Bir kolunu Luke'un arkasından uzatıp kalın parmaklarıyla onun kolunu tuttu ve sıktı. "Lütfen. Git. Nasıl olsa bir sonraki avı için bana gelecek. Hem bana göz kulak olup hem de kendi güvenliğini sağlayamazsın. Bu mümkün değil. Sen elinden geleni yaptın, ama artık bu bir seçenek değil. İkimizi de çekip alacak. Önce senin arkan dönükken beni alacak. Sonra da seni. Yarın için bütün gücümü toplamış olsam bile ben bu ormandan çıkamam. Yani bu geceden başka bir gece daha geçirmemiz anlamına geliyor bu. Bunu biliyorsun."

Luke sesindeki üzüntüyü bastırmaya çalıştı fakat yapamadı. "Siktir, Dom. Siktir." Yutkundu. "Ne kadar süreceği umurumda değil. Hiç umurumda değil. Buradan birlikte gideceğiz. Yarın, sabah. Senin hızına göre. Yürüyeceğiz. Dinleneceğiz. Tekrar yürüyeceğiz. Birbirimizin arkasını kollayacağız. Uyku tulumları dışında her şeyi burada bırakacağız. Ya birlikte yapacağız ya da hiç."

Dom onun kolunu daha da sıktı. Ağlıyor ve hıçkırıklarını zapt etmeye çalışıyordu, fakat bunu başaramadı ve kendine kızdı. "Lanet olsun."

"Tamam. Tamam."

Dom hırıldayarak gırtlağını temizledi. "Her şeyi kafamda halletmiştim. Sen şimdi hepsini mahvettin."

İkisi de burnunu çekti; gülmeye en yakın becerebildikleri şey buydu.

Dom gırtlağını temizledi. "Şimdi bana yine umut verdin."

Luke geriye dönüp Domun omzunu sıktı.

Tam o sırada, tepenin altından, ancak yirmi metre kadar aşağılarındaki bir yerden sanki yeni bir meydan okuma gibi, görünmeyen bir ağızdan çıkan uzun ve dehşet verici bir haykırış yükseldi ve bağırtının şiddetinden tepeyle birlikte kilometrelerce uzanan arazinin her bir metrekaresi titredi.

KIRK

Bir kuş sürüsü, arazinin üzerinde yayılan bu korkunç sesten olabildiği kadar uzağa kaçabilmek için birbirinin üstünden geçer gibi büyük bir hızla ve delice bir telaş içinde güneye doğru havalandı. Tepede bulundukları yerin tam altında bir şey, ayak sesleri duyulmadan hareket ediyor, güney yönündeki ağaçların arasından ilerliyordu.

Rengi griden lacivert ile siyah arası bir tona dönüşen gökyüzü, güneşin sona kalan zayıf ışıklarını da içine çekerek yok etmiş, etraftaki ağaçların şekillerini ve kayaların silüetlerini, aradaki ne olduğu belirsiz kapkara boşluklarla birlikte kaplayarak görüş alanını iyice karartmıştı. Ancak çıldırmış zihinlerin ümitsizce tanımlamaya çalışacağı ve hiçbir şeye benzetilemeyecek boşluklardı bunlar.

Dom yerinden hiç kalkmadı. Yüzü kirlerin arasında bembeyaz kesilmiş, kabuk tutmuş dudakları şarap lekesi gibi morarmıştı. Kocaman açılmış gözleriyle delirmiş gibi bakıyordu. Kayaların arasından gelerek onları ele geçiren ve Luke'un sol bacağını kontrolsüzce titreten sesin dehşet verici ağırlığı altında konuşmaları imkânsızdı. Luke binbir zorlukla ayakta duruyor ve tepenin kenarından sesin geldiği yana doğru bakarak uzun bir silüetin ortaya çıkmasını bekliyordu.

Ciğerleri birbirine yapışmış gibi nefes alamıyordu, zihninde aptalca kelimeler dönüyor ve terk edilmiş kilisenin altındaki o ıslak çukurda buldukları parçalanmış alacalı kalıntıların görüntüleri hızla gözünün önünden geçiyordu.

Karın boşluğunda daha önce hissettiği o öfkenin ateşini, zavallı Hutch'ı deşilmiş bağırsakları bacaklarına ve asıldığı ağacın siyah ka-

buklarının üstüne sarkmış halde buldukları zaman gidip o yaratıkla yüz yüze hesaplaşmak için duyduğu o şiddetli öfkeyi yeniden bulmaya çalışıyordu. Fakat içinde sadece, ahmakça düşünceler dışında her şeyle bağlantısını koparan bir tür dehşet duygusuyla dolu kaotik bir boşluk vardı.

Sonra yine, sol taraftan ve hemen yanlarından aniden yükselen bir kükremeyle birlikte, ıslak ve çamurlu orman, sanki içindeki çürümüş bitkilerle kaplı toprağın derinliklerinde ve her bir taşın içinde saklı duran tarih öncesi zamanları hatırlayarak baştan başa yarılır gibi oldu. Bu hayvansı böğürtünün ardından, kelimelerin neredeyse anlaşılabildiği şeytani bir ciyaklama duyuldu.

Her birinin içinden sanki ataları anlaşılmaz seslerle haykırıyordu. Bunun hemen ardından, sanki avlanmış ve öldürülmüş şeylerin diller ve sembollerle henüz tanımlanmadığı zamanlardan kalma olan ve bir tehlike uyarısı gibi duyulan çığlıklar yükselmeye başladı. Luke anında, bu soğukta ve karanlıkta, zamanın başlangıcından kalma bir şeylerin bulunduğu bir yere döndüklerine inandı. Hatta belki daha da eski bir yere. O, bu topraklara hükmediyordu. Kendi bölgesindeki dallar ve yapraklar ürperiyor, bataklıklarla dolu yerler titriyor, yağmur sularının oluşturduğu dereler nefeslerini tutmuş, onun gelişini bekliyorlardı.

Luke sesin geldiği yöne, tepenin doğu ucundaki son direniş noktalarına doğru yürüdü. Belki de onunla yapılacak olan bir buluşma, sadece onun tepenin zirvesinden titreyen kurbanlar alması demekti. Yırtıcı bir avcının duyduğu coşkuyla, öfkeli burun delikleri ve ıslak burun kanatları, sıcak etin ve fışkıran taze tuzlu kanın kokusuyla yanarak onu hızla kapıp oradan alacak ve uzaklaşacaktı.

Luke, toprağı durgunlaştıran, vücuda gelmiş bir karanlık hayal etti. Gölgelerin içinde hareket ederek, nesnelerin yanından, üstünden ve altından geçerek ilerliyordu. Onlar yürürken kaval kemiklerine çarpıp canlarını yakan ya da nefes nefese kalıp durmalarına yol açan bütün engelleri, her türlü doğal engeli aşma yeteneğine sahipmiş gibi kayarcasına geçiyordu. Toprak üzerindeki her bir nokta, onun burun deliklerinde ve dilinde bir harita gibi yer etmiş olmalıydı.

Luke bıçağı yan tarafında tuttu ve kendine sadece bir tek vuruş fırsatı olacağını söyledi. Bunu içgüdüsel bir hızla yapmalıydı. Göz açıp kapar gibi bir hızla. Bir irkilmeden bile daha hızlı. O gırtlağına hızla saldırdığında veya bir mızrak gibi göğsüne atıldığında, onunla aynı anda davranmalıydı. Tek vuruş ve tek şans.

Tepenin kıyısına yaklaşan Luke, çömelerek sol kolunu polis köpeği eğiticilerinin kaldırdığı gibi yukarı kaldırdı. Bıçağı tutan eli kabzayı sıkmaktan bembeyaz olmuştu ve daha yukarıdan bir darbe vurmak için havada hazır haldeydi.

Sonra bilinçli bir karara veya bir açıklamaya bağlanamayacak kadar hızlı bir içgüdüyle birden dönüp Domun yüzükoyun yatarak onu seyrettiği tarafa koştu. Dengesiz uzun adımlarla sıçrayarak ve nereye bastığına hiç bakmadan, elinde bıçağıyla ve bütün hızıyla bir an önce Doma ve çadıra varmak istiyordu.

Ve gerçekten de ensesindeki tüylerin ürpertisinden, kulağının içinde vınlamaya başlayan küçük titreşimlerden, kalbinden pompalanan kanın birden soğumasından, korktuğunun başına geldiğini ve onun arkadan gizlice yaklaşmakta olduğunu anlamıştı. Kendisini görmesi için ikisinden birini kandırarak çadırdan uzaklaştırmış, sonra hızla ve sessizce yaklaşmıştı.

Çadırın arkasındaki küçük taşlar yerlerinden oynamış ve etrafa dağılmıştı. Boğa sesine benzer bir homurtu geldi ve Luke kara bir gölgenin, güneşin önünden geçen bir bulut gibi hızla gelip sonra kaybolduğunu hissetti. Gevşek çadırın ve ladin ağacının engellemesinden dolayı uzun, karanlık, hayaletimsi ve çevik bir varlığın tepenin güney yamacından aşağı su gibi akıp gittiğini görmekten çok sezer gibi oldu.

Luke çadırın arkasındaki likenle kaplı geniş kayaların üzerine sıçrayıp sendeleyerek etrafa bakarken, bir çığlığa dönüşen ani rüzgârla beraber insanlık dışı bir şeyin tepenin üstünde bıraktığı pis kokuyu alınca deli gibi nefesini dışarı vermeye çalıştı. Onun biraz önce bulunduğu, ileri uzanıp çadırın önünde oturan ve yanlış tarafa bakmakta olan Domu çekip almak istediği yerde durdu. Orası rüzgârın ters yöne estiği yerdi.

"Kurnaz piç."

Dom bu yüzden onun birbirine girmiş ıslak iğrenç postundan yayılan ağır hayvan kokusunu veya büyük bir ağızdan yayılan o leş gibi etimsi sıcak kokuyu ve büyükbaş hayvanların geniş burun deliklerinden sessizce havaya saldıkları türden kötü kokuyu duymamıştı.

Luke tepenin kıyısından aşağı, ağaçların uzaktaki güney sınırına doğru baktı. Hiçbir şey yoktu. Orada artık hiçbir şey görünmüyordu.

"Neydi o? Nerede?" Domun sesi tanınmaz derecede gerilimli ve tiz bir fısıltı gibiydi.

"Gitti. Şuradan aşağı." Luke omzunun üzerinden ve çadırın tepesinden ileri baktı. "Önüne bak!"

"Ne?"

"Önüne!" Luke sıçrayıp dehşet dolu ve şaşkın gözlerle ona bakan Domun oturduğu yere geldi. Kayalık düzlüğü, tepenin etrafını batıdan kuzeye doğru gözden geçirdi. Hiçbir şey yoktu.

Luke karanlık havayı kesik kesik soluyarak başını salladı ve öne eğilip ellerini dizlerine koydu. "Tanrım."

"Neydi o? Nerede?"

Luke, Doma baktı. "Beni kandırıp dışarı çekti. Sesleri takip etmemi istedi. Ama kendisi oradan gelmedi. Sen yanlış yöne bakarken arkandan geldi. Çadırın arkasındaydı."

"Olamaz."

Luke başını öne doğru salladı. "Birden o pisliğin ne yapmak istediğini anladım. Arka yoldan, güneyden geldi. Seni almak için. "

"Lanet olsun." Dom aceleyle ayağa kalktı ve koltuk değneğine dayandı. "Çadırın arkasından mı? Sen onu gördün mü?"

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. O kadar derin baktılar ki gözleri yandı. Luke başını olumsuzca iki yana salladı. "Hayır, ama sanırım büyük bir şeydi.'

KIRK BİR

"Ses yine yakından geldi. Duydun mu?"

Dom'dan sesi duyduğunu onaylayan bir cevap gelmeyince başını çevirip bakan Luke, onun gözlerinin kapalı olduğunu, ancak bu ormanın imkân verdiği kadar bitkin ve tedirgin bir uykuya dalmış olduğunu gördü.

Domu omzundan sarstı.

Dom yavaşça gözlerini açtı. "Uyudum mu?" Sesi boğuk ve ağzında yuvarlanır gibiydi.

"Devam et, önce sen uyu," dedi Luke yavaşça ve el fenerinin ışığını çadırın ağzına doğru tuttu. Saat on buçuk olmuş ve sekiz saatlik karanlığın ilk saati geride kalmıştı.

Çadırın ağzında sırt sırta oturup battaniye gibi açtıkları uyku tulumlarına sarınmış ve son ışıkların kayboluşunu seyretmişlerdi. İkisinin de ellerinde bir el feneri, bir bıçak vardı.

İkisinin birden çadıra girip yatması kesin ölüm demekti. Sırayla dinlenmeleri gerekiyordu. Luke bunu daha önce teklif etmiş, fakat Dom çadırın içinde kapalı kalma ve etrafı görememe fikrine itiraz etmişti. Bunun yerine hiç uyumamayı, bütün gece uyanık kalarak nöbet tutmayı yeğlemişti.

"Ben uyuyamayacağım," dedi Luke. "Önce sen yat. Senin uyuman gerekiyor, Dom. Ben gece yarısına kadar nöbet tutacağım. Eğer sen dışarıdayken uykuya dalarsan hiçbir faydan olmaz."

Fakat Dom omuzlarını Luke'un sırtına dayayarak ve el fenerini kendi tarafındaki kayaların üzerine tutarak çadırın dışında oturmaya devam etti. "Affedersin. Bir daha uyumam. Söz veriyorum."

Herhangi bir ses veya işaret olmaksızın bir saat daha geçti.

Luke ürperdi; zihni uyuşmuştu. El fenerinin ışığını karanlığa doğru tutmayı sürdürdü. Işık artık solmaya ve azalmaya başlamıştı. Çok geçmeden Phil'e ait olan yedek el fenerini kullanmak zorunda kalacaktı. Fakat vücudu kışlık uyku tulumunun yatıştırıcı sıcaklığı içinde mayışmıştı ve kıpırdamak istemedi. Daha zaman vardı. O gün ilk defa biraz da olsa bir rahatlama hissetmişti.

Dom yine yanında uykuya dalmış, hırıldayarak soluk alıyordu.

Luke'un beyni de uykuya dalması için bastırmaya başlamıştı. Yok olma korkusu ne kadar büyük olsa da başı iki kere önüne düştü ve sıçrayarak uyandı, korkudan titreyerek el fenerine sıkıca yapıştı.

Eğer uyumazsa, yarın *onun* krallığı hükmündeki bu ormana tekrar girerek karanlığın içinde yürümeyi nasıl düşünebilirdi? Vücudu tamamen bitkin düşmüştü. Bütün kasları tutulmuş halde ve ağrıyor, omurgası ise baştan aşağı sızlıyordu. Bir saatlik uyku çekmek için Domu şimdi kaldırıp onun tek başına uyanık kalarak nöbet tutmasına güvenemezdi. Domun ondan daha fazla uykuya ihtiyacı vardı. Dizini dinlendirmesi gerekiyordu. Domun fazladan alacağı her bir dakikalık uyku, ertesi gün yürürlerken hayatta kalma şanslarını biraz daha artıracaktı. Çünkü kendisi onları bu tarih öncesinden kalma cehennemden çıkaracak olan yolu bulmaya çalışırken Dom daha tetikte olacaktı.

Luke, sırtına yaslanmış Domun ağırlığı altında pozisyonunu değiştirip uyku tulumunun içinde dizlerini yukarı çekti. Dizleri yukarıdayken uykuya dalamazdı. Soğukta titreyerek uzanıp Domun kucağındaki el fenerini aldı. Sonra her iki el fenerini de bel hizasında tutarak solgun ışıklarını önünde oturdukları dalgalanan çadırın her iki tarafında dolaştırdı.

O şekilde hiç kıpırdamadan yirmi dakika oturdu. Sonra on beş dakika daha. Sonunda bir saati tamamladı. Arkadaşının nefes alışları onu sakinleştiriyor ve rahatlatıyordu. Uyumadan yapamazdı... Domun uyuduğu her dakika...

Sadece bir anlığına kapanmış gibi olan gözlerini birdenbire açtı. Luke ve Dom bu tepede yalnız değillerdi.

Bitkinliğin verdiği koma halinin etkisiyle, kendisini bekleyen, çağıran, sakinleştiren uykuya karşı koyamayarak içi geçmiş olsa da Luke'un bir yanı hâlâ tetikteydi. Bazen evdeyken dairesinin içinden gelen sesler arasında bir farenin koşturmasından, bir kirişin gıcırtısından veya duvarın içindeki bir borunun etrafı titreten sesinden daha farklı bir ses duyduğu zamanlarda olduğu gibi, zihninin önceden ihmal edilmiş fakat şimdi canlanmış ve hassas olan bölgesi, tekrar devreye girmişti. Gecenin doğal olmayan seslerine tepki veren tarafı, normal uyanış sırasında esnemenin verdiği sersemliğe yer bırakmadan birden beynini harekete geçirmişti.

El fenerinin zayıf ışığında küçük tepenin üç dört metreden daha ötesini göremiyordu. Tepenin kıyısı bile bulutlu gecenin içinde karanlığa karışmıştı. Çadıra yakın olan kayalar hâlâ görülebiliyordu. El feneri ışığının dışında kalanlar garip bir ışık yayar gibi mavimsi görünüyor, üzerlerine ışık gelince deniz kabukları gibi bembeyaz oluyorlardı.

"Dom."

Dom cüsseli vücuduyla hâlâ Luke'un yan tarafına yaslanmış olarak uyuyor ve kürek kemikleri sakin nefeslerle inip kalkıyordu. Sağ tarafında, çadırla tepenin güney kenarı arasında, çadırın ilk gergi halatının iki metre kadar ötesinde duran bir karaltı fark eden Luke'un şaşkın gözleri, uykuya dalmadan önce onun orada bulunmadığını söylüyordu.

"Dom."

Gördüğü karaltı, kıpırdamıyordu. Bir kaya gibi hareketsiz, orman zeminine yıkılmış bir ağaç gövdesi kadar uzun olan bu şeklin, normal bir bakışla, hatta çevreyi inceleyen bir bakışla bile fark edil-

mesi zordu. Ancak bir avın hedefi olan donakalmış bir adamın son derece tetikteyken ikinci bir bakışta fark ederek inceleyeceği uzun ve karanlık bir şekildi bu.

Luke fenerini doğruca onun üzerine tutamayacak kadar korkuyordu. Onu görmek istemiyordu.

Yutkundu. Hafifçe inleyerek, "Dom," dedi.

Dom uykusunda mırıldandı.

Ve sonra gölgenin en yakındaki kısmı, oraya hafifçe düşen fener ışığında belli olan tarafı hareket etti. Tıpkı gözlediği avına gizlice yaklaşan bir kedinin onun üstüne atlamaya hazırlandığı bir sonraki hareket gibi, beş altı santim kadar yukarı doğruldu.

Luke kasılmış baldırlarının üstüne çömeldi ve ciğerlerinin bütün gücüyle böğürürcesine bağırdı. El fenerlerinden birinin ışığını karaltının üzerine tutarken, uyku tulumunun ağzında duran bıçağı almak için öbür elindeki feneri attı.

Tepenin yanından tırmanarak onları almak için gelmiş olan şey yere eğildi, Luke'un bağırtısı onu şaşırtmıştı. Titreyen beyaz ışıkta kara bir şekil, ışığın altında iyice yere yapıştı ve o kadar süratle geri çekildi ki neredeyse yok olmuş gibi göründü. Böğrünün iki yanından uzanan, kıllı kanatlara benzeyen ve yağlıymış gibi parlayan şeylerle birlikte uzaklaşmıştı.

Luke sıcak uyku tulumunun içinde elini aceleyle dolaştırarak bıçağı aradı. Parmakları naylona, fermuara, kendi bacağına ve boş havaya rastladı. "Dom!"

Dom uyandı. Korkudan kaskatı kesilmiş halde vücudunu Luke'un karnına bastırdı.

Zaman durdu. Hava, öldürmek amacıyla bir araya toplanan canlıların birbirini parçalamak için şiddetli bir çarpışmaya girmelerinden önce olduğu gibi iyice gerilmişti.

O *şeyin* bir parçası, fenerin ışığının ötesinde geri geri ve karanlığın içine doğru giderken taşın üzerinde bir kemiğin sürtünmesi gibi

sesler çıkarmıştı. Luke belki öyle hayal etmişti fakat uzun bir gölge, örümcek gibi yan yan giderek hızla çadırın arkasında kaybolmuştu. Sonra oradan ladin ağacının ince silüetine doğru gidip oraya süzülmüş olmalıydı. Ya da belki orada birdenbire yeniden ortaya çıkmıştı. Çünkü fenerin ışığının uzağında ağacın gövdesinin arkasında bir şey hareket ediyor, yukarı kalkıyordu. Sonra ağaç gövdesinin arkasında ve çevresinde, sanki tahtadan cambaz ayaklıkları kadar uzun olan ama görünmeyen bacakların üzerinde, biraz daha yükseldi. Yoksa bütün bunlar sadece titreyen elinde tuttuğu el fenerinin ışığında ortaya çıkan gölgeler miydi?

Luke ayağa kalktı. El fenerinin ışığını ağacın üzerine tuttu ve solgun ışığın altında hareket eden ince uzun dallara benzer şeyler görür gibi oldu. Ya da bunlar tamamen başka şeylerdi.

El yordamıyla fenerini ve bıçağını arayan Dom, Luke'un altından anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Üstlerinde ve önlerinde, el fenerinin ışığı yukarı çıktıkça, yağmurlu havaya doğru ağaç dallarına benzeyen uzun ince şekiller uzanıyordu. Luke'un bağırsaklarını harekete geçiren bu bir anlık görsel algı, midesini de tamamen altüst etti.

Luke, Domun etrafından dolaşıp ağaca doğru sıçradı. Bunu yaparken sağ omzunu öne eğerek çadırın gergi halatlarından birini yere sabitleyen taş yığınının içinden soğuk bir taş kaptı. Öndeki ayağının üstünde yaylanarak, kolunu omzunun ve sırtının izin verdiği kadar geriye açarak taşı bir beyzbol topu gibi hızla ağaca ve gölgelerin içine doğru fırlattı.

Taşın ete değdiği anda çıkan korkunç tok sesin ardından her ikisini de sağır eden bir çığlık yükseldi. Luke geri çekildi. Fakat daha belini doğrultamadan, ağacın arkasında uluyan yaratıktan hızla bir şey fırladı ve kafatasını çatlattı.

Duyduğu acıyla gözlerinin önünde beyaz bir şeyler uçuştu ve zihni tamamen karanlığa gömüldü.

KIRK İKİ

Çamurlu kalıntıların arasından gelen ışık yarı aralık gözkapaklarından içeri sızdı ve duyduğu acıyı daha da artırdı. Kafatasının tümünü kaplayan amansız ağrıdan midesi bulanıyor ve kendini sersem gibi hissediyordu, nerede olduğunun farkında değildi. Başı, yüzü ve boynu ıslak ve soğuktu, her yanından sular damlıyordu.

Kafasının şeklini çok büyümüş, biçimsiz ve şekilsiz bir hale gelmiş gibi hissetti. Bir gözünün üstünden sarkan bir şey vardı ve ışığı engelliyordu.

Başının altına yastık olarak bir sırt çantası konmuştu. Bulunduğu pozisyon boynunu ağrıtmıştı. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve acıyla gözlerini kıstı. Gazla dolu aç midesi guruldadı.

Çadırın önündeki güneşlik tente sert rüzgârda yelken gibi çarpıp duruyordu. Kısılı gözlerinden birinin arasından onu görebiliyordu. Vücudu iki uyku tulumuyla örtülmüştü. Üzerinde çelik tas olan küçük soba, ayağının biraz ötesinde mavi bir alevle fıslayarak yanıyordu. Elini kaldırıp yavaşça alnındaki acıyan kısma, geriye yuvarlanmadan önce acıyı ilk hissettiği yere dokundu. Başının etrafına, kulaklarını bastırıp kapatacak şekilde yumuşak ve gevşek bir şey sarılmış ve arkadan sıkıca bağlanmıştı. Boğazı kurumuş ve şişmiş olduğundan güçlükle yutkundu. Su. Hemen su içmeliydi. Öksürdü. "Dom."

Yürüyen birinin ayakları altında ezilen taşların sesini duydu. Beraberinde bir koltuk değneğinin tıkırtısı ve zorla alınan nefes sesi

geliyordu. Sese doğru döndü ve başının yan tarafına giren ve onu neredeyse kusturacak bir ağrıyla gözlerini kapattı. Kafatası çatlamıştı. *Lanet olsun. Lanet. Lanet.* Birden gözleri kararda ve önceki pozisyonuna dönerek başını sırt çantasına yasladı.

"Dostum. Çok şükür, uyandın. Komada olup olmadığından emin değildim," dedi Dom yaklaşarak. Luke onun ekşi nefesini ve kirli elbiselerinin keskin, yağlı kokusunu duyuyordu.

"Hiç su kaldı mı?"

"Son suyu sobadaki tasa koydum. Çoğunu senin kafan için kullandım. Sargıyı sarmadan önce iyice temizlemem gerekiyordu. Kahvaltı için kahve ve çikolata var."

"Saat kaç?"

"On bir."

"Hayır."

"Kendini kaybetmiştin. Bu yara yüzünü fena dağıttı. Dikiş atılması gerekiyor."

"O kadar kötü mü?" diye mırıldandı Luke ve kendini aptal gibi hissetti. Dom bunu nereden bilecekti?

"İşin iyi tarafı, sen onu yaraladıktan sonra arkandan gelmemiş olması. Ne yaptın, bıçakladın mı onu? Tanrım, o ses... Onu yaraladın. Yaralamış olmalısın."

Luke kolayca açabildiği tek gözünü kısarak ona baktı.

"Ona bir taş attım."

"Taş mı?"

"Hı hı."

"Ne atışmış."

Luke gülümsemeye çalıştı, fakat bu bile midesini kaldırdı.

durumda? Kafam. Doğru söyle."

Dom duraksadı ve botlarına baktı, sonra doğrulup başını tekrar Luke'a çevirdi. "Hiç bu kadar kan görmemiştim. Ama bu yanıltıcı olabilir. Yaranın ciddi olduğu anlamına gelmez. İnsanın kafasında, vücudun diğer her yerinden daha fazla kan olur. Sanıyorum. O yüzden baş yaraları daha ciddi görünüyor."

"Lanet olsun." Baş yarası. Bu ifade Luke'u ürpertti ve vücudunu bir üşüme kapladı. Durumu gerçekten kötü olabilirdi. Çatlak bir kafatası veya bir beyin sarsıntısı, mide bulantısını açıklayabilirdi. Belki daha da kötü bir şey vardı. Bir kan pıhtısı veya beynin zarar görmesini önlemek için acil ameliyat gerektiren bir kafa travması da olabilirdi. Toplanan kan dışarı çekilmeliydi. *Hemen*.

İçini tekrar bir panik kapladı ve kafasını sıkıştırıp gözlerinde kırmızı parıltılar oluşturan ağrıyla birleşti. Derin bir nefes aldı ve ayak uçlarına kadar titredi.

"Her tarafın kanla kaplıydı, dostum. Güneş doğana kadar kanamanın o denli kötü olduğunu fark etmemiştim. Neredeyse kusacaktım. Ama zor olan kısmı atlattık. Sabahı görebildik. Buna inanabiliyor musun?"

"Ağrı kesici var mı? Nurofen kaldı mı hiç?"

"Üzgünüm. Dizim bu konuda biraz açgözlü davrandı."

"Ben ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum."

Dom sessizleşti. "Öyleyse boku yedik," dedi sonunda. Sanki sesi boşalmış ve içinde sıcaklık, gerginlik veya sorgulama isteği kalmamıştı. Sözleri donuk ve yorgundu; çaresizlik içinde ve dünden kalmış bir sesle konuşur gibiydi. Dom sobaya doğru döndü ve sessizce kaynamakta olan suya baktı. Suyun yanındaki kahve granüllerinin olduğu kutunun yanında iki metal kahve kupası duruyordu. Kupaların içi kapkara görünüyordu.

"Suya ihtiyacımız var. Fena halde. Bir şey içmem lazım. Sonra kafama da bakmalıyım. Bende bir tıraş aynası var."

"Sakin ol."

"Belki kaynayan suyun bir kısmını kullanarak yarayı temizleyebiliriz."

"Şşş... Sadece... "

"Antiseptik. İlk yardım çantasında bir miktar vardı."

"Hepsi bitti. Phil'in bacaklarındaki kabarıklıklar için kullandık."

"Tanrım." Luke un yüzü karıştı. Ağlayacak gibi oldu.

"Sakin ol. Şu kahveyi iç. Kafanı toparla. O sadece yüzeysel bir yara. Bir çarpma. Olduğundan daha kötü görünüyor."

Acaba Dom onun moralini yükseltmek için mi böyle konuşuyordu, yoksa söyledikleri mantıklı mıydı? Hiçbir fikri yoktu, fakat doğruluğu belli olmayan bu açıklamaya inanmaktan başka seçeneği yoktu.

Dom kaynar suyu bir kupaya boşaltmaya başladı. "Önce şunu içelim. Ardından, ne halt edeceğimizi düşünürüz."

Tepenin güney yanından sendeleyerek inmeleri yarım saat sürdü. Aşağı inince, nefeslerini toplamak ve yaralarının acısını hafifletmek için bir süre durdular ve kafalarını kaldırıp yukarıdaki tepede esmeye başlayan sert rüzgârda dalgalanan yeşil gri çadıra doğru baktılar.

İki uyku tulumuyla bıçakları ve el fenerlerini alıp geri kalan her şeyi arkada bırakmışlardı. Üç sırt çantası, çeşitli kirli giysiler, boş ilk yardım çantası, boş bir gaz tenekesi ve son acı kahvelerinin suyunu kaynattıkları gaz sobası, kayalık tepedeki yerlerinde öylece bırakılmıştı. Hepsi de neredeyse ikisinin de sonunu getirecek olan bu ıssız ve iç karartıcı yerde, yürüyüş maceralarında başlarına gelenlerin en son kanıtları olarak duruyordu. Kestirmeden giden dört arkadaştan geriye kalan şeyler olarak.

Tepenin dibindeki kayaların üzerini kaplayan ince toprak tabakasının üzerinde durup loş ışıkta bütün heybetiyle kendilerini bekleyen kararmış köknar ağaçlarına doğru baktılar. Karanlık ve soğuk ormanın iç taraflarındaki, toprağın daha derin olduğu yerlerde çevreye hâkim

olan uzun ladin ve köknarların kapladığı kısımlar başlamadan önce görünen son birkaç salkım söğüdün etrafını eğrelti otlarından oluşan bir duvar çevirmişti.

Ormana doğru bakıp güneydoğuya doğru ilerlemeye hazırlanırlarken, önlerinde çevreye gözcülük eden ağaçların arasındaki inişli çıkışlı düzensiz arazi, aniden ortaya çıkan dağınık kayalık yükseltilerin yosunlardan kayganlaşmış eğimli yüzeylerinin görüntüsü, daha yürümeye başlamadan Luke'un cesaretini iyice kırdı. Tekrar oraya dönmek, her adımda sendeleyerek ve her harekette yaralarının verdiği acıyla inleyerek bir gün daha eziyet çekerek yürümek zorundaydılar. Ve bugün her zaman olduğundan çok daha yavaş ilerleyebileceklerdi. Luke gözlerini kapatıp kendini hazırladı. Daha başlamadan işi bitikti ve bunu biliyordu.

Domun karmakarışık doladığı bandaj daha ilk harekette başından çıktı. Fakat hiç olmazsa kanın büyük bir kısmını ve baygın yattığı saatler içinde devam eden sızıntıları emmişti. Yara izi, sol kaşının üstünden alnına ve oradan saçlarının içine doğru devam ediyordu. Pembe ve yanlamasına açılmış bir ağız gibi görünüyordu. Küçük tıraş aynasını kullanarak yarasına bakan Luke, yaranın içinden beyaz bir kemik görür gibi oldu. Yara, en az on üç santim uzunluğundaydı ve acil dikiş atılması gerekiyordu.

İlk yardım çantasından kalan son emici yara tamponunu metal kabın dibinde kalan kaynamış suya batırarak yarasının üzerine hafif hafif dokundururken, yüksek sesle bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Luke yarasını temizlerken Dom ona bakamıyordu bile. Sonra tamponu yaranın üstüne koyup kapatarak kirli sargıları tekrar yavaşça başının üst kısmına sardı. Dom, çengelli iğneyi tekrar sargının ucuna taktı.

Luke için en korkutucu olan, küçük tıraş aynasından gördüğü kana ilanmış ve tanınmaz hale gelmiş yüzünün görüntüsüydü. Domun °uun başından aşağı dökmüş olduğu su, yüzündeki kirleri temizle-

memiş, kurumuş kanın çoğu kabuk gibi yapışıp kalmıştı. Yüzünün bir tarafı morarmış ve önceden boğazına kadar her tarafını kaplamış kirlerle karışarak kapkara olmuştu. Sol kulağı kurumuş kanla tıkanmıştı ve başının o tarafı kendisine küvetteki suyun içine dalmış gibi bir his veriyordu. Eğer buradan çıkacak olursa hayatı boyunca bir yara izi taşıyacaktı. Kanlı yüzü ve dehşet verici beyaz bir yara izi Luke'u her şeyden daha çok perişan ediyor ve kendine daha fazla acımasına neden oluyordu.

Şimdi ikisi de koltuk değneği kullanıyordu. Dom, Luke için ıslak bir dal bulmuştu ve böylece ikisi de ürkek, yavaş ve yaralı bedenlerini asırlık ağaçların ölü dallarına dayayarak ilerliyordu.

Luke yürürken Dom'la konuşamıyordu. Onları ormanın dışına götürecek olan rotanın üzerinde kalmaya çalışarak, yürüdükleri arazide geçmek için en uygun olduğunu düşündüğü boşlukları sessizce eliyle işaret ediyordu. Pusulayı su geçirmez ceketinin sol iç cebinde tutuyordu. Gereğinden daha sık aralarla çıkardığı pusulaya bakarak, ağacın üzerindeyken belirlemiş olduğu koordinatlara yakın gittiklerinden emin olmaya çalışıyordu.

Konuşmak, zaten az kalmış olan enerjilerini daha çabuk tüketecekti. Birbirlerinin gözüne bakmak, bir diğerine yavaşça ve dikkatle tepeden uzaklaşmak için yola devam etme gücü veren şey her neyse, onu yok edebilirdi. Birbirlerine yakın duruyorlar, fakat aynı zamanda ilgisiz davranıyorlardı.

Luke bıçağı sürekli bir elinde tutuyordu, fakat dengesi o kadar bozulmuş ve kafatasının içinde zonklayan acı öyle artmıştı ki hiç mücadele edecek gücü kalmamıştı. Bir saldırıya uğrarlarsa kesin ölürlerdi.

Bir sonra atacakları adımdan başka bir şey düşünmeden ve etrafla ilgilenmeden, sadece ileriye doğru ağır aksak yürüyorlardı. Her ikisi de kendilerini ağaçların dışına ve düzlüğe, aşağıdaki nehre doğru götürecek olan istikamette yürümeye kararlıydılar. Ya da peşlerindeki

takipçinin önce birini, sonra diğerini çekip almaya karar vereceği ana kadar ilerlemeye devam edeceklerdi.

Phil'i bir sarı çama asılı olarak bulduklarında orada oyalanıp kalmadılar. Onun parçalanmış vücudu Hutch'tan daha beterdi. Epey önce hep birlikte ağaca asılı olarak bulmuş oldukları hayvanın başına gelene daha çok benziyordu.

Dom burnunu çekip duruyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Luke gözlerini yerde tutuyordu. Islak ve ağaçların arasına gerilmiş arkadaşına sadece bir kere bakmış, onun yüzünü gördükten sonra bir daha bakamamıştı. Hatta bir an göz göze bile gelmişlerdi.

Luke ve Dom, korkmuş çocuklar gibi bir süre kollarını birbirlerinin boyunlarına dolayıp öylece durdular. Sonra ölmüş arkadaşlarının soğuk beyaz ayaklarının altında birbirlerine yaslanarak sersemlemiş bir halde oradan uzaklaşıp ormanın içlerine doğru ilerlemeye devam ettiler.

KIRK ÜÇ

Luke sudan başka bir şey düşünemiyordu. Ormanın soğuk sularının kavrulmuş boğazından aşağı aktığını hayal ediyordu. Berrak bir akarsuyun yatağından köpürerek akan gümüş renkli soğuk suyun kurumuş dudaklarından dökülerek çöle dönmüş ağzına dolduğunu görür gibi oluyordu. Bir akarsu bulabilirlerse, midesine ağrıdan kramp girinceye ve vücudunun her hücresi suya doyuncaya kadar içecekti. *Su*. Bu kelime, ona muhtaç olan bütün varlığını yakıyordu.

Bulanan gözlerini indirerek, keskin küçük dokunuşlarla iğnelenip kaşınan ellerine ve bileklerine baktı ve çarpık bacaklı bir grup böceğin siyah karınları şişene kadar kan emdiğini gördü. Ellerinin üstü eldiven gibi tamamen onlarla kaplıydı. Boynu da öyle. Yerler çoğu zaman bataklık gibi su içinde olduğundan belki bunlar tatarcık sinekleriydi. Onları kovacak gücü ve dengesi yoktu, bu yüzden kendi hallerinde emmeye bıraktı. *Hiç olmazsa binleri içecek bir şeyler bulmuştu.* Gülümsedi, fakat bu gülümseme kafatasının üstünde derin bir acıya neden oldu ve onu yüzünden silmesi biraz zaman aldı. Böylece sersemletici, kör ızdıraptan kurtuldu ve ritmik olarak devam eden, alıştığı acıya döndü. Luke, sessiz ve hantalca ilerleyen Domun kafasındaki düşünceyi kendisiyle paylaşmasını çok isterdi, fakat konuşmak artık imkânsız hale gelmişti.

Luke, kalçalarındaki mafsal yuvalarında sinaptik sıvı kalıp kalmadığını merak etti. Artık attığı her biçimsiz adımın ardından tüm

vücudunda birbirine sürtünen ve çatırdayan kemiklerin müthiş ağrısını hissediyordu. Gözünün önünde beyaz benekler uçuşuyordu. Dönüp Domu kontrol etmek istediğinde önce duruyor, sonra bütün vücudunu aynı anda geri çeviriyordu. Çünkü boynunu çevirmek, kafatasında şimşekler çaktıran bir ağrıya neden oluyordu. O yüzden artık arkaya dönüp Domu kontrol etmekten vazgeçmişti. Ve bir kayaya rastladığında veya ölü bir ağaç gövdesinin üzerinden geçmek için birden durduğunda Dom çoğunlukla ona arkadan çarpıyor ve homurdanıyordu. Birbirlerine çok yakın ve yavaş adımlarla yürüdüklerinden, herhangi bir duraklamada düşme tehlikesi geçiriyorlardı.

Bedeni ve ruhu perişan durumda olan Luke, geride bıraktıkları sevgili arkadaşı Hutch'ı ve zavallı Phil'i uzunca bir zamandır düşünmemişti. Onları takip ettiğine şüphe olmayan diğer şeye gelince, bir de onun varlığının kendi tükenmişliğini ve sanrılarını etkilemesine izin veremezdi. Eğer elinden gelirse. Bu pek olacak gibi değildi. Onunla çok geçmeden karşılaşacaklardı. Bunu biliyordu. Domun da bunu bildiğini tahmin ediyordu.

Luke, öğleden sonra ikide koltuk değneğini attı ve dört ayak pozisyonuna çöktü. Elleriyle dizlerinin üstünde gitmeye devam edecekti. Çatlak kafasını toprağa yakın tutması daha iyi olacaktı.

Dom bir şey söyledi fakat Luke onu duymadı. Sadece yollarım doğrultmak için ileriyi göstererek, aşağı doğru meyleden ve tuhaf bir şekilde çevreye aykırı olan, üzerinde davetkâr görünen alacalı ışıkların ve karanlık gölgelerin düştüğü açıklık bir yeri işaret etti. Oldukça nemli bir yerdi ve Luke oradaki ıslak topraktan biraz su emmenin mümkün olup olmadığını merak etti.

Arkasından sendeleyerek inen Domun taşlara çarpan ve ağaç köklerine takılan koltuk değneğinin tıkırtısı geliyordu. Attığı her adımda homurtular çıkarıyordu.

Aşağı inince Luke soğuk yere uzanıp gözlerini kapattı. Çatlak kafatasını yerinde tutmak ister gibi şişmiş kırmızı ellerini dikkatle başındaki sargıların üzerine kapattı. Beyin dokuları artık iyice şişmiş olmalıydı, çünkü omurgasında sırtından aşağı titremeler hissetmeye başlamıştı.

Bir doktorun kendisine hiç kıpırdamamasını söylediğini hayal etti. *Hiç hareket etme. Bir kafa travmasında yapılacak en kötü şey budur.* Fakat hayalî doktorun söylediği bu sözlerde bir gerçeklik payı olup olmadığını merak etti. İlk yardımla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Hayatta kalmayla ya da eğer süpermarketler kapalıysa su ve gıdanın nereden bulunacağıyla ilgili de. Rüzgârın yönünün ne anlama geldiğini ya da gökyüzünün renginin nasıl bir bilgi barındırdığını da bilmiyordu. O sadece olup bitmiş şeylere nasıl tepki verileceğini biliyordu. Çaresizdi, yıkılmıştı ve yok olmayı hak ediyordu. *Ben ahmak bir nesildenim,* dedi kendi kendine ve sessizce güldü. *Bir su havzasında bile su bulamıyoruz. Bir ormanda yürümeye kalksak hepimiz ölüyoruz. Yuvalarından acımasız toprağa düşen yavru kuşlar gibiyiz.*

Bir su sesi duyduğunu sanarak doğruldu. Fakat duyduğu, rüzgârın sesiydi. Sivri yaprakların ucuna toplanmış olan acı yağmur damlalarını emmeye başladı. Bir saat kadranına benzeyen yuvarlak açıklığın kenarında bir yelkovan gibi dolaşarak emebildiği kadar su emdi. Bazen büyükçe bir yağmur damlası diline geliyor, fakat gırtlağına kadar gitmiyordu. Bir ağacın ıslak kabuklarını emdi. Ağzını gökyüzüne doğru açtı. Fakat yağmur damlaları ağzına değil, yüzüne düşüyordu.

Gölgelerdeki hafif aydınlıktan bile rahatsız olan kısılı gözlerinin ucuyla, su geçirmez ceketinin içinde yapraklardan ve ağaç kabuklarından su emmeye çalışan Domun bulanık turuncu şeklini gördü. Sanki istiridyelerin içindeki sıvıyı ve kaygan etlerini yutar gibi bir hali vardı. Buruşuk suratı sakalla ve pislikle kaplıydı.

Luke pusulayı kontrol etti ve bir elini başının sol tarafına doğru, bir şarkıcının şarkı söylediği sırada doğru notayı bulmaya çalışırken

yaptığı gibi yukarı kaldırdı. Kahverengimsi bir pusla kaplı gibi olan bir gözünün arasından bakarak doğru yöne gitmekte olduklarım gördü. Ve tepesine tırmandığı ağaçtan görmüş olduğu manzarayı düşündü. Ormanın uzaktaki kıyısını, belirgin olarak görünen sınırı ve onun ötesindeki yosunlu yassı kayalıkları gözünün önüne getirdi. Orada su bile görmüş olduğunu düşündü. Belki de görmüştü. Taşlık yerlerde ve çukurlarda sular birikmiş olmalıydı ve yüzünü onların içine bile sokabilirdi.

Sinekler nemli havada vızıldayarak Luke'un başındaki kanlı sargının üzerinde demir talaşı gibi toplandılar.

Luke ayağa kalktı. Ağaçların son bulduğu yere varmak istiyordu. Kısa süreli dinlenme, içindeki motivasyon duygusunu tekrar alevlendirmişti.

Doma, "Hadi gidelim. Uzak değil," demek istedi fakat sesi bir hırıltı gibi çıktı ve kızgınlıkla yutkundu. Artık bunun son konuşması olduğunu biliyordu.

Dom aksayarak ona doğru geldi ve açıklık alandan çıktılar.

Saat altıdan biraz önce, Luke tekrar durmak ve geniş bir kayanın üzerine çökmek zorunda kaldı, çünkü şiddetli bir baş dönmesiyle midesi kasılmış ve vücudu buz gibi olmuştu. Arkasından bir yerden Domun sesi duyuldu.

Gelen ses doğal olamayacak kadar yüksekti. Bir kelime değil, daha çok bir rahatlamanın verdiği homurtu olmalıydı, çünkü Luke yeni bir mola vermişti. Artık çok sık mola veriyorlardı. İlerledikleri sürece devamlı dinleniyorlardı. Her birkaç metrede bir. Ve kuruyan ağızlarıyla taşların üzerindeki suları ve ıslak yaprakları emmeye devam ediyorlardı. Geride, Dom bir şeye tekme attı ve yapraklar uçuştu.

Başındaki ani ağrı hafifleyince Luke, kısık gözünün arasından bakarak ayağa kalktı ve yine önceki gibi dengesiz adımlarla ayak ucuna basarak ve inleyerek yürümeye hazırlandı. Hırıldayarak bir kolunu

kaldırdı ve içinde kurtuluşa yakın olan yöne giden bir yol olabileceğini düşündüğü, ilerideki bir çalılığı işaret etti.

Luke, birbirine geçmiş çalılara doğru yürüdü, ısırganlar su geçirmez ceketine sürtünüyor ve pantolonunun paçalarına takılıyordu. Ayaklarına bir ahtapotun vantuzlu kolları gibi sarılan sarmaşıklardan kurtulmak için geriye bir adım atıyor ve ayağını kurtarıp üzerlerinden geçerek tekrar ısırganların içine dalıyordu. Günlerdir tekrarlanan tanıdık bir yürüyüştü bu. Luke'un pantolonunda yırtıklar açılmaya başlamıştı. Çizilmiş ve yıpranmış yerler artık delinmiş, dikenler ve tatarcıklar oralardan tenine ulaşmaya başlamıştı.

Arkasından gelen Domun şeklini fark edebiliyordu. Onun adımlarını dikkatle izleyerek peşinden geliyordu. Belki de birden dengesini kaybedip sarmaşıkların ve sivri dikenlerin içine düşmesin diye onu kolluyordu. Dom onun her attığı adıma karşılık bir adım atıyordu.
Böyle eş zamanlı yürümelerinin rahatlatıcı bir tarafı vardı. Dom şimdi ona o kadar yakındı ki Luke onun iri cüssesini somut olarak arkasında hissediyordu. Fakat öyle pis kokuyordu ki... Burnunda ve ağzında kurumuş kanlar olsa da Luke onun ağır nefesini ve tere batmış giysilerinin kokusunu alabiliyordu.

Fakat çalılıklar gittikçe sıklaşmıştı ve ellerinde keskin bir pala olmadığı sürece geldikleri yerden geri dönerek dikenli çalılıkların etrafından dolaşmak zorundaydılar. *Çalılar iyice sıklaşıyor, çünkü artık çıkışa fazla uzak değiliz,* diye düşündü Luke. *Ama önce geri gitmeliyiz.*

Durdu ve vücudunu yavaşça kendi etrafında döndürdü.

Sonra sağlam olan gözü iyice açıldı. Yürüdüğü yirmi metrelik bir alan içindeki eğrelti otlarının ve ısırganların arasında Dom'dan hiç eser yoktu.

Luke'un kaşları çatıldı. Sonra nefesini kesen soğuk bir korku hissiyle kalp atışları hızlandı ve gözleri karardı.

Dom şimdiden geri gitmiş olmalıydı. *Çünkü onun arkamdan geldiğini duyuyordum. Buraya kadar her adımda benimleydi.*

Luke, kendisini içine çekmeye çalışan ani panikten duyduğu bulantıya karşı koymaya çalıştı.

Çalılığın içine girdikleri taraftaki biraz önce dinlendikleri loş kayalık açıklığı görebiliyordu. Fakat orada da Dom'dan bir iz yoktu.

Luke başını dikkatle kaldırdı ve boğazını ıslatabilmek için birkaç kere üst üste yutkundu. Sonra Domun adını bağırdı.

Hırıltılı boğazından zorla çıkan ses, üst tarafı kubbeleyen ve çevredeki karanlığın içine doğru yayılan ağaçlık alanın içinde kayboldu. Bir kere daha bağırdı. Sonra bir kere daha. Ye zonklayan gözleriyle etrafı dikkatle inceledi, Domun turuncu ceketini görebilmek için ormanın her bir noktasını umutla gözden geçirdi.

Hiçbir şey yoktu.

Dom artık onunla değildi.

Onu en son ne zaman görmüştü?

Zihnini geri sardı; son dakikaları hatırlamaya çalıştı. Domu en son, biraz önce üstüne çöküp oturduğu kayanın orada görmüştü. Hayır. Sadece duymuş, fakat aslında bakıp gözleriyle görmemişti. Kayanın oradayken Dom onun arkasındaydı. Ses çıkarmıştı. Doğru. Bir homurtu veya bir çığlık. Bir şaşkınlık sesi miydi? Sonra ayaklarıyla yeri karıştırmıştı. Yerdeki bir şeye tekme atmıştı.

Belki ondan sonra, dizindeki ağrıdan gözü kararmış ve farkında olmadan başka yöne gitmişti. O yüzden Luke'tan ayrı düşmüş ve kaybolmuştu.

Bunu yapmış olamazdı, çünkü Luke en son ısırganların arasından yürürken Domu topuklarının dibinde hissetmişti, neredeyse üstündeydi. Onu görmüş müydü? Hayır. Fakat onu işitmiş ve hissetmişti ve bu konuda yanılıyor olamazdı. Birbirlerine çok yakındılar. Neredeyse dokunacak kadar.

O *leş gibi koku...*

Luke cebinde bıçağını aradı.

KIRK DÖRT

Luke, aniden gelen yalnızlık duygusuyla titredi. Sonra paniğe kapılıp kontrolünü kaybetmemek için kendisiyle bir mücadeleye girdi. Yanında arkadaşlarından birisi varken kendini toparlamak için fazla bir şey yapması gerekmemişti. Fakat şimdi hiçbiri yoktu...

Zihni kendi kendine devreye girdi. Başındaki sargıların altında acı veren berbat yaranın etkisiyle hemen hayalî arkadaşlar yaratmaya çabaladı. Fakat bu acınası sesler, sert aile büyüklerinden birinin aniden yanlarına gelmesiyle utanıp sesleri kesilen ürkek çocuklar gibi, daha başlamadan sustu.

İkisinin en son bir arada oldukları ıslak açıklıkta hareketsiz durdu. Sanki ağaçlar ona sabırsızca ve antipatiyle dik dik bakıyor, bir sonraki hareketini bekliyorlardı. Yağmur her zamanki kayıtsızlığıyla yağıyordu. Luke, suyun nerede biriktiğini bilmediği için susuzluktan ölüyordu.

Çatlak sesli bağırmalarına cevap veren olmadı. Orada ne kadar beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Beklenecek biri var mıydı?

Tüyleri ürperdi. Bıçağı sıkıca kavradı. O şeyin kendisi için gelmesini istiyordu. Flemen o anda. Eğilip çalılıkların içinden hızla yaklaşmasını, gölgelerin içinden uzun adımlarla fırlayarak saldırmasını bekliyordu. 0 şeytani kafanın üstündeki parlak gözlerin tam içine bakmaya hazırdı- Onun görüntüsü ve leş kokusuyla en yakından yüzleşmek istiyordu- Son gücüyle onun kaslı böğrüne saldıracaktı. Bu sinsi katilin gövdesinde İsviçre çakısı ile yeni bir oyuk açacaktı.

Kafasının içinde, arkadaşlarının bağırsaklarını ve diğer iç organlarını koparark parçalayan ve etrafa saçarak didikleyen, sıcak kana bulanmış kara bir sakal ve kırmızı bir burun canlandı. Sonra da bu beyaz cesetlerin grotesk bir enstalasyon çalışması gibi gerilerek ağaç dallarının üstüne asılmış hallerini gözünün önüne getirdi.

Amaç neydi? Arkadaşları gibi böyle karmaşık ve gelişmiş varlıkları yok etmenin sebebi ne olabilirdi? Onları oluşturan anıları, duyguları ve düşünceleri ortadan kaldırmanın mantığı neydi? Onlar arkadaşıydı.

Yaşlar gözlerini yaktı. Ürperdi.

Gençken bir araya gelmişlerdi. Üniversitedeki bütün diğer öğrenciler gibi, aralarında sıkı bir ilişkinin kurulmasını sağlayan o garip çekimle, o süre içinde ve bir daha hiç olmayacak şekilde birbirlerine yakınlaşmışlardı. Birlikte müzik dinliyorlar ve günlerce hiç ara vermeden sohbet ediyorlardı. Sabahları kalkınca birbirlerini görüyorlardı. Birbirlerinin fiziksel alanlarını ve düşüncelerini işgal ediyor, her biri diğerleri tarafından onaylanmak istiyor ve hepsi birbirini gülümsetmeye çalışıyordu. Hayat ve kadınlar, işler ve ihtiyaçlar onları birbirinden ayırıncaya kadar bir arada iyiydiler. Fakat yine de geriye kalan bazı şeyler onları tekrar bir araya getirmek için yeterli olmuştu. Buraya getirmek için. On beş yıl sonra. Birbirlerini yeniden bulmak için.

Arkadaşları, neden olduğunu hiç bilmediği sebeplerle yok edilmişlerdi. Başka pek çok kişinin yok edildiği gibi. Sadece yanlış yerde bulundukları için. Bütün o gelişme, büyüme, yetişme ve sakınma, hayatta kalmak için sürdürülen kendini hırpalama, başarısızlık ve yenilenme, uğraşılar ve zorluklarla baş etme çabalarının sonucunda yolları bu lanet olası ormandaki ağaçların olduğu yere çıkmıştı. Hepsi buydu.

Hadi gel, lanet olası piç.

Havaya doğru hırıldadı ve deliliğin kendisini ele geçirmesi, bir Şeyi sonsuza kadar kaybetmenin verdiği felç edici farkındalığı silip

alması için yakardı. Aklı başında olmanın ne yararı vardı sanki? Kısa bir süre için yaşıyor, ölüyor ve unutuluyordun. Bunu sadece bir an görmek bile delirmek ya da kendini yok etmek için yeterliydi. Burada parçalanacak ve sonra kemiklerin bir kilisenin ıslak mezar çukuruna atılacaktı. Orada diğer yabancıların ve ölü sığırların alacalı bulacak kemikleriyle bir arada, bir kemik yığını halinde kalacaktın.

Onlar benim arkadaşlarımdı.

Yağmur patırtıyla yanına düşüyor ve rüzgâr ağaçların yüksek tepelerinde okyanus fırtınaları gibi esiyordu. Şimdi hazırdı ve korkmuyordu; kendisine işkence eden yorulmuş, tükenmiş ve altüst olmuş bilincinden artık bir an önce kurtulmak istiyordu. Fakat çağrısına cevap veren kimse ya da onu almaya gelen bir şey olmadı.

Orada öylece durup elleriyle başının iki yanım tuttu. Son çabalan yüzünden başındaki ağrı artarak zonklamaya dönmüştü. Gözlerini kapatıp gidenleri, kaybettiği arkadaşlarını düşündü. Sonuna kadar dost kalacaklardı ama bu son, hiç haber vermeden birdenbire gelmişti.

Ben de aranıza katılacağım, çocuklar. Çok yakında.

Sonra döndü ve ağaçların arasına daldı.

KIRK BEŞ

Sırtüstü yere uzanmış olan Luke, milyonlarca yapraktan ve birbirine geçmiş sonsuz bir ağ gibi görünen dallardan oluşan yukarıdaki kubbeye baktı. Bazı boşluklardan gökyüzünü görebiliyordu ve hava kararmıştı. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Sonra hatırlayıp gözlerini tekrar kapadı.

Büyük gövdeleri ve alçak dalları koltuk değneği gibi kullanarak, ağaçtan ağaca geçerek ilerledi. Uçuşan ve saldıran sineklerin devamlı uğultusu arasında içlerinden biri kulağına kaçtı. Elleri ıslaktı ve sakar hareketlerinden yırtılan bileklerinde lenf yumruları oluşmuştu. Kol saatinin kayışı bazı yerlerden iyice kesmeye başlamıştı. Sinekleri ezerken çıkan fışkırma sesi onu susatıyordu. Tekrar yağmur yağması ve sinek bulutlarının dağılması için dua etti. Onların burada olmaması gerekiyordu. Yürümek için buraya eylülde gelmelerinin asıl nedeni, bitmez tükenmez sivrisinek sürülerinden kaçmak istemeleriydi. Hutch onlara bu can yakan sineklerden ya da tatarcıklardan hiç bahsetmemişti.

Gittiği yön doğru muydu? Çadırdan ayrıldıktan sonra ne kadar yol aldığını merak etti. Sanki bir ay geçmişti. Önceki akşam bir başka hayatta yaşanmış gibiydi. Ağaçların sona erdiği yere daha ne kadar vardı? Sonra merak etmeyi bıraktı ve yola devam etti. Her seferinde bir adım atıyor ve ayağını yere basarken duyduğu migren sarsıntılarına dayanmaya çalışıyordu.

RİTÜEL

Her on adımdan sonra bir ağaca yaslanıyor veya ıslak yere oturuyor, görüşünün netleşmesini bekliyordu. Kesik kesik nefes alıyordu ve ağırlaşmış bacaklarını ileri atarken zorlandığı gibi nefes almakta da gitgide güçlük çekiyordu.

Geçtiği yerlerdeki hiçbir şeyin farkına varamaz olmuştu. Orman, onun sadece belli belirsiz görebildiği ve içinde güçlükle yürüdüğü bulanık bir çevreydi. Belki de vücudu artık çökmeye başlamıştı ve bu ölüm yürüyüşünün her adımında bir yağ hücresi eriyordu. Bir şeyler yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bağırsaklarındaki yanma mide bulantısına ve kasılmalara dönmüştü.

Bu feci yorgunluğu ve bıkkınlığı, dehşet krizlerini yatıştırmak için daha önce yediği şeyleri düşünüp saymaya başladı: otuz altı saat içinde beş tane tahıllı çubuk ve yarım paket Dairy Milk çikolata. Bunları sessiz bir mantra gibi tekrarlayıp durdu.

En son sabahleyin bir sıvı içmişti: Bir kupa acı, koyu kahve. Üzerindeki terler vücudunu üşütmeye başlamıştı. Tekrar durup bir ağaca yaslanarak öğürdü.

Saat onda görüş mesafesi bir buçuk metreye kadar düşmüştü, fakat Luke gideceği yönü daha da şaşırmasına neden olan karanlık ve bulanık boşluğun içinde yalpalayarak yürümeye devam etti.

Başı önüne eğikti. Gözleri hemen hemen kapalıydı. Fakat ani bir hisle orada yalnız olmadığını sezinledi. Luke, tam bulunduğu yerde başka varlıkların olduğundan emin olarak başını kaldırdı. Ve ağaçların arasındaki loş karanlıkta kalabalık halde küçük beyaz şekiller gördü. Dimdik ve tamamen hareketsiz halde görebildiği yere kadar uzanıyorlardı. Sağlam olan gözünü zorlayarak açtı ve kırpıştırdı.

Ve bütün o... Çocuklar?... Birden kayboldular.

Loş ışıkta bodur salkım söğütler vardı. Onların belli belirsiz görünen küçük beyaz insanlar olduğunu sanmıştı. Zayıf ve havada asılı gibi duran, kendisine bakan küçük şekiller...

Gece yarısından bir süre sonra, Hutch'in arkasından yürümeye başladığından emindi. Phil de oradaydı. Artık akılları başlarına gelmiş, bu karmaşık ve iyi planlanmış eşek şakasının çok ileri gittiğini, Luke'un iyice yalnız, yaralı ve kendini kaybetmiş olduğunu fark etmişlerdi. Oynadıkları bu zalimce oyun karşısında onun düştüğü durumdan çok utanmışlar ve başlarını başka tarafa çevirmişlerdi. Ve Luke onların kendisiyle dalga geçmelerine o kadar bozulmuştu ki hepsini görmezden geliyordu. Onlara küsüp suratını asmıştı. Kendisini ihanete uğramış gibi hissediyor, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Sonunda onu takip etmekten vazgeçtiler.

Dom ona yetişip tekrar aynı adımlarla yürümeye başladığında Luke onunla konuşamayacak ve nerede olduğunu soramayacak kadar yorgun düşmüştü. Fakat gülümsüyordu ve geceye bürünmüş ormanın karanlık derinlikleri içinde onu tekrar gördüğüne ne kadar sevinmiş olduğunu arkadaşının da hissetmiş olduğunu umuyordu.

Dinlenmek için durup el fenerini etrafta gezdirmek istediğinde -daha önce bir el fenerinin olduğundan emindi- Dom yine çekip gitmişti.

Bir taşın üstüne oturan Luke kendinden geçti.

Ve memleketi İngiltere'deki Holland Park'ta bulunan Prince of Wales isimli barda Charlotte'la konuşmaya başladı. Hava güneşliydi ve tıpkı ikinci buluşmalarındaki gibi dışarıda oturuyorlardı. Kız metro istasyonundan mini etek ve deri çizmelerle çıkıp gelmiş ve Luke'un hayranlık ve arzudan neredeyse dili tutulmuştu. Çünkü ilk buluşmalarında Charlotte kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti ve Luke eve gittiği zaman -telefon numarasını alan bu kızla buluşacağı

için memnun olsa da- onu bir daha görmese bile bunu fazla dert etmeyecekti. Fakat ikinci buluşmalarında onunla olmaktan o kadar sevinç duymuştu ki hemen o anda, barın bahçesinde onunla bir ilişki sürdürmeye karar vermişti. Ona çok çekici olduğunu söylemiş, kız da gülümsemişti. Masadan elini uzatıp Luke'un yüzüne dokunmuş, alt dudağını ısırarak onun çok tatlı olduğunu söylemişti. Saatlerce oturmuşlardı. Öpüşmüşler ve birbirlerinin işleri, şehirleri, aileleri, son ilişkileri, kısacası insanın hemen ilgi duyduğu biriyle ilk buluşmasında anlattığı bütün o şeylerden konuşmuşlardı.

Boynundaki ağrı ve başının içinde durmadan zonklayan baskının etkisiyle aniden uyanan Luke, Charlotte'la konuşmaya devam ediyordu. Neden sonra yalnız olduğunu ve ormandaki yıkık bir ağaç gövdesine yaslanmış olduğunu fark etti. Pantolonu iyice ıslanmış ve nem donuna kadar işlemişti. Sırılsıklam bir haldeydi ve titriyordu. Uyku tulumu neredeydi?

Ağaçların üstteki dallarının arasından sabahın ilk ışıklarıyla gökyüzünün renginin açık mavi ve gri arası bir tona dönmekte olduğunu görebiliyordu. Saatine baktı. Sabahın altısıydı. Üç dört saat uyumuş olmalıydı. O yaratık neden onu burada öldürmemişti? Bunu anlamaya çalıştı, fakat fazla düşünemeyecek kadar yorgun ve acı içindeydi. Yutkunamayacak kadar susamıştı. Dudakları çatlayıp kabuk bağlamıştı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yavaşça ilerlemeye çalıştı.

Sadece beş altı metre daha, sonra yere uzan ve kendini karanlığa bırak.

Pusulayı sağlam gözünün önüne kaldırdı fakat bir şey göremedi. Pusulayı elinden düşürdü ve boynuna asılı olan kordonun ucunda ayağının önündeki karanlık toprağın üzerinde bir sarkaç gibi sallanırken onu tutamadı.

Şuradaki ağaca giden eğimli yerden yukarı ilerle.

O açıklığın alt tarafında üzerine oturabileceğin iki kaya var.

Şu iki ladin ağacının arasındaki ısırgan otları azalmış gibi görünüyor. Köknar ağaçlarının arkasında su olabilir. Orası su bulunabilecek bir yere benziyor.

Bu eğimin tepesinde ağaçlar seyreliyor. Yan yan giderek yukarı çıkabilirim. Böyle daha kolay olabilir.

Luke, ormanın sanki insanlar tek bir ağacın altında toplanabilsinler diye etrafında bir yer açmak için ayrıldığı toprak tümseğin tepesinde oturdu ve kendini tuhaf bir şekilde rahatlamış hissetti. Burada hem vücudu hem de kafası ısınmış ve başındaki ağrı uzaktan gelen bir çığlık gibi hafiflemişti.

Bir gözünü açıp kirli botlarının ucundan yokuş aşağı baktı. Şafak kıpkırmızıydı. Yoksa o mu öyle görüyordu? Güneş doğudan, sol tarafındaki ağaçların arasından parlıyordu. Açık tutabildiği tek gözüyle güneşi görmek için o tarafa döndü. Ve orada, dağınık ağaçların ötesindeki kayalık zeminde, ileriye doğru göz alabildiğine genişleyen, kararmış kalın ağaç gövdelerinin ve dallarının bu kırmızı ışığı kapatmadığı büyük beyazımsı bir açıklık gözüne çarptı.

Sağlam gözünü kısarak bu engin boşluğa ve ağaçların arkasındaki kırmızı ışıklara baktı. Orası bu korkunç ormanın sonu mu, yoksa cehennemin başlangıcı mıydı? Ya da artık zihninin son bulduğu bir yer miydi? Aslında bunun fazla bir önemi yoktu, çünkü artık hareket etmeyecekti. Edemeyecekti. İçinde ayaklarını sürüyecek ve bir tek adım daha atacak güç kalmamıştı. İçinde sönmeye başlamış olan vücudunun parçalarından ve ses vermeyen düşüncelerinin suskunluğundan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Peki ama şu arkasındaki cehennem ateşinin önünde dimdik duran uzun vücutlu şey neydi? Kara ormanın kıyısında, sanki birbirlerinin omuzlarına çıkmış üç adamın uzunluğuna yakın boyuyla orada iki ulu ağacın arasındaki boşluğu dolduran şey? Hiçbir şeydi. Çünkü onu

iyice görebilmek için çabalarken, o bulanık karaltı ortadan kaybolmuş ve gerisinde kırmızı gökyüzüyle ağaçlar kalmıştı.

Fakat çöküp oturduğu yerden duyduğu uluma sesi, hayal gücünün yarattığı bir şey değildi. Hayır, bu ses daha önce duymuş olduğu bir sesti. O şeyden çıkan bu köpekle boğa karışımı böğürme, o güne kadar oraya izinsiz giren hiç kimsenin görüp anlatacak kadar yaşamadığı bu ses, hayal değil gerçekti. Sırtını yasladığı ağacın sert kabuğu ve ıslak yüzüne çarpan soğuk rüzgâr kadar gerçekti.

Bıçağı sıkıca tutan elini, artık hareket edemeyen vücudunun önüne doğru tuttu. Puslu ağaçların kıyısında, dalların ve çalıların arasından bir ocak gibi yanan kor rengi şafağa doğru uzattı.

Kendinden geçmiş ve nefes almayı bırakmış olmalıydı, çünkü birden kulaklarında kendi soluğunun şok edici sesiyle uyandı ve o sırada hayal gördüğünü sandı. O sonsuz karanlığa düşerek soluğunun kesildiği yerden kendisini geriye getiren şey neydi? *Bir ses*. Birisinin konuştuğunu duymuştu.

Fakat dikkatini yeterince toplayamadı ve başının tekrar öne düşmesini önleyemedi. Çenesinin göğsüne değdiğini hissetti ve sağlam gözünü kapattı. Bıçak hâlâ elindeydi, fakat kendisine doğru gelmekte olan sese karşı kolunu kaldıracak gücü yoktu. Ses iyice yaklaşmıştı. Sesleniyordu. Sesleniyordu. Yumuşak bir sesle. Bir sevgilinin, melodik bir tonla sevdiğini çağırmasına benzeyen bir sesle. Ama bu ses onu içine düşmüş olduğu bu sıcak, boğucu ve her yanını saran karanlıktan çekip alacak kadar hızlı yaklaşmıyordu.

CENNETİN GÜNEYİ

KIRK ALTI

Yakındaydılar.

Sesler.

Ayak sesleri.

İnsanlar.

Onu saran sıcak, yoğun karanlığın dışından gelen İsveççe veya Norveççe bir mırıltı. Bir kadın, oldukça genç. Ve... iki adam, sesleri daha kalın. Onları üzerinde, tepesinde hissetti. Sonra o sesler birleşti, ayak ucuna kadar yaklaştı.

Sırtüstü yatıyordu; bacakları ve sırtı kaskatıydı, fakat yumuşak bir yüzeyin içine gömülmüştü. Omuzlarının ve kaba etlerinin dokunduğu yerler yanıyordu. Bu bir... yataktı.

Kafasına bir şey sarılmıştı. Gözlerini örten ve kafasını büyük bir şapka gibi saran sargının temasını ve basıncını hissediyor, büyüklüğünü fark ediyordu.

Gözlerini açmaya çalıştı, fakat gözkapakları buna direniyordu. Sanki yapışıp kapanmışlardı. Gözkapaklarından birini biraz açtı ve göz bebeğinin içinden şimşek gibi beyaz bir acı başının arkasına vurdu. Gözünü tekrar kapattı. Kafasını birazcık oynatsa feci şekilde canı yanacak ve hissettiği acı durmayacaktı. Bunun olacağını, denemeye gerek görmeden biliyordu.

Nefesi kesildi. Konuşmaya çalıştı. Fakat yanan ve kurumuş boğazından tek kelime çıkmıyordu. Karanlığın içinden, ahşap döşemeyi

süpüren uzun ağır eteklerin çıkardığı ses gibi hışırtılı bir sürtünme sesi geldi ve ona doğru yaklaştı. Sonra küçük kuru bir el onu sakinleştirmek için yanağına dokundu ve hareket etmesini önlemeye çalıştı. Yaşlıca bir ses, "Şşş," diyerek susmasını istedi.

Uyanmasından önceki zamanı, orada bulunuşunu hiç hatırlamadan kendini kaybetti ve tekrar o iyileştirici karanlığın ve onun huzur verici sıcaklığının içine gömüldü.

KIRK YEDİ

Uyandığında susuzluktan yutkunamıyordu ve dudakları, açmaya kalkışsa hemen yırtılacak ince birer kâğıt gibiydi. Önceki uyanışından daha fazla zaman geçmişti. Çok daha fazla. Uzun süren bir uykudan sonra gözlerinin içi yara gibi acıyordu.

Daha önce bulunduğu yerdeydi, bu pozisyonda aynı yüzey üzerinde yarı bilinçli halde yatmakta olduğunu, önceki yakın bir zamanda uyanışından hayal meyal hatırlıyordu. Fakat şimdi eksik olan önemli bir şey vardı. Neydi bu? İçindeki bir şey alınmış veya bir ağırlık gibi üzerinden çekilip kaldırılmıştı. Uzun zamandır onu delirten, harap eden, tüketen, aklını alan, gözünü dört açmasına neden olan ve onu paniğe sürükleyen bir *şey*.

Korku.

Korku. Onun boğuculuğu. Verdiği ürküntü ve felç. Onun soğuk darbesini beklemenin verdiği amansız gerilim. Sonunda bu korku üzerinden kalkmıştı.

Sonra, uyumadan önceki zaman tekrar geri geldi. Ağzından, gözlerinden ve kulaklarından taşan bir karanlık gibi. Islak ve soğuk zamanın o dehşet verici anıları hızla içine doluştu ve burnunu çürük yaprakların ve ölü dalların pis kokusu sardı.

Yaralanmış ve kanları akarak kendi sonuna doğru yürümüştü. Ciğerleri yanmış, bacaklarına kramp girmişti. Fakat şimdi ısınmışlardı

ve sadece yorgundular. Eziyet görmüş vücudundaki çizik ve yaralar, ona tekrar duymak istemediği bir hikâyenin özetini anlatır gibiydi.

Zihninde felakete uğramış yüzler canlandı. Hutch, Phil, Dom. Ağaçların üstündeki kalıntıları gördü. Kalıntıları ve kemikleri. Sonra kırmızı bir gökyüzünün önünde duran ince ağaçların silüetlerini hatırladı. Orada duran bir başka şeyi de. Ağaçların arasında duran, ağaçlara ait olan ve aynı zamanda onlardan ayrı olan bir şey. Dimdik duran ve arka perdedeki alevler içinde yanan garip bir gezegenin önünden ona bakan bir şey. Tüm vücudu, çekiçle parçalanan bir porselen kâse gibi kafatasını ezen sert darbenin anısıyla, elektrik çarpar gibi sarsıldı. Ve karanlıkta kendi çığlığının sesiyle kafası karıştı.

Fakat kurtarılmıştı ve şimdi bir yatakta yatıyordu. Onu bulmuşlar ve bakıma almışlardı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Gözlerini zorlayarak iyice açmaya çalışırken başının içinde yırtılma gibi bir his duydu. Ardından gözlerinin arkasına bir ağrı vurdu. Sonra aynı ağrı tekrar tekrar vurdu. Fakat bunlar şok sonrası zayıf ve dayanılabilir ağrılardı ve kafatasının içine doğru hafifliyordu.

Kurtuluşa erdiği bu yerde havanın kokusu kötüydü. Bir hayır kurumu dükkânında satılan kullanılmış giysilerin kokusuna benziyordu. Susuzluk, şişmiş dilinden midesine kadar tuz gibi içini yakıyordu. Tahta gibi kurumuş dudaklarını araladı ve pütürlü ağzını bakımsızlıktan kokan havaya açtı. Eski rutubetli kerestelerin, tozların, bir hayvan postu gibi kokan yağlı yatak çarşafının kokuları geliyordu.

Yüzünün önündeki solgun beyaz boşluğa baktı. Gözleri kasılıp yeniden odaklandı ve başındaki sargının kenarlarını gördü. Bezin bir katı, göz kırpmasını engelleyecek kadar kirpiklerine yakındı. İnce sargının arasından hafif bir ışık sızıyordu. Uyurken birisinin yavaşça başını ellerinin arasına aldığını hayal meyal hatırladı. Onu neredeyse huzursuz uykusunun derinliklerinden çekip çıkaracak şefkatli ellerdi bunlar. Çok olmuştu. Haftalar mı? Günler mi?

Ağır ve kalın bir şey ayak ucundan çenesine kadar üzerini örtmüştü. Kötü kokmasına rağmen onun ağırlığı altında ısınmıştı. Örtülerin içinde bir şeyler iğne gibi tenine batıp duruyordu. Uyluklarının arkası kaşındı. Yeni keskin ısırıklar kaburgalarının çevresine doğru yayıldı.

Ayrıca uyluklarıyla kaba etleri arasındaki çarşaf ıslaktı. Bu onu bitlerden daha çok telaşlandırdı.

Kendini iyice zorlayarak kalçalarını, bacaklarını ve ayaklarını oynattı, sonra dizlerini ve ardından dirseklerini büktü. Algıları, sınırları ve kabiliyetleriyle vücudu tekrar kendine gelirken, boynunu oynatmadan gözlerinin önünden sarkan kirli sargının içinden sadece yukarıya, tam önüne baktı.

Ağırlaşmış kafasını yağlı yastıktan yavaşça kaldırdı ve tozlu tüylerin kokusu da onunla birlikte yükseldi. Başını ileri uzattı, sargının altından gözlerini kısarak vücudunun alt tarafına baktı.

Ve çok eskiden kalmış bir kuş tüyü yorganın üstündeki solmuş veya kirden kararmış kabarık yama işi desenleri gördü. Birbirine benzemeyen birleştirilmiş kare kumaş parçaları, yorganın altında duran ayaklarının çıkıntılarına kadar uzanıyordu. Çarşafların yüzeyi, içinde yattığı ahşap hazanın çerçevesiyle aynı hizadaydı. Sanki eski bir sandığın ya da tabutun içindeydi. Esnemeyen bir çerçevenin içine gömülmüş ve üzeri çok eski bir kundak beziyle örtülmüştü. Bu bir tür yataktı. Fakat yatağın yapılış tarzına bakan Luke, birdenbire onun bir kapağının olabileceğinden korktu.

Başını dikkatle sola çevirdi ve grimsi ışıkta yatağın yanında duran koyu ahşaptan alçak bir dolap gördü. Üzerinde kararmış ahşap bir sürahi ve ahşap bir kupa vardı. Gırtlağı istem dışı bir şekilde kasıldı, fakat güçlükle yutkunabildi.

Dikkatle sol tarafına yattı ve cenin pozisyonu aldı. Gövdesini bir dirseğinin üstüne yaslayıp kaldırarak, kupaya doğru uzandı. Kupa ağırdı. Tozlu ılık suyla doluydu. Suyun hepsini bir solukta içti, için-

deki keskin pasın ve sert minerallerin tadım ancak sonradan ağzında hissetti. Orman suyuydu. Kuyu suyu gibi.

Gözlerinin arkasından dalgalar halinde gelen şiddetli bir acıyla göz kapakları fırtınada kapatılan kepenkler gibi birden kapandı. Kollan bu kadar az bir çabadan bile sanki kırılmış gibi ağrıyordu. *Bu kadar zayıf mıyım ben?* Yavaşça geriye uzanıp uzun süredir yattığı yataktaki kalıp gibi izinin çıktığı yere döndü. Hava almayan bir mağarayı andıran kokmuş yorganın basıncıyla bu defa kendisini öncekinden daha derine gömülmüş gibi hissetti.

Şimdi hareketsizdi, kafasındaki ağrı daha hafif zonkluyordu ve midesine dolan suyla birlikte sakinleşmiş ve dinlenecek duruma gelmişti.

Kurtulmuştu. "Kurtulmuş." O korkunç ormandan ve içinde dolaşan o şeyden kurtulmuştu. Yaşıyordu ve kurtulmuştu. Hayattaydı. Gözünden akan yaşlar yüzünü ıslattı. Burnunu çekti. Sonra uykuya daldı.

KIRK SEKİZ

Odada insanlar var.

Yine mi?

Sen metal küvetin içinde yatarken, sana doğru eğilip beyaz vücudunu inceliyorlar. Çok yaşlılar. O kadar yaşlılar ki... Hepsinin yüzünün her bir santimetrekaresinden, içeri çökmüş derin göz çukurlarının içinden yansıyan parıltı olmasa güçlükle fark edilebilecek gözlerinin altlarındaki torbalar gibi derin çizgilerle ve kırışıklıklarla dolu sarımtırak deriler sarkıyor. Ancak biri başını zayıf bir ışığın altına yaklaştırdığı zaman, gözlerinin renksiz bir tabakayla kaplı kirli mavi korneası görülebiliyor.

İçlerinden biri kadın olabilir, fakat yamalı gibi görünen kafasında o kadar az saç var ki... Başının yanlarında birkaç tutam beyaz saç, kafa derisinde iç içe girmiş siyahımsı damarlar. Diğeri de erkek olmalı. Ya da tüyleri olmayan bir kuşun, açlıktan içeri göçmüş ve çöp gibi kalmış bedeni de olabilir.

Çıplak kemiklerin üzerinden sarkan bir cübbe gibi görünen bol siyah giysilerinin içinde eğilmiş, kısık gözleriyle senin kalçalarına, kaburgalarına ve omuzlarına bakıyorlar.

Şeftali çekirdeği iriliğinde parmak boğumları olan, tavuk derisi gibi yarı saydam bir deriyle kaplı elleriyle bir et parçası gibi senin benekli karnına dokunuyorlar. Bir hayvanınkine benzer, sırıtır gibi duran gerili ve dudaksız ağızlarından siyah sivri dişler görünüyor.

Konuşmaya çabalıyorsun ama nefesini toplayamıyorsun. Senin anlamadığın kelimelerle birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlar. Oynak bir şarkı gibi, tuhaf bir ahenk içinde yükselip alçalan melodik seslerle.

Duvar diplerine don yağından yapılmış mumlar yerleştirilip yakılmış. Titreşen alevler kara tahtaların üzerine hareketli gölgeler düşürüyor, duvar tahtalarına çivilenmiş boynuzları ve rengi atmış kemikleri aydınlatıyor.

Sonra üst taraftan, tavandan gelen patırtılar duyuyorsun. Bir tahta sopayla döşemeye vuruluyormuş gibi. Delirmişçesine ahenksiz takırtılar ve patırtılar, bir çocuğun bir sopayla tavaya vurması gibi. Belki de bu bir hayvan, yukarıda bir köpek falan olmalı, çünkü sızlanır gibi inliyor. Bu sesler, patırtılar arasındaki bu iniltiler ve sızlanmalar, dumandan kararmış tavanda azalıp hafifliyor.

Bu seslerin, kirli siyah yün cübbeler içindeki yaşlı insanları senden uzaklaştırdığına şükrediyorsun. Ama bu rahatlaman sadece bir an sürüyor, çünkü onlar bir an önce odadan çıkmak için aceleyle kapıya doğru gidiyor gibi görünüyorlar. Bir tanesi telaşla kapının sürgüsünü çekerken diğeri sevinçli gözlerle ve ağzındaki dişleri daha çok ortaya çıkararak yukarı kattaki döşemenin üstünde önce değişken, sonra düzenli bir ritimle güm güm vuran sert ayak seslerinin geldiği tavana doğru bakıyor.

Yaşlıların kapıdan çıkışlarını izlemek istiyorsun, ama bulunduğun siyah metal küvetin kenarından adımını atıp doğrulman mümkün değil. Ayak bileklerin, derini kesip acıtan ince bir şeyle birbirine bağlanmış. Yukarı baktığın zaman, tavandaki kararmış demir bir halkaya deri bir şeritle bileklerinden bağlanmış olan ve morarmakta olan ellerini görüyorsun.

Sonra yaşlılar gidiyor ve sen soğuk metal küvette yalnız kalıyorsun. Ama yukarıdaki odadan aşağı bir şey geliyor. Bu odanın dışındaki bir tahta merdivenden onun kemik ayaklarının seslerini duyuyorsun. Dar

bir geçidin içinden sıkışarak geçip aşağı gelen ve heyecanlı hırıltılarla hızlı hızlı soluyan bir şeyin sesi bu duyduğun.

Odanın girişini kalın bir şekil dolduruyor. Onun dört ayak üzerinde ve uzun sivri boynuzlarıyla içeri girdiğini fark edince bağırıyorsun.

Luke bağırarak uyandı.

Bir sürat koşusu sonrasında ipi göğüsleyen bir yarışçı gibi güçlükle nefes alıyordu. Annesine seslenmişti.

Sonra çabucak kendine geldi ve gördüğü kâbus silikleşip kayboldu. Artık uyanıktı ve yüzünün ön tarafını burnunun ucuna kadar örten eski bandajın arasından kesik kesik nefes alıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. İnledi. Çünkü ilk anlardaki şaşkınlıkla, bileklerinden bağlı olarak tavandan sarkmakta olduğunu sanmıştı. Fakat bu, karanlıkta uyanmanın şokuyla olan bir saçmalıktan başka bir şey değildi.

Yatağın nemli ve sıcak kalıbı onu sarmış ve vücudunun şeklini almıştı. Dümdüz uzanmış halde yatıyordu.

Sargıların arasından baktı, ince ışığın yakıcılığını azaltmak için gözlerini kıstı. Eski yorganın belirsiz karaltısını gördü; sandığa benzeyen yatağın kenarlarını hatta ayaklarının ötesindeki karanlık loş duvarı.

Hâlâ güvendeyim. Hâlâ kurtarılmış haldeyim..

Kötü bir rüya görmüştü. Bunda bir sorun yoktu. Şaşırtıcı değildi. Başka kâbuslar da olabilirdi.

Açık yarasını düşündü, kafatasındaki çatlağı. Sargılara dokundu.

Yavaşça nefes aldı. *Sabret ve bekle.* Güvendeydi ve yardım geliyordu.

Gözlerini kapattı.

KIRK DOKUZ

Bir sürü şiddetli sesle uykusundan sıçrayarak uyandı. Birkaç saniyelik şaşkınlık süresince, rüyasında görmüş olduğu oturan zayıf figürlere mırıldanmaya devam etti. Sonra ayaklarının altında bir yerden yükselen sesin asıl kaynağını fark etti. "Lütfen. Kim o?"

Bir şey veya birisi bağırıyordu. Tiz ve bir insana ait olmayan bir sesti bu. Amansız çığlıkların arasından, sanki bir deprem sırasında yeryüzünün katmanları birbirine sürtünüyormuş gibi gelen bir ses müthiş bir ritimle patladı. *Davullar.*

Yatak titredi. Ellerinde ve ayaklarında, sonra da karın boşluğunda daha kalın tonda bir tıngırdama hissetti. *Bas.*

Müzik.

Nefesini bıraktı. Oda, duman verilmiş devasa bir kovanın içindeymiş gibi vızıldayıp duran milyonlarca böcekle dolu falan değildi. Bunlar çok hızlı ve bozuk bir tonda yüksek sesle çalınan gitar telleriydi. Yakın bir yerden patlarcasına gelen çok gürültülü bir tür müzikti bu. Eski, bozuk ve bu sesi kaldıramayacak kadar küçük hoparlörlerden, kızartma yağının cızırdaması gibi çatlayarak ve kopuk kopuk geliyordu.

Luke pis kokulu yorganın içinde doğruldu ve dirseklerinin üzerine dayandı; sargıların arkasından bakan gözleri kapalı denecek kadar kısılmıştı. Eliyle yüzünü yokladı. Sargıyı alnına doğru kaldırdı. Gevşemiş olan sargının tümü, sanki görünmez bir el arkasından gelip başındaki bereyi çekip almış gibi kafasından düştü. Hemen kafatasım

saran ekşi kokulu soğuk hava başını üşüttü. Kendini zorlayarak göz kapaklarını açtı. Dikkatle odaya baktı. Sonra birden korkuyla inledi.

Yatağın ayak ucunda üç figür duruyordu ve onların görünüşü karşısında Luke, Incil'deki cehennemin var olduğuna ve oradaki odalardan birinde uyandığına neredeyse inanmıştı.

Ortadaki keçi başlı yaratığın kafasında kara boynuzlar vardı. Meşe kadar sert ve bir taş gibi cilalı boynuzlar kıllı alnından yukarı uzanıyordu; dışa doğru bir kıvrımla dönerek bükülüyor ve uçları yukarıya doğru sivriliyordu.

Onların bu görüntüsü Luke'un nefesini kesti ve birden kafasında anlam veremediği bir başka karanlık yerin görüntüsü canlandı. Şimdi zihnindeki kapılar ve pencereler açılıp kapanıyor, görüntüler hızla sarılıp belirsizleşen film kareleri gibi peş peşe geçiyordu.

Keçinin, hareketsiz büyük kafatasının yanlarındaki kömür karası kulakları, sanki ormandaki açıklık alanda gördüğü bir şeye şaşırmış gibi doksan derecelik bir açıyla dikilmişti. Büyük oval gözbebekleri olan sarı gözleri, açık kahverengi kaşlarla ve uzun kirpiklerle yumuşatılmıştı ve garip bir şekilde kadınsı görünüyordu. Yaratığın çenesinin altından, bir atın kuyruğu kadar parlak ve siyah bir tutam kıl sarkıyordu.

Yanındaki iki korkunç yaratık olmadan bile, bu keçi uzun boyuyla tek başına loş odayı tavana kadar doldurmakla kalmıyor, bütün çevreye hükmediyordu. Kutsallıktan uzak, şok edici ve delirtici bir görkemi vardı.

Luke onun boynuzlarını indirerek saldırmasını bekliyordu ve bu yüzden yorganın içinde korkunç bir şekilde debelenmeye başladı. Kendini, yatağın içinde geri çekilirken boynuzlarla delinerek arkadaki duvara yapışmış halde görür gibi oldu. Sanki karnı deşilmiş, içindekiler buharı tüterek yatak çarşaflarının üzerine saçılmıştı. Aklına sevgili ^utch ile Phil geldi ve yüzüne felç inmiş gibi çarpıldı.

Fakat keçi karşısında hareketsiz ve neredeyse ağırbaşlı bir tavırla, kahverengimsi tavana doğru azametle dikilmiş, duruyordu.

Cellatları bu muydu? Eğer öyleyse neden tozlu siyah bir takım elbise ve yakasız kirli bir gömlek giyiyordu? Ceketin yıpranmış kol ağızları, ön bacaklarının yarısından daha yukarıdaydı. Yoksa orası kollarının alt kısmı mıydı? Kirli ceketin omuzları o kadar dardı ki yaratığın uzun ön bacakları gövdesine sıkıştırılmış gibiydi. Sanki yaratık bu elbiseyi kendinden çok daha küçük ölü bir adamdan ödünç alınıştı.

Luke, diğer iki yaratığa baktı.

Victoria dönemi pantomimlerinin yozlaşmış bir halini sergiler gibi, dimdik duran keçiye eşlik ederek sahneyi dolduruyorlar ve yatağa doğru, tozlu kulislerde eski oyunculardan kalmış kullanılmayan sahne giysileri gibi bir koku yayıyorlardı.

Tavşan, uzun süre bakılamayacak kadar dehşet vericiydi. Ve çok küçük olduğu için -bir buçuk metreden daha uzun değildi- keçinin ürkütücü boyu karşısında onun yüzü her nedense daha da kötü görünüyordu.

Uzun yüzünün üzerinde tutamlar halinde kahverengimsi yoluk tüyler vardı. İçi kara bir öfkeyle dolu ve sarı bir alevle yanar gibi yuvalarından fırlamış çılgın gözlerle bakıyordu. Yukarı dikilmiş iki uzun kulak neredeyse hep seğiriyor gibi oynuyordu. Pis, kara bir ağızdan fırlamış ve fildişine benzer iki çubuk gibi uzayan, rengi sararmış iki uzun sivri diş, avının karnında derin ve ölümcül yara açmak için birebir gibiydi.

Nefesi kesilen Luke, boğazına saldırmasını beklediği hazır haldeki keskin dişlerin tehdidine karşı koymak ister gibi bir elini güçlükle yukarı kaldırdı. Yaratığın püskül gibi tüylerle kaplı boğumlu uzun boynu, büzülmüş parlak pembe meme uçları olan çıplak tombul gövdesinin ve beyaz omuzlarının üzerinde yükseliyordu.

Luke dehşet içinde onun arkasına doğru baktı. Şimdi dikkatini çeken şey oradaki kuzuydu. Hayvan hırıldadı. Aralarından ilk kez ses çıkaran o olmuştu. Luke, kuzunun kenarları pembe ve beyaz kirpikli mavimsi ölü gözlerine baktı. Kuzu, yüzünde büyük bir acıyla, sanki ucube gösterilerinde teşhir edilenlerin olduğu eski bir fotoğraftan kendisine bakıyordu. Sert ve zamanla sararmış olan tüyleri, başının etrafında kısa kesilmişti fakat yine de bir bebeğinki gibi hafifçe kıvrılmıştı. Başının üstünde süpürge otuna sarılmış kuru çiçeklerden yapılma bir çelenk vardı. Küçük kare dişleriyle minik çenesinin altında sert, dantel bir yaka takılıydı. Zamanın etkisiyle eprimiş ve lekelenmiş olan elbisesi, insana gömülürken birine giydirilen bir kefeni veya küçük bir kıza vaftiz töreni için giydirilen bir elbiseyi hatırlatıyordu. Fakat bir çocük giysisini hatırlatıyor olması, yatağın ucunda ayağa kalkmış halde duran kuzuyu gören Luke'un yaşadığı şokun etkisini azaltmaya yetmedi. Azaltmak bir yana, daha da çoğalttı.

Luke, bangır bangır çalan müziğin kakofonisi arasında ve beyni bu tuhaf karşılama töreninin gerçeküstü dehşetini algılamaya çalışırken kıpırdayamıyor, konuşamıyor ve berrak düşünemiyordu. Ziyaretçileri orada manken gibi hareketsiz durarak parlak ve korkunç gözlerini oynatmadan ona bakıyor ve sanki ondan bir söz, bir çığlık veya zayıf bir karşı koyma bekliyorlardı.

Birden keçinin büyük siyah kafası kuzuya doğru eğildi ve aralarından bir şey geçti. Kuzu yana döndü, içi tüylü pembe kulağı göründü ve Luke'un göremeyeceği bir şekilde yere eğildi. Dantel elbisenin içinden bir insan kolu dışarı çıktı, dirseğinden aşağısı bir kız kolu gibi beyaz ve inceydi, fakat bileğinin üstü sivri hatlı dövmelerle kararmıştı. Müzik birden sustu. Ortalığa bir sessizlik çöktü.

Luke tamamen doğrulup oturdu, sırtını içinde bulunduğu sandığın arka tarafına dayadı ve dizlerini karnına çekti. Ani sessizlikle birlikle duyduğu şok biraz azalmış, fakat tam olarak geçmemişti. Hızlı

hareketleri yüzünden altındaki küçük sandığın içini dolduran eski otlardan yapılma yatağın üzerindeki kirli koyun derileri birbirine karıştı.

Ben neden bir hastane yatağında değilim? Bu kara keçinin ikinci defa kendisi istemeden hayatına girmesiyle kafasındaki diğer sigortalan da mı yakmıştı? Bu sigortalar olmadan hayatının geri kalanını çok gergin bir adam olarak mı geçirecekti?

Keçi, uzun parmaklı insan ellerini yukarı kaldırdı. Toynaklar görmeyi bekleyen Luke için bunu görmek ilk defa yaratıkla ilgili olarak biraz sevindirici olmuştu.

Uzun parmakların ucundaki kirli tırnaklarla, keçi kafasını tüylü yanaklarından tutarak yukarı çekti ve maskeyi çıkardı. Fakat Luke bunun altından ortaya çıkan yüzü görür görmez, onu hiç çıkarmamış olmasını diledi.

Yüz, bir tür beyaz kozmetik boyayla kabuk bağlamış gibi boyanmıştı. Tamamen beyaza boyanmış olan derinin alın kısmında ve uçları aşağı dönük somurtkan ağzın kenarlarında derin yarıklar halinde siyah çizgiler vardı. Etrafı göz çukurlarının içine kadar siyah makyaj boyasıyla kalın bir tabaka halinde boyanan gözlerine özellikle boş bakan bir ifade verilmişti. Dudakları da siyaha boyalıydı fakat sıcaklık veren maskenin altında terlemiş ve boya, kaynamamış mısır gibi sarı-kahverengi arası bir renkteki dişlerini göstererek Luke'a doğru sırıtırcasına açılmış olan ve kalın bir vulvaya benzeyen ağzının kenarlarına doğru yayılmıştı.

Uzun siyah saçları terden birbirine geçmiş ve yağlı teller halinde geniş ve kasvetli yüzüne düşmüştü. Burnunun kemerinden alnına doğru uzanan derin izler ve boya çatlakları, soluk yüzüne yerleşmiş bir asık surat ifadesi veriyordu. Soğuk ve parlak mavi gözlerinde derin, aşağılayıcı ve kendinden emin bir ifade vardı. Sakalları uzun ve keçeleşmişti. Beyaz makyaj boyasından sakalına akmış olan beyaz izler, Luke'un aklına maket demiryollarının kıyısındaki karlı ağaçların yapraklarından yansıyan parıltıları hatırlatmıştı.

Bu yeni çevreyi çabucak gözden geçiren Luke, düz ve lekeli duvarlarda bir kapı aradı. Tavşanla keçinin arasındaki iki çıplak duvarın birleştiği yerde dar bir kapı görür gibi oldu. Kapalıydı. Etraftaki yamulmuş tahtaların arasından şişerek çıkmış eski sıvalar odayı şekilsiz ve içe çökmüş gösteriyordu. Bu Luke'u daha da tedirgin etti. Sanki böyle bir şey olamazmış gibi hissediyordu ama böyle olduğunu görüyordu. Kahverengimsi bir tülle kaplı küçük pencereden odanın içine puslu bir ışık sızıyordu.

Eski yatağın içindeki koyun derisi o kadar kirliydi ki Luke kendi derisini lastik gibi hissetti, zaten ormanda geçirdiği çile dolu günlerden beri vücudu leş gibiydi. O ana kadar hiç yıkanmamış olmaktan o kadar rahatsızlık duyuyordu ki bunun üzerine düşünecek olsa ağlayabilirdi.

"Hoş geldin," dedi beyaz yüzlü adam. Sesi son derece derin fakat yapmacıktı. Ağzının bir anlık oynaması ve sesinin tonu, onun maskesini ilk çıkardığı anda Luke'un sandığından daha genç olduğunu göstermişti. Daha yirmili yaşlarının başında, hatta belki on sekiz yaşında olmalıydı.

Luke, boğazında kıymık gibi hissettiği şeyleri temizlemek istercesine öksürdü. Yutkundu. "Ben neredeyim?" Sesi çatlak, kuru ve güçsüzdü.

"Cennetin güneyinde," diye cevap verdi gülümsemeyen adam, derin sesiyle. Bu defa sesi daha da tuhaf çıkmıştı.

Kuzunun kafasının içinden zayıf ve bir sırtlanınki gibi sinsi bir kahkaha yükseldi. Sesin keskinliği maskeyle biraz perdelenmişti. Öne eğilerek o korku veren küçük kulaklı ve tüylü kafasını elleriyle kavradı ve bir süre sağa sola çevirerek başından çıkardı. Sonra doğruldu ve başını geriye attı, genç kafasındaki uzun siyah saçları terli yüzüne döküldü. Bir ayakkabı bağından daha kalın olmayan saç tutamları nemli yanaklarına yapıştı.

Kuzunun, bir oğlan çocuğu güzelliğiyle bir sansarın görüntüsü arasında kalmış olan zayıf yüzü de beyaz makyaj boyasıyla boyan-

mıştı. Ve sanki gözlerinden kanlı gözyaşları akmış gibi yanaklarından aşağı kırmızı çizgiler çekilmiş, ayrıca burun deliklerine ve uçları aşağı dönük siyah dudaklarının kenarlarına, daha yeni kan bulaşmış gibi kırmızı boyalar sürülmüştü.

Luke yutkundu.

"Kimsin sen?"

Kuzu, bu soruya, ulumayla keskin bir çığlığın karışımına benzeyen korkunç bir sesle karşılık verdi. Sonra aynı genç çocuk kendi kendine kıkırdayarak güldü. Simsiyah makyajlı göz çukurlarının içinden açık mavi gözleri neşeyle ışıldıyordu. Çığlığa benzer bir sesle, "Oscar Ray," gibi bir şey dedi.

Luke yüzünü buruşturdu ve yutkundu, sonra tekrar yutkundu. "Oscar Ray mi?"

"Oskorei!"[4] dedi çocuk, yine tiz bir sesle, geceliğin içinden cılız beyaz kollarını uzatıp havaya kaldırarak.

"Bizler vahşi avcılarız," dedi uzun boylu çocuk. Gururlu bir sesle ve kelimeleri vurgulayarak konuşuyordu.

Huysuz ve sinirli bir kadın sesi, "Son toplantı," dedi, korkunç tavşan suratının içinden haykırarak. Luke, tavşan kafasının içinde bir insan başı olduğunu bilmesine rağmen onun çılgın gibi bakan gözleri ve kirli dişleri karşısında kendini hiç güvende hissetmiyordu.

"Anlamıyorum," dedi Luke. Sesindeki derin korkuyu ve telaşı fark etmemelerini umuyordu. Böyle dengesiz bir grubun karşısında bunu belli etmesinin bir hata olacağını bilecek kadar yaşı büyüktü.

Dişi tavşan da berbat maskesini çıkarınca on sekiz yaşında veya daha genç gibi görünen bir kızın tombul yüzü ortaya çıkmıştı. Onun

4 Kuzey, Batı ve Orta Avrupa mitolojilerinde geçen bir olay. Genellikle atlı avcılar görünümündeki doğaüstü varlıkların, yerde veya gökyüzünde hızla ilerlerken görülmesi şeklinde anlatılır. İngilizce *Wild Hunt* (Vahşi Av) ve Almanca *Wilde Jagd* adlarıyla da bilinir, (yay. n.)

da yüzü boyanmıştı, fakat diğerlerinin yüzlerine otoriter bir görünüm veren grotesk ifadeli ve kanlı makyajlarına karşılık, kızın yüzündeki beyaz boya ve siyah göz sürmesi daha incelikli bir şekilde kullanılmıştı. Yuvarlak kafasında, dudaklarının ve çenesinin etrafındaki parlak kırmızı boyalarla, sanki ağzını kullanarak daha az önce sadist bir eylemde bulunduğunu gösterir gibi kindar bir gülümsemeyi yüzüne sabitlemişti.

Luke, onların sempatisini kazanmak ve bu sinir bozucu oyuna son vermek için başındaki iyileşmesi zor yaraya dokundu. Parmak uçlarında kalın yara izinin kenarlarında kurumuş olan kanlı kabukları hissetti. Yaranın ortası hâlâ ıslak ve açıktı. Arkasındaki grimsi yastığın üzerindeki sargılar, dün geceyi geçirdikleri soğuk tepede Domun beceriksizce başına sarmış olduğu sargıydı. Bu beyaz yüzlü yeniyetmeler, onun hırpalanmış ve leş gibi olmuş vücudunu yıkamak bir yana, başındaki sargıyı yenilemeye bile kalkışmamışlardı.

Şimdi doğrularak oturan Luke, başının içindeki ağrı ve onun verdiği sürekli mide bulantısıyla birlikte acil bir röntgen çektirmeye ihtiyacı olduğunu dehşetle hatırladı. "Hastane... Doktor... Başım..." Onu kayıtsızca izlemeye devam ettiler. "Yardıma ihtiyacım var. Lütfen."

Keçi yüzlü olan genç, kederli ve asık bir yüz ifadesiyle çenesini küstahça yukarı kaldırdı. "Yakında." Sonra döndü, başını eğerek gürültüyle küçük kapıya doğru yürüdü. Boyu yaklaşık 2,10 olmalıydı. Bu boyuyla odanın sınırları içinde ürkütücü görünüyordu. Giydiği kocaman motorcu çizmelerinin üzerinde bulunan çelik dizlikler, kısa ve dar pantolon paçalarının altından parlıyordu. Botlarının kalın topuklarında metal perçinler veya küçük çiviler vardı.

Tavşan birden Luke'a doğru çığlık atarak meyan kökü siyahlığındaki dudaklarıyla tam bir tezat oluşturan kıpkırmızı dilini çıkardı ve I uke hemen dizlerini topladı. Sonra tavşan kirli ayaklarıyla sıçrayıp devin arkasından gitti ve dar kapıdan sıkışarak geçti.

Luke geride kalan gence baktı. Tek başına olunca o berbat geceliğin içinde, palyaço gibi boyanmış dar yüzüyle daha da aptal görünüyordu.

"Arkadaşlarım..." dedi Luke yalvarırcasına. "Öldüler. Öldürüldüler. Polisi aramalısınız. Şimdi. Beni duyuyor musunuz?"

Genç başını yana yatırdı ve alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Sonra uzun boylu gencin derin ses tonunu taklit ederek, "Şunu anlamalısın ki burada polis yok. Doktor yok. Böyle şeylerden çok uzaktasın. Ama hayatta olduğun için şanslısın. Çok şanslısın, dostum. Telefonumuz yok. Ama birisi senin için yardım çağırmaya gitti. Yakında gelir."

Pis kokulu sandık yatağın içinde zorlukla nefes alan Luke afalladı. "Ben... "

Genç, geceliğin içinde göğsünü şişirererek nefes alıp verdi. "İyisin. Sakin ol." Sonra döndü ve arkadaşlarını takip ederek kapıdan çıktı.

Eski demir kilidin içinde dönen ağır bir anahtarın sesi geldi ve ardından odanın duvarlarının gerisindeki boş bir tahta zeminde veya bir koridorda uzaklaşan üç çift ayak sesinin sert takırtıları duyuldu. Luke, onların kendisini yalnız başına bırakıp gitmelerinden sonra uzunca bir süre dili tutulmuş gibi gözlerini ayırmadan kilitli kapıya baktı.

ELLİ

Luke eski kilidin içinde dönen büyük anahtarın sesiyle şaşkınlık içinde oturmakta olduğu sandık yatağın kenarından telaşla ayağa kalktı.

Çok çabuk kalkmış olduğundan düşerek yandaki dolaba çarptı. Tahta kupa yere yuvarlandı, sürahi yana devrildi ve içinde kalmış olan su dolabın üstüne döküldü. Anahtarın dönüşü ve kapının açılması hızlandı.

Luke tamamen doğrulmadan önce uzun elbiseli, ufak tefek, yaşlı bir kadının aceleyle kendisine doğru geldiğini gördü. Kadının, ortası yarık çenesine kadar vücudunun her yanını örten uzun siyah elbisenin altındaki minik ayakları tahta zeminde şiddetli takırtılar çıkarıyordu. Bu sesler Luke'un başını ağrıtıyordu.

Kadın küçük elleriyle Luke'u hafifçe tutarak onu zorlamadan yatağa dönmesine yardımcı oldu. Oturunca, başının ortasından ürpertici dalgalar halinde yayılan ve gözlerinin arkasına vuran acıyla gözlerini kıstı. Kusacağını hissetti. Gözünün önünde parlak noktalar uçuştu ve ensesi buz gibi oldu. Bulantı başladı. Midesinden gelen güçlü bir baskıyla ağzından kirli bir sıvı kustu. Yaşlı kadın İsveççe bir şeyler mırıldandı.

Luke, safra suyuyla bulanan duyularının arasından odada bir başka kişinin varlığını sezdi. Konuşunca söylediklerinin İsveççe değil, Norveççe olduğunu düşündü ve onun kuzu maskesi takan genç çocuk °lduğunu anladı.

Mide bulantısı geçti ve odanın duvarları sabitleşti. Luke tekrar yaşlı kadına baktı. Kadının yüzü ifadesizdi, fakat etrafındaki derileri bir ceviz kabuğu gibi buruşmuş olan göz çukurlarının içindeki yaşlı küçük gözleri parıldıyordu. O gözlerin içinde tuhaf ve derin bir şey vardı. Luke onun gözlerine uzun süre bakamadı.

Kadının dudakları ağzının içine gömülmüştü; alt çenesinde derin bir yarık ve tüyler vardı. Küçük kafasındaki parlak beyaz saçlar çok sıktı ve sanki bıçakla veya makasla kendisi kesmiş gibi çok kısa kesilmişti.

Bu görüntü karşısında Luke un içinden delice gülmek geldi, fakat kadının bu tuhaf görünüşü onda sessiz bir huzursuzluk da doğurmuştu. Kadının cildi, yaşlanmış bir sigara içicisinin derisi gibi gri ve yer yer sarı renkteydi. Boyu 1,25'ten daha uzun olamazdı. Uzaktan, elde dikilmiş yüksek yakalı bir elbise giymiş bir kız çocuğuna benziyordu. Luke un huzursuzluğunu artıran bir diğer şey de buydu. Siyah elbisesinin önünde, boyu yere kadar uzanan ve daha önce beyazken, şimdi üzerindeki eski lekelerle birlikte kirli kahverengi gibi görünen bir önlük vardı.

"Eğer kusacaksan yanma gelmem," dedi yaşlı kadının arkasında duran genç çocuk, sırıtarak. Çocuk elbisesine benzeyen dantelli geceliği sıska vücudundan çıkarmıştı. Onun yerine üzerinde Gorgoroth[5] yazan ve suratları beyaz, siyah ve kan kırmızısı renklerle feci halde çirkinleştirilmiş bir grup adamın resmi olan siyah bir tişört giymişti. Genç çocuğun yüzündeki çatlak beyaz boya çenesinin altında son buluyor ve boynu görünüyordu. Fakat orası da çok beyazdı. İnce boynundaki gırtlak çıkıntısı iyice belli oluyordu. Kadınsı ellerinde bir tepsi tutuyordu. "Hiçbirimiz bir bok pişirmeyi bilmiyoruz. Suyu bile yakarız! Ama bu kadın iyidir. Eğer her gün yahni yemekten hoşlanırsan."

5 Norveçli bir black metal grubu, (ç. n.)

Luke, gülümsemesi mi yoksa teşekkür etmesi mi gerektiğini kestiremedi. Neden orada olduğunu ve bu insanların kim olduğunu bilmiyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Tahta tabağın içinde bulunan koyu renkli unlu sebzelerin üzeri kahverengi topak halinde bir sosla kaplıydı.

"İçkimiz var. Kendimiz yapıyoruz, o yüzden çok sert. Ee... ona... Moonshine[6] diyebilirsin. Mooshine Ama eğer bugün içersen hemen kusabilirsin. O yüzden sen su iç."

Tepsiyi indirip yatağın üzerine koydu. Luke genç çocuğun dövmeli kollarına baktı. Dövmede, yuvarlak runik yazıların etrafına kıvrılmış sarmaşıklar yapılmıştı. Bir kolunun iç tarafında Thor'un çekici vardı. İnce elinin dış yüzünde kötü çizilmiş, baş aşağı duran çirkin bir haç göze çarpıyordu. Belindeki fişekliğin arasına uzun bir bıçak sokulmuştu. Sapı koyu renkli bir kemikten yapılmıştı. Bıçağın ağzı mat deri pantolonun üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Bu görüntü Luke'un ağzını kuruttu.

"Lütfen," dedi. "Benim adım Luke. Yaralıyım. Bana... Lütfen, bana yardım getirmeniz lazım."

Genç çocuk geri çekildi. "Luke, ha? Ben Fenris." Gururla gülümsedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Luke boş gözlerle ona baktı.

"Kurt anlamına geliyor." Kelimeyi değişik telaffuz etmişti. "Ya! Çünkü ben kurda çok benziyorum da ondan. Pek çok kişi bunu anladı. Diğer arkadaşın adı da Loki. Bunun anlamını biliyor musun?"

Şaşkına dönmüş bir yüzle ona bakan Luke'tan bir cevap gelmeyince, "Şeytan demek. Çünkü tam öyle biridir, bunu da sana söylemiş olayım, arkadaş. O koca memeli kız var ya... Sakın böyle söylediğimi ona söyleme. Onun adı da Surtr. Bir iblis için oldukça güzel bir isim,

[6] (Ing.) Ay ışığı, (ç. n.)

değil mi? Ateş anlamına geliyor. Onun adı da tam olarak kendisini yansıtıyor. Anlıyor musun?"

"Evet." Luke, kafasını karıştıran ve son derece aptal olduğunu düşündüğü bu yaratıktan başka bir söz daha duymak istemiyordu.

Yaşlı kadın ona dik dik bakmaya devam ediyordu ve Luke onun küçük çökmüş yüzündeki zor fark edilen gözlerine doğrudan bakmıyor olsa da kadının bakışları sinirlerini bozuyordu. Kadın hiç gülümsemiyordu. Luke onun hiçbir zaman gülümsememiş olduğunu düşündü.

"Peki sen hangi ülkedensin, Luke?"

"Londra. İngiltere," dedi Luke otomatik olarak.

"A, Londra," diye tekrarladı Fenris, bunu söylerken ikinci dil olarak İngilizce konuşanların genellikle yaptığı gibi Londra'yı yanlış tonladı. "Bir gün, sanırım orada çalacağız. Belki Camden Underworld'de.[7] Ben Londra'ya hiç gitmedim ama Loki gitti."

Luke'un yüzü bu gencin konu dışı konuşmalarından duyduğu sersemlikle gerilip ifadesizleşmiş ve neredeyse ağrımaya başlamıştı. Söyleyecek bir şey bulamıyordu ve içinden bir ses ona yardım için yalvarmaktan vazgeçmesini söylüyordu. İçgüdüleri bunun bir işe yaramayacağını ona hissettiriyordu.

"Peki, sen nasıl oldu da Londra'dan ta buralara geldin, Luke?"

Luke yere baktı. Zayıf ışığın verdiği rahatsızlıktan çok, bunu hatırlamanın verdiği acıyla gözlerini kapattı. "Tatil için."

Genç çocuk sessizleşti, Luke'un söylediğini anlamaya çalışıyordu. Sonra birden gülmeye başladı. Güldü, güldü ve bir türlü susmak bilmedi. Sonunda gözlerini sildi ve siyah göz makyajını yüzündeki beyaz boyaya bulaştırdı. "Ha siktir. Tatil, ha?" Sonra bir süre daha güldü.

Eğer iki arkadaşı katledilmiş ve biri de kaybolmuş olmasaydı belki Luke da bunda komik bir taraf bulabilirdi. Aksine, çocuğun gülüşü onu kızdırmıştı. Fakat kızgınlığının şiddeti, bastıramadığı endişenin yanında önemsiz kalıyordu. Ve bu kızgınlık onu, bağırsaklarında kusma

7 Londra'da ünlü bir alternatif müzik kulübü, (ç. n.)

hissi yaratan ve kendisini güçsüz bırakan sinirlerin etkisinden bir süre uzaklaştırmıştı. "Arkadaşlarım öldü. Orada. Ormanda. Kaybolduk. Saldırıya uğradık. Bir şey..."

"Yanlış yoldan geldiniz, dostum. Sana bu kadarını söyleyeyim."

"Ne demek istiyorsun?"

Karşılaştıklarından beri ilk defa genç çocuk sırıtmayı bıraktı, aptal yüz ifadeleri takınmayı ve gereksiz konuşmaları kesti. Birden ciddileşti. Omzunun üzerinden açık olan kapıya baktı, sonra tekrar Luke'a döndü. "Sen ne gördün?"

"Ne demek istiyorsun?"

Fenris sırıttı ve omuzlarını silkti. "Arkadaşların... Nasıl öldüler?"

"Öldürüldüler... bir şey tarafından. Orada. Ağaçların arasında." Luke'un kafası karıştı, söyleyecek kelime bulamıyordu. Zavallı Hutch'a olanları anlatmaya yetecek kelimeler var mıydı? Phil'e? Peki Doma? Luke başını eğdi. Bu çocuk neden sırıtıyordu?

"Adları neydi?" diye sordu Fenris, fakat Luke onun gerçek anlamda arkadaşlarıyla ilgilenmek yerine konuyu değiştirmek istediğinden kuşkulandı.

"Neden?"

"Bir nedeni yok." Genç çocuk ciddileşti ve yüzüne kötülük dolu olduğunu düşündüğü bir ifade takındı. Sonra bundan sıkılmış gibi tekrar sırıttı. "Peki, Londra'da ne yapıyorsun, Luke?"

Luke'un kuşkusu arttı. Onu bulduklarında yanında kimlik yoktu. Pasaportu ve cüzdanı, geride bıraktıkları sırt çantalarından birinin içinde kaybolmuştu. Ne demesi gerektiğini bilemedi. Çocuğun muhtemelen ona sormak için gönderilmiş olduğunu anladığı sorulara nasıl cevap vermeliydi? "CD satıyorum." Mümkün olduğu kadar az konuşmaya karar verdi.

"Müziği seviyor musun?" Genç çocuk bu olasılık karşısında heyecanlanmıştı.

Luke ses çıkarmadı. Sadece onun tişörtüne baktı.

"Gorgoroth'u duymuş muydun?" diye sordu Fenris.

"Biraz."

"Ha?"

"Adlarını duymuştum."

"Gerçek black metal müziğini bilir misin?"

Luke ilgisizce omuz silkti.

"Hangi grupları biliyorsun?"

Luke, dükkânın küçük siyah metal müzik köşesinde CD'lerini sattıkları grupların isimlerini sıkıntı içinde hatırlamaya çalıştı. "Bunun ne önemi var?"

"Önemi yok. Hangi gruplar?"

Luke bir iç geçirdi. "Dimmu Borgir."

Çocuk yere tükürdü. "Sahteciler!"

"Cradle of Filth."

Çocuk omuz silkti, kayıtsızca esnedi.

"Venom?"

Bu defa gülümsedi. "Ustalar! İşte şimdi bir yere varıyoruz, Londralı Luke." Sonra sesini alçaltıp derin alaycı bir tonla kaşlarını çatarak devam etti. "Ama senin eğitilmen gerektiği çok açık, dostum. Senin Emperor dinlemen lazım. Darkthrone. Burzum. Satyricon. Bathory. Bütün bunları burada, bu sonsuz keder ormanında bizim misafirimiz olduğun süre içinde dinleyeceksin. Ve belki, belki uslu bir çocuk olursan, sana Blood Frenzy de çalarız." Genç adam, Luke'un bu ismi tanımamış olmasından ve süregiden şaşkınlığından hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. "Blood Frenzy! Benim grubum. Bir CD dükkânında çalışıyorsun ve Blood Frenzy nin adını duymamışsın. Luke! Ne kadar aptalsın."

"Fenris."

Adının söylendiğini duyunca sırıtmayı bıraktı. "Bu benim adım."

"Benim işemem lazım."

Fenris, geldiğinden beri Luke a bakmaktan başka bir şey yapmayan yaşlı kadına bağırarak bir emir verdi. Kadın yavaşça odanın karşı tarafına yürüyüp kapıdan çıktı, küçük ayaklarından çıkan sesler bozuk döşeme tahtalarının üzerinde gürültüyle yankılandı.

Luke, bakışlarındaki aşırı ilgiyi belli etmemeye çalışarak gözlerini açık kapıdan ayırdı. "Ve elbiselerimi istiyorum, İsveçli Fenris."

"Norveç! Ben Norveçliyim. Bir Viking!"

"Tamam, Norveçli Fenris. Ben buradan gitmek istiyorum. Beni ormandan kurtardığınız için teşekkür ederim. Aksi takdirde ölürdüm. Ama arkadaşlarım öldürüldü ve benim bunu yetkili kişilere bildirmem gerekiyor. Şimdi ise sen ve arkadaşların beni tedirgin ediyorsunuz."

Fenris gülümsedi. "O halde sen çok akıllı bir adam olmalısın, Londralı Luke. Çünkü vahşi ava çıkmış olan kurtlar, şeytanlar ve ateşten korkmak gerekir."

"Anlayamadım."

Fenris sarı dişlerini göstererek sırıttı.

Yaşlı kadın odaya döndü, elinde güçlükle taşıdığı büyük tahta bir kova vardı. Çok eski, müzelik bir kovaydı; yanları demir çemberlerle çevrilmişti. Fenris kadının çabaladığını gördü fakat ona yardım etmek için bir harekette bulunmadı.

Birden alt kattan ikinci gencin sesi duyuldu. Luke onun Norveççe konuştuğunu düşündü ve yanılmamıştı. Fenris gözlerini açtı. "Gitmek zorundayım, Luke. Ama yine konuşacağız." Başıyla, yaşlı kadının Luke'un ayağının dibine bıraktığı tahta lazımlığı işaret etti. "Lütfen, rahatına bak ve işe." Dönüp kapıya doğru yürüdü. Yaşlı kadın da takır tukur onun peşinden gitti.

Luke kapı kilidinin içinde dönen anahtarın sesini duydu. "Neden? Neden kilitliyorsunuz kapıyı?" diye bağırdı.

Cevap veren olmadı.

ELLİ BİR

Çatal bıçak, kemikten veya tahtadan yapılmıştı. Luke hangisi olduğundan emin değildi ve onlara dokunmak da istemedi. Tahta tabak yatağın ayak ucuna dengeli bir şekilde konmuştu ve yarıya kadar yahni ve haşlanmış kök sebzelerle doldurulmuştu. Luke kararsızlık içindeydi, yemek kokusunun verdiği eziyet içinde elleri titriyor ve gözlerini tabaktan ayıramıyordu. Açlıktan midesi yanıyor ve omurgasına kadar hissettiği bu duyguyla başı dönüyordu. En son ne zaman yemek yemişti? Bunu bilemiyordu, çünkü bu odada ve bu yatakta altına işeyerek ne zamandan beri yattığını bilmiyordu.

Yemek ılıklaşmış, Fenris konuşurken biraz soğumuştu. Fakat en azından yumuşaktı. Luke tabağın önünde diz çöktü. Yüzünü yemeğe yaklaştırdı.

İçindekileri bitirip tabağın kenarındaki kekremsi tuzlu sosun son kalıntılarını yaladığı sırada, aşağı kattaki odadan gittikçe artan gürültülü sesler ve yere vurarak dolaşan ayak sesleri duydu.

Heyecanlı sesler. Black metal müziğindeki vokallere benzeyen tiz seslerle ciyak ciyak bağıran ve çığlık atan sesler. Homurtulu ve hırıltılı başlayıp sonra çatlak bir falsettoya dönüşen sesler. Luke onların birbirleriyle bu yolla mı iletişim kurduklarını, yoksa bu şekilde sadece birbirlerine bastırmaya mı çalıştıklarını merak etti. En yüksek çıkan ses Fenris'indi. Luke, onun ağzının asla uzun bir süre kapalı kalmayacağını düşündü. Loki'nin patlayan gür bariton sesi, onun o

aptal sesini bastırıyordu. Belki de Fenris'le yarışmak için bütün o çakal gibi sesleri o kız çıkarıyordu. Luke, böyle karmakarışık sesleri yaşlı kadının çıkardığını sanmıyordu. Ayakkabılarını neden evin içinde giydiklerini merak etti. Sonra böyle bir sorunun anlamsız olduğunu düşünerek kendini aptal gibi hissetti. Fakat ayaklarıyla hiç durmadan tahta döşemeye vurarak çıkardıkları sesler delirtici ve sağır ediciydi. Bunlar Luke'un ürkmesine neden oluyor ve sinirlerini geriyordu. Kendini tehdit altında hissediyor ve onların her an yukarı, kendi odasına gelmesinden korkuyordu.

Bu gençler eşyaları da sessiz kullanamıyorlardı. Sandalye olduğunu tahmin ettiği şeylerin tahta ayaklarını öfkeyle tahta zemine sürtüp duruyorlardı. Sanki binanın bütün alt katı yenileniyor veya yıkılarak her şey sağa sola atılıp parçalanıyormuş gibi sesler geliyordu. Luke, yaşlı kadının kim olduğunu merak etti. Bu grupla, Blood Frenzy ile bir yakınlığı var mıydı? Onların bu kadar saldırgan olmalarına neden izin verdiğini bilmek istiyordu.

Birdenbire kendisinin neden orada bulunduğunu, yaşlı kadının kim olduğunu veya diğer bir sürü konuyla ilgili acilen cevap alması gereken soruları neden sormamış olduğunu düşünerek kendi kendine kızdı. Vücut ısısı aniden düştü. Bu çocuklar onların katilleri miydi? Onları bu yeniyetmeler mi avlamıştı? Arkadaşlarım bunlar mı öldürmüştü? Bu kurt, şeytan ve ateş mi?

Hayır, bu fikir ona mantıklı gelmiyordu.

Luke kendilerini izleyeni, katillerini görmemişti. Fakat onun bir insan gücünün ötesinde biri olarak çok daha hızlı ve son derece sessiz hareket ettiğini biliyor ve seziyordu. Bu yüzleri boyalı yeniyetmelerin böylesine vahşice şeytanlıklar yapabilecek kapasitede olduklarını hayal bile edemiyordu. Ayrıca onun doğaüstü varlığıyla rüyalara girme özelliğine de sahip olamazlardı. O... Luke, elleriyle yüzünü kavradı ve yeni bir panik atağı geçiştirebilmek için hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Grubun patırtı ve bağırtıları evin dışında devam etti ve botlarının çimenlere basmasından sonra hafifledi. Aptalca çığlıklar ise şiddeti hiç azalmadan devam etti.

Luke odadaki küçük pencereye doğru gitti. Pencerenin sağ tarafında, duvarda siyah çiviler ya da küçük çengellere benzer bir şeyler gördü. Yatağın yan tarafındaki duvarda dikdörtgen şeklinde rengi daha açık olan yerler vardı. Yerlerinden çıkarılmış olan resimlerin ve süslerin bıraktığı izlerdi bunlar. Luke neden olduğunu bilmediği halde bunun iyiye işaret olmadığını düşündü. Penceredeki rengi atmış tülü kenara çekip camdan aşağı baktı.

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı fakat gökte hâlâ morumsu bir ışık vardı. Luke saatin sekiz olduğunu tahmin etti. Aşağıdaki açık bir kapıdan veya tam ayağının alt tarafına denk gelen göremediği pencerelerden dışarı soluk, turuncu bir ışık sızıyordu.

Küçük pencerenin önünde gençler bir odun yığınını yakmaya hazırlanıyorlardı.

Koyu renkli kütükler, ev arazisini çevreleyen siyah ağaçların sınırına kadar uzanan geniş bir çayırlık alanın ortasına ve evin beş altı metre ötesine bir üçgen şeklinde üst üste yığılmıştı. Kütüklerin etrafı, onları tutuşturmak için çalılarla ve kırık dallardan dağınık bir tabakayla çevrilmişti. Koyu renkli otların arasında kırmızı plastik bir benzin bidonu göze çarpıyordu. Otlar uzun bir süredir kesilmemiş, fakat odun yığınının etrafı ayaklar altında ezilerek düzleşmiş ve daire biçiminde dağınık bir yüzey olmuştu.

Düz çayırlık alanda birkaç küçük meyve ağacı büyümüştü. Evin karşısında daha küçük bir bina vardı. Süslü bir çocuk oyun evine veya sağlam kapılı ve sundurmak bir kulübeye benziyordu. Bu siyah minyatür ev Luke'u korkutuyordu; ormanda bulmuş oldukları kullanılmayan evlere benziyordu. Bu da çok eskiydi. İçinde bulunduğu oda ve şüphesiz evin kendisi de öyleydi. Bu civardaki her şey korkunç derecede eski ve ihmal edilmişti. Buradaki bütün kokular ona

yabancıydı. Evin içi orman gibi kokuyordu. Çayırlık alanın etrafında yükselen kara, hareketsiz ve içine girilemeyen o korkunç ormanın kapkaranlık kalbi gibiydi burası.

Birden odun yığınının kendisi için hazırlandığını düşünüp dehşete kapıldı. Bu gençler onu diri diri yakacaklardı.

Bu ihtimali kafasından atmaya, boğazına kadar yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Onlar sadece genç ve sarhoş çocuklardı. Onu kurtarmışlardı. Onlar hiçbir şeyi ciddiye almayan yeniyetmelerdi. Kolay heyecanlanıyorlardı. Hepsi buydu. Birisi ona doktor getirmeye bile gitmişti.

O *halde kapıyı neden kilitliyorlar?* Luke yavaşça başını çevirip küçük kapıya baktı. *Beni... korumak için*. Ama neye karşı?

Luke, olabildiğince çabuk bir şekilde odanın kapısına doğru gitti, yer döşemesinin üstünde birikmiş kumlu kalıntılar tabanlarına yapışıyordu. Artık başındaki ağrının azaldığını ve vücudunu daha rahat hareket ettirebilme zamanının geldiğini varsayarak, odadan sessizce çıkıp serbest kalıp kalamayacağını merak etti. Küçük pencere, içinden geçilemeyecek kadar dardı. O yüzden kaçmak için tek şansı kapıdan çıkmaktı.

Kapının siyah demir kolunu çevirdi. Kilitliydi. Bunu biliyordu ama belki biraz zorlamayla açılabilirdi. Ev eskiydi ve kapı dardı, bayağı çürük gibi görünüyordu. Fakat kolu çevirip çıplak omzuyla dayandığı zaman kapının göründüğünden çok daha sağlam ve ağır olduğunu gördü, ayrıca biraz şişmiş ve hafifçe çarpıklaşmıştı. Pervazın içinde neredeyse hiç oynamamıştı. Kolay kaçış umudu o anda kayboldu.

Öne eğilip kafatasının içindeki zonklamaların yatışmasını bekledi. Sonra tekrar pencereye döndü.

Dışarıda Fenris ve Loki, tişörtlerini çıkarmış ve soğuk akşam havasına karşı gövdelerini açmışlardı: Dövmelerin etrafından görünen düz göğüsleri bembeyazdı ve uzun sıska kollarının üst tarafı yine

birçok sivri uçlu siyah dövmeyle doluydu. Taze boyanmış beyaz yüzlerinin etrafında keçeleşmiş siyah saçlarının perçemleri sarkıyordu. Luke, Loki'nin saçlarının ne kadar uzun olduğunu o ana kadar fark etmemişti; saçları belinin altına kadar saçaklı bir perde gibi uzanıyordu. Genç adamın kolları sopa gibi uzun ve inceydi, fakat kendisi dev gibiydi. Göğsünde, siyah deriden yapılmış ve üzerinde sivri metal perçinler olan, çapraz takılmış bir tür palaska taşıyordu. İkisi de kollarına bilekten dirseğe kadar uzanan ve üzerinde uzun gümüş rengi çiviler bulunan deri kolluklar takmıştı.

Her ikisinin de genç ama bilmiş yüzlerine yeni asık bir ifade yerleşmişti. Gözlerini iyice açarak kollarını karanlık gökyüzüne kaldırmışlar ve o aptal çığlıkları atmaya başlamışlardı. Luke kızı orada göremedi.

Birden eski CD çalardan black metal müziği yükseldi. Alet görünürde yoktu ve belli ki onu çalıştıran o kızdı. Sonra birden çıplak bir halde ortaya fırladı. Koşarken kalçaları ve göğüsleri sallanıyordu. Vücudunda görünür bir dövme yoktu ve ayakları küçüktü. Tuhaf ayaklar. Onun cildi de çok beyazdı ve neredeyse ışıldıyordu. Başında maske vardı, tekrar tavşan olmuştu. Kafası olduğundan daha büyük ve tüylüydü, evden sızan turuncu ışığın üzerine düşen başının belirsiz gölgesi pek hoş görünmüyordu.

Fenris benzin bidonunu odunların üzerine boca etti. Dökülen sıvı, gümüş renginde parıltılar saçarak yayıldı. Loki bir Zippo çakmak çıkardı ve Luke o anda birden, yemek yediğinden beri bir türlü geçmeyen rahatsızlığının en önemli nedenini saptadı. Nikotin krizine girmişti. Mutlaka sigara içmeliydi. Son sigarasından beri ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Giysilerinin veya çelik çatal bıçaklarının değil, tütününün olmasını tercih ederdi. "N'olur, n'olur sigaraları olsun," diye fısıldadı kendi kendine.

Zippo nun odun yığınını tutuşturması zaman aldı. Alevleri büyütmek için, şişko tavşanın sıçramalarına ve Fenris'in heyecanlı çığh^'

larına rağmen odunları dört defa yeniden tutuşturmaları gerekmişti. Hepsi sarhoştu.

Luke gençlerin sarhoş danslarını bir süre daha seyretti. İki genç adam içki kupasına dönüştürülmüş boynuzlardan bir şeyler yudumluyorlardı. Moonshine. Hantal tavşan iki kere dizlerinin üzerine düştü. Pencereden görünen ateşin ışığı ve sıcaklığı cama vurur gibi oldu ve Luke'u odanın gerisine çekilmeye zorladı.

Harcadığı çabalardan vücudu sanki birden yaşlanmış ve halsizleşmişti. İçinde bir baygınlık ve mide bulantısı hissetti. Şu an kurnazlığa kalkışmanın hiç sırası değildi.

Luke tekrar yatağa gitti. Yataktaki sidikten ıslanmış koyun postlarına ve altındaki pis otlara dayanamayacağı için, üstteki yorganı açmadan onun üzerine uzandı. Gözlerini kapattı, titriyordu. Kendisine ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. O anda net bir şekilde düşünmekte zorlanıyordu. Camın altından gelen hırıltılı vokaller ve makineli tüfek gibi vuran davullar, düşüncelerine ve hatta aldığı nefeslere karıştı. Tekrar bir uykunun sessizliğini ve karanlığını istiyordu; zihninin bir köşesinde uykunun beklediğini hissediyordu.

Akıl almaz bir durumdu. Fakat bunu kabullenmek ona çok kolay geliyordu. Çünkü şoktaydı. Belki de pencereden gördüğü, dışarıdaki o ormanda Dom, Phil ve Hutch a olanlardan sonra yaşadığı şok hâlâ devam ediyordu.

Asla güvende değildi ve orada, *dışarıda* olan şey her neyse hâlâ kendisine erişebileceği bir yerdeydi. İçinde bulunduğu çıkmazı değerlendirmeye yetecek zamanı olmamıştı, çünkü günlerdir canını kurtarmak için kaçıyordu ve bu onu perişan etmişti. Sonra kendini burada, bu çılgınlığın ortasında bulmuştu. İki durum arasında bağlantı kurmaya çalıştı.

Umutsuzca, gençlerin çıkardığı gürültülerin kesilmesini istiyordu. Çevresinde tam bir sessizlik istiyordu. Çünkü bu gürültüler kilometrelerce uzağa yayılabilirdi. Ve başka bir şeyin ilgisini bu eve çekebilirdi.

Fakat müzik çalmaya devam ediyor ve sarhoş gençler göğe doğru bağırıyorlardı. Hiçbir şey onları yormuyor gibiydi. Luke bütün gece böyle devam edip etmeyeceklerini merak etti.

O. Bu gençlerin *ondan* haberleri var mıydı? Fenris bu konuyu araştırmış mıydı? Sessizce ve sanki Loki'nin kulağına gitmeyeceğini umarak bunu yapmış olabilir miydi? Onları Loki yönetiyordu. İlk bakışta gülünç olsa da onlardan daha akıllı, hatta belki daha iyi huylu görünüyordu. Fenris hödüğün tekiydi, yaygaracı bir yeniyetmeydi. İkisinin de insanı çileden çıkaran, olgunlaşmamış bir tarafı vardı. İnek öğrenciler gibi. İki ahmaktan başka bir şey değildiler. Luke, *dışarıda* karşı karşıya geldiği durumla kıyasladığında, onlardan fiziksel olarak korkmuyordu. Bunu içgüdüsel olarak anlamıştı. Evet, kendisine ne yapacaklarının korkusundan çok onların asıl niyetlerine, onu korumak için bu odanın içinde kilitli tutma nedenlerine karşı daha ihtiyatlı olması gerektiğini düşünüyordu. Luke, kesin olmasa da onların taşkın ve suça meyilli, sorumsuz fakat zararsız çocuklar olduğunu düşünüyordu. Ve o yaşlı kadın bir yetişkin olarak sorumluluk sahibiydi; ona yemek vermiş, sargısını yeniden bağlamış ve yanağını okşamıştı. Luke o duyguyu hatırladı ve ürperdi. Büyükannelerin olduğu yerlerde kötü şeyler olmazdı. Sadece sakin olmalı ve beklemeliydi. Maskeler onu korkutmuştu, ama hepsi bu kadardı. Ve Luke'un iyileşmesi onlar için öncelik taşımıyordu. Onun çatlamış kafatası umurlarında değildi. *Kendi aralarında parti yapıp eğleniyorlardı.* Acaba gerçekten yardım çağırmak için birini göndermişler miydi? Gitgide kendisini çok ayrıntılı hazırlanmış bir eşek şakasının kurbanı gibi hissetmeye başladı. Onunla oyun oynuyorlardı; onun bilmediği şeyleri bilmekten zevk alıyorlardı. Hastalıklı bir şeydi bu.

Fakat ne yapmalıydı? Ne? Ne?

Dışarıdaki seslerin kargaşası çok uzun süre devam etti. Buna rağmen Luke bitkinlik ve zayıflıktan bir süre sonra uykuya daldı.

ELLİ İKİ

Odanın duvarlarının ötesinde, merdivenlerden çıkan ayak seslerinin sert patırtısı duyuldu ve Luke'u uykusundan uyandırdı. Yatakta doğrulup oturdu ve hafif bir sesle inledi. Ayak sesleri dışarıdaki koridorda gürültüyle yankılanıyordu.

Luke yatakta sessizce durdu ve yeni bir ziyarete mani olacağını umarak gözlerini sıkıca yumdu.

Fakat istediği olmadı.

Fenris içeri girdi ve kapıyı ardına kadar açık bıraktı. Kilidin arkasında uzun, demir bir anahtar sallanıyordu. Fenris elinde bir şey tutuyordu. "Luke! Uyan! Gereğinden fazla uyudun, dostum. Partiyi kaçırıyorsun! Bak. Şunlara bak."

Yatağın ayak ucu sertçe içeri çöktü. Fenris kıçını oraya yerleştirirken, çöküntünün etkisiyle Luke yatağın o tarafına doğru kaydı. Kafasını tuttu. "Dikkat et!" Sesinin yüksekliğine kendisi bile şaşırdı.

"Affedersin," dedi Fenris birden. "Özür dilerim."

"Sanırım kafatasımda çatlak var."

"Şunlara bak." Fenris elinde tuttuğu siyah beyaz fotoğrafları ona uzattı. Nefesi bozuk süt ve kusmuk gibi iğrenç kokuyordu. Luke irkildi ve boyalı yüzü terlemiş, sallanıp duran bu sarhoş tipten geriye doğru çekildi.

"Mide bulantısı. Baş ağrısı. Sanırım bir çatlak var." Boşuna nefes tüketiyordu.

Fenris'in gözleri ona odaklanmakta zorluk çekiyordu. "Blood Frenzy," diye tiz bir sesle bağırdı, evin dışında hâlâ bangır bangır çalmakta olan müzikteki çığlıkları taklit ederek. Luke sıçradı; çocuğun sesi kulaklarını ve başını ağrıtmıştı. Sonra Fenris'in arkasında açık duran kapının farkında değilmiş gibi görünmeye çalıştı. Ama sanki kapı onu çağırıyordu. Düşünceleri birbiri ardına sıralanmaya başladı. Evin yakınında bir kasaba var mıydı? Ne kadar yürümesi gerekirdi? Geceleyin ağaçların bu kadar yakınında bulunmak akıllıca olur muydu? Acaba bu ağaçlar, o içinde kayboldukları ve öldükleri ormandaki ağaçlar mıydı?

"Bak!" Fenris onun fotoğraflara karşı ilgisiz kalmasından rahatsız olmaya başlamıştı. Luke onları çarşafın üzerinden aldı.

Bunlar Fenris, Loki ve inanılmayacak kadar uzun, sarı beyaz saçları olan bir başka adamın tanıtım fotoğraflarıydı. Üstleri çıplak, yüzleri boyalı ve ellerinde kılıçlarla kameraya sert sert bakan tiplerin pozları vardı. Bazı pozlarda bu üç kişi karlar üzerindeydi. Kış havasında kararmış ağaçlar arkalarında iskeletimsi bir fon oluşturmuştu. Karlı fotoğraflarda ellerinde enstrümanlarıyla poz vermişlerdi. Loki gitar çalıyordu; uzun parmaklı koca ellerinde gitar bir banjo gibi görünüyordu. Fenris'in ellerinde bagetler vardı. Bu seçim Luke'a mantıklı geldi. Davul, Fenris'in huzursuz haline ve enerjisine en uygun düşen enstrümandı ve onunla istediği kadar gürültü çıkarabilirdi.

Üçüncü kişiyi evde hiç görmemişti. İnce ve uzundu, beyaza boyanmış yüzü siyah çatlak çizgilerle süslenmiş olsa da küçük bir oğlan çocuğu kadar güzeldi. Saçları parlak ve kadınsı, tavırları da sanki diğer iki müzisyeninkinden tamamen farklıydı. Üzerinde kontrollü bir sükûnet var gibiydi. Diğer ikisi bunu ancak taklit edebilirdi. Acaba yardım çağırmak için giden o muydu?

Hepsi deri pantolonlar ve büyük botlar giymiş, çivili kemerler takmıştı. Mermileri, dövmeleri ve ters haçları seviyorlardı. Bir düzineden fazla fotoğraf vardı ve hepsinde bu üçlü kendilerini üstsüz halde

ve boyalı yüzlerle olabildikleri kadar uğursuz, kötü, çirkin, çılgın veya zorba gösteriyorlardı. Luke bunların benzerlerini daha önce *Kerrang!, Metal Hammer* gibi -dükkânda bulundurdukları- dergilerde görmüştü. Onlara her zaman şöyle bir göz atardı, fakat bu tür şeyler onun tarzı değildi. Luke klasik rock, blues, outlaw country, folk ve Americana türü müzikler dinliyor ve bu türlerdeki albümleri hevesle biriktiriyordu. Her zaman böyle yapmıştı. Heavy metal gibi uç müzik türleriyle fazla ilgilenmese de black metal müziğinin İskandinavya'ya özgü bir tür olduğunu biliyordu. Doksanlı yıllarda bazı kiliseleri yakmamışlar mıydı? Satanizm eğilimleri vardı. Yeraltı kültürüne ait, otorite karşıtı bir şeydi yaptıkları. Luke bu konuda fazla bir şey bilmiyordu, fakat bu cehaletinin Fenris tarafından kısa bir süre içinde giderileceğinden emindi. Bu düşünce onu hiç tahmin edemeyeceği kadar yormaya başlamıştı. Böyle bir müziğin neden İskandinavya'nın sosyal ütopyası içinde üretilmiş olduğunu anlamıyordu. Belki Avrupa'nın en şımarık insanları olmalarına karşı bir tepkiydi, belki de her şeye sahip olmanın doğurduğu bir isyan hareketiydi.

Fotoğrafların her birinin altında Blood Frenzy logosuyla birlikte Nordland Panzergrenadier Records şirketinin adı ve Oslo'daki posta kutusu adresi vardı.

Fenris, Luke'un kucağına bir CD bıraktı. Sonra yaslanıp oturdu ve kollarını kavuşturdu, canavara benzeyen boyalı yüzünü buruşturarak çenesini yukarı kaldırdı. "Sizin dükkânda bu var mı?"

CD'nin kapağında, çok karanlık olduğu için açıkça seçilemeyen bir kuzey kış manzarasının resmi vardı. Fotoğrafın sol alt tarafındaki bir su birikintisinin üzerinde beyaz bir gaz bulutu gibi bir sis ya da >Şik göze çarpıyordu. Belki de bir tabloydu. Grubun logosu kırmızıydı ʸe kapağın üst tarafına zikzak şeklinde bir yıldırım gibi basılmıştı.

Luke kapağın arkasını çevirdi ve üç kişinin karlar üzerinde ellerinde büyük palalarla birer savaşçı pozunda çekilmiş basın resimlerinden birini gördü. Sol tarafta, Cermen yazı karakterleriyle albümdeki şar-

kıların listesi basılıydı. Şarkıların isimlerini okuyacak enerjisi, ilgisi ve isteği yoktu. Sinirli, aksi ve yorgun bir şekilde omuz silkti ve CD'yi Fenris e geri uzattı.

"Bilmiyorsun!" Fenris aniden saldırıp Luke un yüzüne bir tokat attı.

Luke, vücuduna elektrik verilmiş gibi geriye, yatağın ucuna doğru sıçradı. Birbirlerine ters ters baktılar. Fenris'in mavi gözleri kısılmış ve kararmıştı. Psikopat gibi görünüyordu. Luke yutkundu. Sonra Luke un tepkisinden hoşlanmış gibi birden yine gülümsemeye başladı.

Bir zorba. *Aşağılık bir puşt.* "Sakın bana bir daha dokunayım deme."

Fenris çok korkmuş gibi yaptı. "Yoksa bana ne yaparsın, Londralı Luke? Ha? CD satan bir dükkânda çalışıyorsun ama dünyanın en şeytani grubunu tanımıyorsun! Sen ibnelerin dükkânında çalışıyor olmalısın. O amcıkların dinlediği müziklerden satıyorsun." Kendi esprisine yüksek sesle güldü.

Luke ayağının topuğuyla onun suratına, kirli dişlerinin tam ortasına bir tekme atmayı düşündü. Kulaklarına vuran baş ağrısının sersemletici zonklaması, bunun doğru bir zaman olmadığını ona hatırlattı. Fakat içinde yükselen öfkenin ateşini hiç bastırmaya çalışmadı. Artık bu saçmalık ona yetmişti. "Bizde nedense bu şeytana tapma zırvalığına pek talep olmuyor."

Fenris gülmeyi kesti. Oturduğu yerde doğruldu. Vücudundaki enerji değişti. Bakışlarını Luke'tan hiç ayırmadan yavaşça yataktan kalktı. Yüzündeki beyaz boyanın altında kalan şaşkın suratı kıpkırmızı kesilmiş gibiydi. Luke onu o kadar kızdırmıştı ki Fenris neredeyse nefes alamaz haldeydi. Konuşacak hale geldiğinde sesi yavaş ve acımasızdı. "Şeytan mı? Şeytan mı? Öyle mi düşünüyorsun? Ha? Biz şeytana mı tapıyoruz? Senin bir şey bildiğin yok. Biz Hıristiyanlardan nefret ettiğimiz için şeytanı kullanıyoruz. Bizim içimizde yaşayan Odin'dir.[8] Her zaman da Odin olmuştur."

8 İskandinav mitolojisinde en büyük tanrı, (ç. n.)

İki elini de sıkarak yumruk yaptı. Gözlerini kapattı. Dişlerini gıcırdatarak hırlamaya benzer bir ses çıkardı. "Hıristiyanların bizi nasıl zehirlediğine bir bak! Her şeyi onların verdiği isimlerle adlandırabiliyoruz. Bizim kanımızda dolaşan Odin'dir, büyük Wotan'dır.[9] Hıristiyanların kötü dediği şey bizim dinimizdir. Bizler savaşçıyız. Vahşiyiz, anlıyor musun? Biz doğaya açığız. Bizde acıma hissi yoktur!"

"Peki. Tamam." Luke başka ne diyeceğini bilmiyordu. Bütün vücudu gerilmişti. Etrafına bakarak tahta kaşığı aradı.

Fenris aradığı şeyi ona verdi, çok hızlı konuşuyordu ve Luke bu sarhoş çocuğun söylediği anlaşılmaz lafları parça parça duyabiliyordu. Eğer üç arkadaşı ormanda öldürülmüş olmasaydı, çocuğun söylediği şeylerin hepsi şimdi ona gülünç gelebilirdi. "Arkadaşlarına hiç acımıyoruz. Onlar zayıftılar ve öldüler. Hepsi bu. Eski Tanrılar kurban kanı istiyor! Onlar... Nasıl denir?" Durdu ve sırıtarak birkaç saniye doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Merhametsiz! Evet, merhametsizler!"

Luke yavaşça yataktan çıktı. Fenris dengesizdi, kendini kaybetmeye başlamış manyak bir sarhoştu; bütün vücudu titriyordu.

Fenris ona doğru dönüp korkunç bir şekilde boyanmış yüzündeki soğuk mavi gözleriyle Luke u takip etti. "Biz Odin in izindeyiz. O bizim rehberimiz. Kanımız aracılığıyla bize yol gösteriyor. Sen burada olan şeye inanamazsın. *Burada* neyin yaşadığına. Sen buna inanamazsın."

"Benim şimdi neye inandığımı bilsen çok şaşırırdın. Ama şimdi sakinleş, tamam mı?"

Fakat Fenris sakinleşecek gibi değildi. "Kanımız bize kiliseyi yakmamızı fısıldıyor, biz de yakıyoruz. Kanımız, bir ibneyi... bir... bir göçmeni... bir uyuşturucu satıcısını öldürmemizi söylüyor. Biz de onları öldürüyoruz! Kanımız, yuvamıza dönmemizi söylüyor. Sen ormanın eski sakini için hazırsın. Sizin... sizin insanların tanrısı için. Eve geldin. Hazırsın çünkü kendini gerçek bir Oskorei olarak kanıt-

[9] Cermen mitolojisinde Odin'in karşılığı olan büyük tanrı, (ç. n.)

ladin. Ragnarök[10] gelene kadar vahşi yolculuğununu sürdüreceksin. O şeytan falan değil! Bir Hıristiyan saçmalığı değil. Bizimle konuşanlar daha eski Tanrılar." Fenris belindeki bıçağın kabzasını kavradı.

Luke her iki elini kaldırıp avuçlarını açtı. "Tamam, anladım. Ama yorgunum. Canım yanıyor. Lütfen. Artık sakinleş. Lütfen."

Fakat Fenris ona doğru sallanmaya devam etti, mavi gözleri çatlak beyaz boyalı suratından dışarı fırlamıştı. "Bizler Vikingleriz. Ve şimdi tekrar yükseliyoruz. O, kanımız aracılığıyla ve ormanın toprağının içinden bizimle konuşuyor. Aynı Nazilerde olduğu gibi. Wotan onlar için geri gelmişti. Bunu Jung bile kanıtladı." Yüzünde vahşi bir ifadeyle, aptal teorisi için hissettiği tutkulu bir ergenlik hezeyanı içinde kemerindeki bıçağı çekti. Luke, bacakları kendisinden kopup gitmiş gibi hissetti. Onların yerinde olduğunu anlayabilmek için çıplak ayaklarını oynattı.

"Biz hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapıyoruz. Tarih boyunca hiç yapılmamış bir şeyi!"

Fenris homurdanarak elindeki siyah çelikten yapılma kıvrık ağızlı bıçağı havada sallayarak odanın küçük penceresine doğru uzattı. "Hıristiyanların kilisedeki sunaklarına sıçıyoruz. Umurumuzda değil. Ve senin gibi ibneleri öldürüyoruz. Bu da umurumuzda değil. Ama bunlar yeni değil. Bu kadar kötü olmak çok eğlenceli, sana bunu söyleyeyim. Ama şey değil... şey... Ha siktir! Kelimeler, kelimeler! Orijinal! Evet, bunlar orijinal değil. Ama biz gerçek bir eski tanrıyı çağıran black metal öncüleri olacağız. Belki kendi gözlerinle gördüğün bir şeyi. Yakında tekrar göreceksin. Biz kendimizi bir tanrı görmeye hazırladık. Sen de aynı şeyi yapsan iyi olur, dostum."

Luke karşısında sallanıp duran tipten yavaşça uzaklaştı, fakat fazla gidemeden beli yandaki dolabın köşesine yaslandı.

10 İskandinav mitolojisinde kıyamet günü. (ç. n.)

Fenris bakışlarını odaklamaya çalışıyordu. "Bu ormanlarda gerçek Tanrı var! Hıristiyan uydurması boklardan biri değil. Boktan bir şeytan da değil. Burası kutsal bir yer. Burada gerçek diriliş var. Tanrıların müziğini yapan da Blood Frenzy."

Bıçağın ucu gözlerine otuz santim kadar yaklaştığında Luke kendisini bile şaşırtan bir hızla geri dönerek arkasında duran sürahiyi kaptı ve ağır tahta tabanını Fenris'in kafasının yan tarafına indirdi.

Genç adamın yüzünde o an bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve odanın içinde şiddetli takırtı duyuldu. Elindeki bıçağı düşüren Fenris iki adım geriledi. Gözlerini kapattı. Birden sanki ağlamak üzere olan bir çocuğa dönmüştü.

Luke sürahiyi hızla tekrar onun başına indirdi. Sürahi kırılmadı ama tok bir sesle kafatasına çarpıp geri sekti. Fenris yana doğru dizlerinin üstüne yığıldı. Luke sürahiyi üçüncü kez vurmak için tekrar havaya kaldırdı.

Fakat darbeyi indiremeden, odanın içinde ağır ve çıplak bir şey hızla üzerine geldi. Luke başını bir an o yana çevirdi. Nefesini tuttu. Benekli tavşan, çıldırmış gibi görünen bir yüzle ve büyük bir hızla Luke'un üzerine atladı. İki tombul yumruk suratına indi. En az üç kere yumruk yedikten sonra elindeki sürahi düştü ve kızın bileklerinden birini tutmayı başardı. Kızın bileği Luke'un sert avucunda hamur gibi güçsüz kaldı. Tavşan kız, ayaklarından biriyle ona bir tekme attı. Sarhoş bir çiftin gülünç bir şekilde dans etmesi gibi birbirlerinin etrafında döndüler.

Kızın tırnakları yanaklarını yırtarken Luke tiz bir sesle bağırdı. Gözlerinden birinin oyulup yerinden çıkarıldığını sandı. Sıcak, tuzlu bir sıvı görüşünü tamamen bulandırdı. Yoksa bu kan mıydı?

Uzun bir duraksama boyunca hiçbir şey olmadı ve Luke sadece tavşan kızın, gözlerinin önünde hareket eden bulanık şeklini seçebildi. Sonra havaya kalkan küçük bir yumruk kafatasındaki açık yaranın üstüne hızla indi.

ELLİ ÜÇ

Luke, pis bir zeminin üstünde kendine geldi ve nerede olduğunu merak etti. Başım kaldırıp öfke ve acı dolu çığlığın nereden geldiğini görmek için yukarı baktı.

Uzun boylu Loki'nin tavşanı sıkıca tutup göğsüne bastırdığını gördü. Onu geri çekmişti. Luke'tan uzağa.

Fenris dizlerinin üstünde sendeleyerek kapıya doğru gidiyor ve kendi kendine inliyordu.

Kızın tiz çığlıkları devam ediyordu. Sesler, kırılan camlar gibi Luke'un kafasının içinde yankılanıyordu. Ağzının içinde kan tadı vardı. Kafası üşüyordu, ıslak ve açıktı. Yüzüne dokundu. Sonra parmaklarını kısılı gözlerinin üzerine koydu. Yapışkan ve parlak kırmızı bir şey bulaştı.

Kız hiçbir şekilde susmuyor ve tombul küçük ayağını durmadan Luke'a doğru sallıyordu. Loki onu yerden kaldırıp kapıya doğru götürürken de sesi kesilmedi. "Bırak, onu keseyim," diye İngilizce bağırıyordu. Öfkeli yüzü Luke'a dönüktü. "Bırak, onu keseyim."

Loki ona Norveççe bağırdı. Fakat kızı yatıştırmak imkânsızdı. Oturduğu yerden parlak, kızgın ve terli yüzündeki cama benzeyen tavşan gözlerini Luke'tan ayırmıyordu. "Bırak, onu keseyim, Loki! İzin ver, onu doğrayayım."

"Hayır. Sonra geriye bir şey kalmaz," dedi. "Düşün, düşün, düşün," diye tekrarladı. Fakat aksanından dolayı bu sözler ağzından, "Düşün, düşün, düşün," diye çıkıyordu.

Fenris dirseklerinin üstüne doğru eğildi, yüzünü döşemeye dayadı ve bir çocuk sesi çıkarır gibi ritmik bir şekilde inlemeye başladı. Siyah saçları kirli tutamlar halinde yüzüne yapışmıştı. Luke onun mavi beyaz cildinin altındaki kaburgalarına ve sıska omurgasına baktı. Bunların hepsi çocuk, diye düşündü Luke. Yeniyetmeler. Sorunlu çocuklar.

Tekmeler savuran kız sonunda yoruldu. Çırpınması yavaşladı, sonra durdu. İç çekerek, "İstiyorum. İstiyorum," dedi.

"Daha değil," dedi Loki ve kızı sıkıca tuttu.

ELLİ DÖRT

Eğer tavşan, Fenris'in bıçağını eline geçirmiş olsaydı, Luke ölmüş olabilirdi. Odanın pis döşemesinin üstünde kanı oluk oluk akarken çaresizlik içinde ölüp gidebilirdi. Birden zihninde, kirli derisinin uzun kırmızı ağızlar tarafından parçalanmış görüntüsü canlandı. Bu görüntüden kafası altüst olan Luke düşüncelerinden uzaklaşmak için gözlerini kapattı.

Tartışmalar aşağıda, zemin katta hâlâ bütün şiddetiyle devam ediyordu. Loki'nin sesi arada bir kızın çığlıklarını bastırmak için gerekli olduğunda yükseliyordu. Luke ilk defa uzunca bir süredir Fenris'in sesini duymuyordu.

Bir iskemle gürültüyle döşemenin üstünde sürüklendi ve yana devrildi. Bir bardak kırıldı. Luke yukarıdaki küçük odasında ürkerek sıçradı.

Koluyla alnından damlayan kanları sildi. Kafası yanıyordu ve bomboş gibiydi, gözlerinin arkasında şiddetli bir ağrı vardı. Başındaki asıl yara artık o kadar acımıyordu. Ama tekrar başlayacaktı. Çok geçmeden. Vücuttaki endorfinler ancak bu kadar etkili olabiliyordu. İyi iş çıkarıyorlardı ama etkileri geçiciydi. Hep böyle olurdu.

Kavga onun kendisini iyi hissetmesine neden olmuştu. Fakat bu aptalcaydı, çünkü her şeyi kendi aleyhine çevirmişti. Güvenlik önlemleri daha sıkı olacaktı, kendisine karşı kin güdülmesine sebep olmuştu. Şimdi onlar da kendi onurlarını koruyacak ve intikam alacaklardı.

Bu kaçınılmazdı, beklenen bir şeydi ve çocukçaydı. İnsan olmanın getirdiği sonuçlardı bunlar. Bu işler hep böyle olurdu. Onlarla kendisi arasındaki temel kurallar artık açıkça belirlenmiş oluyordu. Bir araya gelen her yeni insan grubunda bir hiyerarşi kurulurdu. Ve Luke bu hiyerarşide en altta yer alıyordu; onların bu ahmakça sadizminin güçsüz tanığıydı. Onun rolü buydu.

"Nasıl? Nasıl?"

Aşağıdaki kızın göğsünden, bağırarak ve hıçkırarak kendini tüketmiş gibi canhıraş bir inleme yükseldi. Loki'nin ona bağıran sesi duyuldu. Fenris'ten hâlâ bir ses çıkmamıştı.

Luke, sandık yatağın üzerine oturmuştu. *Keşke içecek suyum olsaydı,* diye düşündü. Tuhaf da olsa, Fenris'in canını çok yakmamış olduğunu umuyordu. Sebep olduğu hayvanca acıdan zevk aldığı söylenemezdi.

Sonunda zihni artık gerçekten uyanmaya başlamıştı. Bu yeni durumunu dört gözle bekliyordu. Eğer mümkün olursa iyileşmeyi erteleyebilirdi. Dişini sıkıp acıya dayanmalı ve buradan hızla defolup gitmeliydi.

Kurtarılmış, çok yakın olan hayati tehlikeyi atlatmıştı, fakat sonra eski bir evdeki havasız bir odada leş kokulu bir yatağa tıkılmıştı ve evin bulunduğu yeri bile bilmiyordu. Bir insan kendini rahat hissetmek için hiç olmazsa bunu bilmeliydi, dünyanın neresinde olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı. Hutch'ın kestirmeden gitmek için seçtiği yoldan sonra tam olarak nerede olduğunu bilemez olmuştu. "Lanet olsun, Hutch."

Bir kişiyi bakım altına alıp onu besliyorsun, ona korunak sağlıyorsun, fakat ciddi olabilecek bir kafa yaralanmasıyla hiç ilgilenmiyorsun. Oysa İsveç, acil servisleri, hastaneleri, hatta gerektiğinde helikopterleri olan modern bir ülke. O halde...

Luke, durumun tuhaflığı ve inanılmazlığı karşısında tamamen aklı karışmış bir halde kirli parmaklarıyla nemli yüzünü kapattı.

Ona bir şey söylememişlerdi. Fenris onun sorularını geçiştirmişti. Ev sahiplerinden hiçbiri ona gerekli açıklamayı yapmayacaktı; bu kadarını tahmin edebiliyordu. Burada kendi isteği dışında tutuluyordu. O yüzden bütün dikkatini sadece kaçmaya yoğunlaştırmalıydı. Çünkü o maskeler, o müzik, çığlıklar ve aşağıdaki kara otların üzerinde yanan ateş... Bunların hepsi onu korkunç bir sona doğru götürüyordu.

Ormanda arkadaşlarını öldüren o şeyi düşünmemeye çalıştı. O ana dek bunu düşünemeyecek kadar hasta, yaralı ve yorgun haldeydi. Fakat onunla işi henüz bitmemişti. Bundan kesinlikle emindi.

Onlar da *onun* için buradaydılar. Blood Frenzy grubu. Kendi kimliklerini aptal şeytani isimlerle açıklamışlardı ve bunlar Oslo'daki posta kutusu numarasından ve plak şirketinin adından kolaylıkla takip edilebilirdi. Ve eğer Fenris'in anlattıklarında, peşinde oldukları işlerle ilgili attığı palavralarda gerçek payı varsa, buradan kurtulması pek mümkün olmayacaktı. Kanundan kaçıyorlardı.

Luke, ürkütücü yaşlı kadını düşündü. Onun kim olduğunu merak etti.

Merdivenlerden yukarı çıkan ağır ayak sesleri duyuldu. Luke'un düşünceleri bölündü ve kafası altüst oldu.

Gerilmişti. Bir silah aradı. Sürahi hâlâ odadaydı, yan yatmış duruyordu ve sağlamdı. Son derece sağlamdı. Kova da oradaydı. Luke gitti ve sürahiyi aşınmış sapından kavradı. Fenris'in kıvrık bıçağı aklına geldi ve ürperdi. Ürpertileri ve çenesinde başlayan titremeleri durduramıyordu.

"Luke? Ben Loki." Loki odaya girmek için bir girişimde bulunmadı.

Ona karşı ihtiyatlı davranıyorlardı. *Bu iyi. İhtiyatlı olmaları iyi- Zaten hepsi çocuk. Fenris de palavracının biri, sadece gevezelik ediyor. Onlar kimseyi öldürmüş olamazlar.*

Luke, elindeki sürahiyi savuracak kadar bir mesafe bırakarak kapının birkaç adım yanında durdu. "Evet?"

"İyi, demek ki dinliyorsun."

"Kulak kesildim."

"Buna sevindim, Luke. Çünkü söyleyeceklerimi çok iyi dinlemelisin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Bu gece büyük bir hata yaptın.."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle dostum, öyle."

"Bana bıçakla saldırdı. Ne yapacaktım yani?"

"Eğer seni öldürmek isteseydi çoktan ölmüş olurdun, Luke. Anlıyor musun?"

"Pek anlayamadım."

Loki bir iç geçirdi. "Fenris daha önce de adam öldürdü. Onun için öldürmek, hiçbir anlam taşımaz. Anladın mı?"

Luke vücudunun buz gibi olduğunu hissetti. Sanki bütün ısısı, ayaklarının ucundan çıkıp gitmişti.

İradesini kullanarak Loki'nin söylediklerini aklından uzaklaştırdı ve yine aynı şekilde daha önce bıçağıyla birini öldüren Fenris'in görüntüsünü de gözünde canlandırmamaya çalıştı. Kendine tamamen hâkim olmak zorundaydı. Yoksa her şey biterdi.

"Eğer beni tehdit ediyorsa ben de hiçbir şey yapmadan duramam, Loki. Sen de bunu anladın mı?"

"Sana zarar vermeyecekti. Seni sevdi. Bizim aramızda olmandan memnun. Benimle ve Surtr'la bir arada olmaktan sıkıldı. Bak, Surtr'la ben beraber takılıyoruz ve Fenris tek başına kalıyor. Tamam mı?"

"Tamam."

"Ama şimdi burada hiç arkadaşın kalmadı, Luke. Her şeyi berbat ettin."

"O benim arkadaşım falan değildi, Loki. Ben aptal değilim."

Loki çirkin bir kahkaha attı. "Aptal olduğunu hiç söylemedim, Luke. Hayatta kalmak istiyorsun. Mücadele ediyorsun. Zayıf biri değilsin. Buna saygı duyuyorum. Sen özel birisin. Bu yüzden sen hayatta kaldın ve arkadaşların öldü. Tamam mı? Fenris gözünü senden ayırmakla aptallık etti, hepsi bu. Ama önemli bir ders aldı. Onun bir daha böyle bir ders almasını istemiyorum, çünkü benim şimdi yapacak bir işim var. Barış elçisi olmak, tamam mı?"

Luke sesini çıkarmadı. Loki'den hoşlanmamak için her türlü çabayı sarf etmekte olduğunu fark etti.

"Beni dinliyor musun, Luke?"

"Evet!"

"İyi. Ama sen bir misafirsin, lütfen bağırmadan konuş. Tamam mı?"

"Tamam."

"Teşekkür ederim."

"Arkadaşlarım, Loki. Arkadaşlarımı siz mi öldürdünüz?"

"Hayır, biz öldürmedik, Luke. Onlara ne olduğunu sana tam olarak anlatamam. Ama umarım yakında bunu... "

"Ne demek istiyorsun?"

"Luke! Ben konuşuyorum. O yüzden beni dinle. Şimdi çok dikkatli olmalısın ve... nasıl derler? Uykun hafif olsun. Çünkü bu evin içinde birisi, hem de yatağından fazla uzakta olmayan birisi, seni öldürmeyi çok istiyor. "

"Fenris'e üzgün olduğumu söyle. Ona vurdum, çünkü beni yaralayacağını sandım. Ve ben yaralanmaktan bıktım. Bunu anlıyabiliyor musun? Arkadaşlarım öldürüldü ve ben... bütün bunların sona ermesini istiyorum."

"Anlıyorum, Luke. Her şey yakında sona erecek."

Bu açıklama Luke'un içini birden delice bir umutla doldurdu, fakat onun aslında bu hikâye için tamamen farklı bir sondan bahsettiğini anlamakta gecikmedi.

"Ama Fenris senin için sorun değil," dedi kalın sesiyle dev kapıya doğru. "Evet, sana kızgın. Sen beklerken ona iyi bir arkadaş olacağını düşündü."

"Neyi beklerken?"

"Daha bitirmedim, Luke... "

"Neyi, Loki? Neyi bekliyorum ben? Ha? Polisi. Çünkü yakında gelmesi gereken polis."

"Hiç sanmıyorum, Luke. Boş ümitlere kapılma, dostum. Sen bizim için polise teslim edilemeyecek kadar önemlisin. Hem polisler bizim görmek isteyeceğimiz en son kişiler. Ama onların bizimle tanışmayı çok istediklerine eminim.'' Loki kendi kendine güldü. Samimi olmayan fakat derin bir gülüştü. "Yakında anlatacağım, dostum. Zamanı gelince. Ama bu geceki parti çok önemli bir nedenle yapıldı. Yakında sen de anlayacaksın. Ama biraz sabırlı olman lazım, Luke. O zamana kadar, senin bu evde bir misafir olarak tavırlarınla ilgili söylediklerimi anlamak zorundasın."

"Anlamaya çalışıyorum, Loki. Burada kendi iradem dışında neden tutulduğumu anlamak için bütün çabayı gösteriyorum."

"Senin güçlü bir iraden var, Luke. Ama şu andaki derdinin ne olduğunu ben sana söyleyeyim, tamam mı?"

"Evet. Evet. Evet. Söyle bana, Loki."

"Senin bu evde büyük bir sorunla karşı karşıya olduğunu söylediğim zaman, yalan söylemedim Luke. Ama bu sorun Fenris değil. Kafası yaralandı, ama bu yüzden seni öldürmez. Senin için sorun olan kişi Surtr, Luke."

"O manyak sürtüğü benden uzak tut. Tamam mı Loki? Ne diyorsun, dostum?"

"Elimden geleni yapacağım, Luke. Ama benim de uyumam lazım. Ve o çok sabit fikirlidir."

"Ne demek istiyorsun?"

"O bıçaklamayı sever, Luke. Kesmekten hoşlanır. Fikirleri konusunda biraz delidir. Bir süre önce o çocuk varken onu... Neyse, bir adamın ayak parmakları olmadan nasıl kaçmaya çalışacağını sen kendi hayalinde canlandır, istersen. Görülmeye değecek kadar komikti, diyebilirim. Ve asla sadece ayak parmaklarıyla kalmadı. Adamın neyi varsa şu şeyin... valizin içine sığdı. Hani şu havaalanı valizlerinden."

Luke yine kusacak gibi hissetti. Oturma ihtiyacı duydu. Kollarının tekrar gücünü toplaması için çabaladı.

"Beni anladığını sanıyorum, Luke. Onun için senden bir iyilik istiyorum. Biz ne diyorsak onu yap. Yani, artık kavga yok, arkadaşım. Bunu düşünmen için seni kendi başına bırakıyorum." Ayak sesleri dışarıdaki koridorda uzaklaşmaya başladı.

Luke kapıya doğru gitti. "Suya ihtiyacım var, Loki. Su."

Kapının dışındaki ayak sesleri geri döndü. "Getireyim."

"Sıcak su. Sargı bezi.

"Mümkün değil."

"Ağrı kesici gerek. Baş ağrısı için hap."

"Mümkün değil."

"Sigara istiyorum, lütfen."

"Mümkün değil."

"Bak ne diyeceğim, bana bir ambulans çağır. Hemen şimdi."

"Mümkün değil," dedi Loki, sesinde şakadan hiç eser yoktu.

Luke ürkerek, ufak bir hareketin önemsiz sarsıntıları bile kafatasının duvarları içindeki şişmiş beyninde acılar yaratırken vücudunu yatağın içinde yana doğru kaydırdı. Bacaklarını yavaşça bükerek aşağı sallandırdı ve ayağa kalktı. Kafasını iki elinin arasında tutmasına rağmen yine de dengesizdi ve başı dönüyordu.

Sürahiyi kafasına dikerek içindeki kokmuş sudan bir miktar daha içti. Ağzının kenarından akan sular çıplak göğsüne döküldü. Islak donunun dışında bütün giysilerini çıkarmışlardı. Kendini çok hasta hissediyordu ve bunun nedenini merak etti. Fakat burada hiç tıbbi malzeme yoktu ve gitmesine izin vermeyeceklerdi. Bunlar yeni gerçeklerdi. Hayatının yeni kurallarıydı. Hayatının geriye kalan kısmının.

Birden yorgun kalbinin bulunduğu göğüs kafesinin içinden büyük bir duygu dalgası yükseldi. Her tarafını sarıp içini yaktı. Yere çömeldi. Öne eğilerek hıçkırdı.

Boğazında düğümlenip biriken yoğun duygu yalnızlık, keder, kendine acıma veya çaresizlik olabilirdi. Belki bunların hepsi birden toplanmıştı. Ne olduğunu bilmiyordu ama her şeyin, hatta ölümün bile böyle hissetmekten çok daha iyi olacağını düşündü.

Canı çok yanıyordu. Çok. Başı... Artık dursun istiyordu. Bir ağrı kesici için her şeyi verebilirdi. Dikenlerin belinde, sırtında ve baldırlarının etrafında açtığı derin çiziklerin her biri sanki minik, tiz seslerle bağırıyordu. Parmaklarının aralarında bile nedenini hatırlamadığı kesikler vardı.

Şişmiş kirli ellerine ve kollarına baktı. Bir de kurtulmuş olduğuna inanmıştı. Göğsü sıkıştı ve her tarafı karıncalanarak titredi; dehşet verecek kadar tanıdık bir duyguydu bu.

Tahta döşemenin üzerine yatıp bacaklarını karnına çekerek kıvrıldı. Yaralı kafasını ellerinin arasına aldı ve gözyaşı dökmekten yoruluncaya kadar sessizce ağladı.

ELLİ BEŞ

Surtr'un alt kattaki hıçkırık krizi nihayet kesildikten sonra Luke küf kokulu yorganın üzerine uzanıp geceyi dinledi. Yüzünde kurumuş olan kan sertleşip çatlamıştı. Odanın içinde elektrik lambası yoktu. Priz yoktu. Elektrik yoktu. O yüzden dışarıda karanlık çökünce, odayla birlikte içinde bulunduğu ev de karanlığa gömülmüştü. Sahildeki ağaçların hışırtısı evin yakınlarına kadar geliyordu ve Luke'un İsveç'e geldiğinden bu yana hatırladığı bu ilk şiddetli rüzgârla birlikte daha ilerilere doğru uzun dalgalar halinde yayılarak uğulduyordu.

Luke, merdivenlerden yukarı çıkan yeni ayak seslerinin gürültüsü gelene kadar rüzgârın sesini dinledi. Gençlerle yaşlı kadının onu öldürmeye geldiklerini sandı. Gerildi ve nefesini tuttu.

Birisinin -belki iki kişinin- gürültüyle odanın dışındaki koridorun ilerisinde bir başka odaya girdiğini duydu ve sonra bu gürültünün üstüne bir kapı kapandı. Aşağıdaki zemin kattan da gürültüyle dolaşan başka ayak sesleri geldi, fakat bunlar evin başka yönlerine doğru uzaklaştılar.

Luke derin bir nefes alarak tekrar yatağa uzandı. Kendisini esir alanlar uyumak için yataklarına gitmiş olmalıydılar. Kimisi ise evin bu katındaki bir odaya gelmişti. Luke evin büyük olduğunu hissediyordu. Bina, eski bir yelkenli gemi gibi gıcırdıyor ve esniyordu. Luke oynayan kalasların uzaktan gelen seslerini duyuyordu. Bazen yatağın

altındaki döşemelerin de oynadığını hisseder gibi oluyordu. Binanın sağlam olduğundan şüpheliydi.

Sonunda, baş ağrısı ve mide bulantısına rağmen bitkin bir halde uykuya daldı.

Kendi etrafında döne döne ay beyazlığındaki gökyüzüne baktığı kafa karıştırıcı bir rüyadan uyandı. Uykusunu bölen bir şey olmuştu. Gürültüler. Odasının üstünden gelmişti.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Dışarısı zifiri karanlıktı ve küçük pencereden görünen gökyüzünde şafağın aydınlığına daha çok zaman vardı.

Fakat odasının tavanının tam üstündeki bir odanın döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Hafif bir çarpma sesi de geliyordu. Bir farenin ya da kuşun çıkaracağı türden bir ses değildi, hareket eden daha büyük bir varlığın sesi gibiydi. Veya varlıkların.

Evet, yukarıda bir kediden veya köpekten daha büyük bir şeyin etrafta el yordamıyla hareket ettiğinden emindi. Hareketlerin çıkardığı ses, Luke un aklına çok sayıda küçük ve kör çocuğun kapalı bir yerden çıkmaya çabalarken duvarlara çarpmalarına benzer bir görüntü getirdi. Bunu kafasından atmaya çalıştı. Karanlıkta tek başınayken düşünmek isteyeceği bir şey değildi bu.

Yatakta dikkatle doğrulup yere bastı. Döşemeden sesli ve uzayan bir gıcırtı yükseldi. Yukarıdaki her şey sessizliğe gömüldü. Luke durdu, nefesini tuttu ve kulaklarını dikerek birkaç saniye etrafı dinledi. Sonra yine dikkatle döşemede yürümeye çalıştı. Gecenin sessizliğinde hareketleri bir hoparlörden yüksek sesle etrafa yayılır gibi çoğalıyordu.

Luke sessiz bir küfür savurdu. Ev onu dinliyordu. Karanlık onu takip ediyordu.

Yukarıda artık hiçbir hareket yoktu, fakat oradaki her kimse Luke onun varlığını hâlâ hissediyor ve hareketlerini dikkatle dinlemeye başladığını seziyordu.

Birden paniğe kapıldı. Hafifçe inledi. Harekete geçmeliydi. Bir şey yapmalıydı. Hemen şimdi.

Pencereye gitti, elleriyle çerçeveyi ve camı yokladı. Dışarıyı göremiyordu. Yıldızların ve ayın önünü bulutlar kapatmıştı. Camı kırsa bile pencerenin dışarı çıkamayacağı kadar küçük olduğu kesindi. Omuzları oradan geçmezdi. Zaten aşağı atlasa bile düştüğünde ayak bileklerinin biri, belki ikisi birden kırılırdı. Luke titredi. *Daha fazla acı olmasın. Ne olur...*

Ağırlığını tam olarak vermeden önce bastığı yerleri ayağıyla deneyen Luke, zikzaklar çizerek kapıya doğru gitti. Üzerine yaslanarak, ellerinin içiyle çerçevesini yokladı, kulpunu boş yere çevirip dışarı çıkmasına imkân verecek zayıf bir taraf bulmaya çalıştı. Fakat kapı çok sağlamdı. Eski olduğu için kalıplanmış tahta veya sunta kullanılmamış, masif ahşaptan yapılmıştı. Kalın menteşeleri tırnakladı. Bu lanet olası şeyi çerçevesinden sökebilmek için levyeye ihtiyacı vardı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek döşemenin üzerinde gezindi. Aralarında boşluklar olan döşeme tahtalarını çıplak elleriyle yerinden çıkarıp geçecek bir yer açmayı umarak, parmak uçlarını onların üzerinde dolaştırdı. Binanın içindeki sessiz hava akımının etkisiyle üzerine doğru soğuk havayla karışmış tozlar yükseldi. Ellerinin altındaki zemin de kapı gibi çok sağlam ve eskiydi. Zaten kirlenmiş olan dizlerini daha da kirleterek etrafı yoklamayı ve incelemeyi sürdürdü. Dişlerini gıcırdatarak sessizce eve küfürler savurdu.

Tekrar doğruldu ve ayaklarını sürüyerek duvarlara doğru gitti. Yokladığı sıvaların bazı yerleri nemliydi, diğer yerlerde boyaların altı toz gibi gevşemişti. Acaba sürahinin veya kovanın kırık parçalarından birini kullanarak duvardaki bu zayıf yerlerden birini kazabilir miydi? Bunu ciddi bir fikir olarak düşünmeye başladığı sırada üst kattaki bir hareketlenme bu düşüncesini yarıda kesti.

Sesler.

Fısıldaşan sesler.

Pat pat vuran, birbirine çarpan, küçük bedenlerin çıkardığı sesler.

Luke odanın ortasına gidip yatağın ayak ucunda durdu ve yukarıdaki bir şey onu takip etti. Bebek ayaklarından gelen pıtırtı gibi bir şey tavandan onu takip ederek bulunduğu yere kadar geldi. Tam onun üstündeydi.

Luke pencereye doğru gitti. Küçük ayak sesleri onu takip etti.

"Merhaba," dedi Luke.

Sessizlik.

Bu defa daha yüksek sesle, "Merhaba," dedi Luke.

Cevap yoktu.

"Beni duyabiliyor musun?"

Kimse cevap vermedi, fakat Luke sesinin yukarıda bulunan ikinci varlığın dikkatini çekmiş olduğundan emindi. Çünkü yukarıdaki bir başka küçük varlık zeminin üstünde sürükleniyor ya da sürünüyordu. Bir çocuktan daha büyük olamazdı, çünkü sürüklenme sesi çok hafifti. Neredeyse ağırlığı yoktu, fakat eski döşemelerin üstünde hafifçe süründüğü duyuluyordu.

Şimdi fısıltılar daha da artmıştı. Yukarıdan bir sürü zayıf, hışırtılı ses geliyordu. Luke söylenen tek bir sözü bile anlamıyordu, fakat ses tonlarından biraz iyimserlik havası sezilir gibiydi.

Bu seslere bir üçüncüsü daha katıldı. Yukarıda. Luke, odasının dip tarafındaki köşesinden, bir çift ayağın daha tavanda hareket ettiğini ve kendi bulunduğu pencerenin yanına doğru geldiğini duydu. Ama bu varlık, sanki attığı her adım korkunç bir çaba gerektiriyormuş gibi son derece yavaş hareket ediyordu. Ayak sesleri de sivri topuklu ayakkabı giyiyor ya da koltuk değnekleri kullanıyormuş gibi sert, boş ve tahta sesi gibi çıkıyordu. Önceki iki varlığın sürüklenme seslerine karşılık bununkiler yavaş ve dikkatli tıkırtılar halindeydi.

"Seni duyabiliyorum. İngilizce biliyor musun?" diye fısıltıyla seslendi Luke. Fısıltı derinleşti, sonra kayboldu.

Sessizlik.

Bu şekilde bir yere varamayacaktı. Yukarıda kimleri tutuyorlardı. Çocukları mı? Aklına Fred ve Rose West'in Gloucester'daki evleri ve o duvarların içerisinde gömülü olan kurbanlar geldi. Bildiği bazı soysuz katillerin kurbanlarını nasıl aşağıladıklarını hatırladı. Dharma. Manşon. Green River Canisi, Brady, Nielsen, Gece Avcısı gibi insan boğazlayan, bıçaklayan ve böylece onur listesine girer gibi kablolu televizyon kanallarında şöhret olan bütün o katilleri aklından geçirdi. Kurbanlarını nasıl tutsak ettiklerini, onlarla nasıl oynadıklarını, işlerini nasıl bitirdiklerini, hatta onlara tecavüz ettiklerini ve çoğu zaman onları yediklerini hatırladı. Bu düşünceler bütün gücünü yok etti ve oturması gerektiğini düşündü.

Sonra yumruklarını sıktı, dişlerini gıcırdattı. Bulunduğu durumun inanılmazlığına, anlamsızlığına, adaletsizliğine isyan edip haykırmak istedi. Bu hayatta, başkalarının azimle sarıldıkları deliliklerine karşı hazırlıklı olmanın hiçbir yolu yoktu.

Üstteki sesleri duyduğundan beri ya nefesini tuttuğundan ya da kısa ve kesik nefesler almakta olduğundan, birden açgözlü bir şekilde odanın küflü havasını hırsla ciğerlerine çekti. Ve titredi. Oda çok soğuktu. Ayakları donmuştu, moraracağından endişelendi. Yeniden öfkelendi, çünkü elbiseleri yoktu. Belki de çok kötü durumdaydılar. Ya da onu çıplak bırakmaları bir taktikti.

Kafatasının üst tarafındaki rahatsız edici büyük yara izine dokundu. Aslında göründüğü kadar kötü olmadığını düşündü, fakat buna gerçekten inandığından emin değildi.

Belli belirsiz görünen sandık yatağa doğru gitti. Biraz dinlenip ısınırsa, bu durumla ve onlarla başa çıkmak için daha iyi bir durumda olacaktı. Planlarını yarına bırakması gerekiyordu.

Bu düşünce yine midesini bulandırdı ve onu güçten düşürdü. Fenris e boş yere vurduğu için pişmanlık duydu. Şimdi ona karşı tetikte olacaklardı. Ama bir şeyler yapmalıydı. Belki duvarı kazmakla işe başlayabilirdi. Evet, önce dinlenip sonra kova ile sürahiyi çarşafların içinde mümkün olduğu kadar sessizce kıracaktı. Blood Frenzy grubu mehtaplı ve eğlenceli gecesini uyuyarak sonlandırırken o da sıvayı kazımaya başlayacaktı. Onu nasıl olsa öldüreceklerdi. Duvara zarar verip vermemek, en az dert edeceği şeydi.

Yatağın üzerine oturdu. Karanlığa doğru baktı. *Nasıl olsa öldürecekler*. Ölmenin nasıl bir şey olduğunu etti. Belki sadece ardından bir karanlık çöküyordu.

Başının üst tarafında her şey yine sessizliğe gömülmüştü. Fakat Luke, yukarıda her kim varsa şu an düşüncelerini dinlemekte olduğunu hayal etti.

Sırtüstü uzandı. Yatak bir çiftlik hayvanı gibi kokuyordu, ama en azından sıcaktı.

ELLİ ALTI

Pencerenin yanında durdu. Ay ışığı, gökyüzünü bembeyaz yapmıştı. Ay, ona birazdan yeryüzüne çarpacak bir gezegen gibi görünüyordu. Evin önündeki, sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen karanlık ağaçlarla dolu orman hareketsizdi ama sessiz değildi. Uzaklardan, kalın dalların aydınlık havaya güzelleme yaparcasına birbirine uzanarak üzerlerini kaslı kollar gibi örttüğü soğuk ve ışıksız derinliklerin içinden yükselen garip çığlıklar duyuluyordu. En yüksek ağaçların tepesindeki donmuş kara yapraklar, üzerlerine vuran ışıkta parlıyordu. Harikulade bir ışıktı, fakat hiç huzur verici değildi. *Keşke öyle olsaydı,* diye düşündü Luke.

Odanın içinde arkasında duran biri, incecik bir sesle çabucak konuştu. Ufak biriydi. Söylenenleri daha önce hayatında hiç duymamış olmasına rağmen duydukları ona mantıklı geliyordu. Arkasına dönmesine izin yoktu.

Oraya, pencerenin altındaki aydınlık beyazımsı açıklığa gitmek için dayanılmaz bir istek duydu. Orası, bu yeni dünyadaki sonu gelmez ağaçların oluşturduğu okyanusun içine oyulmuş; kırpılmış, yumuşak ve gümüşi çimenlerle kaplı, daire biçimli düz bir yerdi. Onun önünde kendisini coşkulu ve çılgın bir neşeyle dolu hissediyordu. Fakat oraya gitme cesaretini bulsa bile o çemberden ve dimdik duran taşlardan kurtulmanın çok zor olacağını da kabul ediyordu. Orada, karanlık taş odanın girişinin önünde dönüp durmak ve yukarıdaki beyaz gökyü-

züne bakmak istiyordu Bunu daha önce de yapmıştı. Yapmış mıydı? Emin değildi.

Sonra ağaçların kenarında zıplamaya başlayan bazı figürler gördü. Bunlar çocuklardı. Bunlar meleklerdi. Gözlerine yaşlar doldu. Dans ediyorlardı. Ya da açıklığın etrafında sinsice dolaşıp duruyorlardı. Veya zıplamaları ve sonra dört ayak üstüne düşmeleri belki de dans ile sinsice yaklaşmanın karışımıydı. Arada bir iki ayak üstüne kalkıp sanki selam veriyorlar veya ince beyaz kollarını pençe gibi gökyüzüne uzatıyorlardı.

Bu küçük beyaz insanları net görmek çok zordu, çünkü solgun çocuk bedenleriyle aniden sıçrayarak ormanın gölgelerinin içine dalıyorlardı. Asla uzun süre hareketsiz kalmıyorlar ve devamlı sıçrayıp duruyorlardı. Fakat Luke seyretmeye devam ettikçe, zıplayarak ağaç tepelerinin altındaki sonsuz karanlığın içine çekilmeden önce onların pembemsi gözlerini ve toprak solucanına benzeyen morumsu kan rengindeki kamçı gibi kuyruklarını fark etmeye başladı.

Yukarı, ona doğru bağırıyorlardı. Luke onların sesini duyabilmek için kulaklarını pencerenin camına yaklaştırdı. Onu aşağı çağırıyorlar ve gökyüzünün beyaz ışığı altındaki siyah kayaların önünde dönmesini istiyorlardı. Fakat sonra Luke çıkardıkları seslerin daha çok bir havlamaya veya öksürmeye benzediğini ve kendisine bağırmadıklarını düşündü. Sonra çocukların öyle geniş ağızları ve kare biçimli sapsarı dişleri olacağını pek sanmıyordu. Sıkılı küçük beyaz ellerinde kemikler vardı. Uzun bacak ve kol kemikleri.

O kemikleri taş odanın içine koyduklarını sonradan anladı. O oda, içine girmesi gereken ve diğer gelecek olanı beklemesi gereken odaydı. Oradan bir yerden. Derinlerden ve uzak bir yerden, uçsuz bucaksız kara ağaçların arasından bir şey yaklaştı.

Arka tarafından gelmekte olan o minik ses ve tahta döşemenin üstünde sıçrayan hızlı minik ayakların tıkırtısı kesildi.

Sonra birden kendini dikey kayalardan yapılmış eski odanın taş duvarları arasında buldu ve içindeki toprak zeminin keskin kokusunu duydu. Sonra zayıf ışığın altında kemikleri gördü. Bütün kemikleri. Toprak zemine saçılmış kemikleri. Bazıları hâlâ ıslak ve koyuydu. Taşların arasında birikmişlerdi.

Uykusundan fırladı ve bağırdı. "Hayır! İçeri olmaz. Lütfen."

Fakat yatağın etrafındaki üç kişi aynı anda ona doğru uzandı. Siyah yarıklar halinde çatlamış kül rengi yüzleriyle üzerine geldiler.

Fenris sırıttı. Gözlerinin beyazı siyah göz çukurlarının içinde çok aykırı ve şaşırtıcı bir görüntü yaratıyordu. "Arkadaşını bulduk. Gel de gör, Luke." Siyah dudak boyasının iç tarafındaki ağzı çok kırmızıydı, dili iyice ortadaydı ve dişleri çok sarıydı.

Loki dev gibi elleriyle Luke'un kollarını tutup bir araya getirdi. Luke ellerini birbirinden ayırmak için çabaladı, fakat Surtr hemen harekete geçip bileğindeki naylon ilmeği çekti. O uyanmadan önce onu bileğine geçirmiş olmalıydılar ve şimdi Surtr şeridi hızla çekerek bileklerini iyice sıkıştırmıştı. Bağın altındaki yer hemen morardı. Derisi kaşınmaya başladı.

Onu kaldırıp oturur konuma getirdiler. Fenris bacaklarının üzerindeki yorganı hızla çekip aldı. Luke'un her yanını soğuk hava sardı, vücudu çelimsiz ve hantal görünüyordu. İçinden bir utanç dalgası geçti.

"Kalk. Kalk," dedi Loki.

Fenris ona bakıp sırıttı. "Oğlum, sen leş gibi kokuyorsun."

Luke dizlerinin üzerinde doğruldu. "Hayır. Canımı yakıyorsun... Dur." Surtr, bileğindeki şeridi daha da sıkı çekince sesi kesildi. Gözlerine dolan yaşlar, kızın yuvarlak yüzünü ve nefret dolu ince dudaklarındaki tebessümü bulanıklaştırdı.

Fenris onun ellerini tutarken Loki de sağ kolunun altından sıkıca tuttu. İkisi birlikte onu yukarı kaldırarak yataktan çıkardılar ve

ayaklarının üstüne doğrulttular. Fenris onun yüzüne bakarak sırıttı. "Bugün senin için büyük bir sürpriz var, Luke."

Odanın dışına çıktılar, sonra dar bir ahşap koridor boyunca sağa sola çarparak onu sürüklediler. Surtr geniş çıplak ayaklarıyla tahta döşemelerin üzerinde önden gidiyordu; tabanları katran gibi kapkara olmuştu. Loki tavana ve tavandaki gaz lambalarına çarpmamak için boynunu öne eğerek onun arkasından gidiyor ve dev cüssesiyle dar koridordaki ışığı engelliyordu. Luke'un hemen arkasından gelen Fenris kıs kıs gülüyordu. Luke onun sıcak nefesini kulağının içinde hissediyordu.

Hepsi heyecanlı, aceleci ve sabırsız bir itiş kakış içindeydi. Luke kendisini rahat bırakmaları için haykırmak istiyordu, fakat Domun orada olduğu düşüncesiyle şoka girmiş ve dili tutulmuştu. Demek o yaşıyordu. Bu imkânsız gibi gelse de yaşıyordu. Luke kalbinin parçalandığını hissetti. "Onu nerede buldunuz? Arkadaşımı?"

Loki merdivenlerin başında uzun siyah saçlarını hızla savurarak kafasını ona çevirdi. "O bizi buldu."

Luke, konuşmak bir yana, neredeyse nefes alamaz olmuştu. "O iyi mi?"

Fenris güldü ve "Çok iyi," dedi.

Loki kaşlarını çattı ve öbür yana döndü.

"Arkadaşım iyi mi?" diye ısrarla sordu Luke, sersemliği azalmış ve bileğindeki acı giderek bir sıcaklığa dönmeye başlamıştı.

"Bu basamaklar çok eskidir. Adamı götünün üstüne oturtur," dedi Loki.

Fenris, Luke'u arkadan itti. Luke ilk üç basamağı sendeleyerek indi. Eski duvarın üzerine çarpıp doğruldu. Sanki küçük bir sandalın üzerinde duruyor ya da hızla giden bir trende yürüyordu. Dengesi iyice bozulmuştu. Birdenbire uyandığından mı, ellerinin bağlı olmasından mı, başındaki yaradan mı böyle olmuştu, bilemiyordu. Sonunda zemin

kata inmiş ve çıplak ayakları sağlam zemine basmıştı. Açık olan ön kapıdan içeri yağmur ve toprak kokan nemli temiz hava doluyordu.

Karşılarına kahverengimsi, dar bir koridor çıktı. Devamında karanlık bir mutfak vardı. Mutfağın içinde siyah demir bir soba ve bir baca gördü, yanlan masif ağaçtan yapılmış eski bir tahta masa, yuvarlak ayaklı sandalyeler ve boyaları kalkmış dolaplar vardı.

Sonra, kısa bir an için sağ tarafta bir başka kapıdan girilen daha büyük bir oda gördü. Eskimiş tahta duvarları simsiyahtı ve üzerlerinde bir sürü geyik boynuzu, kafatası ve kararmış şeyler vardı.

Fenris onu tekrar arkasından itti ve Luke açık olan ön kapıdan dışarı, aşağı doğru eğimli ahşap bir sundurmanın üzerine fırladı.

Önceki gece yakılan odun yığınının ateşi otları karartmıştı. Luke sönmüş ateşin ve ıslak küllerin kokusunu duydu.

Yaşlı kadın sundurmanın sol tarafında duruyordu. Onun tozlu siyah elbisesinin içindeki küçük bedeniyle birden ortaya çıkması Luke u irkiltti. Kadının içeri çökmüş ifadesiz yüzündeki küçük gözleri parlıyordu. Kısa beyaz saçlarının uzunlu kısalı uçları parlak gün ışığının altında çok cılız görünüyordu. Luke'a bakmıyordu bile. Diğer gençler onu görmezden geldiler.

Luke, birden Fenris'ten uzaklaşıp sendeleyerek Loki'nin arkasına geldi.

Gözlerini ümitsizce çevrede dolaştırdı. "Dom. Dostum. Dom!" Luke, çaresizlik içinde arkadaşını görmek istiyor ve içinde hapsedildiği evin konumuyla ilgili bir şeyler algılamaya, araziyi tanımaya çalışıyordu. Fakat tek yapabildiği şey şaşkınlıkla tökezleyerek sundurmanın önündeki çayırlık alana düşmek oldu. Sonra gözleri birden yüksekteki bir şeye takıldı; tam ileride, talihsiz bir paraşütçü gibi dallara takılarak sallanan bir şeye. Luke un nefesi kesildi ve başka tarafa baktı.

Sonra onu görmek için başını tekrar geri çevirerek ağaçların başladığı hatta, odasındaki küçük pencerenin alt tarafında kalan ve ön

kapının tam karşısına denk gelen yere asılmış darmadağınık gövdeye baktı. Gözlerinin önünde, parçalanmış etlerin kırmızıları ve sarıları ile kemiklerin beklenmedik beyazlığı, arka plandaki karanlık ve buz gibi yeşilliğin önünde çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Onu müziğimizi dinlemesi için buraya çağırdık! Bak!" diye bağırdı Fenris, Luke'un arkasından.

Luke dizlerinin üstüne çöktü. Çimenlere ve bağlı ellerine baktı. Sonra yine bakışlarını yukarı çevirdi.

Parçalı bulutlu gökyüzünün ışıkları ağaç dallarının arasından süzülüyordu. Alacalı gölgelerin altında Domun yüzü tamamen hareketsizdi. Şişmiş yaralı burnunun iki tarafındaki sakallı yanakları bir mum kadar beyazdı, fakat ağzının etrafına kızıl kan bulaşmıştı. Yüzü, son nefesini verdiği sırada olanlara karşı bir umursamazlık içindeymiş gibi tuhaf bir şekilde ifadesiz görünüyordu.

Domun solgun kolları, iki yanındaki arkadaşlarının omuzlarına tutunmuş sarhoş bir adamın görüntüsünü andırır bir şekilde yanlara açılarak iki ağacın arasındaki dallara, yerden üç metre kadar yukarıya gerilmişti. Göğüs kafesinin içindeki her şey yağmalanmış ve artık boşalmış olduğu için gövdesi ve bacakları ağırlıklarını yitirmiş gibi sallanıyordu. Hâlâ ıslak olan göğüs kafesinden yansıyan parıltı, açık kalmış ağzının etrafındaki kana bulanmış sakallardan çok daha kötü görünüyordu. Belinden, kalın baldırlarına kadar derileri yüzülmüştü. Bir kasap vitrininde sergilenen etlere benziyordu.

Luke'un görüşü bulanıklaşıp zayıfladı ve sonra silikleşti. Yan tarafa düştü ve dönüp eve baktı. Onu ilk defa görüyordu. Ahşaptan yapılmıştı ve zaman içinde kapkara olmuştu. Kara, sivri bir çatısı vardı. Pencereler küçüktü.

Ucundan topuklarına kadar metal perçinlerle süslenmiş kalın tabanlı iki çift bot Luke'un yanma gelerek gözlerinin önünde durdu.

"Yeter artık. Tüm bunlar yetti artık," dedi Luke kime konuştuğunu bilmeden. "Doma olmaz. Benim arkadaşıma olmaz. Yeter artık."

"Onu çağırdık, o da geldi. Bizim müziğimizde sihir var," dedi Fenris heyecanla. Duyduğu bu sözler zihninde bir cümle haline gelince Luke un kafası karıştı. Sonra hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Bir duvarın içindeki elektrik kablolarının sökülmesi gibi vücudundaki bütün sinirler çekilmişti ve artık hiçbir şey hissetmiyordu. Birden Fenris'in Dom'dan söz etmediğini, Domun vücudundan geriye kalanları oraya getiren şeyi ima ettiğini anladı ve gözlerini kapadı.

"Burası İskandinavya'nın en uzak köşesi, Luke." Onunla konuşan Loki'ydi. "Burada hâlâ en eski şeyler bulunabiliyor, dostum. Burada çok farklı kurallar var. Farklı enerjiler var, anlıyor musun?" Luke eve bakmaya devam ediyordu.

Sonra yine Fenris, kirli donuyla ve elleri bir hazır malzeme dükkânından alınmış plastik bir şeritle bağlı olarak çimenlerin üzerinde yatan Luke'a yakın bir yerden hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Onu burada yaşattılar. Burada onun özünü korudular."

Onun ardından derin ve yumuşak bir sesle konuşmaya başlayan Loki, kafası karışmış bir çocuğu yatıştırmak ister gibiydi. "Dünyanın yüzeyini zorlayıp çıkmak isteyen bir şey var, Luke. Bu bizim içimizde de var. Korkunç bir şey. Yok edici bir şey. Senin içinde de olduğunu seziyorum. Seni de içine çekmiş, değil mi? Bütün arkadaşlarını da. Bizi de. Bunu söylemek üzücü ama bazen masumlar da kurban edilir."

Fenris, sevinçten nefesi kesilmiş bir halde kendi kendine anlamsız şeyler söyleyip duruyordu. "Onlar burada nasıl yaşadılar sanıyorsun? Bu kadar uzun zaman? Kimse onlara bulaşamaz. İstedikleri gibi yaşarlar. Burası Avrupa'daki en eski orman. Koruma altında. O yüzden buradaki her şey hâlâ yerinde duruyor."

Loki'nin sesi bir baba, bir koca, bir arkadaş olan ağaçta asılı adamın karşısında sakin, telaşsız ve yapmacıksızdı. "Burası bizim atalarımızın

ülkesi. Rodin hâlâ buralarda at sürüyor. Ve sen de artık uyanıp senden daha eski ve daha yüce bir şeyin dileklerini... taleplerini kabul etmelisin, Luke. Hepsi bu."

Luke ilk kez o an yaşlı kadının konuştuğunu duydu. *"Det som en ganggivits ar forsvunnet, det kommer att atertas."*

Loki ve Fenris konuşmayı kesip kadına döndüler. Luke onun ifadesiz buruşuk yüzüne baktı. Dudakları içe çökmüş ağzında birkaç ince gri diş görünüyordu. Basit bir gerçeği açıklar gibi tekrar, *"Det som en ganggivits ar forsvunnet, det kommer att atertas,"* dedi. Yaşlı sesi çatlak çıkıyordu, fakat tuhaf bir şekilde melodik bir tonu vardı.

Loki yere çömeldi, omuzlarına dökülen saçlarını geriye attı ve kabaca boyanmış yüzünü Luke a yaklaştırdı. "Diyor ki: Bir zamanlar verilmiş olan, gitti. Biri onu almak için geri gelecek."

Sonra nasıl olduysa Luke ayaklarının üstünde doğruldu, ormanın ufuk çizgisi gözlerinde gidip geliyordu ve tutulmuş güçsüz bacaklarıyla koşmaya başladı. Hepsinden uzağa.

Evin önünden geçip binanın yan tarafına döndü. Sağ tarafta kararmış tahta bir duvar vardı ve sol tarafta bir karaltı halinde orman başlıyordu. Binanın arkasında karışık dikilmiş ve aşırı büyümüş bir meyve bahçesinin önünde yanları çamurlu, beyaz bir kamyonet park edilmişti. Bazı ağaçların dalları, koyu yeşil meyvelerin ağırlığından eğilmişti; pişirmelik elmalardı bunlar. İki tekerlek iziyle oyulmuş olan hafif çimenli toprak bir yol, seyrek meyve ağaçlarının yanından devam ederek bir dönemeçte kayboluyordu.

Arkasından sesler geliyordu. Fenris bir çığlık atıp sonra bir çakal gibi uludu. Loki, telaşsız ve tekdüze bir sesle emirler veriyordu.

Luke omzunun üzerinden geriye baktı. Kız koşarak arkasından geliyordu. Üzerindeki dar siyah kot pantolonun içinde, hantal ve kısa bacaklarıyla peşindeydi. Koca göğüsleri, üzerindeki önü baskılı ve kapüşonlu bol poların içinde sallanıyordu. Koştukça çıplak beyaz

ayaklarının çıkardığı patırtılar duyuluyordu. Yuvarlak yüzü heyecan içindeydi.

Luke, içgüdüsel bir kararla toprak yola doğru koştu. Belki orası bir yere çıkabilirdi. Oranın zemini, ormanınki gibi engebeli olmayabilirdi. Yolun ilerisinde sık ağaçların içine dalabilir, bir yere yatıp orada saklanabilirdi. Bu düşünce ona güç verdi, gösterdiği çabayı kafasının içinde daha çok hissetmesini sağladı. Attığı her adımda bel kemiğinde sarsıntılar oluyor ve başındaki çatlak genişliyor gibi hissediyordu. Yeniden bir aynaya bakmaya cesaret edene kadar öyle olmadığına asla inanmayacaktı. Bağlı ellerini hareket ettiremiyor olması onu yavaşlatıyordu.

Kamyonetin yanından ve evin arkasındaki gölgelerin içinden fırlayan Fenris, yola ulaşamadan onun önünü kesmek için çıldırmış gibi bakan gözlerle ve dişlerini sıkarak Luke'un peşine düştü. Yüzleri bir ceset veya iblis gibi -ya da her ne düşünmüşlerse o şekilde- boyanmış olan şişman bir kız ve dengesiz bir yeniyetme onun ardından geliyordu.

Luke bileğindeki bağa yüklendi. Aciz bir öfke boğazında düğümlendi. Ağır botlar giymiş olmasına rağmen Fenris hızlıydı. Onlarla yüz yüze gelmek zorundaydı.

Luke durdu ve döndü. Fenris'i tekmelemek istedi, önce topukla vurması gerekiyordu. Sağ taraftan yaklaşan kız, Luke'un dikkatini dağıttı. Kızın yanakları kıpkırmızıydı ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Küçük ellerini yumruk yapmış ve solgun gözlerini iyice açmıştı. Küçük ağzından tiz bir çığlık yükseldi.

Fenris, Luke'a yaklaştı. Sırıttı. İki yana sıçradı. Geri geri gitti. Tiz çığlıklarla ve zafer kazanmış gibi anlaşılmaz bir şeyler bağırdı.

Luke bir an kararsız kaldı. Sonra kıza doğru döndü. Kız neredeyse üzerine atılmak üzereydi. Luke fırlayan kızın karnına bütün gücüyle vurdu.

Kızın ileri atılmasının etkisiyle Luke yerdeki ayağının üstünde sendeledi. Düşecek gibiydi. Kız, aldığı darbenin şaşkınlığı ve duyduğu

acının korkusuyla iki büklüm oldu. Luke o anda sırtüstü çimenli zemine düşerek omuzlarını yere çarptı.

Fenris kahkahayla güldü. Ellerini bacaklarına vurdu.

Kız iki büklümdü, sesi çıkmıyordu ve nefesi kesilmişti.

Luke hemen olduğu yerde oturarak ağırlığını bir kalçasına verdi. Sol bacağını dizinden bükerek ayağa kalkmaya hazırlandı.

Fenris'in botunun ucu Luke'un şakağında patladı. Kafatasının içinde buzlar kırılır gibi oldu. Botun çivileri elmacık kemiğini yardı. Gözünün önünde kırmızı ışıklar uçuştu.

Sarsılan görüşü düzelip netleştiğinde ölü, gri bir gökyüzüne bakıyordu, gözlerini kapatamıyor ve çenesini birleştiremiyordu. Kulakları uğulduyor ve kafasının bir yanı şiddetle zonkluyordu.

Tekrar kalkmaya çalıştı fakat ancak oturabildi ve o sırada kız tombul parmaklarıyla onun saçlarını kavradı. Kızın içinde bir şeyler boşalmış, sinirleri altüst olmuştu; gözlerinden belli oluyordu. Savaş narası gibi, hıçkırmaya benzeyen ama daha tiz bir ses çıkardı.

Luke'un kafasının üstünde kuruyup sertleşmiş olan şey her neyse yapışkan bir bandın çıkardığı ses gibi saçlarının altından kopup açıldı ve kafasında sıcak bir akıntı oldu. Duyduğu acıdan kanı çekildi; her yanını buzlu suya daldırılmış gibi bir his kapladı. Bayılır gibi oldu.

Kız onu çekip yere yatırdı ve omuzlarından soğuk çimlere bastırdı. Luke baygınlık hissini atlattı, fakat midesi bulanır gibi oldu. Nefes alamıyordu. Birbirine bağlı olan ellerini hızla yukarı savurdu. Eklem kemikleri kızın küçük yassı çenesinin altına gömüldü. Kız, nefesi tükenene kadar, hava yastığından hızla boşalan havayı andıran bir ses çıkardı.

Fenris, büyük botunun oluklu tabanını Luke un suratına yapıştırdı.

Kırılan bir kıkırdak sesi. Burnundan yayılan acı kollarındaki son gücü de yok etti. Fenris botun lastik tabanınım bastırıp döndürerek Luke'un yüzünü iyice ezdi.

Luke, dövüşün sona erdiğini biliyordu. İşi bitmişti. Tamamen tükenmişti.

Surtr, ışığın önüne geçerek, ağır yuvarlak dizleriyle Luke'un omuzlarına çöktü. Yüzünü bacaklarının arasına aldı. Luke, acının delirtici etkisi altında kızın kokusunu duydu. Yoğurt gibi, ekşi krema gibi yağlı bir koku. Ezilmiş olduğunu bildiği burnuyla kızın vajinasının kokusunu alabiliyordu.

Onu saçlarından tutan kız, öfkeli seslerle kafasını kaldırıp yere vurdu. Tekrar kaldırıp tekrar vurdu.

Sonra ağırlığı gitti. Birden üzerinden çekildi. Luke yan tarafına döndü, boğazına dolan paslı kanlardan nefesi kesilmişti. Ağzındaki kanla karışık balgamları tükürdü. Bu görüntü onu iyice korkuttu. Aklının umutsuz ve dağınık düşünceler arasında hâlâ çalışabildiği kadarıyla, dağılmış olan yüzünü, yarılıp açılan kafatasıyla onun içinden görünen ve geniş gökyüzüne doğru titreşen gri organı gözünün önüne getirdi. Parmaklarının ucuyla ıslak yüzünü yokladı. Derisi gerilmişti. Yemiş olduğu tekmenin etkisiyle şakağında yumurta büyüklüğünde, kemik kadar sert bir şişlik oluşmuştu. Ona hafifçe dokunmak bile midesini bulandırır gibi oldu ve elini çekti.

Loki, yardımcısı olan kız arkadaşını çekip ona sıkıca sarılmıştı. Kızın dağınık saçlarının içinden aceleyle hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu. Surtr ise saçaklanmış saçlarının arkasından görünen boyalan akmış beyaz yüzüyle, sanki sevdiği oyunu bir aile büyüğü tarafından yarıda kesilmiş bir çocuk gibi hâlâ Luke'a dik dik bakıyordu.

Loki'nin bir omzundan koyu renkli ahşap bir dipçik ve mat renkli, uzun metal bir namlu sarkıyordu. Bir av tüfeğiydi bu. Loki'nin beyaz yüzlü şeytan av köpekleri onu yakalayıp yere sermemiş olsalardı bile Loki onu zaten vuracaktı. Buradan bir yere gidemezdi. Luke sırtüstü uzanıp artık kendisini istemeyen gri dünyaya gözlerini kapadı.

ELLİ YEDİ

"Luke, seni hayatta tutabilmek için şu anda büyük çaba harcıyorum." Loki, küçük pencereden içeri vuran tozlu ışığın altında gülümseyerek parlak ve mavi gözleriyle ona bakıyordu. Şakacı, iyimser bir ruh hali içindeydi. Sırıtarak, yeleye benzeyen siyah saçlarını bir omzunun üstünden geriye doğru attı. Şimdi öyle aksi ve aşırı ciddi bir görünüşü yoktu. Sanki Luke'un arkadaşının parçalanmış cesedinin oraya getirilmiş olması, havadaki gerginliği dağıtmıştı. Loki sarhoştu. Tüfeğini, kapalı kapının yanındaki duvara dayamıştı.

Luke, Loki'nin gelmesinden önce saatlerdir hareketsiz yatıyordu. Normal büyüklüğünün dört katı kadar şişmiş gibi hissettiği burnundan nefes alamıyordu ve kafatası yarılmış bir meyve gibi açılmıştı. İki gözü de şişmiş, bir tanesi neredeyse kapanmıştı. Balon gibiydi. Yatağın içindeki böceklerin ısırdığı vücudunun birçok yerinde sert ve kaşıntılı kabarıklıklar oluşmuştu. Ayak bileklerinde ve kollarının alt kısmında kesikler ve sıyrıklar vardı ve üstüne üstlük bir haftadır hiç yıkanmamıştı. Leş gibi kokuyordu. Susamıştı. Acıkmıştı. Çökmüştü. Artık hiçbir şeyin fazla umurunda olmadığını fark etti.

Bu devin keyfinin yerinde olmasından dolayı rahatladığı için kendinden nefret etti. Loki'ye minnettarlık duyduğu için de kendinden tiksindi; çünkü onu ormandan çekip çıkarmışlardı ve şimdi de Loki °nu diğer ikisinin elinden ikinci kez kurtarmıştı.

İyi ama beni neyin elinden kurtardı?

Çaresizlikten bunalmıştı. Bu odada bulunmaktan, bu odadaki leş kokulu ve bir türlü kurumayan, şimdi ise kendi vücudunun pis amonyak kokusunun da karıştığı bu iğrenç sandık yatağın içinde hasta ve bitkin halde yatmaktan bıkmış usanmıştı. Onlar kendisini bulmadan önce de zaten duyduğu korku, acı ve perişanlıktan bitkin haldeydi. Şimdi de bu odada uyandığı andan beri hiç vazgeçmeden beslemeye başladığı bu zayıf, sonu gelmez, fakat sonuçta boşa çıkan bir umutla beklemek onu iyice tüketmişti. O beklentiyle, bu genç insanların bir şekilde, ormanda buldukları pislik içindeki yaralı bir adamla paylaşacakları ortak insani duygular taşıdıklarını ve yine onu tanıyıp iyi bir insan olduğunu anladıktan sonra gitmesine izin vereceklerini ummuştu. Bunun yanı sıra onu avucuna alan ve dış dünyadan gerçekten bir yardım geleceğine inandıran o acınası çocukça umut, onun için ayrı bir yıkım olmuştu. Umut, şu anda onun için her şeyden daha yıkıcıydı. Başındaki korkunç ağrılar içinde umudun sürekli olarak bir yükselip bir düşmesi, bilincini yitirip tekrar kendine geldiğinde ve bir tuhaf dünyadan çıkıp gözlerini ondan daha acımasız bir başka dünyada açtığında umudun tekrar tekrar gelip kaybolması, bu yeniyetme zorbaların sadistliklerinden çok daha can yakıcı ve nefret uyandırıcıydı.

Artık kendi sonuna iyice yaklaşmış olduğunu tahmin ediyordu.

Nihayet. Nihayet endişeleri son bulacaktı. Artık hayatta neleri kaçırmış olduğuna uzun uzun kafa yormadan ve geride kalan dünyada onu özleyecek birinin olup olmadığına aldırmadan, sakin bir şekilde bu işin sona ermesini istediğine karar vermişti. Ve bunun hemen bitmesini istiyordu. Hatta belki bunu çabuklaştırabilirdi. Yaralı dudaklarıyla gülümsedi.

"Senin şu dövmelerin çok çelişkili, Loki." Luke'un sesi kalın ve tanınmaz bir haldeydi. Burnunun arkasından boğazına dolan kanlar onu öksürttü ve ağzından göğsüne püskürdü. Doğrularak ağzındaki kanları dışarı tükürdü. Loki'ye baktı ve o anda ona karşı öyle güçlü

ve delice bir nefret duydu ki tiksintisi hafiflediği zaman bu nefret zihnini iyice açmıştı.

Devin yüzündeki kocaman gülümseme dondu. Çirkin beyaz yüzünde sahte bir şaşkınlık belirdi.

Luke devam etti. "Hıristiyanlığı hor görüyorsun. Öyle değil mi? Senin grubundakiler eski ahşap kiliseleri yakıyor. Çünkü Tanrı'dan nefret ediyorsunuz. Göğsünde bir pentagram var, başka bir tanesi de omzunda. Ayrıca karnının üstüne resmedilmiş ters bir haç olduğuna bakılırsa senin şeytana tapan belalı bir tip olduğunu göstermek için başka kanıta gerek yok herhalde."

Loki güldü, elleriyle bacaklarına vurdu ve sonra boynuz içki kadehinden bir fırt çekti.

Luke susmak bilmiyordu. "Bunların hepsi senin bir zamanlar şeytana inandığını ortaya koyuyor. Şu bildiğimiz Şeytana, Loki. Ama aynı zamanda pagan dövmelerin de var. Runik yazılar ve buna benzer zırvalar. Elindeki boğumların hepsinde eski İskandinav runik harfleri kazılı, Loki. Thor'un çekicini görüyorum. Hıristiyanlık öncesi dönemden. Farklı bir inanç sistemi. Buna göre sanıyorum sen ve Fenris bugünlerde kafanızı sadece Odin'e takmışsınız. Değil mi? Bu durumda Hıristiyanların Tanrısına ya da Şeytana artık inanmıyorsunuz demektir. O zaman o kiliseleri yakıp yıkmanız sadece vakit kaybı mıydı? Onlar asırlar önce, bence sizin biraz olsun anlamaktan çok uzak olduğunuz derin inançlara dayanılarak yapılmış yerler, Loki. Ben onları, sizin tapındığınız bu vahşet yüzünden öldürülen arkadaşım Hutch'la birlikte Norveç'te gördüm. Hepsi çok güzel kiliseler. Hepsi de senin geçici meraklarından ve kapıldığın modalardan çok daha uzun ömürlü ve sağlam inançların sembolü, arkadaşım. Çünkü sen şimdi başka bir şeye merak sarmışsın. Ama o kiliseler bir zamanlar sıradan insanlara huzur veren yerlerdi. Bunlar senin ülkenin kültürü, senin kendi tarihin. Annen gibi konuştuğum için kusura bakma, Loki, ama sen vandalın tekisin. Puştun tekisin."

"Luke, sana şimdiden söylüyorum... "

"Peki sen neye inanıyorsun? Senin derdin ne, gerçekten? Ben neden buradayım? Çünkü ben şu anda olduğum yerden, sizin ne olduğunuzu anlamaya çalışmayı bir kenara bıraktım. Artık sizin gibi siktiğimin gerizekâlılarıyla ilgili hiçbir şeyi anlamaya niyetim yok. Senin herhangi bir amacının olduğunu sanmıyorum, Loki. Hiçbirinizin yok. Sınırları fazlasıyla aşmış bir avuç pislikten başka bir şey değilsiniz. O kadar hasarlı tiplersiniz ki bunlar kendinize bile bir anlam ifade etmiyordur. Hadi. Ne yapacaksan yap şimdi. Yap da bitsin artık şu iş, soysuz puşt."

Loki geniş yüzünü kaldırıp tavana baktı ve gülümsedi. Kafasını salladı. "İşte sana söylediğim davranış tarzı tam da buydu, Luke. Bu tavır burada senin başını belaya sokar. Ama biliyorsun, ben senin tarzından hoşlanıyorum. Belli ki sen çok... Benim inançlarımı çok yanlış anlıyorsun. Sorun değil. Çünkü sen de büyük bir ihtimalle diğer herkes gibi kör bir koyunsun. O yüzden sana tolerans gösteriyorum. Çünkü sen uyuyorsun. Ama sanıyorum çok geçmeden uyanacaksın."

Loki geniş sırtını kirli duvara yasladı. Makyajının verdiği somurtkan ifadeye tamamen zıt düşen özlem dolu gülümsemeyle iç geçirdi. "Biliyor musun Luke, kiliseyle savaşmayı özledim. Hıristiyanlarla. Çünkü gerçek Hıristiyanlarda en azından beni yargılayacak cesaret var. Ya bizimlesin ya cehennemliksin. Bunu onlardan öğrendik. Bu doğru. Mutlakiyetçi olmak. Faşizan olmak. Onların tarzını seviyorum. Koca ellerini havaya kaldırdı ve birden kendisine vahiy gelmiş gibi başını salladı. "Sen de bazı konularda haksız sayılmazsın. En eski kiliseleri yaktığımızı düşünmekte... Ben pişmanlık duymamaya çalışıyorum, Luke, ama bu pişmanlıklarımdan bir tanesi. Şu yeni Amerikan saçmalıklarını ateşe vermem gerekirdi belki de, ha? Scientology gibi şeyleri. Bunlar, en sıradan insanların beynini yıkamada kullanılan daha da kötü araçlar. Ama gerçek ve çok daha eski inançların olduğu yerler var, Luke. Burası gibi."

Loki gevşeyerek uzun vücuduyla yere oturdu. Özlemle gülümsedi. "Ben hayatım boyunca bunun farkındaydım, biliyor musun? Ben buraya yakın olan bir yerden geliyorum. Biraz güneyde, Norveç'te bir yer. Ama yakın. Burası hâlâ benim gerçek toprağım. Burada olmak için dünyadan dönüp geliyorum. Oradan kaçıp kurtulmak için, anlıyor musun? Lanet olası Hıristiyanların, kuralların, sosyal demokratların veya hümanist pezevenklerin bulunmadığı bir yerde olmak için." Loki tükürdü ve boynuz kadehinden bir yudum aldı. Luke, burnunun durumuna rağmen, odanın içinde Loki'den gelen birbirinden beter diğer birçok kokunun arasından, ekşi mayaya benzeyen nefesinin pis kokusunu, yığılmış vaziyette yattığı sandık yatağın içinden bile duyabiliyordu.

"Biz uyandık, Luke. Ve Viking kardeşlerimizin de uyanmasını istiyoruz, anlıyor musun? Onlara bunu nasıl yapacaklarını göstereceğiz. Burada. Ve müziğimizle. Çok özel bir şey olacak, Luke. Çok çarpıcı bir şey üzerinde çalışıyoruz, dostum. İçinde eski tanrıların sesi olacak. Uyanın, diyecek. Uyanın. "

Boynuzu Luke'a uzattı. "Gerçek büyücülükten bahsediyorum, anlıyor musun? Ben buraya bu yüzden geldim. Diğerlerine gerçek büyünün ne olduğunu göstermeye karar verdim. Yanımda sadece en uygun olan kişileri getirdim. Kendilerini bana kanıtlamış olanları. Yeteri kadar kötü olduklarını bana göstermiş olanları. Yeterince... *ödünsüz* olanları. Bu kelimeyi öğrendiğim anda sevmiştim. Onlar öldürüp yakabileceklerini kanıtladılar. Onlar, kandan ve topraktan yaratılmış olanlar."

Loki birden güldü. "Belki bu kadarı biraz fazla, ha? Fenris! Pek akıllı sayılmaz, değil mi? Ona Oslo'da rastladığım zaman zaten hayvanları öldürüyordu, biliyor musun? Yaşadığı şehirde hayvan kalmamıştı, evet. Ona, şu mezarı dağıt dostum, derim. Ve o hemen yapar. Kolayca. Kiliselere gelince..." Loki havaya uçan bir şeyin patlamasına benzer bir ses çıkardı ve koca elleriyle yükselen alevleri taklit etti. "Bir keresinde sarhoşken ona bir rahip öldürmesini söyledim." Loki,

sanki saçma ve önemsiz bir başkaldırı eylemini anlatır gibi sırıtarak başını salladı. "O da yaptı."

Yüzü ciddileşti ve daha buyurgan bir ifade takındı. "Bir Viking olmak için gerçek anlamda kötü olmayı öğrenmen gerekir, Luke. Kendini bir kan dökme çılgınlığına kaptırıp bunu kanıtlayabilmelisin. Biliyor musun, sen çok şanslısın. Bunu sana söylüyorum, çünkü bizimle ilgili bu şeyleri bilen ve hâlâ hayatta olan ilk kişisin. Anladın mı? Peki, cevap verme. Ama bırak, seni ikna edeyim.

"Dokuz kişiyi öldürdük. İki tanesi rahipti." Loki sırıttı ve boynuzdan tekrar bir yudum içti. "Fena değil, ha? Norveç'in bugüne kadar gördüğü en kötü toplu cinayetlerin katilleriyiz ve bunu hâlâ bilmiyorlar. İşin en iyi yanı da bu. Böyle bir şeyin Norveç'te olacağını ummuyorlar ama biz ilk uyananlardan bazılarıyız, biliyor musun? Varg ve Bard Faust, onlar black metal katilleriydiler. Bu işin öncüleriydiler. İzlememiz gereken yolu aydınlattılar. Ama biz onlardan çok daha ileri gittik.

"Ve Odin geliyor, dostum. Bu konuda hiç şüphen olmasın. Cinayetler olacak. Kan dökülecek. Öcümüzü alacağız. Göreceksin. Göreceksin." İçkisinden biraz daha içti.

Loki'nin bu itirafları sırasında Luke, bu adamı kışkırtmak için duyduğu o ani ve şiddetli isteği kaybetmişti. Bu gençler hakkında ne düşündüğünü gerçekten bilmiyordu. Hatta artık bunların gerçek olup olmadığını da bilmiyordu. Fakat şimdi, grubun oraya gelmeden önce yaptığı şeyler hakkında Loki'nin söylediklerinin yalan olduğunu sanmıyordu.

Luke gülmeye başladı. Bir şey yapmak zorundaydı. Bunun, korkuyu yenmesi için kendisine faydası olacaktı. Korkmanın o ana kadar ona bir yardımı dokunmamıştı. Uzun süredir korkunun yararını görmemişti. Şimdi korkmak için zamanı yoktu. Korkmak işine yaramazdı. Korku, kurtulma ihtimali artık ortadan kalktığında tekrarlayan bir hayatta kalma içgüdüsüydü. Artık tamamen başka bir şey yapmanın zamanı gelmişti.

Loki ona ters ters baktı. Ondan beklediği ya da istediği tepki bu değildi; Luke bunu görebiliyordu. Onlar da bütün hastalıklı ergenler gibi kendilerine korku ve saygıyla bakılmasını bekliyorlardı.

"Ne oldu, ha, Loki? Bir zamanlar senin de hiç şüphesiz onun gibi olduğunu tahmin ettiğim şu tatlı, küçük, sarışın çocuğa ne oldu? Bahse girerim sende de o desenli kazaklardan bir tane vardı. Önünde . Ren geyikleri olan şu kazaklardan."

"Bu dalga geçmeyi daha fazla uzatmasan iyi edersin, Luke. Zaten pamuk ipliğine bağlısın, sevgili dostum."

"Sen sağlıklı, eğitimli bir orta sınıf çocuğuydun, Loki. Bütün dünyanın gıpta ettiği bir ülken var. Buradaki yüksek hayat standartları yüzünden. Senin bahanen ne? Şımarık, canı sıkkın ve öfkelisin. Ve çok ileri gitmişsin. Kendine bir bak. Bir kundakçısın. Bir barbar. Adam kaçıran biri. Ve daha kim bilir ne boksun."

"Luke. Luke. Luke. Sen hâlâ bir koyunsun. Hâlâ uyuyorsun."

"Ve kız arkadaşın sen onu tanımadan önce zaten bir şeyden dolayı tırlatmış. Onun ilaç tedavisine ihtiyacı var, Loki. Kız kafayı sıyırmış, dostum. Ben sadece ilgi çekmeye çalışan çatlağın teki olduğunu sanıyordum, ama o şişko sürtük bambaşka bir âlemde. Belki Fenris'i de tanıdığında o çoktan sınırı aşmış biriydi. Evet, sanırım öyleydi. Onlar senin bir tür mesih olduğunu zanneden, topluma uyum sağlamamış iki kişi. Bir devrimin gerektirdiği yüksek vasıflara sahip olmaktan çok uzak kişiler, Sonuç olarak çok acınası ve anlamsız bir hikâye bu."

Loki, hayal kırıklığıyla başını salladı. "Luke. Sen uykuda konuşuyorsun."

"Çünkü ben büyük resmi göremiyorum, değil mi Loki? Çünkü sen ve oradaki Beavis ve Kocagöt,[11] sadizmi ve masum insanları acımasızca öldürmeyi benimsemiş kişilersiniz. Ben ise bunun önemini anlamaktan

11 MTV'de yayınlanmış olan *Beavis and Butt-head* adlı çizgi komedi dizisine gönderme yapılıyor, (yay. n.)

aciz, uyuyan bir koyunum. Yaptıklarınızın ne kadar önemli olduğunu anlayacak kapasitede değilim. Hiçbir zaman da anlayamayacağım, Loki. Sonunda beni öldürdüğünüz zaman, ben... Yani artık ölmüş olacağım ve sizler de birer katil olacaksınız. Bu konuda söylenebilecek tek şey bu. Hiçbir anlamı yok. Bunun büyülü veya özel hiçbir yanı yok. Sadece sefil, yanlış, yoz ve rezil bir şey. Tıpkı senin peşinden gelen, yüzleri hayalet gibi boyanmış bu gerizekâlılar gibi."

"Aynen! İşte şimdi doğru bir laf ettin." Loki sırıttı, sonra ayağa kalkıp yatağa yaklaştı. Luke elinde olmadan ürktü ve bunun için kendinden nefret etti. Loki boynuzu eğerek içindeki pis kokulu sıvıdan Luke'un ağzına fazlaca bir miktar döktü. Portakal suyuyla karışık beyaz ispirto veya etanol gibi bir tadı vardı ve Luke boğulur gibi oldu.

Loki tekrar tozlu yerdeki oturduğu yere döndü. "Güzel, değil mi? Bence öyle. Artık bunların aynı şeyin birer parçası olduğunu anlamaya daha yakınsın. Bizim Hıristiyanlardan, göçmenlerden veya ibnelerden nefret etmemiz önemli değil. Evet, bu bizim ciddi olduğumuzu gösterir. Ama sen daha derinlere bakmalısın, dostum. Wotan bizim içimizde uyandı. Biz de onun çağrısına karşılık verdik. Ama başlangıçta biz, ee... evet, bir şeyler yapmak isteyen fakat bunu nasıl yapacağını bilmeyen, bu yüzden de başka şeyler yapan çocuklar gibiydik. Anladın mı?"

"Hayır."

Loki hayal kırıklığıyla ikinci lisanının sınırlarını zorlayarak ellerini kaldırdı. "Şeytan, başlamak için iyi bir yoldur, Luke. Gerçekten kötü olabilmenin başlangıcıdır. Ahlaka siktir çekmektir. Ben kötüyüm, demektir. Satanistim, kutsal olana hakaret ederim, yakarım, öldürürüm, demektir. Biz böylece onlardan, o koyun sürüsünden ayrılıyoruz. Sonra, içimizde uyanan şeyin Odin olduğunu fark ettik. Büyük Wotan. İçimizde atalarımızın kanı kaynıyor. Biz onu şeytan zannetmiştik, ama değildi. Bu topraklara ait olmayan aşağılık Yahudi dininin ve Hıristiyanlık zırvalarının yok edilmesini bizden isteyen Odin'di. Orta Doğunun Norveç'le ne ilgisi olabilir? Ya da Avrupa'nın?

Öyleyse hepsini siktir et gitsin. Müslümanları da Hıristiyanları da. Camileri de yakmamız gerekirdi. Ama onun da sırası gelecek, sana şimdiden söylüyorum. Bizler Vikingleriz. Kendi atalarımızın topraklarında kandırılıp uyutulduk. Ama şimdi uyanıyoruz. Odin adına vahşi ava devam ediyoruz. Yakıyoruz, öldürüyoruz ve böylece uyanıyoruz. Anlıyor musun? Uyanıyoruz. Bu bir... yol açıyor. Gömülü olan eski şeylere ulaşmak için bir yol. Yeni düzeni başlatmak için. Diğer vahşi avcılara işaret vermek için. Anlıyor musun? Ragnarök geliyor, Luke. Yakında. Onun için bizim dünyayı karıştırmaya başlamamız gerekiyor."

"Sen tamamen saçmalıyorsun, Loki."

Sinir bozucu uzun bir an boyunca Loki bir şey söylemedi ve sadece pencereye baktı. Konuştuğu zaman o sarhoş hödük gitmişti. Daha düşünceli olan Loki geri gelmişti. "Buraya çekildiğimi hissettim, Luke. Sizin de yaptığınız gibi. Özel bir nedenle. Bunu inkâr edemezsin. Bunu kader istedi."

"Biz tatil için geldik, Loki. Bunun o lanet olası Odin ya da Wotan'la bir ilgisi yok."

"Hayır, yanılıyorsun." Yüzünü Luke'a çevirdi. "Siz, bizimle aynı zamanda bu ormana çekildiniz. Buraya o korkunç sürek avı için geldiniz. Sadece bunu bilmiyordunuz. Fakat biz hepimiz o vahşi av için buradayız. Hakiki av için. Hepsinden daha eski olan. Bunun için tanıklar gerekiyor. Ve bir de kurban, Luke. O yüzden burası bir şeyleri içine çekiyor. Bir zamanlar yaptığı gibi. Gidebileceğin o kadar yol dururken bu yoldan geldin. Bu büyük bir hata, dostum.

Hıristiyanlar bir kere kurban vermeyi ve buradaki vahşi avı durdurdu. Uzun zaman önce. Ama av aslında hiçbir zaman durmaz. Uzun zaman önce burada vazgeçilen şeyin yeniden başlaması gerekiyordu. Anlıyor musun? Bu av hep Yule[12] zamanında olurdu ama bu yıl erken geldi. Bu da sen ve arkadaşların için çok kötü oldu, sanırım."

12 İskandinav ülkelerinde Noel'e verilen isim. (ç. n.)

Loki eliyle kendi göğsüne vurdu. "Biz, vahşi avların daha önce görülmüş olduğu bu yere geldik. İşte bu gerçek büyü, anlıyor musun? Bu hikâyeleri küçük bir çocukken biliyordum. Bu ormanlarda, İsa'dan daha önce var olan bir şeye tapıyorlardı." Tekrar Luke'a dönüp dik dik baktı. "Gidecek başka bir yerimiz yok. Bütün köprülerimizi yaktık, Luke. Çok kızgın olan bazı insanlar bizi arıyorlar. Ama kader bu. Kader bizi evimize getirdi. Kader bize buraya gelmek dışında bir seçenek vermedi. İşin gerçeği bu."

Luke homurdandı ve birden gözlerinin arkasında duyduğu acıyla irkildi. Şişmiş, hassas gözlerine dolan yaşları hafifçe sildi. "Bu kader falan değil. Siz kaçaksınız. Ve sonunda yakalanacaksınız. Benim arkadaşlarım da bir hayvan tarafından öldürüldü. Bir şey tarafından... Bir tanrı değil."

Loki döşemeyi işaret etti. "Yanılıyorsun, dostum. O kadın biliyor. Ve bize bu eski avın vaktinden önce başladığını söyledi. Biz de görmek için geldik. Kadın, inanamayacağın kadar eski bir şeyi gelip görmemize izin verdi. Bir tanrının dönüşü. Bu, sizi bulmamızla oldu. Burada artık kurban verilecek kimse yok, Luke. Gereken kurbanlar alındı, anlıyor musun? Alındı. Arkadaşların gibi. Sen ve arkadaşların bunu erken başlattınız. Ama eski ayinler bir zamanlar olduğu gibi yapılmalı. Kadın bize öyle söyledi. Bir şey *verilmesi* gerek, Luke. Tekrar. Daha önce de böyle yapılıyordu. Şimdi biz de burada aynısını yapacağız. Anlıyor musun? Kadın çok yaşlı, dostum. Ve burada biz devreye giriyoruz. *Vermek* için. Bir zamanlar başkalarının verdiği gibi. Gerçek bir şeyin parçası olmak için. Eski, özel bir şeyin. Vermek ve bir tanrıya yakın olmak. Bizim sadakatimize layık olan tek şeye. Burada önemli olan... ee... bu jest. Noel'deki gibi, sadece vermekle ilgili bir şey." Loki yaptığı espriye kahkahayla güldü. Luke bir şey söylemedi.

"Mesela *seni* vermek gibi. Belki bu gece. En azından biz öyle umuyoruz. Çok yaklaştık. Şimdi onunla temastayız. Ve sen yanılıyorsun, çünkü Tanrımız bizim burada olduğumuzu biliyor. Eskiden

yapılanları, önceden yapıldığı gibi yapmak için geldiğimizi biliyor. Bunları bizden başka kimse yapamaz. Hiç kimse bu konuda bizim kadar ödünsüz olamaz. Burada artık bunları yapacak kimse yok. Bunların hepsi kader, Luke. Ve bizim vermemiz gereken şey de geldi. *Sen*. Sen ve biz buraya aynı zamanda geldik. Bu bir işaret."

Loki, odayı, evi ve dışarıdaki ormanı kapsayacak bir hareketle ellerini havaya kaldırdı. "Buralar gerçek yerleşimcilere ait. İlk gelen insanlara. Ama burada onlardan önce yaşayan başka şeyler de vardı. Burada kalabilmek için buraların asıl sahiplerine bir tür vergi vermek zorundaydılar. Avlanmak, derileri takas etmek ve ormanda yaşamak için. Uzun zaman önce. Tanrılara yiyecek ve içecek verdiler, böylece gelişip refaha kavuştular. Orman büyüyüp kendilerini korusun diye ona parçalanacak hayvanlar verdiler. Eskilerin usulü böyleydi, Luke. Sonra küçük yerlere itildiler. Köşelere. Hıristiyanlar, göçmenler ve sosyal demokratlar tarafından." Loki acı bir hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı ve sonra yukarı baktı. *"Ona* burada birçok isim verildi. Ben küçükken bizim ailede ona Kara Yule Keçisi derlerdi. Bu o kadar iyi bir isim sayılmaz, herhalde. Ama bu ormanlarda bir tanrı var. Çok gerçek bir tanrı. Bundan emin olabilirsin. Hıristiyanlar ona iblis diyorlar. Fakat o bir tanrı. Tek farkı, onların tanrısı değil." Loki omuz silkti. "Burası kutsal bir yer. Burada diriliş var. Biz buraya diriliş müziği yapmak için geldik. Bir kurban vermek ve kutsanmak için. Mesajı yaymak için. Bir tanrının huzurunda olmak için. Bir zamanlar atalarımızın olduğu gibi. Sen ayrıcalıklısın, dostum. Göreceksin."

"Gördüm."

Loki onaylar gibi başını salladı. "Bunun için sana gıpta ediyorum, dostum. Seni kabul etmek için geldiğinde onu biz de göreceğiz. Yakında. Şimdi elimizde sen varsın, Luke. Verilecek bir şeyimiz var. Anlıyor musun? Olması gerektiği gibi. Önceden olduğu gibi. Odin'in istediği gibi. Ve o bizim için gelecek. Kadın söz verdi. Seni bunun için kurtardı. Sen bu yüzden biraz daha fazla yaşadın. Bizim ona adağımız

olarak. Bir tür vergi gibi, Luke. Eski usul bir sunu olarak. Sen bizim bu konudaki samimiyetimizin kanıtısın."

"O bir tanrı değil, Loki. Yanılıyorsun. Yaptığın ne varsa, boşa yapılmış şeyler. Saçma. Anlamsız. Ben tapmağı gördüm. Tam bir harabe. Eski taşlar. Her yanını otlar bürümüş. Mezarlığa bakacak kimse yok. Her şey unutulmuş, Loki. Her şey bitmiş. Yok olmuş. Geride sadece bu yaşlı kadın kalmış. Onun da fazla zamanı kalmamış, dostum. Sen de burada uzun süre takılamayacak kadar sıkılmışsın ve o kadar aptal değilsin. Yani bu iş bitmiş. Eskiye ait vahşi ve gözü dönmüş bir hayvana ya da her neyse ona tapınmak diye bir şey yok artık. Başka kurban falan olmayacak. Başka cinayet de olmayacak."

Loki'nin geniş yüzündeki gözleri parlayarak şaşkınlıkla iri iri açıldı. Luke'un ona devamlı karşı koyarak konuyu bir türlü anlamayışı, kabullenmeyişi ve ona *inanmayışı* karşısında dudakları sarhoşluğun da etkisiyle birden titremeye başladı.

"Ve sen hapse gireceksin, dostum," diye devam etti Luke. "En azından adın kötüye çıkacak. Böylece bütün o dikkat çekme çabalarının karşılığını da almış olacaksın, ha? Keşke burada ölüm cezası olsaydı. Bunu gerçekten isterdim. Çünkü siz üçünüz ve dışarıdaki o kudurmuş hayvan... hepiniz uyutulmaksınız. Hak ettiğiniz şey bu."

"Yanılıyorsun, Londralı Luke. Sana göstereceğim. Göstereceğim. O zaman neden burada ölmen gerektiğini anlayacaksın."

ELLİ SEKİZ

Yine onun yanına geliyorlardı. Hepsi birden.

Odasının dışında Fenris konuşuyor, tozlu döşemeden Surtr'un çıplak ayaklarının sürtünme sesi geliyor, Loki'nin büyük botlarının boşlukta yankılanan patırtısı ve Blood Frenzy'nin tuhaf tören alayına karanlık evin içinde önderlik eden yaşlı kadının küçük ayaklarından çıkan sesler duyuluyordu.

Luke, yaşlı kadının o sabah evin dışında söylediği söz dışında konuştuğunu hiç duymamıştı. Fakat şimdi kadını rahatsız eden bir şey olmuştu. O kadar suskun biri olmasına rağmen, şimdi gürültüyle Luke un odasına doğru gelmeden önce, alt katta misafirlerine kafa tutarak yaptığı tartışmanın kesinlikle duyulmasını istediği anlaşılıyordu.

Kadın, yaşlı sesi ve kendine has kıvrak şivesiyle bağırarak sanki gençleri uyarmış ve sözleri karanlık kirişlerin arasında yankılanmıştı. Luke onun çocuklardan bir şeyi yapmamaları için talepte bulunduğunu tahmin ediyor ve içinden öyle olmasını umuyordu. Belki de onlardan -Luke'un artık kadının evi olduğuna inandığı bu evde- genç adamı öldürmemelerini rica ediyordu. Fakat sonra kadının o amansız küçük yüzü aklına geldi ve hayatının hiçbir şekilde bu ufacık yaratığın sözüne bağlı olamayacağına kanaat getirdi. O halde belki de Loki'yle tamamen başka bir konuda ters düşmüşlerdi. Bu her neyse, Luke'u dehşete düşürdü.

Yaşlı kadının bu gençlerle olan ilişkisi merak uyandırıcıydı. Onların ne akrabası ne de arkadaşıydı; onlarla aynı ittifak içinde de olmayabilirdi. Luke, aşağıdaki tartışma seslerinden anladığı kadarıyla, kadının gönülsüz bir ev sahibi olarak en iyi ihtimalle tehlikeli bir suç ortaklığına zorlanmış olduğunu düşünmüş ve hatta -her ne kadar umut tehlikeli ve onun hiç güvenmediği bir şey olsa da- böyle olmasını ummuştu. Belki de Loki'nin Luke'a göstermek istediği ve hemen o anda yapacağını söyleyerek onu tehdit ettiği şey her neyse, sanki yaşlı kadın bunu Luke'un görmesine bütün gücüyle karşı geliyordu.

Bu sabah kaçmaya kalkıştığı için hem el hem de ayak bilekleri plastik kelepçelerle bağlanmıştı. O yüzden bu defa bir mücadele olmayacaktı. Ağaçlara doğru koştuğunda, geriye kalan son ayrıcalığını da elinden almışlardı.

Odasının kapısı açıldı.

Luke yüz ifadesini hiç değiştirmedi fakat yaşlı kadının gözlerine baktı. Kadın onun bakışlarına karşılık verdi. Küçük ağzı sımsıkı kapalı ve suratı asıktı.

Loki ve Fenris'in bellerinde kınlı bıçaklar vardı, fakat yanlarına tüfek almamışlardı. Fenris onun yürüyebilmesi için ayak bileklerindeki plastik bağı kesti.

Luke'u elleri bağlı olarak yataktan çekip aldılar ve odadan çıkardılar. Çıkınca onu aşağı ve dışarı değil, odanın sağ tarafındaki koridor boyunca yürüterek üst kata, karanlık evin içine doğru götürdüler.

Sıkışık koridorun sonunda yaşlı kadın çok küçük ve daracık bir merdivenin altında durdu, Luke bunun sadece küçük çocukların geçmesi için yapılmış olduğunu düşündü. Loki'nin taşıdığı lambanın sarı ışığı altında yaşlı kadının çukura kaçmış gözleri, çocukları için korkan bir annenin gözleri gibi hiddet ve korkuyla parlıyordu.

Sonra yaşlı küçük kadın birden döndü ve basamakları en önce çıkmaya heveslenmiş gibi gürültülü ve küçük adımlarıyla Loki'nin

önüne geçti. Şimdi gençlerin sabırsız itirazlarını ve küstah isteklerini durduramayacağını bildiği için, gürültülü küçük ayaklarıyla yaşından beklenmeyecek bir hızla hareketlendi. Kadının eski elbisesinin içine gizlenmiş hızlı bacaklarıyla basamakları süpüren etek uçlarını hışırdatarak, yıpranmış beyaz saçlı başı ve küçücük bedeniyle yukarı koşarak gölgelerin içinde kayboluşu Luke'un kafasında çirkin bir taş bebeğin birden canlanması gibi hiç hoş olmayan ve kaygı verici bir imge oluşturmuştu.

Fakat Luke da yukarı, o eski kokan yerin içine doğru itildi. Fenris onu arkadan zorlayarak Lokinin peşinden, duvarları pis bir ağzın içi gibi sıcak olan karanlık dar merdivenlere doğru iterek sıkıştırdı. Çatıdaki eğilmiş kerestelerin altında toplanmış pis havayla birlikte, katılaşmış etlerin pis kokusuyla daha da ağırlaşmış olan tavan arasının tozlu ve ekşi kokusu merdivene kadar geliyordu. Luke uzun zaman önce kurumuş küçük bedenlerin, kuşların ve kemirgenlerin keskin kokusunu aldı; yukarıda onların kalıntıları olmalıydı. Bu koku ona, daha önce West Hampstead'de kiralamış olduğu, içi ölü farelerle dolu bir çatı katında aldığı kokuyu hatırlattı.

İtilerek merdivenlerin tepesine yaklaştığında aldığı kokuyla kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu ve göz kırpmaktan aciz olduğu için gözleri yandı. Orada yaşayan bir şey vardı; geceleyin onu duymuştu. Luke orada, o iğrenç kurumuş kalıntıların kokuları arasında yaşayan bir yaratığı görmek istemeyeceğinden kesinlikle emindi.

Onun önünden giden Loki zorlanıyordu. Uzun boyuyla eski kalasların, tahta payandaların ve ahşap dikmelerin arasındaki kabarmış kuru sıvaların içinde sıkışarak ve sürtünerek yürümek onu yavaşlatıyordu. Elinde sallanan gaz lambasının sarı ışığı aşağı, Loki'nin bacaklarının arasına doğru sıcak bir aydınlık yayıyordu ve Luke bu ışıkta, iyice eskimiş ve ortaları aşınarak çukurlaşmış küçük basamakların üzerine basan Loki'nin ayaklarını görebiliyordu.

Kız merdivenin aşağısında duruyordu; gülmeyen tombul yüzünde bir telaş, hatta korku vardı. İşbirlikçilerinin Luke'u ittikleri yere doğru bakan yorgun gözleri dehşetle açılmıştı. Yukarıda daha önce belli ki gördüğü, fakat bir daha görmek istemediği bir şey vardı.

Oysa Luke istemeyerek ve sendeleyerek yukarı çıkarılmıştı; Fenris arkasından itiyordu ve Loki onu eşikten içeri karanlık yere doğru çekti.

İçeride Lokihin elindeki lambanın loş halesi dışında bir ışık yoktu ve dev adam koca ellerinin biriyle birden ışığın önünü kapattı. Ve içeridekilerin hassas gözlerini korumak ister gibi camın içindeki alevi kıstı.

Üzerlerindeki alçak tavanın yerinden oynamış kiremitlerinden birinin aralığından ince bir ışık sızıyordu. Burası evin en üst noktası olmalıydı; bütün esrar ve dehşetinin zirvesi. Eski yapının altındaki duvarlar, merdivenler ve kirişler yamulmuş bir halde onu destekliyor fakat aynı zamanda yukarıdaki şeyi gizliyordu. Onu tecrit ediyor, hem onu hem de onun süregiden amacını koruyordu. Ve Luke şimdi ortaya çıkmak üzere olan ve uzak olmayı tercih edeceği şeyi gerçek anlamda hissediyordu. Duyduğu dehşetin şiddetinden yutkunamıyordu bile. Kendini zorlayarak, Avrupa'nın bu en eski bölgesinde, bu en yaşlı ağaçların arasında hâlâ nelerin bulunabileceğine ilişkin düşünceleri zihninden atmaya çalıştı fakat başaramadı.

Loki ve Fenris, tavan arasına girince saygılı bir sessizliğe büründüler.

Leş kokan bir el arkadan Luke'un yüzüne uzandı ve onun da saygılı bir şekilde sessiz durmasını sağlamak içina ağzını kapattı. Bunu yapan Fenris'ti. İnce ve pis elini Luke'un dudaklarına sıkıca bastırarak orada tuttu. Kemikli omzu ve gövdesiyle onu iterek, karanlığın içine doğru biraz daha ilerletti.

Luke çıplak ayaklarına ve bastığı yere baktı.

Sol tarafından bir yerden sarı ışık geliyordu. Loki eski gaz lambasını yere koymuştu. Eğimli çatının altında omuzlarını eğerek lambanın yanında çömelmişti. Bir an Luke'un korkulu gözlerine baktı ve

sonra başını çevirdi. Zayıf ışığı etrafı aydınlatsın diye lambayı yukarı kaldırdı. Ve Luke artık görebiliyordu. Her şeyi.

Tozlu loş ışıkta içerideki her şeyi gören Luke, gözlerini kapamak ve bir daha hiç açmamak istedi. Işık, evin üst kat alanının tamamını kaplayan ve iki tarafı eğimli çatısıyla uzun dikdörtgen şeklinde olan tavan arasını aydınlatıyordu. Luke, ortadaki büyük kirişin iki yanından aşağı doğru alçalan tavanın altında dik durmakta zorlanıyordu. Tavan arasının en dip kısmı gölgede kalıyor, fakat sağında ve solundaki birçok şey görülebiliyordu.

Ormandaki o korkunç anıt, o kilise *onlar* için yeterli olmamıştı. Her nedense bu ölülerin oradan alınıp eve getirilerek sergilenmesi gerekmişti.

İki yandaki duvarların önünde bazıları ayakta duran, bazıları da parlayan ve kemikli dizkapakları birleşmiş halde oturan küçük zayıf cesetler dizilmişti. Saçsız kafalar öne eğilmişti. Açık duran ağızlar, parşömene benzeyen yüzlerine uyuyor görüntüsü veriyordu.

Bunlar küçük insanlardı ve rengi kararmış elbiseleri sıska iskeletlerine yapışmıştı. Donuk ve tozlu beyaz renkleriyle, içlerindeki özü çekilmiş şekillerin üzerinden gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Cesetlerden bazıları, kolları yanlarında duracak şekilde paçavralarla bağlanmıştı. Fakat ileride içleri kemiklerle dolu, tozlu kol ve bacak kemiklerinin üzerine yığılmış kafataslarının bulunduğu tahta sandıklar vardı. Kutsal odadaki diğer kalıntılar, birbirine karışmış kemik parçalarıyla toz ve cüruftan öbekler halinde ahşap döşemenin üzerinde duruyordu. Ayrıca bazı küçük sandıkların içine tıkılmış, kalıntıları çoğunlukla tek parça halinde, derileri kararıp kösele gibi olmuş ve saçsız kafatasları bu asırlık tabutların oymalı kenarlarına yaslanmış başka cesetler de vardı. Bir başka alacalı figür, huş ağacı kabuğuna benzeyen bir şeyin içine oturur pozisyonda kabaca yerleştirilmişti ve kabuğun kenarından sanki sonsuzluğa doğru sırıtıyordu.

Fenris'in ısrarla arkasından ittiği Luke, biraz daha ileride beş altı tane dik duran figürün sarımtrak kafalarını gördü. Dudaksız ve ekşi suratları konuşmaya hazırmış gibi görünüyordu. Beyaz gözleri görmüyordu, fakat ışığın geri gelmesini bekler gibi karanlıkta yukarı bakıyorlardı. Giysileri koyu renkliydi, katılaşmış kumaşın altındaki etler, kemiklerin üzerinde hâlâ sıkı gibi görünüyordu, fakat henüz sertleşip fosilleşmemişlerdi. Derilerinin parlaklığı, bir esnekliklerinin olduğunu gösterir gibiydi ve Luke bunu hiç fark etmemiş olmayı diledi.

Tavan arasının dip tarafında duran yaşlı kadını görebiliyordu, fakat kadının yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Yarı gölgenin içinde, birbirine sokulmuş ve tozlu bol bir giysi veya bir cübbeye sarınmış iki küçük figürün yanında duruyordu. Küçük tahta sandalyelerin üzerine oturmuşlardı. Asırlık sandalyeler. Çocuk sandalyeleri. İkisi yan yana ve sanki öbür dünyadaki yaşamlarında onurlandırılmak üzere havasız bir mezara konulmuş küçük bir kral ve kraliçe gibi duruyorlardı.

Luke son gördüğü rüyanın bölümlerini hatırladı. Geceleyin tavandan gelen sesleri düşündü. Akıl sağlığının daha da hassaslaştığını hissetti. Aklı da mantığıyla birlikte bozguna uğrayarak sessiz bir paniğe kapılmıştı.

Sonra fısıltılar başladı. Arkasından. Etrafından. Alçalıp yükselen, tekrar alçalıp tekrar yükselen fısıltılar. Bunlar bir sıçanın yerleri tırmalamasından daha sesli olmayan, fakat ağızları tamamen kurumuş olmasına rağmen seslerini ısrarla duyurmaya çalışan bir korodan fısıltı halinde çıkan kısık seslere benziyordu. İnanılır gibi değildi.

"Det som en gang givits ar forsvunnet, det kommer att atertas

dedi Loki köşeden.

"Det som en gang givits ar forsvunnet, det kommer att atertas," diye tekrarlayarak Luke un kulağına fısıldadı Fenris.

Luke, o küçük iki sandalyenin üzerinde bir hareketlenme gördüğünde, bu kadar yaşlı olan bir şeyin hayatta olamayacağını düşündü. Hayal gördüğünü sandı.

Gözlerini loş ışığa alıştırmaya zorladı. Evet, gördüğü şey doğruydu. Titreyen, kurumuş bir kafa. Hafifçe havaya kalkan sivri bir çene. Eski bir kâğıt hışırtısı. Bir iç geçirme.

Fenris, Luke u doğru dürüst hissetmediği bacaklarının üzerinde biraz daha yakınına itti. Bir deri bir kemik ve heba olmuş haldeki ataların kirli silüetleri, onu her iki yandan seyrediyordu. Sonra Luke, belirsiz bir rüzgârda oynaşan yapraklar gibi, üst taraftan gelen başka kıpırdanmalar fark etti. Haykırmamak için bu dehşet verici hareketlerin, Loki'nin elinde sallanan lambadan yansıyan sarı ışığın doğurduğu bir dalgalanma olduğunu kendine telkin etti. Fakat çaresizlikle sarıldığı bu umudu teyit etmek ve orada dikilmekte olan kavruk ve mumya gibi figürlerin belli belirsiz kıpırdanışlarının bir ışık oyunundan ya da eski evin tahtalarının arasından gelen ani bir esintiden başka bir şey olmadığını anlamak için kafasını çevirip bakamadı. Ve çok geçmeden bu varsayımların arkası kesildi, çünkü küçük tahtlarında oturan figürler, birden onun tüm dikkatini üstlerine çektiler.

Küçük bir ağız açıldı ve üzerinde diş olmayan, kıkırdak kadar ince diş etleri göründü. Hafif bir kırpışmanın ardından, derin göz çukurunun göz kapağı aralandı. Lambanın ışığında siyah bir gözden hafif bir parıltı yansıdı.

İkinci figürün eli, sandalyenin kol dayama yerinden katılaşmış kucağına düştü. Parmakları, zar tutuyormuş gibi tıkırdadı. Figürün kafası öne düştü, sonra kalktı. Sanki derin bir uykunun içinden çıkıyormuş ya da uykuya direnmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. İnce ayaklarından biri oynadı, kemikli ayağı sivri uçlu ayakkabının içinde takırdadı, geçen asırlarla ayakkabının derisi kırışmış ve kararmıştı.

Yaşıyorlardı.

"Bunlar çok eski zamanlardan kalanlar," diye mırıldandı Loki.

Luke'un darmadağınık düşünceleri bir anlığına netleşti. Onların kendi ölüleri ve yavaş yavaş ölmekte olanları değerliydi. Yabancıların hayatı hiçbir anlam taşımıyordu. Onlar ormandaki geyikler gibi avlanıp parçalanmak, buradaki narin kalıntılar saklanıp saygı içinde korunurken diğerleri terk edilmiş bir kilisenin çöple dolu mahzenine atılmalıydı.

"Burada geçmiş ve şimdiki zaman aynı şeydir," diye fısıldadı Loki.

Fenris elini Luke'un ağzından çekti. Luke ürperdi ve ayağı soğuk suya giriyormuş gibi bir ses çıkardı. Ve birden, ormanda yaşayan yaşlı kadının kendi ölüleriyle bu kadar yakın olmasının nedenini kavradı. Onlar daima vardı. Kadın ölülerle birlikte yaşıyordu. Başka bir zamana ait olan bu dehşet verici şeylerle olan bağlantıyı canlı tutuyordu. Kilise ve mezarlık, kurbanların verildiği yerlerdi. Burası ise eski bir dinin eski hizmetkârlarının ebedî istirahat yeriydi. İğrenç bir şeydi bu.

Luke, imkânsız olan bir şeyin gerçekleşmesi karşısında tekrar inledi. Bu bir korku değil, şok ifadesiydi. Verdiği nefes ciğerlerinden çıkarken canı da birlikte çıkıyor gibiydi.

Böyle ümitsizce bir tepki, bu yerde kışkırtıcı bir şey gibi göründü. Solundaki duvara yaslanmış olan kurumuş bir kafanın içindeki kurumuş ağzın hareketini yakaladı. Şimdi açılıyor gibiydi ya da yutmak ister gibi ona yönelmişti. Ve bu kafanın altındaki vücutla birlikte iki yanında duran vücutlar küf kokulu karanlığın içinde ona daha yakın olmaya can atar gibi çok hafifçe titreyip kıpırdandılar.

Luke, onların bu huzursuzluğunu görmezden gelmek için bakışlarını yere eğdi. Fakat zayıf kahverengimsi ışığın altında duvara yaslanmış halde ayakta duran figürlerin bacaklarının kemikle son bulduğunu gördü. Toynaklar. Ve bacaklarının alt kısımları diz kapağından ters tarafa bükülüydü. Sanki onlara, kasıklarının başladığı yerden bir hayvanın bacakları eklenmişti. Luke, bir başka lanetli tavan

arasında keşfettikleri başka bir *şeye* ait ince alt bacakları ve onun kemikli bileklerine eklenmiş küçük, mumya gibi kara elleri hatırladı.

Luke hıçkırdı. Tiz bir sesle inledi.

Sanki bir uçurumun kenarına ya da köşeye sıkışmış tehlikeli bir hayvanın önüne itiliyormuş gibi hissetti ve arkadan bastıran Fenris'in omzuna karşı koyarak kendini geriye itti. Fakat Fenris inatla Luke'u tekrar doğru itmeye çalıştı.

"Hayır," dedi yaşlı kadın.

"Hayır, hayır," dedi Loki.

Fakat Fenris söz dinleyecek biri değildi ve Luke'u daha da sert iterek neredeyse öne devrilip düşmesine neden olacaktı. Luke bir bacağını öne atarak düşmekten kurtuldu. Bu arada yüzü küçük sandalyelerde oturan figürlere iyice yaklaşmıştı.

Tam önünde ani bir soluk sesi. Kurumuş kemikli göğüste içe çekilen bir nefes. Duyulabilen bir gıcırtıyla, alacalı küçük yüzdeki çene açıldı.

İkinci figürün kafası, sanki aklı karışmış gibi hafif sarsak bir hareketle oynadı. Sonra bir gözü açıldı, kahverengimsi ince bir deriyle kaplı kafatasının üstündeki gözlerden biri açıldı. Gözün ortası mavimtrak, yanları beyazımsıydı. Ve nemliydi.

Luke'un nefesi kesildi.

Figürün ağzı kendiliğinden açıldı. İçinden dile benzer bir şey fırladı; küçük bir balığın sallanan kuyruğundan daha büyük değildi.

Her iki figür de sandalyelerinde hareketlendiler. Daha da canlanarak, titremeler halindeki sarsak küçük kıpırtıları birdenbire şaşkın hareketlere dönüştü. Luke, eski bir kumaşın hışırtısını, yuvasında oynayan bir kemiğin çıtırtısını duydu. Korkmuşlardı. Yoksa onları küçük tahta sandalyelerinde böyle hareketlendiren şey duydukları heyecan mıydı?

Sonra yaşlı kadın oturan iki küçük figürün önüne gelip durdu; onlara kalkan olup küçük, sert kahverengi elleriyle Luke ve Fenris'i geriye itti. Kara gözleri Luke'un omzunun üzerinden Fenris'in yüzüne sabitlendi, bakışları o kadar nefret doluydu ki gözlerine uzun süre bakmak çok zordu.

Sonra, Luke'u karnından dürterek ittiği küçük kolunu geri çekti ve elini birden kirli önlüğünün altına sokup sıkıca tuttuğu bir şey çıkardı. Kadının karaciğer lekesiyle kaplı minik elinde ince, keskin ve parlayan bir şey vardı. Luke, gözlerini aşağı çevirip çıplak karnının bir iki santim yakınına uzatılmış olan eski bıçağın kararmış çeliğini gördü; bir kalem kadar ince ve müzelik bir şeydi. Flollandalı bir usta ressamın natürmort tablosundan fırlamış eski bir tarihî eser gibiydi. Kadın bıçakla onu tekrar dürttü.

Luke, tavan arasının arkasında bir yerden ağır botların patırtısını duydu. Ve Loki'nin birden patlayan sesi her yanı kapladı. Fenris, Norveççe bir şeyler söyleyerek ona yaltaklanmaya başladı. Sonra hızlı ve sinirli bir şekilde yaşlı kadınla konuştu ve kadın bunun ardından siyah diş etlerini ve kararmış dişlerini göstererek küçük bir ayı gibi Fenris'e hırladı.

Luke aniden biri tarafından geriye, kapının girişine doğru hızla çekildi; eski tozlu döşemeler tepinerek ve ayaklarını sürüyerek dengesini bulmaya çabaladı. Sallanan fenerin ışığı arkasında sağa sola gidip geldi, eski çatının yukarısına vurdu ve tekrar aşağıyı aydınlattı. Luke, sarı ışığın aydınlığı altında sağ duvarın önünde sıralanmış halde duran zayıf figürlerin hepsinin birden aynı anda öne doğru eğildiğini gördü ve sanki onun orada kendileriyle birlikte kalmasını şiddetle istiyorlarmış izlenimine kapıldı.

Sonra Luke tavan arasına açılan merdivenin ağzına doğru çevrildi ve Loki koca eliyle onu başının arkasını kavrayarak merdivene doğru itti. Zaten Luke'un da ihtiyacı olan bir parça cesaretti. Hemen

merdivenlere atladı, sıçrayarak ve sendeleyerek inerken ayağı boşa geldi ve en altta dizlerinin üzerine düştü.

Kendi kendine hızlı hızlı konuşuyordu; ne söylediğinin farkında değildi.

Surtr onun önünde duruyordu ve o da en az Luke kadar korkmuş görünüyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı, fakat korkunun verdiği gerilimli panikle öne kapaklanıp yüzüstü düştü. Alnıyla birlikte şiş burnunun ucu yere çarptı. İltihaplı yaranın içindeki minik kırık kemikler oynadı. Luke'un gözleri karardı ve sanki midesinin içi dışına çıktı. Birkaç saniye için bayılır gibi oldu ve ağzını döşemeye vurdu, sonra kendine gelerek bağlı olan ve işe yaramayan elleriyle ve yakarır gibi birleşmiş olan parmaklarıyla yüzünü tuttu.

Yukarıdan bağrışmalar geldi. Loki'yle Fenris'in sesleriydi. Bir ses daha vardı. Kaygı verici olmaktan çok daha öte bir sesti bu. Derin ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla başlayıp sonra melemeye dönen bir ses. Bir kişinin sesine benzemiyordu. Bir insanın ağzından çıkmadığı belliydi. Sonra bu ses bir dizi kelime haline dönüştü ve üzüntülü ses tonu, konuşanın içinde bir sinir krizinin biriktiğini vurguluyordu. Bu ses, yaşlı kadına ait olmalıydı.

ELLİ DOKUZ

"Belki şimdi bizi ciddiye alırsın, ha?" Loki. Luke'un tepesinde durmuş, kafasını büyük bir hayal kırıklığı içinde sallıyordu.

Luke, yattığı sandık yatağın içinden, açık kalan tek gözüyle yukarı baktı. Ağzının içinde, yüzünün üstüne düştüğü sırada olduğunu sandığı, kum gibi dağılmış diş parçaları hissetti. Fakat tuhaf bir şekilde bir diş ağrısı hissetmiyordu.

Loki, sakinleşmesi için Fenris'i dışarı göndermişti. Tavan arasından indikten sonra Loki, Fenris'i bağırarak azarlamıştı. Hatta Luke'un odasının önünde onu tokatlayarak merdivenlerden aşağı itmişti. Surtr da huysuz Fenris'i süklüm püklüm izleyerek ardından sessizce dışarı çıkmıştı. Luke, şimdi penceresinin dışından kızın sesini duyabiliyordu. O da Loki'nin küskün ve söz dinlemez Fenris e yaptığı uyarılara devam ediyordu.

Loki, Luke'un tavan arası merdivenlerinden düştükten sonra tekrar içine girip yattığı sandık yatağın üstüne yaslanarak, onun ayak bileklerini yeni bir plastik kelepçeyle tekrar bağladı. Luke buna karşı koymadı. Yumruklardan, botlardan, itilip kakılmaktan bıkmıştı. Fakat onların bu küçük beyaz plastik kelepçeleri burada mı bulduklarım, yoksa yanlarında mı getirdiklerini merak ediyordu. Kuzeye gelirlerken onları yol boyunca başka el ve ayak bileklerini bağlamak için de kullanmışlar mıydı? Bu düşünceyle Luke yine bayılacak gibi oldu ve gerildi. Aşırı heyecana kapılabileceğini düşündü.

Kafasındaki yaranın doğurduğu korkunç mide bulantısının biraz azalmış olması, içinde bulunduğu kısıtlı ve berbat durum için olumlu sayılabilecek tek şeydi.

Loki yatağın ucuna oturdu. Dev adam zorlukla nefes alıyordu. Konuşurken güçlük çekiyor ve nefesi hırıltılı çıkıyordu. Sanki astımlıydı, Phil gibi. Zavallı Phil.

"İşte artık biliyorsun, Londralı Luke. Artık bir hiç olduğunu biliyorsun. Burada olan şeyin karşısında bir solucandan farklı değilsin." Loki bunu söylerken uzun parmağıyla tavanı işaret etti. Sonra küçük pencereye baktı ve ardından kolundaki metal çivili iki bileklik arasında duran saaatine göz attı. Tekrar dönüp Luke'a baktı. Siyah göz çukurlarının içindeki soğuk mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Kadın onu çağırabiliyor, anlıyor musun? Çağırabileceğini biliyoruz. O da bizim bu konuda çok ciddi olduğumuzu biliyor. Onu çağıracağına söz verdi. Bizim için. Ve senin için, Luke. O yüzden bu gece tekrar deneyeceğiz."

Loki yüzünü buruşturup şeytani bir ifade takınarak kaşlarını çattı ve koyu kırmızı dilini dışarı uzattı. Sırıttı. "Sen şanslı bir adamsın. Bu gece bir tanrıyla tanışacaksın ve kan çılgınlığının gerçek anlamını öğreneceksin, Luke. Bana pek çok sorun çıkardın. Ama sonra, sanıyorum hepimiz daha mutlu insanlar olacağız. Sen kendi ölü tanrınla barışacaksın. Belki çok geçmeden arkadaşlarını tekrar görürsün, değil mi?"

Loki çıkıp onu yalnız bıraktı.

Etrafındaki hiçbir şeye odaklanamayan Luke, uzun süre boşluğa bakmaya devam etti. Üzerinde bulunan tavan arasında oradan oraya yürüyen yaşlı kadının küçük ayaklarının sesini duyuyordu. Kadın, o yüzleşmeden sonra henüz aşağı inmemişti. Burası onun çok sevdiği bir yerdi. Fakat Luke burayı bir daha görmektense ölmeyi yeğleyeceğini biliyordu.

Bir süre sonra kadın ağlamaya başladı. Tozlu karanlığın içindeki küçük iç çekişleri sırasında, kendi eski melodik lisanıyla çevresinde bulunanlarla konuşuyordu. Luke neden olduğunu bilmeden kadına karşı büyük bir sempati duydu. Çok geçmeden kendi gözyaşları da yanaklarından akmaya başladı.

Rüzgâr küçük pencereyi sarsıyordu ve bulutlar zayıf beyaz güneş ışığını gölgelemişti. Hava giderek kararırken Luke'un düşünceleri de kararmaya başladı. Kendisi için ve arkadaşları için ağladı ve kalbinden taşan acılar, sanki dünyadan ve onun içinde bulunmuş olan herkesin içinden akmış olan büyük bir keder selinin içine karışıyordu.

Leş gibi kokan yatağın içinde, belki bazı insanların kısa süreler için felaketlerden ve acılardan muaf olduklarını düşündü, fakat bu süreler kısaydı. Dünyanın genel düzeni ve sonsuzluğun uzunluğu içinde sürelerin hiç anlamı yoktu. Çaresizlik ve acının, keder ve dehşetin insafsız akışı içindeki kural tanımazlık, sonunda önündeki herkesi mutlaka silip süpürüyordu.

Ve Luke, okulda olduğundan bu yana ilk defa dua etti. Burada var olan şeyin habisliği onu bu konularda düşünmeye itmişti. Tanrıların ve şeytanlar gibi efsanevi konular üzerine, büyünün ve bu bölgeyi etkisi altına alarak arkasında böyle korkunç şeyler bırakmış olan büyük ve akla zarar bir çağın nasıl bir şey olduğuna dair kafa yormaya zorlamıştı. Dua etmek, ağlamak ve şişmiş yaralı yüzünü kaşındıran gözyaşlarının tuzlu suyu ona iyi gelmiş, umutsuzluğunun soğuk etkisini biraz olsun gidermişti.

Dışarıdan, penceresinin altından eski CD çaların gürleyen sesi duyuldu ve Luke yukarıdaki yaşlı kadının sesini artık işitmez oldu. Fenris'le Loki arada bir gırtlaklarını yırtarcasına black metal vokalleri yapıyorlardı. Yine içiyorlardı. Fenris'in Moonshine dedikleri içkiyi mideye indirirken budalaca çıkardığı, çakal sesine benzer ulumalardan Luke bunu bunu anlayabiliyordu. Bu böyle sürdü; öngörülen bir şeyin sıkıcılığı içinde devam etti. Luke, kötülüğün kaçınılmaz, amansız ve

öngörülebilen bir şey olduğunu düşündü. Yaratıcı bir tarafı vardı, bu kadarını kabul etmeliydi, fakat ruhsuz bir şeydi.

Kirli elinin tersiyle yavaşça burun deliklerine dokundu. Çok kötü durumdaydı; kendi burnunu bile sikmiyordu. Sümük ve kan geliyordu. Başını tekrar gri yastığın üzerine koydu ve açık olan gözünü yumdu; diğer gözü kendiliğinden kapandı. Leş gibi kokan koyun derilerinin üstünde kıpırdamadan sessizce yattı, gün ışığının tamamen kaybolmasını, gökyüzünün kararmasını bekledi. *Artık bu işin sona ermesini istiyordu.*

Yalnız başına uzun saatler boyunca düşünceler içinde beklerken, önceki kaçma teşebbüslerini tekrar düşünerek kendine bir süre eziyet etti. Fenris'e sürahiyle vurduğu zaman Surtr onun başındaki yaraya saldırmadan önce kızı döverek saf dışı etmesi gerektiğini aklından geçirdi. Ona karşı çok daha hızlı ve sert olması gerekirdi. Bunu tekrar yaptığını hayal etti, fakat bu sefer başarıyor, sonra koşarak alt kata iniyor ve orada bir bıçak veya tüfek buluyordu.

Veya, zavallı Domu ona gösterdikleri zaman, doğruca ormana koşmalıydı; meyve bahçesinin yanından geçen yola girmemeliydi. O zaman aklı neredeydi? Eğer ormana koşmuş olsaydı belki orada saklanabilir, daha sonra sürünerek kaçabilirdi. Odadaki duvarı kazarak kaçma şansı da artık yok olmuştu; uykuya dalıp rüyasında kendi ölümünü görmüş, şimdi ise el ve ayak bilekleri bağlanmıştı. Bütün bu durum tamamen korkunç bir yazgının parçası gibiydi; sanki kader, kurban edilmesi için onu buraya çekmişti. Loki'nin söylediği gibi.

"Siktir," diye mırıldandı kendi kendine.

Fakat evden kaçmış olsa ve ormana girmiş olsa bile sonra ne yapacaktı?

Kendine küfretti. Burnunu çekti. Yüzünü buruşturdu.

Durum artık böyleydi. Bu düşünce bütün ağırlığıyla üstüne çöktü, ama en azından, acı veren kesin gerçeğin onaylanmasıyla birlikte bunu

kabullenmenin getirdiği bir rahatlık vardı. Çoğunlukla zihinsel çabaların boşa harcanmış atıkları olan özlemleri, istekleri, uğraşları artık bir kenara bırakabilirdi. Artık hasret, tutkular ve heyecanlar olmayacaktı. Hepsi çok yakında bitecekti.

İstemeyerek dünyanın gidişatına kapılmıştı. Belki de dünyanın aşırı uçlarının olduğu bir yerdi burası, fakat sonuç olarak felaketin sahici ve derin girdabı onu içine çekmişti. Sonuçta burada kendisine olan şey sadece biraz daha aşırıydı; başarılı olamadığı ve artık temelli olarak içinden çıkmış olduğu dış dünyadaki eziyet verici diğer dertlerden tek farkı buydu. Buradaki yok olma ihtimalleri, başka yerlerdekinden çok farklı değildi, sadece şekil değiştiriyordu. Şiddete olan eğilim de farklı sayılmazdı; yaşadığı her yerde şiddet vardı. Veya kendini düşünme, hastalıklı hırslar, garez ve başkalarının çöküşünden duyulan hazlar... Bunların da hepsi artık geride kalmıştı. Sonuçta onlar burada da vardı. Onlara her yerde rastlanıyordu. İnsanların kanında vardı bunlar. Birkaç doğal felaket veya yanlış kişilerin yönetimi ele geçirmesi, çığırından çıkan ve gökyüzünün rengini değiştiren bir savaş, onarılamaz derecede zehirlenen toprak, su ve yiyecek kıtlığı... Kafatasları tekrar ezilecekti, yeniden. Tekrar tekrar. *Ragnarök*. Loki'nin istediği kaos buydu. Ve Luke, bu kaos öncelikle onun etrafında, onun mutsuz, yanlış yola sapmış ve saplantılı varlığının etrafında gerçekleşecek olsa bile artık bunun daha geç değil, bir an önce başlamasını istiyordu.

Her zaman toplumun dışında kalanları savunmuştu; düzene uymayan ve ezilen insanların arkadaşıydı. Onların öldürmesi gereken en son kişi oydu. Fakat ezik insanlar her zaman hiyerarşik olarak kendilerinden daha üstün durumda olan kişilerle yer değiştirmek isterlerdi. Bu, onun hayatını daha da çekilmez yapmıştı.

"Siktir et."

Kendi zayıflıkları, hataları ve kusurları, Blood Frenzy'ninkilere kıyasla çok zavallı görünüyordu. Kötü olmayı bile doğru dürüst beceremiyordu. Bu çocuklar hiç olmazsa bunun hakkını veriyorlardı.

Gülmek istedi, ama aynı zamanda belki de aklını yitirdiğini düşündü. *Nihayet. Bunun tam zamanıydı.* Zaten o akıl şimdiye kadar ne işe yaramıştı ki?

Belki de gerçekten korkunç bir kader onu buraya getirmişti. Böylece bunları şimdi fark etsin, yaşayıp görerek öğrensin diye. Kendi kanlı dişlerini göstererek kirli tavana doğru bakıp sırıttı.

"Gelip burada kalmak istedim. Sadece bir süre için. Arkadaşlarımla birkaç gün geçirmek istedim. Hepsi buydu," dedi Luke yüksek sesle Tanrıya, tavan arasındaki şeye, kendisini dinleyen kim varsa ona. Bir türlü bağdaşamadığı dünyadan bir süre uzaklaşmak istemişti. İşinden, kasvetli dairesinden, her gün yenilenen hayal kırıklığından, yaşlanmaktan ve bütün bunlara alışmaktan. Bir değişiklik istemişti ve işte istediği olmuştu.

Luke gülümsedi ve sonra kahkahayla güldü. Dudaklarında kandan bir baloncuk oluştu. Birden sinirlenir gibi oldu, öfkelendi ve üzerindeki ağırlığın hafiflediğini hissetti.

Dışarıdan ağır botların sesi duyuldu. Loki. *Çok şükür.* Loki henüz onu öldürmezdi. Sonu gelmeden önce kafasını toparlaması için biraz daha zamanı olacaktı. Artık kendisiyle ilgilenmeye başlamıştı; nihayet kendi kendisiyle bir anlaşmaya varıyordu.

Kapı açıldı. Loki içeri girdi. Aşırı terlemişti. Yüzündeki makyajın boyaları terle karışarak sakalına ve Satyricon baskılı tişörtüne damlıyordu. Elleri kıpkırmızıydı.

"Loki. Göz kalemin akıyor, dostum."

Dev boylu genç adamın arkasından odaya yaşlı kadın girdi. Elinde bir tepsi taşıyordu. Tepsinin üstünde başka bir tahta sürahi ve buharı tüten tahta bir kâse vardı. Etin ve sosun kokusu Luke'un genzine doldu ve yutkundu.

Loki sırıttı. "Yakında senden sürmeden daha fazla bir şeyler akacak, dostum. Bunu görmeyi iple çekiyorum. Büyük bir gösteri olacak. Belki filme de çekeriz."

"Haydi Ragnarök'ü başlat. Getir şu kıyameti! Oysa bir hayatla yapabileceğin neler var, Loki. Ama yine de senin gibi insanlar zamanı geriye almak için sabırsızlanırlar. Lanet vahşiler. Barbarlar."

"Sağol, Luke. İşte şimdi bizim, Odin'le dalga geçen yabancılara karşı aldığımız Viking tavrımızı anlamaya başlıyorsun."

"Aslında burada, yatağın içinde böylece yatarken düşünüyorum da çekirdek ailenin sonunun gelmesi iyi olmadı. Çünkü o zaman senin gibi insanlar olmayabilirdi. O zaman bir Blood Frenzy de olmazdı, ha? Sanırım küçük yaşlardan beri seni arkadan becermişler, Loki."

"Bay psikolog, sanırım kafan bir yığın saçmalıkla dolu."

"Sen yeni bir şey sayılmazsın, dostum. Şimdi de Ragnarök, öyle mi? Sonra yürüyüşe çıkmış birkaç turistin cezalandırılması. Sonra zavallı bir rahip. Sen pisliğin tekisin, Loki."

"Luke, burada misafir olduğunu sana hatırlatırım." Loki parmağını Luke'un yüzüne doğru salladı. "Seni yakında ormanın en eskisine vereceğim. Belki bu teorini ona anlatırsın. Sen anlatırken o da senin lanet bağırsaklarını deşer. Sonra da bir hayvan gibi ağaçların üstüne atar." Loki sırıttı.

Luke güldü ve burnu, yarılmış dudakları, yaralı elmacık kemiği, kısacası başında ve yüzünde yaralı olan neresi varsa acıdı. "Dünyadaki en kötülük dolu müzik grubu, ha? Bir iblisi çağıran seri katiller. Bu bayağı rock and roll kafası, Loki. Bu kadarını söyleyebilirim. Ama bir boka yaramaz. Sen hayal dünyasında yaşıyorsun. Bunların hepsi Dungeons and Dragons tarzı şeyler, dostum. Sen sadece çok bilinen bir klişesin."

"Sen de yürüyen bir idam mahkûmusun, Luke. Veya yatan demek daha doğru olur."

Yaşlı kadın tepsiyi yatağın yanına koydu. Luke'un çok fena ağzı sulandı.

"Yemek yeme zamanı, Luke. Aynı zamanda sesini kesme zamanı." Loki tepsiye baktı ve burun kıvırdı. "Keşke daha iyi bir şey olsaydı, çünkü bu senin son yemeğin, dostum."

"Buna şimdi son verebilirsin."

"Mümkün değii."

"Loki. Hiç olmazsa koşmama izin ver. Bana dışarıda bir şans tanı."

Loki sırıttı. "Lütfen yemeğini ye. Durumu benim için zorlaştırma. Ben Fenris gibi alçak değilim. Seninle... alay etmek istemem."

"Arkadaşlarımın aileleri vardı. Ben köpeğimi tekrar görmek istiyorum. Hepsi bu. Sana yalvaracak değilim."

Loki gülümsedi. "Yemeğini ye. Sonra seni hazırlarız. Şimdi seni yalnız bırakıyorum." Kapıya doğru yürüdü, sonra durdu ve geri döndü. "Hey, Luke. Eğer olur da bu yataktan kalkıp merdivenlerden inmeye çalışırsan ya da buna benzer aptalca bir şey yaparsan, Surtr'un seni istediği gibi doğramasına izin veririm. Senin kanma susamış halde birkaç saniye uzaklıkta bekliyor, Luke. O yüzden onunla bir anlaşma yapacağım ve ona şöyle diyeceğim: Eğer Luke zamanı gelmeden önce tekrar kaçmaya kalkarsa bütün ayak parmaklarını kesebilirsin. Onu tamamen mahvedebilirsin, diyeceğim. Ve şunu bil ki Luke... Luke?"

"Ne var?"

"Şaka yapmıyorum."

Loki odadan çıkıp onu yaşlı kadınla yalnız bıraktı.

ALTMIŞ

Kadın onu küçük narin elleriyle hazırladı. Luke onun minik parmaklarının rezil haldeki kirli donunu belinden ve bacaklarından kesişini ve kalçalarına kadar çıkan kir izlerinin ulaşamadığı yerlerin ortaya çıkışını izledi. Cinsel organına yaklaşan büyük çelik makası görünce ürken Luke a güvence vermek için yaşlı kadın, bir kuş ötüşüne benzeyen sesiyle onu sakinleştirmişti. Kadının parmak uçları da yüzü gibi sert ve kösele gibiydi. Fakat Luke'un yüzünü ve şişmiş burnunu temizlerken, başındaki kabuk tutmuş yarayı ellerken dokunuşları son derece yumuşaktı.

Sıcak kahverengi yahniyi eski tahta bir kaşıkla şiş dudaklarının arasından yedirerek Luke'u dikkat ve özenle besledi. Sonra kafasını arkadan tutup yahninin içindeki pancar köklerini eliyle vererek yemesine yardım etti. Yüzündeki ve kafasındaki yaraları, yağmur ve yosun kokan siyah bir sıvıyla temizledi.

Kadının, inanılmaz derecede kırışık bir deriyle kaplı yüzünde derinlere gömülmüş, koyu renkli cama benzeyen küçük gözleri, leş kokulu yatağa bağlı Luke'un vücudunu temizlerken devamlı gülüyordu. Fakat gözlerinde bir sıcaklık da vardı. Luke bunun içten olduğunu hissediyordu. Belki de gözde bir tavuğa, bir kuzuya veya bir domuz yavrusuna gösterilen bir şefkatten başka bir şey değildi bu. Onun önemi sadece bir çiftlik hayvanı kadardı. Ona verilen önem ve de-

ğer, sadece o eskilerin iştahlarını giderip doyuracak biri olmasından kaynaklanıyordu.

Kadın eski güzel zamanları hatırladı. Bir cesedi yıkıyordu. Belki kendi ailesi de bir zamanlar yumuşak elleri olan diğer yaşlı kadınlar tarafından böyle yıkanmış ve giydirilmiş, bu tavan arasında ebediyete hazırlanmışlardı. Kadın burada ölülerle birlikte yaşıyordu. Belki de bu ayini, yukarıda hâlâ titreşmekte olan, parşömen ve tozdan yapılma atalarından öğrenmişti. Ve belki bütün diğer zavallıları da bu kara ormanlara hükmeden o güçlü ve doğaüstü varlığa verilmek üzere hazırlamıştı. Verilmek için. Verilmek.

Luke'un nefes alışları hızlandı. Aklına, daha önce bu ormanda gördüğü diğer tavan arası geldi. Onunla birlikte oradaki uzun kara bir yüzü, bir boğanınkine benzeyen büyük, ıslak ve pembe burun deliklerini hatırladı; aşınmış fakat kılıç gibi uzun, güçlü boynuzlar gözünde canlandı. Orada, o ıslak karanlıkta ne kadar hayatta kalabilirdin? "Tanrım. Yüce Tanrım. Lütfen," dedi Luke. Doğrulup oturmaya çalıştı.

Yaşlı kadın yaklaştı, onu tuttu ve kâbus gören küçük bir çocuğu okşar gibi şefkatle alnına dokundu.

Luke yutkunarak içinde olduğu panik halinden çıktı. Kadının uzanan kolları ve anlamadığı yumuşak sözleri ona iyi gelmişti. Pörsümüş boynuna kadar çıkan tozlu siyah elbisesinin altındaki vücudu kaskatıydı. Luke yine de onun kucağına sığındı ve hıçkırarak ağladı.

İnsanların ve hayvanların kemikleri, terk edilmiş evlerin iskeletleri, unutulmuş tapmak yerleri şimdi onları birbirine bağlamıştı. Luke buraya canlı ve sıcak olarak gelmişti, ama şimdi onun *bir parçası* olmak zorundaydı. Bu dünyada onun için başka bir yer yoktu. Bundan sonra olamazdı.

Anlamı ve mesajı büyük ölçüde kaybolmuş olan dikili taşlara yakın yerde ve bu ışıksız yerin topraklarında bir şey, hafızalarda yaşayan her hatıradan daha eski bir amacın peşindeydi. Luke bunu sezmiş ve

ondan kaçmaya çalışmıştı, fakat şimdi onun tarafından alt edilmişti. Onu düşünmek ve gözünün önüne getirmek bile nefesinin tıkanmasına neden oldu ve damarlarındaki kanı dondurdu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Kadın gülümsedi. Sanki Luke un *onu* gördüğü büyük anı biliyor ve bu görüntünün, eski hayvan derilerinden ve kirli samanlardan yapılmış leş gibi yatağın üstüne uzanmış olan zavallı vücudunu ve zayıflamış zihnini çökertmiş olmasını anlayışla karşılıyor gibiydi.

Buradaki korkunç irade, eski ayinlerin tekrarlanmasını talep ediyordu. Burada böyle şeyler hâlâ vardı. *Burada*. Onlar en eski isimlerle çağrılarak hayata dönüyorlardı. Bu gece, onun için. Luke'un dış dünyadaki yaşamı, hatta dış dünyanın kendisi, burada bir anlam taşımıyordu. Hem de hiç. Şimdi Luke için sadece burada olan şeyler geçerliydi.

Kafasının içinden gelen yumuşak bir ses, kendisinden alınmış olan şeyleri düşünmenin sadece durumu daha da zorlaştıracağını fısıldadı.

Burası gerçek anlamda gözden uzak, vahşi bir doğaydı ve insanlar burada her zaman kayıplara karışmıştı. Uzun zamandır burada, buranın sonsuz inzivası içinde gizlenen şeyin kutlanması için ölmüşlerdi. O, bu yılın başlarında, değişmeyen eski ve kanlı bir ayin için asırlık uykusundan uyanmış ve dünya yüzüne çıkmıştı. Onu uyandırmışlardı. O, arkadaşlarını katletmiş, vahşi avın zevkini çıkarmıştı, ama şimdi bir hediye istiyordu. Onun için bağlanmış ve kıvranan bir şey hazırlanmalıydı. Başının üstündeki bu harap topluluk tarafından beslendiği zamanlarda olduğu gibi. Hatırlanmak ve onurlandırılmak istiyordu. Diğer bütün tanrılar gibi.

Luke'un nefesi kesildi. Duyduğu panikten vücudunu buz gibi ter bastı. Titredi. Yaşlı kadın cıvıltılı bir sesle, küçük kuzusuna sarılır gibi ona iyice sarıldı.

"Bu bir sır," diye fısıldadı kadına.

Kadın güldü. Luke yalvaran gözlerle gülümseyerek ona karşılık verdi. O yağlı ve eski yastığı yüzüne bastırması bile, çok geçmeden dışarıdaki tarih öncesinden kalma ağaçların arasından onun için çıkıp gelecek olan şeyle kıyaslanınca, merhamet sayılırdı. "Lütfen. Bunu sona erdir."

Kadın işlerin yürütülmesini sağlıyordu. Eski bir soydan geliyordu. Yerinde olmal.ydı, her zaman; verilmesi gereken ve oradan alınıp sonsuz ormana, karanlığın içine götürülecek olan şeyleri vermek için.

"Tanrım, olamaz. Tanrım, hayır."

Luke yıkık kilisedeki yer altı mahzeninde buldukları bütün o kahverengi kemikleri düşündü. Kaçış yoktu. Yapılacak bir anlaşma yoktu. Ve bölgenin baskın olarak hissedilen eskiliği, büyüklüğü ve ona karşı kayıtsızlığı, Luke'u daha orada ve o anda bu küçük yatağın içinde neredeyse yok etmiş gibiydi. Keşke, bunu algılaması için ona bu kadar çektirmek yerine onu önceden yok etseydi.

"Lütfen. Şimdi ölmek istiyorum."

O, denetimden muaf ve içine girilmesi yasak olan ender bir bitki örtüsü ve hayvan topluluğu gibiydi ve sadece onu anlayan ve bilenler tarafından beslenip bakılabilirdi.

"Onlar sana aldırmıyorlar. Seni kullanıyorlar." Luke onun minik kara gözlerine baktı. "Seni de yok edecekler. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Blood Frenzy'nin elemanları bir avuç vandaldı. Sabırsız, kuralsız ve öfkeliydiler. Tanrının, hükümetin, toplumun, ahlakın ve onları dışlayan ya da sadece canlarını sıkan her şeyin yüzüne tükürmek isteyen uyumsuz tiplerdi. Onlar da Luke gibi burada sıcak karşılanmış değillerdi. Yaşlı kadın onlardan korkmuyordu. Sadece onlara tahammül ediyordu; Luke bundan emindi. Delice bir umuda kapıldı, yaşlı kadınla birlikte bu gençlerin kendi kendilerini yok edecek doğal bir sonla ortadan kalkmalarını sağlayabilirlerdi. "Gel, onlardan kurtula-

lım. Sen ve ben. Yemin ederim. Söz veriyorum. Hiç kimseye senden... ailenden bahsetmeyeceğim. Kadına baktı, sonra gözlerini tavana dikti.

Kadın onu susturdu, kirli alnını okşadı.

Burada sürmekte olan anlamsız çağ ne olursa olsun, sadece güneş ve ayın aydınlattığı ve çok az kişinin gördüğü bu vahşi kuzey ormanında, korku dolu gözlerinin en son göreceği şey Loki'nin hasretle beklediği kıyamet günlerinin başlangıcı olmayacaktı. Luke bunu kadına fısıldadı. Ona, kendi ölümünün anlamsız olacağını söyledi.

Fakat belki de anlamsız olan hayatıydı. Debelenip durduğu bu dünyadaki hayatının, hasta ruhlu bir yeniyetmenin korkunç hayal dünyası içinde bitmesi, tuhaf bir şekilde yerinde bir son gibi görünüyordu.

Sonra tavana bakmaya başladı ve bütün benliği vücudundan ayrılıp yukarı yükseliyormuş gibi hissetti. Bu huşuyla ve burada var olan mucizevi ve korkutucu şeye dair giderek artan algı düzeyiyle, o şeyin de bu dünyayı fazla özlemediğinden şüphelendi. Olağanüstü olan şey, onun bu kadar uzun zaman hayatta kalmış olmasıydı. Fakat onun hükmettiği devir artık sona ermişti; soyu tükenmişti. Tecrit edilmiş bir tanrıydı; tamamen unutulmuş ve çok uzun zamandır bunamış haldeydi. Haç işaretiyle sahte bir tanrı olarak damgalanmış ve ona tapanlar şimdi metruk tavan aralarında çürümüştü; etrafında sahte peygamberler ve zavallı mesihler türemişti.

Sonunda, hava kararırken, Luke'un içindeki korku kaynaklı delilik dalgaları gücünü yitirdi ve işkence altındaki zihninden yavaş yavaş uzaklaştı. İçini neredeyse bir huzur kapladı. *Artık fazla sürmez.*

Yaşlı kadın yataktan kalktı. Küçük ayakları eski döşemenin üstüne gürültüyle bastı. Daha önce baş ucundaki alçak dolabın üzerine tepsiyle birlikte koymuş olduğu -ve Luke'un havlu zannettiği- şeyi aldı. Fakat o bir havlu değil, bol bir gecelikti. Yüksek yakasının etrafı gümüş rengi iplikle işlenmiş eski, beyaz bir yatak giysisiydi ve belinden etek ucuna kadar fena halde lekeliydi. Pek çok defa yıkanmış olmalıydı. Rengi

solmuştu. Sanki yıpranmış kumaşın üstünde kararmış ve sertleşmiş eski kan lekeleri vardı ve bu lekeler çıkmamıştı. Yaşlı kadın geceliği saygılı bir tavırla yatağın ayak ucuna koydu.

Meksika'da güneş tanrısı için kalpler yerinden çıkarılırdı. Eski Britanya'da zavallı hizmetkârlar törenle boğularak ölen efendileriyle birlikte gömülürlerdi. Sıradan insanlar büyücülükle suçlanıp taşlar altında ezilir ve kuru odun yığınlarının üzerinde yakılırdı. Tokyo metrosunda yolculara zehirli gazla saldırılmıştı. Yakıt dolu jetler, içindeki yolcularla yüksek binaların içine dalıyordu. *Keşke hepimiz birden ayağa kalkabilsek. Çılgın tanrılar için haksız yere ölmüş olan bizler. O kadar çok kişi olurduk ki...*

Sonra yaşlı kadın sevgi dolu bir iç çekişle baş ucu sehpasının üzerinden kuru çiçeklerden yapılmış küçük bir çelenk aldı. Bu çelenk, öldüğü zaman Luke'un başına bir taç gibi takılacaktı.

Bir zamanlar verilmiş olan şey, yakında tekrar verilecekti. Onu almaya gelen biri vardı.

Pencerenin önünde Fenris ve Loki birbirlerine bağırıyorlardı. Sesleri, kendilerini büyük bir çabayla zorluyorlarmış gibi iyice gerilmişti. Sonra müzik tekrar başladı ve Luke onların sesini duymaz oldu.

Yaşlı kadın geceliği ve kuru yapraklardan yapılmış tacı aldı. Luke'un üzerine eğildi ve sessiz durduğu halde ona susmasını işaret etmek için boğumlu ve eğri parmağını anlaşılmaz bir şekilde dudaklarına götürdü.

ALTMIŞ BİR

Kadın tepsiyle birlikte tabağı, sürahiyi, geceliği ve tacı alıp gittikten sonra Luke bacaklarını yatağın kenarından atarak sarkıttı. Çıplak ayaklarıyla yere bastı, ayağa kalktı, birbirine bağlı ayak bilekleriyle dengeli hareket etmesinin mümkün olup olmadığını anlamak için baldırlarını bir süre yatağın kenarına dayalı tuttu.

Mümkün değildi. Zıplamaya çalıştı ve devrilerek omzunun üzerine düştü. Döşeme tahtalarına tükürüp küfretti. Sonra terlemesinin durmasını ve eski merdivenlerden koşarak çıkıp hızla odaya girecek ayak seslerini duymayı bekledi.

Gelen kimse olmadı. Ayak parmaklarını oynattı. Henüz hepsi yerindeydi. Tozların içinde sırıttı.

Tamamen çıplak bir halde yana dönerek pencereye doğru süründü. Sonra sırtını ve omuzlarını duvara dayayarak doğrulmaya çalıştı. Sonunda ayağa kalktı ve yine kirlenmiş bir halde olduğu yerde döndü ve pencereden dışarı baktı.

Blood Frenzy grubu çok meşguldü. Ağaçların kıyısından beş altı metre mesafede başka bir odun yığını hazırlanmıştı ve öncekine göre evin çok daha uzağına yerleştirilmişti. Surtr, kütüklerin arasına tutuşturmak için ince dallar ve çalılar sokuyordu. Kırmızı plastik benzin bidonu ayağının yanında duruyordu. Odun yığınının biraz ötesinde ise bir çukur açılmıştı. Kabaca birleştirilmiş iki eski kalastan yapılmış bir haç için hazırlanmış bir temeldi bu.

Fenris ve Loki, haçın tepesini çimlerin içine açılmış olan bu çukurun içine yerleştirmeye başladılar. Haçı, tepesi aşağı gelecek şekilde koyuyorlardı.

Fenris, Surtr'u çağırdı, kız iğrenç şekilde boyanmış yüzüyle ona gülerek karşılık verdi. Burnunun ve ağzının etrafına her zamankinden daha fazla kan sürmüştü. Yine çıplaktı ve uzun siyah saçları bembeyaz omuzlarının üzerine dümdüz dökülüyordu. Çimenlerin üzerinde duran metalik gri, küçük bir dijital fotoğraf makinesini aldı ve ters dikilmiş haçın yanında poz veren Loki'yle Fenris'in fotoğrafını çekmek için onların yanına geldi. Onlar için bütün bunlar hâlâ biraz oyundu. Kendi ölümüyle ilgili bu ciddiyet eksikliği, Luke'u birden tuhaf bir şekilde kızdırdı.

Sonra, basık ve karanlık gökyüzünün altında hafif yamuk duran bu sahipsiz siyah haçın görüntüsü karşısında kendini çok güçsüz hissetti ve döşemenin üstüne çökerek iki yana sallanmaya başladı.

ALTMIŞ İKİ

Onu odadan çıkardıklarında Luke, el ve ayak bileklerindeki plastik kelepçeler dışında tamamen çıplaktı. Diğerleri sakar ve sarhoştular; şaşkınlık verici bir haldeydiler.

Loki ve Fenris onu taşıyarak dar kapıdan geçirip sıkışık ve oynak merdivenlerden indirirlerken Luke onlara karşı koymadı, çünkü kendisini düşürmelerini istemiyordu. Sert yerden bir metre yükseklikte, ellerini ve ayaklarını kullanamaz bir haldeyken kayıp düşerek keskin tahta kenarlara ve sivri köşelere çarpma ihtimali onu geriyordu.

Onu dışarı, griden siyaha dönmekte olan gecenin soğuk ve nemli havasına çıkardıkları zamana kadar bekledi ve orada karşı koydu. Eski siyah evin sivri gölgesinin vurduğu çimenli küçük düzlükte, kalçalarını kullanarak bacaklarını aniden çekti ve kendisini rulo yapılmış bir hah gibi yan taraftan taşıyan Fenris'in kollarından kurtuldu. Sonra Loki'nin uzun beyaz kolları arasında kendini çevirerek, düşmeden önce yüzü toprağa bakacak şekilde döndü.

Dizleriyle düşüşünü hafifletti, sonra kalkmaya çalıştı ve tekrar yan tarafına düştü. Soğuk ve ıslak çimlerin üzerinde durup yapacağı ikinci hamleyi düşündü.

Fenris kararmakta olan havaya doğru o uzun ve ince kahkahasını savurdu.

"Nereye gideceksin, Luke?" dedi Loki hırıltılı ve düşünceli bir sesle.

Büyük ateş çatırdadı ve turuncu alevler kızgın bir dil gibi yukarı yükseldi. Kıvılcımlar ve yanan gözenekli yapraklar, hararetli alevlerin arasında dönerek havalanıp parlak kırmızı benekler halinde sönerek etrafa dağıldı.

Sert müzik çalmaya başladı. Çevreye yayılan sesi toprak emiyordu, fakat yine de soğuk ve güneş görmeyen ormanın içine çatırdayarak dağılan gürültü, bu korkunç arazide sürünerek oraya yaklaşan şey her neyse ona bu gece Blood Frenzy ile buluşacağım yeteri kadar anlatıyordu.

Tüfek, kapı önündeki sundurmanın parmaklıklarına dayalıydı. Ola ki Odin kurban ile seçilmiş olan arasındaki farkı anlamakta yanlışlığa düşerse diye onu bir güvence olarak oraya koymuş olabilirlerdi. Sundurmanın gölgeleri içindeki küçük bir tahta iskemlede oturmakta olan yaşlı kadın, Luke'u seyrediyordu. Küçük siyah gözleri, ifadesiz yüzüne vuran alevlerin yumuşak ışığıyla parlıyordu.

Luke'u haçın üstüne koyabilmek için el bileklerindeki plastik kelepçeyi kesmeleri gerekiyordu ve bu onun son şansı olabilirdi. Ciğerlerine çekebildiği kadar fazla hava çekti ve eklemlerine kadar titredi. Çişini tutarak bacaklarına akmaması için çabaladı. Fakat başaramadı. Sıcak sıvı birden boşalarak, sanki canı dışarı akıyormuş gibi, bacaklarına yayıldı.

Siyah haç ince ve dayanıksız görünüyordu. Ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını merak etti ve bir türlü dik duramayan, baş aşağı dikilmiş ters bir haçın üstünde kendi ölümünün saçmalığını ve bayağılığını hayal etti.

Uzun çivileri ve çekici düşününce panik içinde yüksek sesle, "Aman Tanrım," demekten kendini alamadı. Fenris'in dövmeli cılız koluyla çekici kararan havada salladığını gözünün önüne getirdi.

Fakat haçın yanında lifli eski ip tomarları gördü, çamaşır ipi inceliğindeydiler ve Luke onların el ve ayak bilekleri için olmasını umdu.

Gün ışığı, ormandaki asırlık ağaç köklerinden ve eğrelti otlarının üzerinden gelgit suları gibi çekilip solarken, kararmakta olan ağaçların karşısındaki ters haç işareti şimdi çok basit ve uğursuz bir taklit gibi görünüyordu. Yüzleri boyalı amatör oyuncuların yer aldığı, düşük bütçeli berbat bir korku filminin bir aksesuarı gibiydi. Hak etmediği halde kült konumuna yükselmiş ve gerçekler ortaya çıktığında hayal kırıklığı yaratmış bir yer veya eser gibi gösterişsiz ve etkisizdi. Ölmek için ne yoldu ama. Aslında komik olmalıydı, fakat iç karartıcı ve moral bozucu bir durumdu.

"Bak, Luke. Hiçbir yere kaçamazsın," dedi Loki, nefesi normale dönmüştü. "Ayaklarını bağlı tutacağız. Yani buradan kaçıp kurtulmanın bir yolu yok. Fazla direnirsen mecburen seni... ıı..."

"Bayıltırız!" diye cırladı Fenris.

"Evet, öyle diyebiliriz," dedi Loki onu onaylayarak. "Ama sana bir kıyak yapıp son bir içki verebilirim, dostum."

Loki, gümüş rengi fişekliğinin arkasından içki boynuzunu çıkardı ve Luke'un yüzüne döktü. Luke ağzını, boğazını ve midesini yakan içkinin keskin kimyasal tadını minnetle karşıladı. Çenesini oynatarak acımtrak sıvıyı boğazına yönlendirdi. İçine iyice yayılan sıcaklığın ardından midesi bulandı ve kusmak istedi. Başı da dönüyordu; sanki hayatında içtiği ilk sert içki buydu. İçine şekerli portakal suyu karıştırılmış ve kovalarda uzun süre damıtılmış sek alkolden yapılma bir içkiydi. Luke yan tarafına dönerek, ağzında ve boğazında kalan içkinin bir kısmını dışarı tükürdü.

Blood Frenzy bu özel gecenin hazırlığı için özel bir çaba göstermişti; ormanların en eski ilahlarından biriyle tanışmak sıradan bir olay değildi. Loki ve Fenris bellerinin etrafını bir sürü zincirle süslemişler ve beyaz kollarını omuzlarına kadar çivili kolluklarla donatmışlardı. Pazuları gerçek çivilerle kaplıydı. Hepsi de üzerinde karanlık göl manzarası ve sivri harfli kırmızı yazılar olan, kendi gruplarına ait baskılı tişörtlerden giyiyordu. Yüzlerini yeniden beyaz boyayla boyamış ve

makyajlarını kalınlaştırmışlardı. Göz çevrelerini siyah boyayla iyice belirginleştirmişler, ağızlarının kenarlarını aşağı doğru boyayarak yüzlerine buyurgan bir görünüm vermişlerdi. İçlerinde sadece Surtr çıplak kalmıştı. Kısa ve tombul vücudunda hiç dövme yoktu, fakat cinsel organının dudakları gümüş *piercing\eûe* kaplıydı.

Fenris, botunun tabanıyla Luke'u itip sırtüstü yatırdı. Loki, Luke'u ayak bileklerinden tuttu ve ıslak çimenlerin üzerinde sürükleyerek diktikleri haçın altına getirdi.

İki genç adamın, sağlam görünmese de tahta haçı yerinden çıkarmaları ve tekrar toprağın üzerine yatırmaya çalışmaları ikisinin de bütün gücünü tüketmişti. En azından temelin derin kazılması gerektiğini biliyorlardı.

Luke onların haçı tekrar yavaşça yere koymaya çalışmalarını izlerken Fenris onun bakışlarını yakaladı. "Hoş bir ayrıntı, ha? Eski black metal!"

Haç yere doğru iyice eğilince onu çimenlerin üstüne, Luke'un yanına güm diye bıraktılar. Artık Luke'u ona bağlayabilirlerdi. Sonra elleriyle onun vücudunu birkaç kere yuvarladılar ve Fenris ayak bileklerini tutarak, baş aşağı duran uzun kalasın alt kısmına doğru çekti.

Loki, Surtr'u çağırdı. Kız çimenlerin üzerinden sessizce oraya yürüdü. Yakma gelince Luke onun kendi yüz hatlarının üstüne beyaz, kırmızı ve siyah boyalar kullanarak yaptığı ve kendine olabildiğince kindar ve gaddar bir ifade vermeye çalışarak sabitleştirdiği pis bir sırıtış gördü. Makyaj yapmasa da nefret dolu olduğunu görmek için fazla bir ilaveye gerek yoktu. Bu kızın içinden böyle hissedip hissetmediğini merak etti ve onun kendisine saldırdığı zaman gözlerinde gördüğü ifadeyi hatırladı. Kızın kendisine yakın olması, Luke'un büzülmesine sebep oldu.

Bunların ne derdi vardı? Hepsinin?

Onların kendisine tümüyle yabancı olduğunu hatırlamasıyla midesine derin bir sancı saplandı; çok derin bir yabancılıktı bu.

Onlardan nefret ediyordu.

Ayak bilekleri, sert ve kıymıklı, düzeltilmemiş kalastan yapılmış haça bağlanmıştı, baldırlarıyla topukları fena halde acıyordu. Surtr, yüzü ona dönük olarak Luke'un göğsünün üstüne oturdu ve kollarını göğüs kafesine doğru sıkıştırdı. Loki büyük botlarıyla onun boğazına bastırdı. Hızlı ve metodik çalışıyorlardı. Bunlar katildi. *Katil.* Bu kelime Luke un zihninde tekrarlanırken vücudu buz gibi oldu.

Ve onun elinden almakta oldukları şeyler bir film şeridi gibi zihninden geçmeye başladı: annesinin gülümseyen yüzü, yürüyüşe çıkmadan önce başını bir yana eğerek bekleyen küçük köpeği Monty, kız kardeşi, babası, uzun çizmeleri ve Luke'u baştan çıkaracak kadar seksi görünen çıkık üst dişleriyle barın bahçesinde oturan güzel Charlotte. CD koleksiyonu, IKEA'dan aldığı ve kitaplarını iki sıra halinde dizdiği Billy portatif kitaplığı, Prince of Wales'ın gerçek birası... Uzun bir hıçkırıkla filmi durdurdu. Gözlerini kapattı. Sonra meydan okur gibi hırıltıyla bağırdı.

Ayak bilekleri çamaşır ipiyle kaba kalasa bağlanmış olduğu için Luke artık ayaklarını ve bacaklarının alt tarafını hiç oynatamıyordu.

Göğsünün üzerine çökmüş olan Surtr'un ağırlığı yüzünden güçlükle nefes alıyordu. Kızın çıplak vajinasının dudaklarındaki metal *piercinglerin* soğukluğunu karnında hissediyordu. Oynatamadığı kollarıyla yumruk atmanın veya vurmanın imkânsızlığını anlayınca, "Grubunuz bok gibi!" diye bağırdı.

Surtr küçük tombul ayaklarının topuklarıyla Luke'un koltuk altlarına bastırdı ve Loki böylece uzanarak onun el bileklerindeki naylon kabloyu sonunda kesebildi. Sonra Fenris'le birlikte iki bileğinden tutup kollarını ayırmaları ve pis kokulu geceliği başından geçirmeleri zor olmadı. Surtr, onu ezen ağır gövdesini Luke'un üzerinden çekti

ve leş gibi kokan geceliği vücuduna giydirmeleri için onlara yardım etti. Hepsi birlikte Luke'u, daha önce bunun içinde ölmüş olan zavallıların zamanla küflenmiş kanlarıyla lekelenmiş olan bu korkunç giysiye sardılar.

Loki ve Fenris, onu iki kolundan tutarak giysinin dar kollarının içinden geçirdiler. Sonra kollarını iki yana açarak vücudunu haçın üstüne koydular ve iki elini uçlara gelecek şekilde uzattılar. Sıra bileklerini bağlamaya gelince, kız şişman vücudunun bütün ağırlığını dizlerine vererek Luke'un omuzlarına sertçe bastırdı ve Luke o anda duyduğu acıdan omuzlarının yerinden çıktığını sandı. Güçsüzdü, başı dönüyor ve midesi bulanıyordu; onların istediği gibi hareketsiz yatmaktan başka seçeneği yoktu.

Hemen o anda ağlamak ve yalvarmak istedi, fakat sadece acısını ve çaresizliğini kontrol edebilmek için bağırmaktan başka bir şey yapamadı.

Loki onun bileklerinden birini iple bağlarken Fenris de diğer bileğini bağladı. Bileklerini kesen ve acıtan gergin ve ince ip şimdi onu, son ışıkları da hızla kararmakta olan gökyüzünün altındaki ıslak çimlerin üzerinde duran haça iyice kenetlemişti.

Surtr hantal hareketlerle koca dizlerini onun omuzlarından çekti ve Luke artık gösterebileceği son bir çabaya yer kalmadığını anladı; artık onlara kendisini hatırlatacak hırslı bir kavgayla karşı koyma şansı yoktu.

Fenris sırıttı, Loki yüzünü buruşturdu ve sonra hepsi birden Luke'un baş aşağı sıkıca bağlı olduğu uzun ağır kalasın altına girerek onu bütün güçleriyle kaldırdılar. Luke, haç havaya kaldırılırken silkelendi ve kaba tahtanın üzerinde debelendi. Üstündeki pis kokulu beyaz geceliğin ön tarafı aşağı sıyrılarak yüzüne doğru indi. Akşamın ürkütücü havasında, penisi ve testisleri olduğu gibi ortaya çıktı. Kendisini bir bebek gibi hissetti, bebek muamelesi görüyordu. Sonunda hiç haysiyeti kalmayacaktı. Hepsine karşı öyle kara bir nefret duydu ki

bütün kalbiyle ani bir inme geçirmeyi, onları son çığlıklarım duyma zevkinden ve tüm bunların sonunda hissedeceği aşağılayıcı dehşeti görmekten mahrum bırakmayı diledi.

Derken, işte baş aşağı duruyordu. Başını kaldırıp vücudunu saran kan lekeli geceliğin üstünden yukarı baktı. Kirli ayak parmaklarının arasından siyah gökyüzünü gördü. Sonra başını tekrar kalasın üstüne indirdi. Yüzüne yakın olan çimenlere baktı. Üzeri metal çivili botlar kafasının etrafına toplanmıştı. Kısa sürede başına kan hücum etti. Kuru çiçeklerden yapılmış pürüzlü ve derisini yaralayan tacı zorla başına geçirdiler. Ölü çiçeklerden yapılmış bu yuvarlak taçla onu bir aziz gibi kurban ediyorlardı.

Sonra hep birden çığlıklar atmaya başladılar. Tiz çığlıklarla anlaşılmaz şarkı sözlerini tekrarlıyorlar, boynuz kadehlerinden içki içiyorlardı. Luke, ayaklarının üstünden onların gökyüzüne kaldırdıkları ince kollarını görüyordu.

"Sahte mesihin çarmıhında öleceksin, Luke. Çok heyecanlı olacak, pis Nasıralı!" diye Luke'un yüzüne doğru bağırdı Fenris.

Luke'un elinde olmadan yüzü altüst oldu. Kendini kaybetmek üzereydi. Sonra toparlandı. Ve kurtulmaya çalıştı. Aptalca bir düşünceyle, baş aşağı duran büyük çarmıhtan kurtulmayı istedi. Sonra hıçkırdı. Ardından bağırdı. Ve sonra aklını yitirdi. Onun bir su gibi buharlaşıp uçtuğunu gördü ve sonra içinde sadece siyah ve kırmızı renklerle kendi çığlıkları kaldı. Bu iyiydi, çünkü aklını istemiyordu. Bu kara çarmıhın üzerinde baş aşağı beklerken, çok geçmeden o kara ağaçların içinden onun için gelecek olan şeyin ne olduğunu açıkça algılamasına yol açacak hiçbir şeyi istemiyordu. Mantığı, zihin açıklığını veya başka herhangi bir şeyi istemiyordu.

"Bombok bir grubunuz var," diye bağırdı tekrar. Sonra manyak gibi güldü. "Yetenek yoksunu gerizekâlılar!" Midesindeki içkinin bir kısmı boğazından geri gelip ağzına aktı, akü asidi gibi bir tat aldı. Bunu dışarı, onlara doğru tükürdü.

Tepetaklak olmuş dünya, etrafında dönüp duruyordu. Ateş gökyüzüne vuruyordu. Uçsuz bucaksız ağaçlar, gök kubbenin bulutlu sonsuz karanlığına düşmemek için kökleriyle yere tutunmuşlardı. Luke kendini büyük bir okyanusun üzerine asılmış gibi hissetti, hiçbir yanda kara göremiyordu ve birazdan düşecek gibiydi. İplerini şimdi kesseler doğruca aşağı, gökyüzünün içine düşeceğinden emindi.

Fenris bağırarak onun sesini bastırmaya çalıştı; Luke yine Fenris'i sinirlendirmişti. Bunu çok iyi biliyordu. Sıska, sinsi çocuk Fenris'in onunla bitmemiş bir hesabı vardı ve kurbanlarından hiçbirinin onlara kafa tutmasından hoşlanmıyordu.

"Hey Surtr," diye bağırdı Luke, ateşin etrafında hantal vücuduyla hoplayıp duran yüzü boyalı, heyecanlı kıza. "Ben öleceğim ama sen yine şişman ve çirkin kalacaksın. Tam bir kurbağaya benziyorsun, şişko pislik! Hayatımda senin amin kadar pis kokan bir şeye rastlamadım!" diye boğazı acıyana kadar bağırmayı sürdürdü.

Bu arada Loki, beyaz yüzüyle bir deney sırasında delirmiş cüce şempanzelere benzeyen Fenris'i dizginlemeye çalışıyordu.

Luke gökyüzüne, toprağa, uçsuz bucaksız ağaçlara doğru bağırdı. O şey geldiğinde, o aşağılık şey hızla ve sabırsızlık içinde geldiğinde delirmiş olmayı ve ona bağırmayı istiyordu. Ona seslendi. "Hadi gel, kokmuş kancık! Hadi gel!" Geriye kalan son yaşam gücüyle onun suratını ısıracaktı.

Gücü hızla tükeniyor, kendini bayılacak gibi hissediyordu. Kanın hücum ettiği başı ısınmış ve karıncalanmıştı.

Loki, yaşlı kadını çağırıyordu. Ona kızmıştı. Kadın kayıtsız görünüyor ve küçük sandalyesinde sessizce oturuyordu. Loki, Fenris'i serbest bırakarak küçük sandalyedeki kadını işaret etti ve Fenris paldır küldür sundurmaya gitti. O da kadına bağırdı. Beyaz yumruklarını sıkarak ona doğru salladı. Loki kadına yalvardı. Sonra Fenris'e bağırdı

ve Fenris ona döndü. Biraz itiştiler. O sırada Surtr ağır adımlarla bu çatışmanın ortasına geldi ve Fenris'e bağırdı.

Yaşlı kadın ayağa kalktı ve sundurmadan ayrılıp geri eve girdi. Kapıyı kapadı. Diğerlerini dışarıda tartışır halde bıraktı. Luke ise çarmıha ters gerilmiş bir halde bekliyordu.

Sonunda sesleri alçalıp kesildi. Loki, Surtra bir şeyler söyledi ve kız ciddi bir yüzle CD çalara gidip müziği susturdu. Ateş de şimdi o kadar güçlü görünmüyordu. Flepsi dışarıda, nemli ve karanlık havada birlikte üşüyorlardı. Orman da sessizliğe bürünmüştü. Yaşlı kadın gibi. Sessiz, yaşlı ve kayıtsız.

Oysa orman tamamen boş değildi. Luke un gözleri başının içindeki korkunç basınçtan morarıp şişmiş ve gördüğü son ışık da sönüyormuş gibi görüşü kararmaya başlamıştı. Fakat onların yüzlerini gördü; yanan odunların ışığında kendisini seyreden küçük beyaz insanların soluk yüzlerini ve pembe gözlerini... Onu seyreden ve sonra geri çekilen yüzleri...

ALTMIŞ ÜÇ

Dolunay var ve odasının dışındaki orman değişmiş. Öncekinden çok daha geniş. Soğuk denizlere inen her bir kıyıya kadar bütün araziyi kaplamış. Aydınlık. Heybetli. Başka bir çağın ormanı. Zamansız. Onun önünde kendini her zamankinden daha küçük hissediyor.

Üstündeki boşluktan sesler geliyor. Anlayabildiği bazı fısıltılar.

"Bak, bak," diye bağırıyorlar ona. "Aşağı bak."

Büyük bir ayın kapladığı gökyüzünün altındaki çimenlerde beyazlar giymiş bir figür görüyor. Başında ölü çiçeklerden yapılmış bir taç var ve kanlı kümes hayvanlarıyla dolu bir at arabasının içinde bir tarafa dayalı duruyor. Yolcu, arabanın koltuğunun üstüne oyuncak bir bebek gibi fırlatılmış, belki karşı koymaya çalışıyor.

Arabanın arkasından hırpani kılıklı bir kafile geliyor; gümüşi ışığın karanlığa rastladığı yerlerde kambur halde yürüyen, uzun adımlarla atlayıp sıçrayan, Haçlı Seferlerinin bile öncesinden kalma yırtık pırtık giysiler içinde sıska figürler görüyor. Arabanın peşi sıra hoplayıp zıpladıkları bu yer o kadar eski bir yer ki tavan arasındaki koro bile ona buranın gerçek yaşını kendilerinin de unuttuğunu söylüyor. Belki de burası tüm eski yerler arasında en son olanı.

Zamanı geldiğinde o da onlarla birlikte gökyüzüne çağrıda bulunacak mı? Soruyorlar. Onlarla birlikte bağırıp eski isimleri çağıracak mı? Onlarla beraber söyleyeceği isimleri duyunca nefes alamaz oluyor.

Ve başında ölü çiçeklerden bir taç olan beyaz giysili figür arabadan alınıyor. O figür birdenbire *kendisine* dönüşüyor ve şimdi taşların arasında duruyor. Ve etrafındaki büyük taşların üstünde, ölmüş arkadaşlarının

ölüm sessizliği içindeki çatık kaşlı yüzlerini görüyor. Çırılçıplak ve kandan kararmış kemiklerine kadar yenmiş halde, üzerine unutulmuş şiirler kazınmış taşlara bağlanmışlar. Ve arkadaşlarının arasında o da bir taşa bağlanmış. Bir zamanlar verilmiş olan şey tekrar verilecek.

Ağaçların üzerinde küçük, belli belirsiz figürler onu gözlüyor. Bir şeyler söylüyor ve kahkahayı andıran sesler çıkarıyor. Fısıltılı sesler sinek vızıltıları gibi gözlerine ve kulaklarına doluyor.

Başka bir yer görüyor, içerideki don yağı ve duman kokusuyla birlikte kirli samanların pis kokusunu alıyor. Karanlık bir ahırın ya da basit bir kilisenin içinde olmalı. Eski, ahşaptan yapılmış sade bir bina, içinde yanan ateşin kırmızı alevleri titreşiyor.

Burada, karanlıkta bir yerde doğum sancıları çeken bir kadın inliyor. Ve içinden bir ses ona oradan kaçıp gitmesini söylerken, bacaklarının aceleyle kadının yattığı yere doğru gitmesine engel olamıyor.

Çok geçmeden kadının çığlıklarına yeni doğan bir büyükbaş hayvanın sesi karışıyor. Kendisi ise içi saman dolu gölgeli bir yemliğin etrafında bir grup küçük figürün arasında duruyor. Ve bir şey, ıslak ve ciyaklayan, ne olduğunu tam olarak göremiyor, hem insan hem de başka bir şey, arka ayaklarının toynaklarından tutularak, solgun ve cansız kasıkların arasından dışarı çekilmiş. Ölmüş annenin buharı tüten mahvolmuş rahminden çekip aldıkları bu mucizeye tanıklık edenler, uzun parmaklarıyla onu sıkıca tutuyorlar.

Luke bağırarak gördüğü rüyadan uyanıyor. Karanlık odada etrafa bakınıp kendisine hızlı hızlı bir şeyler fısıldayan insanların yüzlerini arıyor. Fakat sesler azalıyor, yukarı çekilerek tavan arasına doğru uzaklaşıyor.

Rüyasındaki doğumun etkisiyle titreyerek tekrar küçük odasındaki beyaz bir parıltının geldiği pencerenin önünde duruyor ve fosforlu bir ışıkla parıdayan ormana doğru bakıyor. Karşıdaki ağaçların kıyısında seyrek saçlı ve zayıf, küçük beyaz figürler bir arada gülüp eğleniyorlar. Luke gözlerini açıp kapıyor ve onlar da yok oluyor.

Geriye dönüyor ve yaşlı kadın ona doğru geliyor. Küçük ayaklarından artık ses çıkmıyor, çünkü bezle sarılmış. Luke'a bir bıçak uzatıyor. Daha önce gördüğü ince siyah bıçak.

Bıçağın ucu sanki onun içinde yer etmiş gibi, öfke dışında başka hiçbir şey hissetmesine ya da onu boğan nefret dolu anların dışında hiçbir şey hatırlamasına izin vermiyor. Ve tıpkı ormandaki hayvanların kendi hayatlarını kurtarmak ve maharetli avcıların elinden kaçmak için düşündükleri şekilde sadece içgüdüleriyle düşünüyor.

Yukarıdakiler, küçük ayaklarıyla tavan arasının döşemelerine vuruyorlar. Eski tahtaları gümleterek kan istiyorlar.

Luke başını indirip kadına bakıyor. Fakat kadın artık odada, onun önünde değil. Ev, yaşlı bir elin parmakları gibi çevresinde çatırdıyor. Luke tahta parçalarının ve tozların arasında, elinde bıçakla yalnız başına duruyor.

Güneş ince bulutların arasından çıkarken, Luke uyandı.

Tekrar.

Ve nefes nefese oturdu. Fakat çıplak vücudunu saran hava bu defa daha soğuk ve daha keskindi. Şimdi gerçekten uyanmış olduğunu biliyordu.

Luke, ayak bileklerindeki ağrıları rahatlatmak için yatağın üstündeki pozisyonunu ayarladı. Acıyan el bileklerini ovuşturdu. Ayaklarını uzattı. Rüyalar artık peşini bırakmıştı.

Nefesi boğazında kaldı.

Bağları çözülmüştü.

Bu gerçek karşısında şaşkınlıktan dili tutulmuş ve tamamen hareketsiz bir halde, yatağın ayak ucuna toplanmış olan yorgana baktı. Yırtık pırtık koyun postlarının üzerindeki dizlerinin arasında kırmızı İsviçre çakısı duruyordu. Çakının bıçağı açıktı. Bu, onun kendi bıçağıydı.

Kanla lekelenmiş gecelik katlanmış olarak yatağın kenarına konmuştu ve çiçekli küçük taç da onun yanında duruyordu.

ALTMIŞ DÖRT

Luke, çırılçıplak vaziyette odasının ortasında çömelmiş, kapıyı gözlüyordu. Vakit erkendi. Pencerenin dışında, bulutlarla kaplı gökyüzündeki boşluklardan sızan çelik gibi parlak bir güneş vardı. Yağmur durmuştu.

Kafasında dönüp duran düşünceleri yatıştırdı. Bu düşünce kargaşası daha önce sahip olduğunun farkına bile varmadığı avantajını azaltıyordu. Bunun yerine tamamen karmaşa, dehşet ve çıkmazlar içinde olduğu ve şaşkınlık içinde bocaladığı bu farklı dünyadaki yeni pozisyonunu anlamaya çalıştı.

Bu sefil yatakta bir kurban gibi bağlı yatarken yaşlı kadın rüyasında yanma gelmişti. Ama şimdi serbestti ve elinde bir bıçak vardı. O halde kadın gerçekten gece yanına gelerek bağlarını kesmiş ve ona bir bıçak mı bırakmıştı?

Luke'un ağzı açık kaldı. Sırıttı.

Dün gece yaşlı kadın, kararmış ağaçların içindeki o şeyi çağırmayı reddettiği için çocuklar ona çok kızmışlardı. Loki'ye itaatsizlik etmişti; çarmıhın üzerinde asılıyken Luke'u almaya gelecek olan o iblisi, o tanrıyı getirmeyi reddetmişti. Şimdiyse onun kaçmasını ya da evini bu çocuklardan kurtarmasını istiyordu. Luke hangisini istediğini tam olarak bilmiyordu, fakat her ikisini de yapması için iyi bir gerekçesi vardı.

Birkaç saatten daha uzun bir süredir yaşamasının, hâlâ hayatta olmasının imkânsızlığı aklına geldi. Bu düşünce nefesini kesti ve neredeyse dengesini bozdu. Düşmemek için bir elini kirli döşemeye yasladı.

Değişmiş olan durumunun farkına varmanın verdiği heyecanla titredi; sanki derisinin altından beyaz bir elektrik akımı geçti. Göz kapakları açıldı ve kaslarının içindeki sinirlerde bir kıvılcımlanma hissetti. Şimdi helyum gibi hafiflemiş ve bir tavşan kadar hızlı ve gergin hale gelmişti.

Daha önce böyle hissettiğini hiç hatırlamıyordu. Artık aklının nerelere kadar ulaşacağına veya bacaklarının onu nereye kadar taşıyacağına dair hiç sınır yok gibiydi. Güçlüydü. Eli kolu bağlı değildi.

Şimdi, burada ve şu anda, çıplak ve kirli, yaralı ve bir andan diğer ana geçen varoluşlardan iyice tükenmiş olduğu şu anın öncesinde gerçekten tam anlamıyla uyanık olup olmadığından emin olamadı. Ve bu anın çok daha öncesinde pes etmiş olduğunu anladı. Akıntıya kapılıp gitmişti. İyice afallamıştı. Pasifti. Zayıftı. Eski benliği güçsüz ve dayanıksızdı. Eski dünyası belirsizdi. Kendisinden hep şüphe etmiş, kritik anlarda hep tereddüte düşmüştü. Elep karamsardı ve morali her zaman bozuktu. Artık anlıyordu. Bunu fark etmesi çok ani ve hızlı oldu. Şu ana kadarki bütün hayatı akıl almazdı ve kendisi de bu hayatın içinde saçmalayıp durmuştu.

Ama şimdi yaşamak istiyordu.

Eğer önündeki birkaç dakikayı atlatabilirse yaşamının her anı bir kutlama gibi olabilirdi. Söylenen her sözün bir anlamı olur, yediği her yemek ve içtiği her şey onun için bir armağan olurdu. Kurtulması demek, bu hayatı yaşaması demekti.

Kendi kendine gülümsedi. Şimdi hiç pes etmek niyetinde değildi. Tekrar içinde kimi sevdiğine, kimi artık hayal kırıklığına uğratmak istemediğine, ne için yaşamak istediğine dair hisler uyandı. Geri gelen bu duygular, her zamankinden daha güçlü ve berraktı. Belleğinde

evdeki küçük köpeğinin görüntüsü canlandı. O küçük, güven dolu şey, daracık kasvetli mutfağın girişinde durmuş, beyaz göz kapaklarını kırparak ona bakıyordu. Luke gülümsedi ve aynı anda ağlamaya başladı.

Artık kendisini yeniden önemsiyordu. Sürekli korku içinde olsa da kendi sonunun gitgide daha da yaklaşmasını izlemek iğrenç bir duyguydu. Hâlâ kullanabileceği kollan ve bacakları vardı. Varoluşun mutlak mucizesini her geçen anla birlikte algılayan ve yaşayan duyguları vardı. Luke göz yaşlarının arasından yavaşça güldü.

Onun hayatını elinden alabileceklerini düşünüyorlardı.

Üç kişiydiler. Luke, kılıfların içindeki bıçakları ve tüfeği hatırladı. Bunlar bir grup yeniyetmeydi. Hatta çocuk sayılırlardı. Muhtemelen hapse bile giremeyecek kadar gençtiler. Eğer mecbur kalırsa onlara zarar verebilir miydi? Vicdanının bu ani saldırısı karşısında inledi. Şimdi vicdanlı olmanın ne zamanı ne de yeriydi.

Ayağa kalkarak odasındaki pencereye doğru gitti ve dışarıdaki ters haça baktı, çimenlerin üzerine devrilmiş halde duruyordu.

Bu dünya açıkça bir iradenin diğerine üstün geldiği bir dünyaydı. Çağ, ödünsüz bir çağdı. Dayatmacı iradeler her zaman yaptıkları gibi onu yıpratmış ve ona hükmetmişlerdi. Şimdi de hayatı boyunca kendisine zulmeden diğer iradeleri yönlendiren daha üstün bir irade, kendisiyle nihai hesaplaşmayı yapması için onu buraya getirmişti. Hastalıkların büyük çağında, arızalı olanların kendileri gibi arızalılar için yarattığı bir dünyaya. Eğer bu sabahı sağ salim atlatabilirse bu dünyaya karşı, onlara karşı -her ne olurlarsa olsunlar- sonuna kadar savaşacağına yemin etti.

Artık kendi kurtuluşundan başka hiç kimseye ve hiçbir şeye bel bağlayamazdı. Herkesin kendi başının çaresine bakması gereken bir dünyaydı bu. O böyle yapmamıştı, ona direnmişti. Fakat bir kurban olmaktan artık bıkmıştı. "Kurban," diye tekrarladı yüksek sesle. "Kurban." Bunu söylemek bir pili yalamak gibiydi. Kendi kendini kurban

etmişti. Artık bunu yapmayacaktı. Onların hepsini öldürmedikçe kendisi burada ölecekti. Artık sadece *şimdi* vardı; bunun ne anlama geldiğini artık biliyordu.

Öldürebilir miydi? Kendi kendine sordu. Midesi altüst oldu. Böyle bir şey yaptıktan sonra kendini takdir edip haklı bulur muydu? Bu bir korku filmi değildi; bir insan vücudunun içine gerçek anlamda bir bıçak sokacaktı.

Titremeye başladı. Belki de sadece kaçıp saklanmalıydı. Kaçmalı, saklanmalı ve umut etmeliydi.

Hayır. Peşinden gelirlerdi.

Tavana baktı. Hâlâ böyle şeylerin var olabildiği bu yerin topraklarına tuz serpmesi gerekiyordu, içindeki kızgın, ateşli ve düşünceden uzak yere başvurmak zorundaydı; daha önce onu metrodaki adama saldırtan veya ona zavallı Domu yumruklatan duyguların barındığı o yere. Onu insanları dövmeye, azarlamaya iten, yaya geçitlerinde durmayan arabalara orta parmak göstermeye zorlayan, uyuyamadığı zaman veya birlikte çalışmış olduğu sosyopatları düşündüğünde dişlerini gıcırdatmasına yol açan içindeki o yeri bulması gerekiyordu. Eşyalarını ve mobilyalarını parçalamasına, halkın içinde düşüncesiz ve kaba saba birine dönüşmesine neden olan, içinde kaynayan ve her an patlamaya hazır o hastalıklı öfkeyi bulmalıydı. Bu gaz düğmesinin bir derece daha açılması gerekiyordu. Hemen şimdi. Hayatı bunun olmasına bağlıydı. Ya onlar ya da kendisi ölene kadar, içindeki o kor haline gelmiş yakıcı öfkeyi barındıran yerden hiç çıkmaması gerekiyordu.

Bunun aksi düşünülemezdi; bu bir zorunluluktu.

Fakat o öfke bir türlü gelmedi. Düşünceleri ve duygularıyla, *onlardan* biri gibi olmakta çok zorlanıyordu. Birdenbire saldırgan ve kararlı biri olmak kolay değildi.

Gözlerini kapattı. Onların iğrenç boyalı yüzlerini düşündü. Bu gergin, takıntılı, ahmak, inatçı ve zalim insanların zafer duygusuyla

dolu gülüşleri gözünde canlandı. Bunlar anlaşılmaz kişilerdi. Neden onlar yaşamalı ve kendisi ölmeliydi? Neden?

Ölmeyi hak ediyorlardı. Onların ölmesini istiyordu. Onların genç ama zehirli kanlarının akmasını ve dünyadaki bu sefil yerin yeryüzünden silinmesini istiyordu. Kan ve toprak. Evet, haklıydılar. Ragnarök hızla oraya gelecekti ama bekledikleri şekilde değil. Luke onlara istedikleri kanı ve toprağı verecekti.

Çırılçıplaktı, o yüzden küçük lekeli geceliği üstüne geçirdi. Giysi küf kokuyordu. Sonra yaşlı kadının istediği gibi tacı başına taktı.

Ama ya onu alt ederlerse... Dehşet verici ormanı ve onun üzerinde yürüyen şeyi hatırladı. Birden titredi. Gözlerini kapatıp hepsini aklından sildi.

Yavaşça kapıya doğru ilerledi. *Birer birer hallet.*

"Birer birer hallet, dostum," dedi içindeki ses, diğer bütün seslerden ayrılarak.

ALTMIŞ BEŞ

Odasının kapısı kilitli değildi. Kapıyı açınca yüzü boyalı birinin birden sırıtarak içeri gireceğini veya en azından dışarıda, gölgelerin içinde birisinin onu beklemekte olduğunu düşünüyordu. Fakat koridorda kimse yoktu.

Odadan çıktı ve adımını dikkatle karanlık koridora attı. Kapıyı kapatmak için çekti, fakat eski menteşeler gıcırdayınca durdu. Aralık bıraktı.

Bütün dikkatini vererek etrafı dinledi. Bir yerde bir şey damlıyordu: ortama ait, tekdüze bir ses. Çatıda uzaktan bir çatırtı duydu, sonra kirli ayaklarının altındaki döşeme tahtası gıcırdadı. Eski ev devamlı oynuyordu; evin yorgun omurgası yıllardır taşıdığı ağırlığı çekmeye çalışıyordu.

Dar koridorun bir ucunda tavan arasına çıkan küçük kapı vardı. Sol taraftaki diğer uçta, onu iki gündür bir aşağı bir yukarı sürükleyip durdukları merdivenler yer alıyordu. Kendisiyle zemin kata inen merdivenlerin arasında bir başka ahşap kapı vardı. Gece duyduğu ayak seslerini hatırladı. Burada birileri uyuyor olmalıydı; onlardan ikisi.

Ayaklarını eğilmiş döşemelerin yanlarına basarak ve kafasını eğerek merdivenlerin başına yürüdü. Sanki eski bir geminin alt güvertesinde yürüyordu. Dikkatli olmasına rağmen döşeme çatırdadı. Bir an gaz lambasının ışığında neredeyse dengesini kaybediyordu.

Yatak odasının kapısında durdu ve dikkatini odanın içine toplayarak etrafı kolaçan eden kör bir adam gibi içeriyi yoğun bir dikkatle dinledi.

Sessizlik. Hareketsizlik.

Merdivenlerin başında gevşeyip yutkundu ve yeniden nefes aldı. Başı ağrımaya başlamıştı. Gözlerinin arkasında hafif bir zonklama hissetti.

Soğuk deniz suyuna giriyormuş gibi tüyleri ürpererek aşağı indi. Odasından uzaklaştıkça, oradan son hızla kaçıp gitme dürtüsünü bastırmak için daha fazla çabalamak zorunda kalıyordu. Anlaşılmaz bir şekilde ayak bilekleri ağrıyor, bacaklarının altındaki tendonlar ve kaslar titriyor, düşecek gibi oluyordu. Dişlerini sıktı. Vücudu neden ona ihanet etmeye çalışıyordu?

Merdivenlerin dibindeydi. Gözlerini ve kulaklarını açarak etrafta onları aradı.

Yürüdüğü zaman ayakları gürültüyle tıkırdayan yaşlı kadın onun kaçmasına izin vermezdi. Ondan bir iş yapmasını istemişti. Eğer doğruca ağaçlara koşarsa, oradan sonra nereye gidecekti? O çıkıp gelirdi; kadın *onu* çağırırdı.

Kamyonet. Anahtarlar. Kamyonet.

Kadın eğer onun kaçmasını istemiş olsaydı, bu sabah küçük yatağının içine bıraktığı bıçağın yanında arabanın anahtarları da olurdu. Fakat Luke bir yatak odasına girip uyumakta olan bir bedeni bıçaklayamazdı. Bunu düşünmek midesini kaldırdı ve bayılır gibi oldu. Küçük koridorun duvarına yaslandı. Odun dumanından ya da eskilikten kararmış olan düz tahtalara baktı.

Ayaklarının ucuna basarak, tozlu bir gaz lambasının yanından geçip oturma odasına girdi ve bir başka çağa girmiş gibi oldu. Duvarlar siyah tahtadandı, bel vermiş tavanın kenarlarını küf ve nem sarmıştı. Çayırlığa bakan kirli iki küçük pencereden içeri sarımtrak, tozlu bir

ışık geliyordu. Nemli tahtalara sinmiş, geçmişten kalan dumanların kokusunu duydu.

Duvarların büyük bölümü tozlu nesnelerle doluydu. At nalları. Hayvan kemikleri. Burası bir başka mezar evdi. Ormandan getirilmiş kemikler ve kalıntılar. Sansar veya sincaplara ait kafatasları, alageyik boynuzları, bir ayı kafatasının dinozora benzeyen yüzü, kâbus gibi sırıtan bir kutup geyiğinin yüzü... Hepsi kurumuştu ve göz çukurları boştu.

Mobilyalar el yapımıydı ve basitti. Ağır bir dolabın içindeki raflarda av malzemeleri diziliydi. Ağzı kararmış büyük bir balta. Metal bir kalkan göbeği. Mızrak ve ok uçları, bıçak ağızları. Bunların dışında paslı demirden çengeller ya da usturaya benzer şeyler. Sıçrayan bir hayvan figürüyle süslü oval bir broş. Sonra renkli cam boncuklar. Küçük pirinç bir tabağın içinde kırmızı, beyaz, sarı renklerde dalgalı mozaik desenli, mavi camdan boncuklar. Çakmak taşı veya bileği taşı gibi yontulmuş birtakım yuvarlak, yassı taşlar. Diğer ne olduğunu anlayamadığı, hepsi kemik veya taştan yapılmış, çok eski ve beyazlaşmış, deniz kıyısındaki dalgalarla gelen odun parçalarına benzeyen aletler. Luke gözleriyle yeri, duvarları ve küçük masayı tarayarak tüfeği aradı.

Ayaklarının altındaki tozlu döşemenin üstünde oraya buraya atılmış, üzeri kirli samanlarla kaplı yıpranmış ve çürümüş geyik derileri vardı. Bu parçalanmış post kalıntıları, ağaçları ve onlardan sarkan bedenleri hatırlatan berbat şeylerdi.

Oturma odasında Luke'un işine yarayacak hiçbir şey yoktu; ne giysi ne de tüfek. Ayağının üzerinde döndü ve koridora çıktı. Koridoru geçerken birden merdivenlerin tepesindeki karanlıktan korkarak sol tarafına baktı. Aceleyle mutfağa girdi.

Orada Fenris'i gördü. Kendisiyle birlikte mutfaktaydı. Luke'un tahmin ettiğinden daha büyük olan odada. Uzun bir odaydı. Yerler sert ve soğuk, düzensiz kayağan taştan karolarla döşeliydi. Ve Fenris oradaki karanlık masanın üstünde, düz tahtalardan yapılmış bir sandık

yatağın içinde, kırmızı bir uyku tulumunun içine girmiş yatıyordu. Tahta sandığın yanında uzun bir tahta levha veya kapak duruyordu; masanın yatak olarak kullanılmadığı zamanlarda üstünü kapatmak için olmalıydı. Fenris'in boyalı sivri yüzü çarşaftan dışarı bakıyordu; mavi gözleri tamamen açıktı.

Bakışları, Luke'un elindeki bıçağa takıldı ve sonra tekrar yüzüne döndü. Neredeyse kederli bir yüzle ve beklentiyle bakıyordu. Neyin beklentisiydi bu?

Fenris'in çivili botları, büyük sandık yatağın bir yanındaki tahta bir bankın yakınında duruyordu. Luke odayı tekrar hızla gözden geçirdi: Siyah bacalı demir bir kuzine, koyu kahverengi bir dolap, bazı çanaklar ve tahta tabaklar, bir de arka kapı vardı. Bir de yaşlı kadının tozlu siyah elbisesiyle bir kedi gibi içinde oturduğu, ocağın yanında duran el yapımı küçük bir çocuk beşiği. O da dikkatle Luke'a bakıyor ve bekliyordu. Bu insanlar ondan ne istiyorlardı?

Ve onu gördü. Tüfek, içeri girdiği kapının yanındaki duvarda dayalı duruyordu. Fenris de onun tüfeği gördüğünü görmüştü. Ardından hızla geçen saniyeler içinde sanki dünya sarsılıp bulanıklaştı.

Fenris bacaklarını hızla toplayıp uyku tulumunun içinden çıkmadan masanın üstünden kalktı ve yere atladı. Kırmızı uyku tulumu sıyrılıp dizlerine indi. "Günaydın Luke. Yoksa şimdi Londra'ya geri mi dönüyorsun, ha? İbne elbiseni de giymişsin. Yakışmış."

Fenris deri pantolon ve üzerinde Bathory grubunun olduğu bir tişörtle yatmıştı. Elinde, kının içinde duran bıçak vardı. Bu ince kadınsı elin içine yerleşip odaya ve Luke'un hayatına öyle çabuk girmişti ki Luke bu gencin bıçağı bir anda kullanabileceğini biliyordu. Daha önce de kullanmıştı. Ona güveniyordu ve bir sevgili gibi onunla birlikte yatıyordu.

Luke'un kalbi, bir taş gibi karnına gömüldü ve yok oldu. Buraya kadardı; ancak buraya kadar gelebilmişti. *Onlar* yine oradaydılar ve yine önünü kesmişlerdi.

Elinde kendi bıçağıyla Fenris'e doğru koştu. Bir adım kala, bir saatin ölçebileceğinden daha kısa bir an tereddüt etti. Kendine bunun nasıl yapıldığım, sivri bir şeyin canlı bir insanın vücuduna nasıl sokulduğunu sordu. Başından geçen o kadar şeyden sonra bile içinde böyle bir duygu gelişmemişti. Fakat bu duraklama Fenris'in sırıtarak sıska beyaz kolunu havaya kaldırmasına yetmişti.

Luke irkildi. Yana sıçradı. Sonra, kalçasının üstünde yumuşak bir hamur gibi açılan yarığı hissedince nefesi kesildi. Üzerindeki geceliği yırtarak etini kesen yaranın şiddetli acısını hissetti. Bir bacağından aşağı sıcak bir şeyler aktı ve Luke oraya bakınca dizine kadar kan içinde kaldığını gördü. Yaralanmıştı ve yarasından kan fışkırıyordu.

Fenris sırıttı, bıçağı bileğinden aşağı döndürerek bir hançer gibi tuttu. Luke, çocuğun sert mavi gözlerinin içine baktı ve öfkeden nefesi kesildi. Ona bir şey yapmak istememişti ve bu iyiliği yüzünden bu pis mutfakta ölmek zorunda kalacaktı. "Kancık," diye bağırdı ve ağzından tükürükler saçtı. Fenris gözlerini kırpıştırdı. Ardından dövmeli sıska kolunu kaldırıp hızla Luke'un üzerine atladı.

Luke onun dirseğinin altına eğildi. Bir eliyle onun ince bileğini, bir kriket maçı sırasında ikinci top tutucunun vınlayarak gelen topu daha hiç kimse fark etmeden kapması gibi, sıkıca tuttu. Diğer elindeki bıçağı yukarı kaldırarak sıska oğlana doğru salladı. Bıçağı tutan eli Fenris'in düz karnına gömüldü ve Luke geri sıçradı.

Fenris'in soluğu kesildi. Şaşkınlık içinde kendine baktı. Sonra, sona eren bir şeyden hayal kırıklığına uğramış ya da aldatılmış birisi gibi ağlamaklı bir ifadeyle boyalı yüzünü buruşturdu.

Luke tüfeğe doğru atıldı. Duyduğu tek şey Fenris'in bağırtısı ve kendi heyecanlı, sıcak nefesiydi. Yüzü ter içinde kalmıştı. Kanı görmek

onu sersemletmişti. Akan kan kendi bacağına da bulaşmıştı ve onu vıcık vıcık olmuş yan tarafından tutmaya çalışan Fenris'in kanlı uzun parmakları üzerinden kayıyordu.

Tüfek ağır ve hantaldı. Luke onu kaldırıp kollarına almak isterken neredeyse düşürüyordu. Elleri tüfeği sabit tutamayacak kadar titriyordu ve parmağını tetik köprüsüne geçiremiyordu.

Fenris uluyarak bağırıyordu. Yüzünde şimdi öfke, acı ve panik vardı. Yaşlı kadın oturduğu küçük kutunun içinden, ikisinin de bu davranışlarından sıkılmış gibi kayıtsızca onlara bakıyordu.

Fenris uyku tulumunun içinden çıkıp Luke'a doğru geldi. Luke gergin parmağını zorlayarak tetiğin halkasına geçirdi ve namlunun ucunu Fenris'e doğrulttu.

Fenris durmadı.

Luke tetiği çekti. Tetik yerinden oynamadı. Luke, Fenris e tüfeğin dipçiğiyle vurmak için silahı döndürmeye çalışırken uzun namlu kafasının arkasındaki duvara çarptı. Kendi sakarlığı ve koordinasyon eksikliğine öfkelendi. Kolları sıcak suyla doluymuş gibi hissetti.

Tüfeği hemen bir yana fırlattı ve üzerine gelen Fenris'in kemikli elinde hâlâ sıkıca tuttuğu av bıçağıyla yaptığı hamleyi savuşturdu. Bıçağın ucu Luke'un pazusunda bir sıyrık açarak meme ucunun hemen üstünden göğsünü kesti. Derin bir kesik gibiydi ve sanki Luke'u uyandırmıştı. Sağ ayağının topuğuyla Fenris'in kanla ıslanmış olan yan tarafına vurdu.

Fenris, kana bulanmış elleriyle karnının çevresini tutarak geriye düştü. Luke kendine yer açmak ve biraz nefes almak için yan tarafa, pencerenin yanındaki dolaplara doğru koştu. Yerde duran tüfeğe baktı; bir keresinde deniz harp okulunda yirmi iki kalibrelik bir tüfekle ateş etmişti. Sürgü mekânizmalı bir silahtı. Namluya mermi sürdüğünü umarak tüfeğin sürgüsünü geriye ve ileriye çekti. Silahı tekrar Fenris'e doğrultup tetiğe asıldı. Tetik yine oynamadı. "Lanet olsun."

Tüfeği duvara dayadı. Dökülmüş sıvaların üzerinden kayan tüfek gürültüyle yere düştü.

Fenris şimdi daha önce içinde yatmakta olduğu tahtadan yapılmış basit sandık yatağın kenarına yaslanmıştı. Kanlanmış olan yan tarafını iki eliyle birden tutabilmek için elindeki bıçağı bıraktı. Artık ağlıyordu. Tavana doğru bakarak iki kere Loki'ye seslendi. Sonra, Luke'un az önce karnına sapladığı ve hâlâ karnında duran İsviçre çakısının sapı etrafında tuttuğu ellerinin arasından akan kanı görünce acı ve korkuyla inledi.

Yukarıdan ayak sesleri duyuldu. Gürültüyle seken, yerde sürünen, hızla dolaşan ayak sesleriydi bunlar; tavandan geliyordu.

Luke, Fenris'in yanına gitti. Çocuğun çıplak sıska ayağının önünde duran avcı bıçağını aldı.

"Lütfen Luke," dedi Fenris.

Luke bıçağı oğlanın gırtlağına sapladı. Bıçağın el koruma çıkıntısı çocuğun âdemelmasına dayanana kadar tamamını içeri soktu.

Sonra geri çekildi, nefesi kesilmişti. "Üzgünüm. Lanet olsun. Lanet olsun." Buna şimdi bir son vermek istiyordu.

Yaşlı kadın İsveççe bir şeyler söyledi. Küçük beyaz başını onaylar şekilde salladı ve Fenris'in omzunun üzerinden gözleriyle Luke'a gülümsedi.

Fenris'ten korkunç bir boğulma sesi geliyordu ve ayakta duramıyordu. Mutfağın içinde kanları akarak sağa sola yalpaladı ve sonra sanki dışarıda ona yardım edecek biri varmış gibi sendeleyerek odadan çıktı.

Yukarıdaki dar koridorda ağır botların patırtısı duyuldu ve sesler merdivenlerden aşağı devam etti. Loki.

Fenris loş koridorda sola döndü ve hava almak isteyen hasta biri gibi ön kapıya koştu.

Luke tüfeği aldı ve ona dikkatle baktı. Tetik köprüsünün üst tarafındaki küçük çelik tırnağı gördü. Tüfeğin namlusunu yere dayayarak elini uzattı ve çelik tırnağı EMNİYET konumundan çıkardı.

Ağır botların patırtısı merdivenin en alt iki basamağından sonra alt katın dar koridorunda devam etti. Loki sakin olmaya çalışıyordu, fakat endişeliydi. Luke bunu, onun Fenris e Norveççe bağırırken çıkan sesinden anlamıştı. Onu ön kapının sundurmasında veya açık çimenlikte görmüş olmalıydı. Luke tüfeği omzuna kaldırdı ve namluyu tam kapı çerçevesinin ortasına nişanladı. Tüfek çok ağırdı ve onu sabit olarak yukarıda tutması çok zordu. Kollarındaki güç azalıyordu.

Fakat tam tüfeği kapıya doğrultup nişan aldığı sırada Loki, başını kapı çerçevesinin üst tarafına çarpmamak için belinden öne eğilmiş halde mutfağa daldı. Son ana kadar Luke'u görmedi. Bir an ikisinin gözleri birbirine kilitlendi. Loki'nin gözleri uykudan şişmiş ve göz boyaları akmıştı, uğradığı şokla seğirmeye başladı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarken, Luke ona ateş etti.

Tüfek geri tepti; tepme çok sert değildi fakat patlama sesi Luke'u sağır etti. Sanki taş zemini çatlatmış, pencereleri dağıtmış ve yere çok yakından uçan bir jet motoru gibi gümbürdemişti. Loki kapıda gözden kayboldu. Luke'un kulakları çınlıyordu. Yaşlı kadın korkuyla bağırdı. Küçük kaba elleriyle kulaklarını tıkadı. Luke'un çevresindeki her şey gerilim içindeydi. Dünya bir gelip bir gidiyor ve kulaklarının içindeki çınlamanın, bir adamı vurmuş olmanın sersemliği içinde hiçbir şeyi algılayamıyordu.

Luke tüfeğin sürgüsünü kaldırıp öne ve arkaya sürdü ve tekrar indirdi. Boş bir mermi kovanı taş zemine düştü; kovanın dibinden duman çıkıyordu. Luke daha iyi hissetmeye başlamıştı. Artık o kadar beceriksiz değildi. Barut kokusunun alabiliyordu.

Loki pis koridorda ellerinin ve dizlerinin üstündeydi. Başı öne eğikti ve uzun saçları nefes nefese kalmış olan yüzünü kapatmıştı.

Geniş sırtı titriyordu. Şimdi o da tuhaf bir şekilde ardına kadar açık olan ön kapıya doğru sürünüyordu.

Luke'un ayağı kaydı. Yere baktı. Ayağı kendi kanından ıslanmıştı. Kalçasındaki yaradan ayağına akan kendi kanma basıp kaymıştı. Kalçasında çok az acı vardı, fakat kanın görüntüsü gözlerini kararttı. Midesi kalktı ve kusmak için koridorda durdu. Fakat ağzından balgam dışında bir şey çıkmadı. Bu daha çok yoğun gazlı bir geğirme gibiydi. Omzunun üstünden merdivenlere baktı. Fakat Surtr henüz aşağı gelmemişti. Yukarısı sessizlik içindeydi.

Loki kapı girişine ulaştı ve yuvarlanıp sırtüstü döndü, vücudunun yarısı dışarıda sundurmanın üstünde, yarısı koridordaydı. Birbirlerinin gözlerine baktılar. İkisi de nefes nefese ve bitkindi, bir süre konuşamadılar. Luke, Loki'ye ateş ettiği zaman namluyu ne kadar aşağı doğrultmuş olduğunu fark edememişti. Onu leğen kemiğinin bir yerinden vurmuştu ve Loki büyük ellerini şimdi oradaki koyu ıslaklığa bastırıyordu.

"Luke, dur!" diye emir verdi tok sesiyle. Yüzünün beyaz boyayla kaplı olmasına rağmen Loki daha önce hiç bu kadar solgun görünmemişti.

Luke başım iki yana salladı. Yutkundu, fakat hâlâ konuşmak için nefesini toplayamamıştı.

"Luke, hayır. Senden rica ediyorum."

Luke birden konuştu. "Kamyonetin anahtarları nerede?"

Loki ses çıkarmadı, fakat irkildi ve acıyla gözlerini kıstı.

"Anahtarlar, Loki." Omzunun üzerinden merdivenlere baktı. Surtr hâlâ görünürde yoktu.

"Üst katta. Ceketimin cebinde."

"Senin şişko orospunun olduğu yerde yani? İyi denemeydi."

Loki tekrar ona baktı; dehşet içindeydi. Luke'a anahtarların yerini söylerken doğru söylemişti. Luke yerde acı içinde kıvranan uzun

boylu gence dik dik baktı. Yirmi yaşından daha büyük olamazdı. Loki ağlamaya başladı. Luke uzun süre onun gözlerine bakamadı. O da ağlamaya başladı, kendini tutamamıştı. Birden Fenris e ve Loki'ye yaptığı şeyler için ezici ve derin bir vicdan azabı duydu; her an bu işe bir son verebilirdi.

Luke ağlamayı kesti. Birdenbire kendine kızdı. Sinirle yutkundu. "Benim arkadaşlarım da yaşamak istiyorlardı, Loki. Çocuklarını görmek istiyorlardı." Boğazım temizledi, çıkan balgamı döşemeye tükürdü. "Merhamet, burada bir ayrıcalık. Bir hak değil. Bunu böyle yapan sensin. Şimdi kendi koyduğun kurallarla ölebilirsin." Luke tekrar boğazını temizledi ve "Siktir ol git," dedi. Tüfeğin namlusuyla Loki'nin büyük suratına nişan aldı. "Sonuçlara katlanacaksın, Loki."

"Hayır, Luke," dedi Loki, sesi artık o kadar gür çıkmıyordu. Büyük ellerinden birini kaldırıp Luke'a doğru uzattı. Avucunun içi kıpkırmızı ve ıslaktı.

Luke onu parmaklarının arasından vurdu. Loki'nin koca kafası geriye düşüp sundurmanın tahta zeminine çarptı. Başının arkasından hemen o anda içinde sert parçalar bulunan karanlık bir sıvı genişleyerek yayılmaya başladı. Luke bu manzaraya bakamadı. Loki'nin kafasından çıkan ses, o güne kadar duyduğu en kötü şeydi.

Tüfeğin sürgüsünü kaldırıp öne ve arkaya sürdü ve tekrar indirdi. Yerde bacakları hâlâ titremekte olan Loki'nin üstünden atladı. Onun tekrar ayağa kalkmasından endişelenmesine artık gerek yoktu.

Luke burnunu çekti; ağzının etrafında ve çenesinde salyalar vardı. Kollarından biriyle gözlerini ve ağzını sildi.

Fenris, evden beş altı metre ötede yan yatmış olarak hâlâ hareket ediyordu. Tek koluyla kendini çekerek ağaçlara doğru sürünüyordu. Kaçmak için. Luke onu takip etti. Çimenlerin üstünde çok kan vardı.

Sonra Luke birden durup geri döndü ve evin pencerelerine baktı. Surtr'un beyaz bir balona benzeyen yuvarlak suratı, onu hapsettikleri

yukarıdaki odanın küçük penceresinden kendisine bakıyordu. Yüzünü büyük bir şok ifadesi kaplamıştı. Birbirlerine baktılar ve kız camdan geri çekildi.

"Hey," diye bağırdı Fenris'e. "Hey."

Fenris ona baktı, boyalı yüzündeki gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Gırtlağına saplanmış olan ve hareket ettikçe yukarı aşağı oynayan avcı bıçağının sapını tutan elinde, kolunun ve çenesinin üzerinde dehşet verici kan lekeleri vardı.

Luke ağaçlara doğru baktı. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Çimenlere oturmak istedi, fakat Fenris'in çıkardığı seslere daha fazla yaklaşmaya yüreği dayanmıyordu.

"Kamyoneti çalıştırabilirim. Seni arkasına atarım. Deli gibi sürerek... Nereye, hiç bilmiyorum, ama bu yol bir yere çıkıyor olmalı, Fenris."

Fenris bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Nefes aldı ve boğulur gibi oldu, nefesi içine çekip dışarı verirken boğazından korkunç bir şekilde kan püskürdü. Ağzından, burnundan ve gırtlağından buharlar çıktı.

Luke tekrar dönüp eve baktı, ikinci bir silahın olup olmadığını merak etti. Eski ve karanlık evde hiçbir hareket yoktu, fakat Surtr'un çok geçmeden aşağı inmesi gerekecekti. Luke, çayırlıkta bulunduğu yerden, açık olan kapının içinden koridorun tamamını ve evin arka duvarını görebiliyordu. Fakat hâlâ hareket eden bir şey yoktu.

Sonra tekrar Fenris e baktı. Konuşmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Kendine bütün bunların mantıklı bir açıklamasını yapmak istiyordu. Yaptığı her şeyi sanki hiç düşünmeden yapıyordu. Sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu. Fakat bu içgüdüler nereden geliyordu?

"Tüm bunlar için artık çok geç," dedi Luke, sesindeki metanete kendisi de şaşırdı. "Dünyanın bunlar için fazla vaktinin kaldığını sanmıyorum, Fenris. Yani, anlamak için artık çok geç. Her şey fazlasıyla çığırından çıkmış durumda. Artık birini ikna etmek veya baştan eğitmek için çok geç. Sen öyle düşünürsün, ben böyle."

Fenris onu dinlemiyor olabilirdi. Luke'un bacağına doğru uzanıyordu.

"İnsanları kaçırıyor ve onları öldürüyorsun. Sana merhamet edilmesini bekleyebilir misin? Bunun sonucuna katlanacaksın. Loki'ye de aynı şeyi söyledim. Sen bunları hiç düşünmedin, değil mi? Yakalansan bile sana özel muamele yapılmasını beklerdin. Bana en çok koyan şey de bu. Ve o özel muameleyi görürdün. Sikerim böyle işi, Fenris. Sikerim böyle işi."

Fenris, havaya doğru açtığı ağzından bazı hırıltılar çıkardı; tekrar Luke'un bacağına uzandı ve olduğu yerde kıvrandı. Luke onu yakın mesafeden, tam sağ gözünden vurdu.

Sonra dönüp eve doğru yürüdü ve sundurmada durakladı. Loki'nin yanında, kapı çerçevesinin sol tarafında durup kahverengimsi girişten içeri baktı. Loki artık hareket etmiyordu, fakat kanları yerdeki eğri büğrü tahtaların her tarafına akmaya devam ediyordu. Luke, Loki veya Fenris'e tütününü nereye koyduklarını sormadığına pişman oldu. Başı hafiflemiş, ruhu canlanmıştı. Bu işin bitmesini istiyordu, hemen şimdi.

"Surtr!"

Karanlık evin üst katından ses çıkmadı.

Ne yapmalı? Ne yapmalı? Ne yapmalı?

Mermiler. Kaç tane var? Tüfeğin tetik köprüsünün önünde bir şarjör takılıydı. Fakat Luke, içindeki mermileri kontrol etmek için onu yerinden nasıl çıkaracağını bilmiyordu ve çıkarsa bile tekrar yerine takabileceğinden emin değildi. Bu işler hiçbir zaman basit olmamıştı. Yardımcı bir silaha, bir bıçağa ihtiyacı vardı.

"Surtr. Loki öldü. Arkadaşların. Öldüler. Beni duyuyor musun?"

Sessizlik.

Luke, geceliğin eteğini kaldırıp kalçasına baktı. Yarası, dudakları olmayan bir ağza benziyordu ve giysinin eteği kandan sırılsıklam olmuştu. Eski kanların üzerine yeni kan bulaşmıştı. Daha fazla bak-

maya dayanamadı. Bıçak, göğsünde de bir yara açmıştı ve geceliğin yakasının altına bakıp yarayı yakından görünce başı döndü, titredi ve midesi bulandı. İki büklüm oldu ve gözlerini kapattı. Derin nefes aldı. Sonra doğruldu, Loki'nin üzerinden geçti ve tekrar mutfağa döndü.

Yaşlı kadına baktı; kadın da ona baktı. Sobanın yanında oturmakta olduğu küçük beşiğin içinden hiç kalkmamıştı. Ve ona beklentiyle bakıyordu, yaptıklarından yeterince tatmin olmamış gibiydi. Daha yapması gereken işler vardı, henüz bitmemişti. *Ama nasıl?* Bunu ona sormak istiyordu, fakat kadın hiç İngilizce bilmiyordu ve ona cevap veremezdi. O dar merdivenden yukarı çıkıp alçak tavanlı minik odalara girmek istemiyordu; orası, damarlarından kanı çekilmiş ve titreyen beyaz parmaklarıyla elinde tüfek tutan bir adama göre bir yer değildi. Kız yukarıda, ay gibi yuvarlak yüzüyle ve tombul küçük elinde bir bıçakla karanlıkta onu bekliyor olabilirdi. *Sürtük.*

Ya bu yaralarla ne yapacaktı? Kalçasını işaret ederek kadına yeni açılan yarasını göstermek üzereyken kadın duvara baktı. Sobanın karşısındaki duvara. Ve küçük kurumuş başını sallayarak ona işaret verdi. Luke yüzünü buruşturdu. Kadın tekrar başını salladı, üst dudağını kaldırıp hafifçe sırıttı ve kararmış dişleri göründü.

Luke duvara baktı ve tam o sırada koridordaki kapıdan gelen hafif bir gıcırtı duydu. Tüfeği kaldırdı. Surtr küçük tombul ayaklarıyla merdivenden sessize? aşağı inmiş, oturma odasında bekliyordu. Loki'yi de görmüş olmalıydı.

Luke yutkundu ve yavaşça mutfağın girişine doğru gitti. Tereddüt edip durakladı. Oturma odasına gitmeli miydi? Surtr tam kapının arkasında duruyor olabilirdi. Evet, kapı kapanmıştı. Luke onu öyle bırakmamış olduğundan emindi, yarı aralık olması gerekiyordu. Veya belki de kendi ağırlığıyla geri kapanmıştı ve kız hâlâ yukarıda saklanıyor olabilirdi.

Luke nefesini tutarak yarı çömelmiş vaziyette koridorun yanından

çöktü. Sonra doğruldu ve oturma odasının dışarıdaki küçük kirli pencerelerine baktı. Pencereler çok loştu.

Eski kahverengi cama yaklaşarak bir ayağını sundurmanın çökük zeminine attı ve içeri baktığı anda hemen Surtr'u görünce nefesi kesildi, neredeyse tetiğe asılacaktı.

Kız öne eğilmiş olarak, yüzü oturma odasının döşemesine bakar şekilde duruyordu ve bu yüzden Luke'un camdan baktığını göremedi. Kot pantolon ve siyah tişört giymişti. Oturma odasının eski kapısına yaslanmış, dikkatle etrafı dinliyordu. Eğer Luke odaya girerse onun üstüne atılmak için iyice gerilmiş ve atlamaya hazır bir halde bekliyordu. Veya Luke içeri girerken kapıyı şiddetle tüfeğin üzerine çarpıp kapatacaktı. Ya da onu aramak için odanın önünden geçtikten sonra sessizce arkadan saldırıp onu şaşırtacaktı. Zekiceydi. Kız onu istiyordu. Hep istemişti. Hiçbir kadın onu böylesine arzu etmemişti. Ölü olarak arzu etmemişti.

Luke öfkelenmişti, yüzünde soğuk terler belirdi. Dişlerini acıtana kadar gıcırdattı ve tüfeği pencereye doğru kaldırdı.

Ateş etti.

Pencerenin camı parçalanıp içeri doldu ve Surtr elektrik çarpmış gibi parmak uçlarının üzerinde doğruldu. Bir an sadece titreyen siyah saçlarla büyük beyaz gözlerden ibaret hale geldi. İçeride bir şey kırıldı. Kız çığlık attı.

Vurulmuş muydu?

Tüfeğin sürgüsünü yukarı çekerek öne ve arkaya sürdü ve tekrar indirdi. Yeniden içeri baktığında kız oturma odasından gitmiş ve kapı arkasından kapanmıştı.

Luke yan taraftan sıçrayarak ön kapının sundurmasına gitti ve dışarıdan koridora göz attı. Surtr'un karanlıkta içeriden bir yerden gelen ayak patırtılarını duydu, kendisi görünmüyordu. Fakat kız daha merdivenlere ulaşamamıştı, o yüzden mutfağa doğru koşmuş olma-

lıydı. Luke tüfeği havaya kaldırarak dışarıda evin yanından yürümeye devam etti. O sürtüğü mutfak penceresinin camından vurmuştu. Luke bu hevesle ve heyecanla ürperdi. Her yanını ter bastı.

İşte, oradaydı. Mutfağın küçük arka kapısına doğru gidiyordu. Luke tüfeğin namlusunun üzerinden gözünü kısarak baktığı kirli pencerelerden onu görmüştü.

Luke nefes nefese ve öfkesi kulaklarına vurmuş bir halde tüfeği havaya kaldırarak evin yanından paldır küldür koştu. Tüfeği tekrar ateşlemek için yanıp tutuşuyordu. Fakat önce dikkatle evin köşesine ve oradan da meyve bahçesinin ön tarafındaki arka kapının sundurmasına kadar geldi ve saldırmaya hazır olarak etrafa baktı.

Çimenlikte kimse yoktu.

İleride bir hareket oldu; meyve bahçesinin içinde, kamyonetin öbür tarafında. Surtr, şişman bir kıza göre hızlı sayılacak bir şekilde, hep aynı yerde duran kamyonetin yan tarafına dikilmiş ağaçların arasına dalmıştı.

Tüfeğin namlusu inip kalkıyor ve Luke gözlerini ayırmadan hedefi bulmaya çalışıyordu. Elleri aşırı bir istekle titriyordu. Gözlerini kırparak akan terleri dağıttı. Tekrar odaklandı. Kızı gördü. Sonra yine kaybetti. Kız, kalın bacaklarının var gücüyle yana doğru koşarak yön değiştirip gözden kayboldu.

Sonunda Luke onu dalları kararmış iki ağacın arasından koşarken görüş menzilinde yakaladı ve ateş etti.

Çok yukarı atmıştı. Yoksa onu vurmuş muydu? Kız görünürde yoktu.

Barutun dumanı yüzünü yalamış, gözlerini, genzini ve burnunu yakmıştı. Kulakları alarm zili gibi çınlıyordu.

Fakat hayır, kızı vuramamıştı. Çünkü orada, hâlâ ayaktaydı ve meyve bahçesinin yanındaki toprak yolda koşuyordu. Luke tüfeğin

namlusunu yeniden kaldırana kadar kız yolun öbür tarafındaki ormanın başladığı ağaçların arasında kayboldu.

Hayal kırıklığına uğrayan Luke beyaz kamyonete baktı. Yanına gitti.

Yolcu kapısının penceresinden baktı, ayak boşluğunda şekerleme kâğıtları ve atılmış İsveççe bir harita kitabı gördü. Direksiyon sağdaydı. Luke kapıyı açtı. İçeriden yüzüne lastik, yağ, ıslanmış metal ve sinmiş sigara dumanı kokusu çarptı. Eski dünyanın kokuları; bu aracın onu alıp geri götüreceği eski dünyanın. Arabanın içi berbattı. Paspaslar ve koltuklar pislik içindeydi; aracın tabanı çıplak metaldi. Pedalların üstündeki lastik kapaklar yok olmuştu. Bank şeklindeki uzun koltuğun döşemesi yarılmıştı. Dikiz aynasından parlak turkuaz renkli bir balık zokası sarkıyordu. Arkadaki üstü açık kasanın içinde ağzı açık bir alet çantası, boş kırmızı plastik yakıt bidonları, beş altı tane buruşturulmuş bira kutusu vardı. Bu onlara ait bir araç değildi. Onları buraya bu araç getirmişti, fakat onu bir başkasından, bir başka yerden almışlardı.

Luke tüfeği yere bıraktı. Sonra kamyonetin kabinine yaslanıp elini direksiyon miline uzattı ve bir ümitle anahtar deliğine dokundu. Anahtar yoktu.

Anahtarlar, anahtarlar, lanet anahtarlar.

Hemen oracıkta, oradan hızla çekip gitmeye karar verdi. Geri dönüp ihtiyatla eve doğru yürüdü. Bir eliyle kalçasında açılmış olan yeni yaranın üzerine bastırıyordu.

Durdu. Geri dönüp çimenlerin üzerine bıraktığı tüfeği almaya gitti. "Kahretsin." Düzgün düşünemiyordu. Açlıktan başı dönüyor, susuzluktan içi yanıyordu. Tekrar tekrar faaliyete geçerek hiç durmadan ona güç veren adrenalin bezleri, içindeki heyecan nedeniyle artık yorgun düşmüştü. Bacakları iyice ağırlaşmıştı. Gözünün önünde gölgeler uçuştu. Tükürdü ve yürümeye devam etti.

Mutfağa geri döndüğünde yaşlı kadın gitmişti. Luke seslendi: "Merhaba. Merhaba." Fakat kimse cevap vermedi ve gelen de olmadı.

Mutfakta musluk ya da lavabo yoktu. Hiçbir su tesisatı bulunmuyordu. Fakat Luke altı tane bir litrelik su şişesi buldu. Kendisinin hâlâ görmemiş olduğu kuyudan doldurulup oraya getirilmişlerdi. Şişelerden birinin kapağını açtı; ılık suyu aceleyle kafasına dikerek midesine bir sancı girene kadar içti. Acıdan iki büklüm oldu ve nefesi kesildi.

Bir kiler vardı. Karanlık ve serindi. Siyah ve sert bir ekmek diliminden büyük bir parça koparıp ağzına tıktı. Ekmeği çiğnemek yerine emdi. Dilindeki sertlikle birlikte ağzına kan tadı geldi. Kilerde ayrıca tuzlanmış kemikli et ve iki çuval pancar vardı. Dört uzun rafın üzerinde turşu ve reçel kavanozları sıralanmıştı. Pişirilmek için saklanan tozlu elmalar ve tuz bulunuyordu. Şalgam, havuç ve bayat kahve de vardı. Fakat yanında götürebileceği bir şey yoktu. Blood Frenzy üyeleri oraya elleri boş olarak gelmiş olmalılardı. Buradaki malzemeler yaşlı kadının kıt miktardaki gıda stokuydu. Bunun için dünyanın bir ucuna gelmişlerdi. Sonra, daha sonra yemek yiyebilirdi. Buradan gittiği zaman.

Anahtarlar, anahtarlar, lanet anahtarlar.

Luke, kalçasındaki acı veren açık yaraya bastırarak merdivenlerden yavaşça geri geri çıktı. Yarayı yıkaması ve sarması gerekiyordu. Merdivenin başına gelince tekrar önüne döndü. Tüfeğin namlusunu önden karanlığa doğru tuttu ve arkasında durdu. Surtr'un eve dönüp üst kata çıkmış olma ihtimali aklına gelmişti. Sonra bu düşünceyi kafasından attı, fakat gergin ve hassas bir durumdaydı ve kendisini, kızın etrafta olmasından doğacak en küçük bir sesle dağılabilecekmiş gibi hissediyordu.

Koridorda dikkatle yürümeye başladı. İlk odaya göz attı. Yerde iki tane uyku tulumu vardı Biri mavi, biri sarıydı. Loki'yle Surtr'un odasıydı. Her tarafa atılmış giysiler vardı. Dağınık, pis, öfkeli insanların giysileri. Luke içeri girdi ve Lokinin ceketini aradı. Sonra döndü

ve birden nefesi kesildi. İlk gün yüzlerine taktıkları üç hayvan maskesini görünce, neredeyse tüfeği kalça hizasından ateşleyecekti. Üçü de, Vikingler tarafından yapılmış gibi duran çapraz ayaklı tahta bir sehpanın üzerine yanyana konmuş halde ona bakıyordu. Bu hayvan kafalarını kendileri mi getirmişlerdi, yoksa bu odada mı bulmuşlardı?

Giysilerden ter ve saç jölesi karışımı pis bir koku geliyordu. Luke yerdeki dağınıklığın arasında deri bir motosikletçi montu buldu. Omuzları sık metal çivilerle kaplıydı; belinin çevresi ve dirsekleri çelik perçinlerle süslenmişti. Sırtına beyaz boyayla ve özenle Celtic Frost, Satyricon, Gorgoroth, Behemoth, Ov Hell, Mayhem, Blood Frenzy isimleri yazılmıştı. Ceketin ceplerinin birinden bir şıngırtı geldi. Çelikten ters bir haçın üstüne takılmış altı anahtar vardı. Başka ne olabilirdi ki?

Luke her nedense anahtarları aldıktan sonra cebin fermuarını kapattı ve sonra kendine, "Neden?" diye sordu. Başını salladı. Şimdi şeker pekmezinin içinde yürüyor gibiydi. Ev çok mu sıcaktı? Oysa hatırladığı tek şey, daha önce burada nasıl üşümüş olduğuydu. Bina, fırtınada yan yatan bir gemi gibiydi. Tüfek iyice ağırlaşmıştı; namlusu etraftaki eşyalara çarpıyordu. Luke tüfeğe küfretti. Yüzü yanıyordu, terlemişti.

Tekrar koridora çıktı, eski kaldığı odanın önünden geçti ve çatıya çıkan merdivenlerin önündeki küçük kapıya gitti. Dinledi. Bir ses duydu. Kaşlarını çattı. Kapıya yaklaştı, fakat ses azaldı. Tavana baktı. Sesin yukarıdan değil, dışarıdan geldiğini fark etti. Birisi *şarkı* söylüyordu.

Luke, tekrar Loki'yle Surtr'un odasına gitti ve pencerenin kirli camından aşağı baktı. Bahçede bir şey yoktu. Durdu, tekrar dinledi. Ses, evin diğer tarafından geliyordu. Daha önce onu kapattıkları odaya girmeye cesaret edemedi ve nefes nefese, şaşkınlık içinde ve kanayan yaraları acıyarak merdivenlerden inmeye başladı.

Koridora inince tüfeğin dipçiğini omzuna yükselterek ön kapıya doğru yürüdü. Oturma odasının kapısı hâlâ kapalıydı. Telaşlı gözlerle

çabucak baktıktan sonra mutfağın boş olduğunu gördü. Arka kapı açık duruyordu.

Loki'nin cesedinin üzerinden atladı ve dışarı baktı.

Küçük yaşlı kadın, ikinci yakılan ateşin olduğu yerde, kavrulmuş çimenlerin yanında duruyordu. Boğazına kadar kapalı siyah elbisenin içindeki kadın, kendi bahçesinde hareketsiz yatan Fenris'in cesedine aldırış etmeden ağaçlara doğru bakıyordu. Bu kadar küçük olmasına rağmen çıkardığı sesler uzaktan duyulabilecek kadar güçlüydü. Bu seslerin tınısı Arapça gibiydi, fakat Luke sonra Kuzey Amerika Kızılderililerini hatırladı. Kadının söylediği şarkı her neyse, İsveççenin melodik tınısı içinde kıvrak iniş çıkışlarla sürüyordu. Küçük ellerini vurarak şarkıya tempo tutuyordu. Bir ninni gibi tekrarlanan basit bir şarkıydı bu. Hep aynı dizeler, yükselip alçalarak peş peşe tekrarlanıyordu. Luke bunların içinden bir kelimeyi tanımaya başladı. "*Moder*"

Kadın bu kelimeyi arka arkaya, üç satırlık dizenin sonunda tekrar edip duruyordu: *"Moder."*

Anne.

"Hayır," dedi kendi kendine. "Lütfen, hayır."

Gerçek, birden suratına boşaltılan bir kova buzlu su gibi kafasına dank etti. Yorgun bir at gibi başını arkaya attı, hiçbir insan böyle şeylere tanıklık etmek zorunda kalmamalıydı. Yoksa cehennemde miydi? Ormanda arkadaşlarıyla birlikte ölmüştü de şimdi içine yuvarlandığı öbür dünyada bu zulmün bitmeyen hikâyesi hâlâ sürüyor muydu?

Luke, anahtarlığın halkasını küçük parmağına taktı ve tüfeği kaldırıp kadına nişan aldı. "Hanımefendi! Hayır dedim."

Kadın bir çocuk gibi, ince tozlu kollarını havaya kaldırıp açmış küçük bir kız gibi şarkıya devam ediyordu. Gökyüzüne bakarak o eski ismi çağırıyordu.

Zamanı geldiğinde sen de bizimle şarkı söyleyecek misin?

Luke bir iki kere kadının kendisini kullandığından şüphelenmiş, fakat bunu kabul etmeye cesaret edememişti. Böyle ufak tefek bir kadının, ona yahni pişiren ve elde dikilmiş elbisesiyle virane evinin içinde takır tukur yürüyen bir ucubenin bunu yapması çok uzak bir ihtimal gibi gelmişti. Fakat kadın onu kullanmıştı. Evet, istemediği misafirlerin evinden atılması için, davetsiz gelen bu ziyaretçilerin bahçede kanlar içinde ölmeleri için onu kullanmıştı. Oraya gelmişler, davetsizce içeri girmişler, isteklerde bulunmuşlar ve bir türlü çekip gitmemişlerdi. Kadın yaşlıydı ve evini bu kemirgenlerden kurtarmak için yardıma ihtiyacı vardı. Fenris bir sansardı ve yaşlı kadın onun boynunun bulaşık bezi gibi burularak sıkılmasını istemişti. Luke bunu onun kara gözlerinde görmüştü. O yüzden Luke'un bir süre canlı kalmasına izin vermişti, o yüzden Blood Frenzy elemanları buradaki yetkinin kendilerinde olduğunu, kadının kendileri için çalıştığını ve burada onların amacına hizmet ettiğini sanmışlardı. Fakat kadın sonra bazı gündelik işlerini yaptırmak için kurbanı serbest bırakmıştı. O, bu ormandan sağ çıkmış ve Blood Frenzy'den kurtulmuştu, çünkü onun kadın için yapacağı bir iş vardı. O öfkeli olandı, vahşi olandı. Buraya kadar ölmek için birlikte geldiği dört kişilik grubun içinde, yüzleri boyalı olan gençlerden fazla farkı olmayan sadece o vardı. Bir süre burada faydalı olabilecek olan adam oydu. Luke hep buradaki kaderinin önceden belirlenmiş olduğunu düşünmüştü. Bir amaca hizmet ettiğini hissetmişti. İşte o amaç buydu.

Kadın daha ilk günden onunla oynamıştı, fakat yine de onun verilmesi ve oraya, oradaki kayalara, ağaçlara, sulara ve tarih öncesinin yollarına götürülmesi gerekiyordu. O artık işini yapmıştı ve yaşlı küçük kız çocuğu, şimdi annesini çağırıyordu. Çünkü Luke hâlâ bir kurbandı. Ve ona uygun olarak giydirilmişti. Kadın, geceliği ve tacı onun giymesi için oraya bırakmıştı.

"Tanrım, hayır."

Luke, tüfeğin titreyen namlusunu minik kadının kürek kemiklerinin arasına nişanladı. Ve seğiren nişangâhı hedefin etrafında gezdirdi.

Bunların hiçbiri olmamalıydı. Luke, ladin ağacının dallarından sarkan Hutch'ın beyaz, çıplak ve dağılmış vücudunu düşündü. Daha çok kısa bir süre önce, kolunu omzuna alarak yürümesine yardım ettiği ve sonra bir avcının vücudunu yararak bir tavşan gibi içini boşalttığı Domu hatırladı. Zavallı Phil'i düşündü; parça parça edilmiş vücuduyla, hâlâ başında duran ve ölü yüzünü ıslanmaktan koruyan su geçirmez ceketinin kapüşonuyla onu gözlerinin önüne getirdi. Sonra, var olmaması gereken karanlık bir tavan arasında ani devinimlerle seğiren zayıf kahverengi bedenlerin çıkardığı sesleri hatırladı. Şiddetle dişlerini gıcırdattı. Bütün bu yaşadığı dehşet dolu anıların etkisiyle çenesi kilitlendi. Ve tetiği çekti.

Ufak, yaşlı kadın, sırtından bir el girmiş ve içindeki havayı bir anda boşaltmış gibi şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Yukarı fırlayıp ayakları yerden kesildi ve hemen yüzüstü yere düştü. Bir daha kıpırdamadı. Luke onun minik kalbini parçalamıştı.

Dünya sessizleşip durgunlaştı. Sanki tüm orman nefesini tutuyordu. Gökte hareket eden ince bulutlar durdu. Kuşların gagaları kapandı ve hayvanlar başlarını eğdi.

Luke kadına doğru ilerledi ve ona baktı.

Tozlu elbisesinin etekleri kıvrılarak kemikli dizlerinin üstüne çıkmıştı. Açığa çıkan sıska bacakları kaba beyaz tüylerle kaplıydı. Tüylerin altındaki derisi pembemsi bir renkteydi. Bacakları diz ekleminden ters tarafa bükülüydü. Bir keçininkine benzeyen bacaklarının ucunda küçük beyaz toynaklar vardı. Bunlar onun tıkır tıkır ses çıkaran minik ayaklarıydı.

ALTMIŞ ALTI

Luke, tüfeği çıplak bacaklarının üstünde tutarak çömeldi ve gözlerini kapattı. Sonra Fenris'le yaşlı kadının arasındaki çimenlerin üzerine çömeldi.

Tekrar kalkabilecek miydi? Kalkması gerekiyordu; elbiselere ve daha fazla suya ihtiyacı vardı. Kalçasındaki yarayı sarmak ve göğsündeki kesiği kapatmak için sargı bezi veya yumuşak ve temiz bir şey lazımdı. Yaraların hareket ettikçe ve nefes aldıkça açıldığından emindi. Sertleşmiş olan sol kolunu belinden daha yukarı kaldıramıyordu. Yavaşlıyordu, gücü tükenmek üzereydi. Zor nefes alıyordu. Bir sigara içse belki bu onu öldürürdü. Ama şu anda bir sigara için birini öldürebilirdi.

Başını çevirip eve ve sivri çatıya baktı. Burada işi bitmemişti. Sendeleyerek ayağa kalktı. Buradaki verme ve alma işi sona ermeliydi. Bu kapı mutlaka kapanmalıydı. Loki bu yerin ne olduğunu biliyor olmalıydı, muhtemelen diğerleri de biliyordu. Bu dünyayla çok daha eski olan diğer dünya arasında bulunan sınır, burada her yerdekinden daha inceydi. Bir şeyler buradan gelip gidiyordu. Luke bunu anlamıştı.

Arkadaşları av mevsimindeki hayvanlar gibi katledilmişlerdi. Avlanmışlar, son hızla kaçırılmışlar, iç organları çıkarıldıktan sonra da ağaçlara asılmışlardı. Görülmesi gereken bir hesap vardı. Arkadaşları için. Şimdi onlar için her şeyi yapacaktı.

Yaşlı kadın neden istenmeyen misafirlerini temizlemesi için *onu* çağırmamıştı? Luke gözlerini kapadı. Tüyleri ürperdi. Bunu düşünmek

başını ağrıtmıştı. Ona bir şey anlatacak kimse yoktu. Burada kimse kalmamıştı. Sadece bir varsayımda bulundu ve küçük bir hayvan gibi korktu.

Tüfek yüzündendi. Bir de kılıflarındaki bıçaklar yüzünden. Demek *onu* yaralamak mümkündü. Kadın *onu* koruyordu. Annesini. Ve yukarıdaki eski ailesini de koruyordu. Onları temizleme işini içeriden birinin yapması gerekmişti ve içerideki adam da kendisiydi. *Belki.*

Fakat Luke bazı türlerin soyunun tükenmesi gerektiğini biliyordu. Gözlerini açtı.

Moderm saltanatının ve onun zavallı cemaatinin sonu gelmeliydi. O tecrit edilmiş bir tanrıydı; ormanların son kara keçisiydi. Luke onun en küçük kızının buradaki işleri devam ettirmek için elinden geleni yapmış olduğunu tahmin etti. Belki de annesine bakması için geride bırakılan kızdı o. Luke bunu bilmiyordu; yine tahminde bulunuyordu. Fakat bütün bunların sona ermesi gerekiyordu. Artık ağaçlardan oğullar, babalar ve arkadaşlar sarkıtılmayacaktı. Bir daha asla.

Luke eve doğru yürüdü; yaralarının altındaki her kas ve tendon şiddetle ağrıyordu ve Luke bir daha iyileşemeyeceğinden kuşkulanıyordu. Ağaçların tepesinde bir sarsılma başladı. Şimdi gökyüzü de tamamen beyazlaşmıştı, fakat Luke başlayan yağmura minnet duydu. Soğuk damlalar sağanak halinde iniyordu. Burası da farklı değildi. Sadece karla yer değiştirmişti. Durmadan yağıyordu, hep yağıyordu.

Luke, Fenris'e baktı. Ona doğru eğildi ve İsviçre çakısının yapışkan sapından tutup sertçe çekti. Fenris'in kafası, sanki Luke onu eliyle hareket ettiriyormuş gibi sallanarak yukarı doğruldu ve tekrar kanlı toprağın üstüne düştü. Luke bıçağı yerdeki çimenlerin arasına iki kere sokarak temizledi.

Sundurmada durup tüfeği ve bıçağı yere bıraktı, üzerindeki küçük geceliği çıkardı. Loki'nin dehşet verici yüzüne fırlattı. Fakat ölü çiçeklerden yapılmış tacı başında bıraktı; bu taç sanki onun düşüncelerini bir arada tutuyordu. Sonra koridora, merdivenlere doğru baktı.

ALTMIŞ YEDİ

Luke, yavaş ve hantal adımlarla birinci kattaki koridorun sonunda bulunan kapıdan tavan arasına çıkan merdivenleri tırmanırken oradakiler onun geldiğini duymuş olmalıydılar. Yukarıda, zamanı olmayan sıcak ve tozlu karanlıkta bekleyenler, onun kendileri için geldiğini biliyorlardı.

Ve Luke evin tepesindeki bu ışıksız yere yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplak ve kan içinde girerek el yordamıyla etrafı yokladı. Yanında ışık yoktu. Aşağıda kendini toparlayıp bir gaz lambası ve kibrit bulacak kadar zaman ayırmamıştı. Fakat belleğinin yardımıyla, küçük yaratıkların oturmakta oldukları yerleri hatırlıyordu. Şimdi oradaydı ve oradakilerin fısıltıyla mırıldanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yaşlı ve zayıf olduklarını biliyordu.

Yağmur çatıya vuruyor ve sesi tavan arasında çoğalarak yayılıyordu. Luke yine de çevresinde onları duyabiliyordu. Sesleri hışırtılı, bazen de eski radyolardaki gibi cızırtılıydı ve hafifleyip fısıltıya dönüşüyordu. Artık gülmüyorlardı. Seslerinde, yataklarında uyanıp nerede olduklarını bilmeyen yaşlı insanlarınki gibi bir şaşkınlık seziliyordu.

Luke başı öne eğik ve seslere kulak kesilmiş halde yavaşça ilerledi. Odanın en dibinde yere çömeldi. Tüfeği yere bıraktı. Sonra iki küçük sandalyeyi el yordamıyla bularak oturanların bayat ekmek kabuğu gibi kurumuş giysilerine ve kaval gibi ince, narin kollarına titreyen elleriyle dokundu ve ilk küçük kafayı buldu.

"Onları taşların arasında öldürdünüz," diye fısıldadı. "Evet, bana gösterdiniz. Onları yük arabalarıyla ölüme taşıdınız."

Parmağını, yavaşça kımıldayan kafatasının üstüne koydu ve bıçağı yukarı kaldırdı, sonra hızla indirdi.

Bıçak, kuş kafasına benzeyen kafatasının sararmış bir kâğıttan daha sert olmayan derisiyle yumurta kabuğu kalınlığındaki kemiğini ve içinde canlı kalan her ne varsa onu da delerek içine girdi. Eski büyü onu yaşatmayı sürdürmüş olabilirdi, fakat yeni olan çelik onun uzun ve sefil yaşamına son vermişti; muhtemelen dışarıdaki o asırlık ağaçların henüz birer fidan olduğu zamanlarda başlamış olan yaşamına.

Oturan diğer yaratık karanlıkta hışırdadı ve Luke un parmaklarını ısırmaya çalıştı. Luke onun sert gagasının takırtıyla kapanan sesini duydu.

"Sizin eski evinizi gördüm. Oradaydım. Onları demir bir küvetin üstüne asıyordunuz. Bunu bana gösterdiniz. Tanrınızı kanla mı besliyordunuz?"

İkinci figür bir kadındı, içerisi zifiri karanlık olsa da Luke bunu sezmişti. O kadar yaşlıydılar ki onları ilk gördüğünde bundan emin olamamıştı. Luke, yol gösterecek başka hiçbir şeyin olmadığı bir durumda içgüdülerinin ne kadar isabetli olduğuna hayret etti.

Parmakları karanlıkta onu bulduğunda Luke onun kıkırdak gagasının gıcırtıyla tekrar açıldığını ve kuru diş etleriyle parmağının eklem yerini ısırdığını hissetti. Canı acımadı fakat yine de çığlığını zor bastırdı. Kadın, ölmekte olan ve bir kuşun sert gagasına iğnesini uzatan bir böcek gibi sonuna kadar direniyordu.

Luke ikinci fosilin işini de çabucak bitirdi, bir yandan onun pörsümüş gırtlağını sıkarken hançer gibi tuttuğu bıçağı da sertçe saplayarak kafatasını yarısına kadar çökertti. Kafanın toz içinde kaldığını hissetti. Tozun bir kısmını soluyan Luke öksürdü ve tükürdü.

Sonra kalktı ve bu küçük taht odasının her iki yanındaki duvarların önünde takırdayıp fısıldaşan yaratıkların keskin hatlı yüzlerini, kurumuş yaşlı kafalarını, kupkuru sırıtışlarını hissetmeye çalışarak bıçağı saplamaya başladı. Hepsini sıradan geçirdi. Teker teker. Her bir kafayı koparıp tozların içine yuvarladı. Hiçbirinin oturduğu yerden artık bir fısıltının veya kıpırtının gelmediğinden emin olana dek.

Onlarla işini bitirdikten sonra yere eğilip tüfeği aldı. Ve düşüncesini kendisine giysi bulmaya yönelttiği sırada uzaktan, ormanın derinliklerinden öylesine korkunç bir bağırtı geldi ki Luke dengesini kaybedip karanlık tavan arasının sıcak döşemesine düşerek çıplak kıçının üzerine oturdu.

Dehşet verici bir boğa böğürtüsüydü. Şeytani bir köpeğin uluması.

Islak gökyüzü, uyuyan ağaçların yaşlı gövdeleri, hissiz ve soğuk toprak, bu sesi çoğaltarak yayan akustik bir alan gibiydi ve eski zamanlardan gelen yoğun bir acıyla yüklü bu yakıcı ses Luke'un içini parçaladı. İşitme menzili içindeki canlı her şeyin iliklerine kadar işledi. Bir annenin çığlığıydı bu.

Bir süre sonra Surtr'un sesini duydu. Kızın korku dolu çığlığı, kendisinden çok daha büyük bir şeyin pençeleri veya dişleri arasında ani ve acı dolu bir sonla karşılaştığını Luke'a anlatmaya yetti. *Moder* şimdi eve geliyordu. Kendi kayıplarının onu çektiği yere.

Luke tökezleyerek ve düşe kalka tavan arası merdivenlerinden indi. Loki'yle Surtr'un eski odasına koşup dışarıdaki ağaçlara doğru baktı. Kendisini bir parça göstermiş olan güneş, sanki daha fazla ortaya çıkmaktan korkmuş gibi alçak gri bulutların arkasına çekildi.

Boğa böğürtüsü tekrar geldi. Luke onu göremiyordu, ama şimdi iyice yaklaştığına emindi. Yakınlarda bir yerde *Moder* in siyah böğürleri kızgınlıkla titriyor olmalıydı ve kopardığı bağırtı tüyler ürperticiydi. Öfkeden delirmişti. Kör olmuştu. Kararlıydı.

Kamyonet. Kamyonet. Kahrolası kamyonet.

Luke bir elinde bıçak, bir elinde tüfekle, çıplak, pislik içinde ve ürkek adımlarla koşarak merdivenlerden indi ve yalpalayarak mutfağa girdi. Pencereden dışarı baktı.

Yaşlı kadının minik gövdesi çimenlerin üzerinden gitmişti.

Luke bir an için tüfeğin namlusunu kendi ağzına dayayıp ayak başparmağıyla tetiğe basmayı düşündü.

Yaşlı kara varlık görünmüyordu, fakat muazzam olmalıydı. Şaha kalkarak evi kaplamıştı ve bu Luke'un beynine öyle bir baskı yaptı ki düşünceleri bu salt dehşet içinde mutlak, akıl dışı, saf ve katıksız elmaslar gibi sertleşip kaskatı kesildi. Ağzı açık kaldı ve tutamadığı çişi kirli bacaklarından aşağı aktı. Kollarından biri şiddetle titremeye başladı ve öbür koluyla onu tutmak zorunda kaldı. Daha önce kendi ağzından hiç çıkmamış olan acayip bir hırıltıyla inledi.

Kamyonet.

Ürpererek masanın yanma gitti, kalbi deli gibi atıyordu. Bir mağara adamınmkilere benzeyen kararmış ayak tabanlarına kadar titriyordu.

Çok fazla şey vardı, elleri yetmiyordu. Tüfek. Bıçak. Anahtarlar.

Anahtarları ağzına alıp sıkarak çıkacak tüm çığlıkları bastırdı. Dişleri sanki tükürükle birlikte metal anahtarlığın etrafından tereyağı gibi akıyordu.

Tüfeğin kabzasını sertçe omzuna dayayarak önden uzattı, ağzındaki anahtarlığın etrafından salyaları akarak, tüfeğin namlusum sıkıca tutan elinin içine aldığı bıçakla, çırılçıplak bir halde tekrar eski dünyanın gümüş rengi sabahına çıktı.

ALTMIŞ SEKİZ

Luke, *onun* hızlı hareket edebildiğini biliyordu. Fakat en son bağırdığında böğürtüsü evin diğer yanından, Luke'un binanın ön tarafı olduğunu düşündüğü yandan gökyüzüne yükselmişti. Bu yüzden Luke, arkadaki mutfak kapısından gizlice sıvışabileceğine kendisini inandırmaya çalıştı. O ön tarafta bağırarak dolanırken, kendisi oradan kamyonete ulaşabilir ve kaçabilirdi.

Fakat arka kapıdan çıkıp çimenlerin üzerinde daha beş adım gitmeden, sesi tekrar duydu. Bu defa önden, sağ taraftan, okyanus kadar muazzam ormanın başladığı yer olan meyve bahçesinin sağ tarafından geliyordu. Sanki o da Luke'un niyetini anlamıştı ve hızla kamyonete doğru geliyordu. Üstelik birkaç saniye içinde elli metre mesafe almış olmalıydı.

Luke bir dizinin üstüne çökerek tüfeğin namlusunu hızla ağaçların alt gövdelerinin üzerinde gezdirdi ve uzun kara gölgenin oradan ortaya çıkmasını bekledi.

Hiçbir şey görünmedi; ağaçlar yağan yağmurun altında, karanlık ve sessizlik içinde duruyordu. Hava şartlan kokusunu gizliyor olabilir miydi? Bu boş bir düşünceydi, çünkü o her zaman onların nerede olduğunu tam olarak bilmişti. Ve şimdi kendisini de görüyordu. Luke bunu biliyordu.

Parmaklarının ucuna basarak, yorgun ve yaşlı bir köpek gibi, hızlı hızlı ve hırıltıyla soluyarak kamyonete doğru gitti. Gözlerini

ağaçlardan bir saniye bile ayırmadığı için, kamyonetin beyaz şeklini ancak gözünün ucuyla görebiliyordu.

Meyve bahçesindeki rastgele ve seyrek dikilmiş olan meyve ağaçları ve toprak yolun açık hattı, Luke'un tüfek menzilini rahatça görmesini sağlıyordu. Fakat Luke, kamyonetin arkasının ağaçların olduğu tarafa bu kadar yakın olmamasını gerçekten çok isterdi.

Kamyonete sürücü tarafındaki kapıdan binmeye karar verdi. Tüfeğin namlusunu son ana kadar ağaçlardan ayırmayacaktı. Ola ki gerekirse, eğer araca binerken ağaçların arasından çıkıp üzerine gelirse sadece bir atış yapabilirdi. Altı metreden çek bir atış.

Sürücü tarafının kapısını açtı. Göz kırpmaktan bile kaçınarak dikkatle içeri kaydı ve direksiyonun önündeki uzun koltuğa oturdu. Sürücü tarafının camını tamamen indirdi, kapıyı kapattı ve tüfeğin namlusunu açık pencerenin altına yasladı. Eğer kamyoneti çalıştırıp yola çıkarabilirse, buradan dışarı ateş etme şansı olacaktı.

Bıçağı plastik gösterge panelinin üstüne koydu, anahtarları ağzından aldı ve direksiyon milinin üstündeki kontak deliğine sokmaya çalıştı. Elleri aşırı titriyordu. Bir eli, kalçasındaki yarayı tutmaktan bulaşan kanla kararmıştı. Bu görüntü yine başını döndürdü ve midesi bulandı. Üçüncü denemede anahtarı deliğe sokabildi.

Çevirdi. Bir çıt sesi geldi. Yağ ve hararet gösteren yeşil ışıklar yandı. Sarı ikaz lambaları hız saatiyle benzin seviyesini aydınlattı. Kirli çıplak ayağının tabanıyla debriyaj pedalına bastı. Pedal sertti. Anahtarı tekrar çevirdi.

Kamyonetin kabini sarsıldı. İnanılmaz bir şekilde motor hemen çalıştı. Fakat benzin yok gibiydi. Motorda bir sorun olmalıydı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Olayların akışı hep olumsuzdu.

Luke, bu düşünceleri bir kenara bıraktı.

Ve motorun sesi kesildi. Stop etti. Luke anahtarı tekrar çevirdi. Araç sarsıldı. Tekrar stop etti. Luke benzin göstergesine baktı; depo-

nun onda biri kadar yakıt vardı. Lanet odun yığınlarını yakmak için benzini çekmişlerdi. Bu kadar benzin onu nereye kadar götürebilirdi? *Yeteri kadar uzağa.*

Anahtarı üçüncü defa çevirirken, motoru boğmaktan korktu. Motor kükredi ve titreyerek çalıştı. Luke debriyaja bastı, motoru rölantiye alarak kötü bir hırıltıyla boşta çalıştırmaya başladı. Kamyonet eskiydi ve uzun süredir yağmur altındaydı. Isınması kim bilir ne kadar sürecekti? Buna zaman var mıydı?

Luke geri dönüp ağaçlara baktı ve hemen, bunu yapıp oyalandığı için kendine küfretti. Burada ölmek sadece bir an sürüyordu. Phil bunu canını vererek öğrenmişti.

Bir hareket olmadı.

Ön cam, ileriyi göstermeyecek kadar bulanıktı. Gösterge panelinde silecek düğmesini buldu. Silecekleri çalıştırdı, onunla birlikte sis lambası ve dörtlü sinyaller de çalıştı. "Lanet olsun." *Hayır, bırak çalışsınlar.*

Debriyaja basıp vitesi bire taktı ve el frenini indirdi. Sağ eli direksiyondaydı. Sol eliyle tekrar tüfeğin kabzasını sıkıca tutarak parmağını tetiğin üstüne koydu.

Kamyoneti hareket ettirdi ve çimenlerin üstünden dar yolun ağzına doğru sürdü. Motora fazla yüklenmişti. Ayağını gazdan biraz çekti. Aracı çalıştırmak, onu hafif ayak ve bacak hareketleriyle ilerletmek aklını karıştırmıştı. En son beş yıl önce, evini Londra'nın karanlık bir köşesinden bir başka köşesine taşırken bir kamyonet kullanmıştı.

Araç çayırlıktan çıkıp toprak patikaya girdi ve buraya önceden gelenlerin açtığı tekerlek izlerinin oyuklarına oturdu. Bu kısmı kolay olmuştu.

Her tarafı gözlüyordu. Yolun sol tarafındaki ağaçlara, sonra tekrar aracın ön kaputuna, meyve bahçesindeki ince ağaçlara ve yine soldaki ormana bakıyordu. Etrafta hareket eden bir şey yoktu. İçinde yükselen

umut, göğsünü ateş gibi yakıyordu. Aptalca bir geğirti çıkardı. Havaya ihtiyacı vardı. Kendi tarafındaki camı açtı.

Dikiz aynasından ilk defa geriye baktı. Görüşü bulanıktı. Kanlı elleriyle terlerini ve gözyaşlarını sildiği yüzüne kan bulaşmıştı. Kirli bir sakal onu neolitik çağdan gelmiş gibi gösteriyordu. Kızarmış gözlerinde aptal bir ifade vardı. Ölü çiçeklerden yapılmış tacın altındaki saç çizgisi boyunca, böreklerin üstündeki kuru kabuk gibi bir şey oluşmuş ve sol kaşının üstüne kadar inmişti. Derin endişe çizgileri, gözlerinin ve ağzının etrafında birikmiş kirlerin arasında çatlaklar açmıştı.

Meyve bahçesini geçti, karanlık evin görüntüsü dikiz aynasından neredeyse kaybolmak üzereydi ve Luke şarkı söyler gibi mırıldandığını fark etti. "Hadi. Hadi. Hadi. Hadi."

Birden sesi kesildi ve ağaçların ileride yoğunlaşarak çamurlu yolun üzerini kaplamaya başladığını görünce korkuyla irkildi. Meyve bahçesini geçer geçmez ortalık kararda ve Luke kendini doğal bir tünelin içinde buldu. Burası, iç içe girmiş ağaçlardan oluşan bir havalandırma borusuna benziyordu. Uzanan dallar kamyonetin yanlarını kamçılayıp sıyırıyordu. Sürücü penceresinin açık camından içeri girerek, neredeyse gözünü çıkaracak kadar sert bir şekilde yüzüne çarpıyordu. Luke tüfeğin namlusunu içeri çekti. Pencere camını yükseltmeye başladı. Zayıflamış koordinasyonu nedeniyle bunlarla baş edemedi. Araç, bir sarsıntıyla durdu.

"Lanet olasıca!" Luke kızmaya başlamıştı. Tüfeğin dipçiği bir şeye takılmıştı ve onu bir türlü içeri çekemiyordu, bu yüzden camı da sonuna kadar kapatamıyordu. Ağırlaşıp sersemleyen kafasının içine üşüşen düşünceler tüylerini ürpertti. Dirsekleri şişmişti ve ayakları titriyordu. Kendinden nefret ediyordu, ağaçlardan nefret ediyordu, bu ülkeden ve her şeyden nefret ediyordu. Yaptığı her eylemi sonuçsuz bırakan bu dengesizlik ve tuhaflık karşısında, habis ruhlu ilahların varlığına ve onu burada tutan kaderin doğaüstü güçlerine inanmaya başlamıştı. Acınası ve gülünç bir haldeydi.

"Yeter! Kes artık!" dedi içindeki buyurgan bir ses. *Buraya kadar geldin. Buraya gelmek için yapman gereken ne varsa yaptın.*

Luke derin bir nefes aldı. Sağına baktı. Sentetik koltuk döşemesindeki bir yırtığa takılmış olan tüfeğin dipçiğini yavaşça çekip çıkardı. Yolcu koltuğunun camını sonuna kadar kaldırarak kendini ormanın soğuk nefesinden ve sinir bozacak derecede yakın olan ağaçların sivri dallarından korudu. Sakinleşmek için tekrar derin bir nefes aldı.

Motoru tekrar çalıştırdı. İçgüdüsel bir hareketle dikiz aynasına baktı. Gözlerini kıstı. Kamyonetin arka kasasına uzun, koyu bir dal mı düşmüştü? Evet, şimdi arka tekerlekler biraz aşağı inmiş ya da çamura gömülmüş gibiydi.

Luke nefesini tuttu

Başını hızla arkaya çevirdi.

Ensesinin arkasındaki camdan geriye baktı.

Ve kamyonetin arkasından uzaklaşıp giden kara bir gölge gördü.

Gölge, ağaçların arasında kayboldu.

Fakat geride bir şey bırakmıştı.

Luke, arka kasanın içine baktı. Surtr ona bakıyordu. Soluk mavi gözleri şaşkınlık içinde açılmıştı. Aralık duran ince dudaklı ağzı, *beni hatırladın mı,* der gibiydi.

Göğüs kafesi, memelerinin altından başlayarak karton bir kutu gibi ortadan ayrılmıştı. Tamamen ortaya çıkmış omurga kemiğinin iki yanma kızıl ve beyaz etten kanatlar iliştirilmiş gibiydi. Akan kandan sırılsıklam olmuş kasıklarına kadar tamamen parçalanmıştı, fakat hareketsiz bedeni oturur vaziyette arka kasanın kapağına yaslanmıştı. Akıl almaz bir güç, sinirleri, kasları ve kemikleri bu hale getirmişti. Kızın bedenini, kelimenin tam anlamıyla yırtarak iki yana açmıştı.

Ben hâlâ buradayım, diyordu Luke a. *Hâlâ yanındayım, yolun her santimetresinde.*

Luke, beceriksizce tüfeği kavradı, fakat kamyonetin kabini uzun namluyu rahatça çevirecek kadar geniş değildi. Motor stop etti.

"Dur!" diye bağırdı kendine. Namlunun ne tarafa baktığının ne önemi vardı? Bu aracın içinde tüfek hiçbir işe yaramıyordu. Onu çeviremiyordu bile. İhtiyacı olan şey, süratti.

Anahtarı sertçe çevirdi, marş motoru hırlayarak çalıştı. Aracın kabini sarsıldı ve motor öksürerek tekrar çalıştı. Saniyeler içinde birinci vitesten üçüncüye geçti. Ayağını hiç kaldırmadan ve bir debriyaj bir fren, bir debriyaj bir fren yaparak, direksiyonu sağa sola kırarak ve kamyoneti bir yandan öbür yana savurarak yol boyunca sürmeye başladı. Metal döşemenin altından lastiklerin yere yapışarak ve kayarak ileri gitmek ve buradan uzaklaşmak için zorlandığını hissediyordu.

Yüzü bir ısınıp bir soğurken, aracı iki kere yoldan çıkararak neredeyse ağaçlara çarpıyordu. Emniyet kemeri yoktu. "Aptal piç!" Dikiz aynasından görünen Surtr, oturduğu pozisyonda sarsıntıdan sıçrıyor ve sarsılıyor, fakat bakışlarını Luke'dan ayırmıyordu.

Ve birden onun arkasından bir şey hareket etti.

Beyaz gri gün ışığı tekerlek izleriyle çukurlaşmış yolun üzerini örten yeşil şemsiyenin içinden sadece arada bir kendini gösteriyor, sanki onu bir unutulmuşluğun içine çekecek şekilde tasarlanmış olan ve istenilen duruma uygun olarak yolu kaplayan ağaç dallarının arasından soğuk çelik gibi parlıyordu. Ve Luke arkada oturan yolcunun sallanan başının üzerinden, kamyonetin arkasından dört ayağı üzerinde hızla koşan bir şey gördü. Sadece bir an, sadece, "Aman Tanrım," diyebileceği kadar kısa bir an için.

Motor kapağının üzerinden önündeki yola göz attı ve sonra tekrar aynaya baktı. Aracın arkasında, göz açıp kapayana kadar geçen bir süre içinde sırık gibi uzun bir gölge boylu boyunca yukarı kalktı ve yolun kenarındaki oynaşan gölgelerin içine daldı. Arabanın arka tamponun-

dan en az yirmi metre gerideydi ve üzerinde kalktığı uzun sopalara benzeyen ince kara bacakları diz kapağından ters yöne bükülüydü.

Luke aceleyle uzun farları yaktı. Beyaz ışıkların ani aydınlığı, şimdi yağmurdan iyice ağırlaşmış ve kalabalığı yararak geçmeye çalışan bir diplomatın arabasını yavaşlatmak isteyen kişilerin güçsüz elleri gibi ön cama çarpan dalların oluşturduğu kozanın içinde hemen bir rahatlama sağladı.

O şey yol boyunca Luke'un arkasından koşmuş, onun hızına ayak uydurmuştu. Karanlık bir şey. Arka ayakları incecik. Kuyruksuz. Şekillenmiş kaslı gövdesinden kısa bir anlığına bir ışık yansıyor. "Aman Tanrım!"

Saatte elli kilometre hızla giderken birden aracın çelik tavanına kafasını çarptı ve frene basarak yavaşlamak zorunda kaldı. Acıdan bir gözünü kapadı; başındaki eski yara açılmıştı ya da tekrar yanmaya başlamıştı.

Sürüklenerek, savrularak ilerliyordu. Aracın ıslak beyaz kaputuna bakmaktan çok dikiz aynasına bakıyordu.

Bu yüzden aracın önüne aniden bir şey çıkınca son anda durabildi. Göğüs kemiği direksiyona çarparak klaksonun çalmasına neden oldu. Alnını şiddetle ön camın soğuk yüzeyine çarptı.

Duyuları normale dönüp mekân algısı düzelene kadar geçen süre içinde hangi yöne baktığını bilemedi. Sonra kendini çekip geriye yaslandı.

Gözlerini indirirken hareket eden bir şeyin son anını gördü. Yere yakındı ve ağaçların içine doğru kaymıştı. Zayıf ve kaslı bir şeydi.

Eğer durmamış olsaydı, ona çarpabilirdi. "Lanet olsun!"

Motor yine stop etmişti ve eğer bir daha stop ederse Luke araçtan inerek, cızırdayan ve titreyen bu kamyonet bozuntusunun kaputuna bir kurşun sıkacağına yemin etti.

Aracı tekrar çalıştırdı ve birden üşümeye başlamış gibi panik içinde çenesi titredi.

Arka tekerlekler yoldaki derin izlerin içine mi gömülmüştü? Kamyonet şimdi sanki el freni birden çekilmiş gibi zorlanarak yerinde sayıyordu. Motor vınlıyor ve duman çıkarıyordu. Sonra araç neredeyse yoldan çıkacakmış gibi birden sarsılarak ileri fırladı.

Kamyoneti yine arkadan bir şey tutuyordu.

Luke dikiz aynasından arkaya baktı. Kara bir gölge birden şahlandı ve tahta sopalara benzeyen titrek uzun bacaklarının üzerinde geri geri gitti.

Bir an sonra kamyonetin tavanındaydı. Yukarıdaydı ve her bir yandaki camların hepsini birden kaplamıştı. Luke bağırdığını fark etti. Solgun ışık iyice kararmıştı.

Tavandan çekiç gibi tangırtılar geliyordu. Kemik ayakların metal üzerindeki zıplama sesleri Luke'un hassas kulaklarında çınlıyordu. Ön camdan, siyah tüylü ve köpek karnı gibi pembe meme başları olan geniş bir karın gördü. Sağ taraftan elma büyüklüğünde sarı bir göz belirdi.

Luke göze baktı.

Onun yerine açılan büyük bir ağız gördü. Siyah diş etleri ve orta parmak uzunluğunda sarı dişleri vardı. Camın üzeri buharlandı ve sonra ağız kayboldu.

Ve Luke, kafasında şiddetli bir girdap halinde fırıl fırıl dönen düşünceler içinde gaz pedalını metal zemine kadar kökleyerek, kamyonetin yanlarına çarpan ağaç dallarının, sanki pençeleri varmış ve bir istiridye kabuğunun içinden onu söküp almak istermiş gibi ön camı tırmalayan ince dalların arasından var gücüyle kaçmaya çalıştı.

Güm! Güm! Güm! Yine aracın tavanına sertçe vuran ve metal üzerinde inip kalkan at toynaklarına benzer sesler geldi. Sonra bu ayaklar arkadaki kasaya atlayıp zavallı Surtr'u da içi boşaltılmış oyuncak bir bebeğin kalıntısı gibi ayak bileklerinin birinden çekip beraberinde götürerek gözden kayboldu.

Kamyonet yolun bir yanından öbür yanına savrularak ve her iki taraftan ormanın içine girip çıkarak ilerlerken Luke hâlâ bağırıyordu. Farlardan biri kırıldı, tampon yerinden çıktı ve Luke onun tekerleklerin altında ezildiğini hissetti.

Aracın kontrolünü sağlamak için frene bastı. Kamyonet kaydı. Sarsılarak dururken Luke alnını tekrar ön cama vurdu.

Geriye yaslandı, ağzı yarı açıktı. Araç yolda çaprazlamasına durmuştu. Yere sarkan ağaçların oluşturduğu tünel ileride iyice daralıyordu ve ışığı tamamen kapatmıştı.

Geri. İleri. Geri. İleri... Arabanın yönünü düzeltmek için on manevralı bir dönüşten sonra artık durdu ve inlemeye başladı.

Dışarı çıkıp tüfeği kullanmayı düşündü. Artık emindi, yine namlunun ucunu ağzının içine dayayıp geciken ölümünü gerçekleştirmeliydi. Artık bu kaçınılmazdı.

O şimdi kirli çıplak bir derinin içinde korku dolu bir beden ve bir çift büyük beyaz gözden ibaretti. Kolları ve bacakları titriyordu. Bir an dizlerine baktı ve bu felç hali onu alarma geçirdi. Elleri ve ayakları karıncalanıyordu, aracın ön panelinden bacaklarının arasına düşen bıçağı bulmak için öne uzanarak kollarını tekrar harekete geçirdi. Bıçağın sapını sağ elinin avucuyla direksiyonun dış kenarı arasına sıkıştırarak sıkıca tuttu. Bıçak matlaşmıştı ve dibinde kan birikintisi vardı. Bıçağın aracın içindeki varlığı, kollarının kemiklerinin içinde gerili duran ince bir tel gibi ona güç vermişti.

Aracı yavaşça birinci vitese takarak tekerlekleri tekrar yoldaki izlerin üzerine oturttu ve gölgelerin içine, gün ışığının hiç görünmediği ve hiçbir zaman görünmemiş olduğu daha derin karanlığa doğru sürdü. Hızlı gitmesi söz konusu değildi; yol boyunca ancak ikinci vitesle gidebilirdi. Fakat o şey kamyonetin içine girmemişti. *Girememişti. Muhtemelen.* Luke kendi kendine, safari parkında lastiği

patlamış sinirli bir sürücü gibi, arabayla yavaş yavaş giderek bir yol bulup buradan çıkabileceğini düşündü.

Dakikalar geçti. Kaç dakika geçtiğini bilecek durumda değildi. Fakat tekerleklerin her turuyla birlikte ileriye ve Avrupa'nın en büyük ormanındaki bu ince çizginin üzerinde uzaklara doğru gittikçe, kendi kendine buradan çıkacağına söz vererek, bu karanlık ve korkunç tünelin biteceğini ve burada kendisini takip eden o şeyin aracın metal dış yüzeyini kıramayacağım ve...

Keskin bir virajı birinci vitesle yavaşça döndü ve çalışan tek farın ışığında, önünde uzayıp giden dar ve düz bir yol olduğunu gördü. Işık, ileride upuzun bacaklarının üstüne dikilmiş ve gergin halde bekleyen bir şeyi de aydınlatıyordu.

Uzun, ince ve kalçalarında tüyler olan şey ayakta hazır bekliyordu. Ön tarafından bir aygırın ön ayaklarına benzeyen uzun kemikli kolları sarkıyordu. Koca kafasını havaya dikmiş, rüzgârın getireceği bir koku veya sesi yakalamaya çalışıyor gibiydi. Bekliyordu. Onu bekliyordu.

Korkunç şekilli kafa çok uzun ve kırpık kırpıktı. Ağırlığını geriye vererek dengelemiş ve baldırları üzerinde yay gibi gerilmiş bir halde, saldırmak üzere orada bekliyordu. Farın ışığı bir an sarı kırmızı kornealı gözlerini aydınlattı.

Luke onun bir adam olduğunu sandı. Sadece bir an için. Veya bir maymundu; iri bir kedi gibi ileri atılmaya hazırlanan büyük ve sıska bir maymun. Fakat sonra, yaratığın kaslı bacaklarının üzerinde yere eğilerek ona doğru hızla yaklaştığı sırada, Luke'un o anda algıladığı diğer bazı özellikleri, dili boğazına kaçmışçasına nefesini kesti.

Bir sığırın burnuna benzeyen ıslak burnu ve sık kıllarla kaplı kara suratıyla yaklaşırken, ona kendisini bir süreliğine inceleme fırsatı vermişti. İnsana benzeyen gözleri Luke'un zihnine yerleşti. Tuhaf bir şekilde bilinçli gözlerdi. Kötü niyetini açığa vuruyordu. O gözleri görmek bile Luke'un korkudan inlemesine yetti. Fakat yaratığın gözle

görülen hızlı hareketleri sırasında, sığır boynunun üstündeki yüzünün şekli daha çok bir keçiyi andırıyordu. Ağzının içindeki sarı dişlerse, asırlar önce soyu tükenmiş olan başka bir yaratığın ağzında bulunması gereken dişlerdi. Ve bütün bunların arasından çıkan koca boynuzlar tamamen bir başka zamana ait olmalıydı. Şimdi bu yaratık ona doğru geliyordu ve Luke kamyoneti ona doğru sürüyordu.

Birinci viteste giden araba devrini bitirip bağırmaya başladı, çünkü Luke'un aklı, ikinci vitese geçmeyi düşünemeyecek kadar başından gitmişti. Ve o da motorla birlikte bağırmaya başladı, ta ki ağzından kan gelip görüşü bulanıklaşana kadar.

Sonra o kafa, ön cama tosladı.

Yaşlı boynuzların uçları, dağılan camın arasından içeri girdi. Direksiyon ikiye ayrıldı. Boynuzların ardından küçük bir sehpa kadar geniş olan kafatasının tepesi göründü. Dağılan cam parçaları, şeker kristalleri gibi Luke'un her yanını kapladı. Boynunun her iki yanından geçerek omzunun arkasındaki koltuğun döşemesini ve kabinin metal levhasını delen boynuzlar, dev bir topun patlatılmasına benzer bir ses çıkararak hızla koltuğa girdi. Luke'un burun delikleri, dişleri ve gözleri, yaratığın bozuk et ve üstüne sıçılmış saman gibi kokan yağlı kıllarına gömüldü. Gözlerinin arasında kırılan plastik gibi bir çatırtı duydu. Zaten kırık olan burnunun sesiydi bu.

Yaratığın ölü balık sürüsü ve kükürtlü domuz boku gibi kokan nefes dalgaları aracın içini ve sanki aynı anda bütün dünyayı kapladı. Luke bu kokunun içinde midesi bulanarak ve süngerleşmiş o büyük kafaya yapışmış halde kaldı. Ve hemen önünde yaratığın dehşet verici kurtulma çabası başladı.

Luke koltuğa sıkışıp kalmıştı. Fakat kamyonet, hızlı bir otobüsün bir kavşakta çarparak önüne kattığı bir araç gibi sarsılıyordu. Sonra öndeki iki tekerlek havaya kalktı. Boynuzlar aracın metalinin içine girmeye devam ederken kamyonetin arkası yere çökerek büyük taşların üzerinde gıcırdamaya başladı. Aracın tavanı birden eski bir döşeme

gibi çatırdadı ve kâğıt gibi eğildi. Sıkışmıştı; kurtulup çıkmak için dünyayı birbirine katıyordu.

Luke, onun balık gibi ıslak ve gövdesine bir bebek kalbi gibi yaslanan burnunu karnında ve kasıklarında hissetti. Karanlıkta koltuğuna yapışmış haldeyken yaşayabileceği en kötü duygu buydu. Yaratığın burnunun altındaki ağzı endişeli ve meşguldü, salyaları akıyordu. Hızlı parmaklarının arasında tutup saman kâğıdı gibi yırtacak bir şey arıyordu.

Luke kendi son dakikalarında, azgın boynuzların ve parçalayıcı çenelerin altında son nefeslerini veren kendi türüne ait içgüdüsel bir hareket veya belki bir kasılmayla sağ elini harekete geçirdi. İsviçre çakısını tutan elini.

O şey ön camdan içeri daldığında Luke'un sağ eli boynuzlardan birinin altında kalmıştı. Fakat kolunu bileğinden bükebiliyordu. Dişlerini sıkabiliyor, çenesini açıp bağırabiliyordu. Küçük bıçağı o şeyin büyük siyah gırtlağına sokarken var gücüyle bağırdı.

Salya dolu ağızdan çıkan çığlık Luke'un kulaklarını sağır etti. İki kılıcın çarpışmasını andıran keskin sesle birlikte oturduğu yerde öne doğru düştü.

Sonra o şey Luke'un yüzünden, göğsünden, aracın içinden ve kaputun üstünden çekilip gitti. Dağılmış ön camdan içeri nemli ıslak hava doldu ve içerideki iğrenç mezbaha kokusunu dağıttı.

Sessizlik.

Sonra oradan, uçsuz bucaksız ıslak ağaçların arasından öksürüğe benzer bir ses geldi. İnce, kemikten bir gırtlağın temizlenmesine benzeyen bir ses. Luke sağ eline baktı; boştu.

Araba stop etmişti. Direksiyon yerinde yoktu.

Gözlerini yumdu. Sonra açtı. Ağzı ıslaktı. Kan vardı. Burnu ezilmişti.

Tüfeği dışarı, kaputa doğru uzattı. Kendisi de çıplak vücuduyla onu takip ederek çıktı.

ALTMIŞ DOKUZ

Öksürük sesini, böğürmeyi ya da kara ağızlı bir çakalı andıran ulumayı bir daha duymadı. Fakat Luke, üzerini bir kemer gibi kapatarak zayıf grimsi gün ışığını kesen ağaç dallarının ve yaprakların arasından, kalker mağaraların tavanından damlar gibi ağır yağmur damlalarının düştüğü bu pırıltılı, ebedî ve dehşet verici ormanın içinde yalnız olmadığını biliyordu.

Hayır, *o şeyi* bir daha ne gördü ne de duydu. Fakat diğer şeyler ona ayak uydurarak ilerlemeye devam ediyordu.

Genzini yakan barutun etkisiyle fena halde susayan Luke, birkaç defa yutkundu. Bir üşüyor, bir ısınıyor, ardından terliyordu. Bazı şeyler görüyor ve orada olmayan insanların seslerini duyuyordu. İki ayrı dünya arasında gidip geliyordu. Yürüdü. Yürüdü.

Göremediği yerlerde beyaz insanlar aceleyle koşturuyorlar, küçük maymunlar gibi durmadan çene çalıyorlardı. Ağırlaşmış gözlerinin kenarlarında atlayıp sıçrıyorlardı; küçük çocuklar gibi beyaz ve çıplaktılar.

Bu hezeyanlar içinde, etrafında minik ayaklarının üzerine konan ve cıvıldaşmaya başlayan küçük ve solgun şeyler gördüğünü sanarak iki kere dönüp diz çökerek tüfeği ateşledi. Sonra her şey sessizliğe gömüldü. Beklenti ve belirsiz umutlarla dolu korkunç bir sessizlik. Sonra, göremediği bir yerlerde, ıslak ormanın zemini üstünde sıçrayan küçük ayakların ve uzak çalıların arasında çığlık atan minik ağızların sesleri tekrar duyulmaya başladı.

O dişi yaratık tam bir kuluçka makinesiydi, pek çok yavrusu vardı. Şimdi *Moder* yaralanmıştı ve yavruları öfkeliydi. Eğer Luke yere düşer ve yorgunluktan bayılırsa, onu bu rüyalarının içinden ve kayarak yürüdüğü bu ıslak çamurun üzerinden çekip alacaklarını biliyordu. O yüzden hiç durmadan yürümeye ve onları uzak tutmak için kendi kendine konuşmaya devam etti.

Yolun sonuna ulaştığında ve gökyüzünü sanki ilk defa görüyormuş gibi hissettiğinde akşamın erken saatleri olmalıydı. Yol birden sona ermişti ve Luke geri dönüp ağaçların oluşturduğu büyük duvara baktığında kendini iki tarafı yarımada olan bir körfezin kıyısında duruyormuş gibi hissetti. Sanki kayalık yamaçtaki bir yarıktan ya da iyi gizlenmiş bir mağaradan geçerek oraya çıkmıştı. Bulunduğu yerden, günün ve akşamın büyük bir bölümünde yürüdüğü yolun sonunu göremiyordu. İç içe girerek uzayıp bir adam boyunu bulan sık çalılıkların arasında da görünen herhangi bir açıklık yoktu.

Rüzgârlı ve yağmurla birlikte puslanmış kayalık bir düzlüğe çıkmıştı. Gri, yosun yeşili ve beyaz taşlar sonsuza uzanıyor gibiydi. Bazı dağınık ve bodur huş ağaçlarının dışında etraf, suları çekilmiş büyük bir denizin dibi gibi çorak ve ıssızdı.

Kasvetli sessizliğin içinde üzerine yoğun bir terk edilmişlik duygusu çöktü; kendini daha önce hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. Fakat içinde bir an önce oradan daha uzağa kaçmak, dev kayaların arasından sonsuza kadar uzaklaşmak için çılgınca bir istek vardı. Burası tuhaf bir şekilde Luke'a çok tanıdık gelmişti, kendini bir zaman önce ilk başladığı noktaya dönmüş gibi hissetti. Yanında üç yakın arkadaşının olduğu o çok uzun zaman öncesine.

Ormanın kıyısından uzaklaşarak araya bir mesafe koyduktan sonra dinlenmek için oturdu. Başı her öne düştüğünde silkinip başını kaldırdı. Sonra saniyeler, dakikalar ya da saatler süren kızıl karanlık bir uykuya daldı; geçen süreyi bilemiyordu. Sonunda titremeleri çok

arttı ve yalpalayarak ayaklarının üzerinde doğruldu, tüfeği omzuna takarak ağaçlardan daha uzağa yürümeye devam etti.

Ormanın yakınındaki büyük tepelerden birinin arkasında, yüksek ağaç dallarının uzun vinç kolları gibi birbirine geçtiği bir yerde Luke başka bir yol buldu. Oldukça dar, taşlı ve üzerini otlar bürümüş bir patikaydı fakat daha önce başka birisi bu taşlı ve gri yosunlu ince çizgiyi resmin içine bilerek çizmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar bu korkunç ormandan yürüyerek uzaklaşan başka birisi.

Luke hangi yönün kuzey veya güney olduğunu, yolun nereye gittiğini bilmiyordu. Fakat onun görüntüsü bile ağlamasına ve ayak parmaklarına kadar ürpermesine neden oldu.

Şiddetle titreyerek karanlığın içine daldı, kütük gibi bacakları ve hissetmediği ayaklarıyla yürüdü. Zayıf ay ışığı ve parlayan bulutlar ancak kendilerini aydınlatabiliyorlardı. Luke arada bir ellerini yukarı kaldırıp bakıyor, fakat bir şey göremiyordu.

Karanlık fazla uzun sürmedi ve gökyüzünün rengi önce laciverde, sonra koyu maviye, sonra pembeye ve gri beyaza döndü.

Kısa bir süre için zihni berraklaştı ve bir sıcaklık hissetti. Bazı şeyler gözünde o kadar net olarak canlandı ki işe veya Londra'ya dönmediğini ya da Stockholm'deki barlardan birinde Hutch'la birlikte kitaplar hakkında konuşmadığını idrak edebilmek için büyük bir çaba göstermesi gerekti.

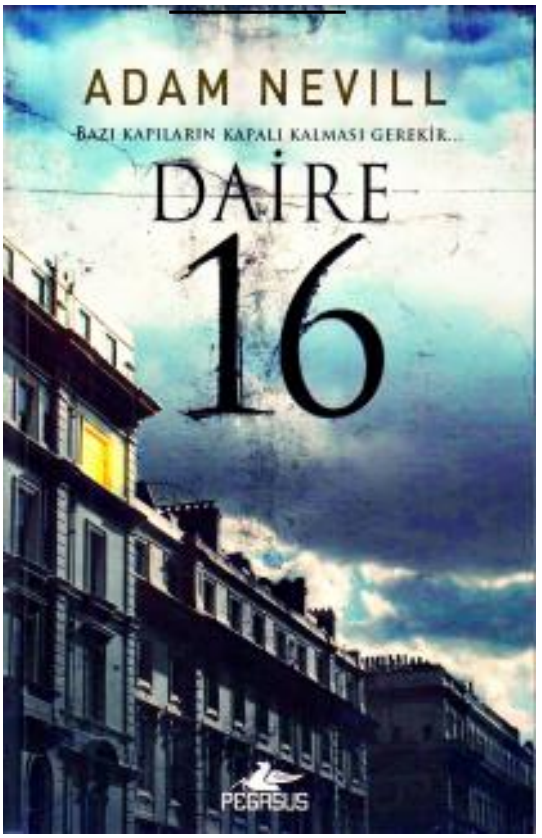
Fakat, tekrarlayan bıktırıcı hezeyanlar içindeyken, uyuşmuş ayaklarının pat pat vuran sesleri arasında ve yerli yersiz anlarda hissettiği zihin açıklığıyla, otuz altı yaşında kazandığı, vergiler düşüldükten sonraki aylık sekiz yüz altmış üç sterlinin artık bir önemi olmadığına karar verdi. Uzun zaman önce batmış olan bir iş için NatWest bankasından aldığı yirmi beş bin sterlinlik kredi borcu da önemli değildi. Bunların bir anlamı yoktu. İşini sevmemesi, iki iş arkadaşından nefret etmesi, Finsbury Park'taki evinin çevresinde yaşayan en fukara göçmenler kadar fakir olması, gidebileceği neredeyse hiçbir

yer olmadığı için Noel'in gelişinden korkması ve sadece üç çift ayakkabıya sahip olması artık hiçbir önem taşımıyordu. Bütün bunların bir değeri kalmamıştı. Şimdi gözleri ufkun ötesinde bir şeylere ve aynı zamanda içindeki derinliklere bakıyordu. Şimdi hissettiği bu şeyleri bir daha asla aynı şekilde hissedemeyeceğini biliyordu. Fakat bunun da önemi yoktu. En azından yeteri kadarı içinde var olacak ve yaşayacaktı. Onu yerinde tutan şeylerin, bir zamanlar kendi imajım yansıtan ve etrafındaki diğer herkesi düzene sokan şeylerin, bir adamın eski dünyada özlemini çektiği şeylerin ve bunlara kavuşma çabasının şimdi, burada hiçbir anlamı yoktu.

Topallayarak yürümesine, kirden kabuk bağlamış ve kan bulaşmış bir halde ve hâlâ kafasında duran ve sanki onarılamayacak haldeki kafatasını bir arada tutar gibi görünen ölü çiçeklerden yapılma taçla birlikte ilerlemesine rağmen kendini hafif, uçarı ve yüklerinden arınmış hissediyordu. Çıplaktı, gökyüzünün gri olmasına ve üzerine yağmur yağmasına rağmen kafasında beyaz bir ışığın pırıltısı vardı.

Orada bulunması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendisi önemliydi. İçinde hâlâ biraz hayat vardı. Kalbi atıyordu. Ciğerlerine hava girip çıkıyordu. Bir ayağı diğerini takip ediyordu. Luke, yaşamın ne kadar çabuk, ani ve beklenmeyen bir şekilde sona erdiğini, yeryüzü ve gökyüzünden oluşan bu evren içinde hayatın ve asırların ne kadar önemsiz olduğunu, hâlâ içinde yaşayanlara, oraya gelenlere ve orayı çoktan terk etmiş olanlara karşı ne kadar kayıtsız olduğunu artık biliyordu ve kendini azat edilmiş hissetti. Yalnız fakat özgürdü. Her şeyden kurtulmuştu. Onlardan ve her şeyden. En azından bir süreliğine. Ve aslında herkes ancak bir süreliğine özgür olabiliyordu, artık buna emin olmuştu.

SON

Edgar Allan Poe geleneğiyle Stephen King'in tarzını birleştiren yeni bir yetenek!

"Aynalarınızın üzerini örtün, gece lambalarınızı yakın ve tüyler ürpertici bir yolculuğa hazır olun." hagel.rat.blogspot

"*Daire 16*'nın karanlık atmosferini her an üzerinizde hissedeceksiniz." *Rue Morgue*

"Nevill'in bir dönem gece bekçisi olarak çalıştığı düşünülürse ana karakter Seth'in bu kadar gerçekçi olması şaşırtıcı değil." fantasybookreview.co.uk

"Stephen King'in O romanını aratmayacak kadar başarılı. Kesinlikle okumalısınız." *Fantasy Book Review*

"İlginç karakterler, ürpertici olaylar, dehşet anları ve sürpriz bir son... Daire 16'yı mutlaka okumalısınız." horrornews.net

"Bu kitabı okuduktan sonra evinizdeki ışıkları söndürmek istemeyeceksiniz." thefringemagazine.com

"Nevill'in tarzına hayran kalacaksınız. Kâbuslarla dolu, karanlık bir dünyanın içinde kaybolmaya hazırlanın." *Speculative Book Review*

EDGAR ALLAN POE GELENEĞİYLE STEPHEN KING'İN TARZINI BİRLEŞTİREN YENİ BİR YETENEK!

Dört eski üniversite arkadaşı, İskandinav ormanlarında çıktıkları bir vahşi doğa gezisinde tekrar bir araya gelir. Çok geçmeden, artık hayatlarında farklı yönlere ilerlemiş ve pek ortak noktaları kalmamış olan eski arkadaşların arasında giderek artan bir gerilim baş gösterir. Kestirme olarak seçtikleri yol, yaşadıkları yorgunluk ve öfkeyle birleşince hayatlarına mal olabilecek bir kâbusa dönüşür.

Binlerce yıldır ayak basılmamış ormanda kayıp ve aç bir halde ilerlerken eski, ıssız bir eve rastlarlar. İçeride eski pagan ayinlerinden kalma nesneler ve kemik parçaları bulurlar. Burası, karanlık ritüellerin yapıldığı ve şeytani bir varlığa ev sahipliği yapan bir mekândır. Oraya adım attıkları andan itibaren av konumundalardır.

Dört arkadaş kurtuluş yolunda mücadele ederken bu kadim ormanda ölümün de kolay ve çabuk olmadığını öğrenecektir...

"Adam Nevill bir kez daha rüyalarınızı altüst etmek için geri dönüyor – hem de kariyerinin en iyi eseriyle. *Ritüel*, İngiltere'nin Stephen King'e rakip olarak çıkardığı, gelecek vadeden yetenekli bir yazarın kaleminden, şiddetle tavsiye edilecek bir roman."
Scotsgoblogspot.com

"Vahşi, kanlı ve asla tahmin edilemeyen *Ritüel*, hayatta kalmak için ne bedeller ödenebileceğini ve yaşamanın ne anlama geldiğini bize bütün sertliğiyle hatırlatıyor."
David Moody

"Nevill'in okurlarını ürpertmek için kanlı sahnelere bel bağlaması gerekmiyor. Onun yerine insan zihnine odaklanarak feci bir şeyler olduğu düşüncesini uyandırması, o şeyin gerçekten olması kadar kötü bir etki yaratıyor."
FantasyBookReviews.co.uk

"Nevill son yılların en gerilimli, en korkutucu eserlerinden birini yaratmış... *Ritüel* insanlığın temel korkularını uyandıran olağanüstü bir kitap. Nevill'in korku edebiyatında edindiği şöhreti perçinliyor."
SFX

KORKU DALINDA AUGUST DERLETH ve RUSA ÖDÜLLERİ